

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

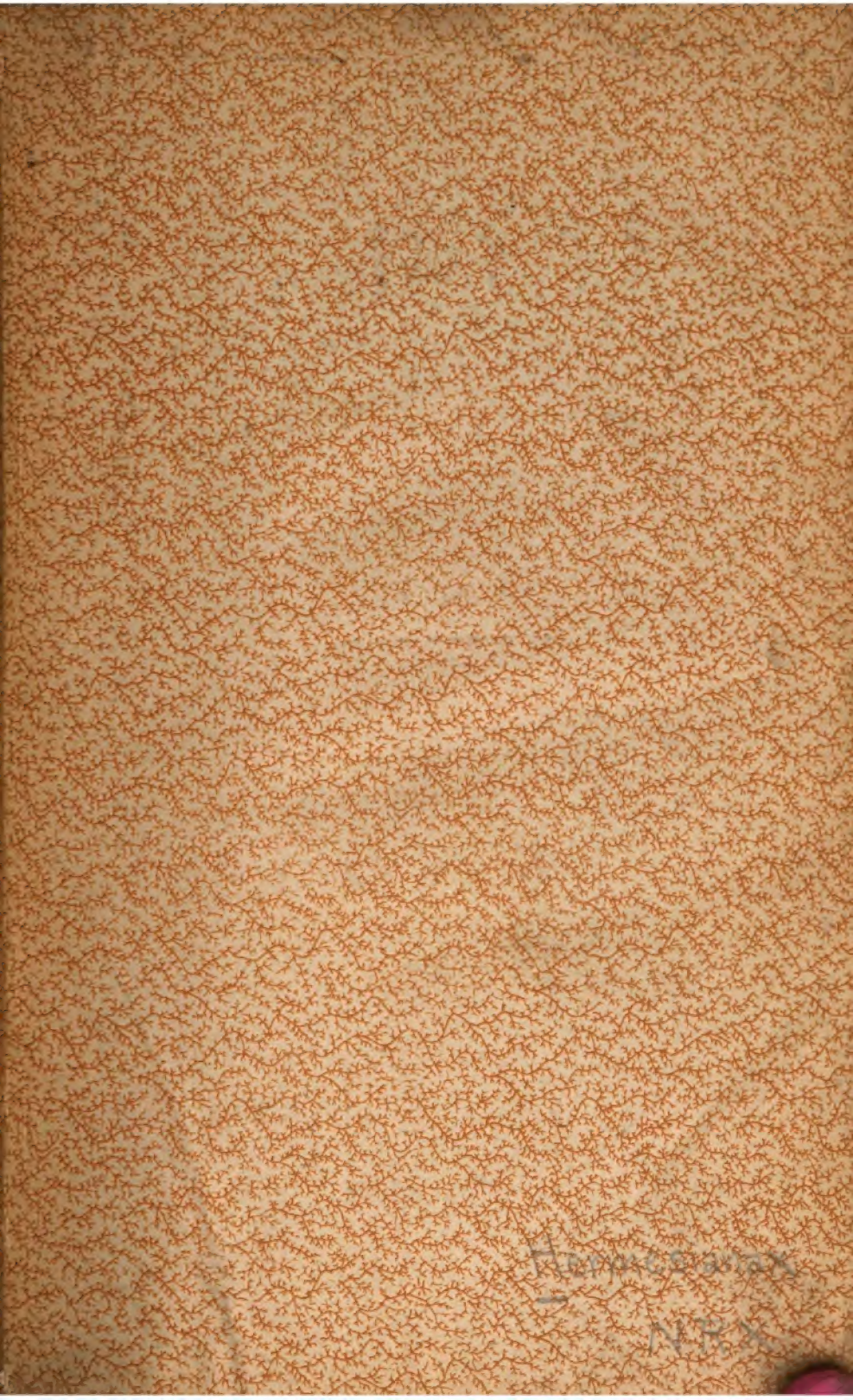
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

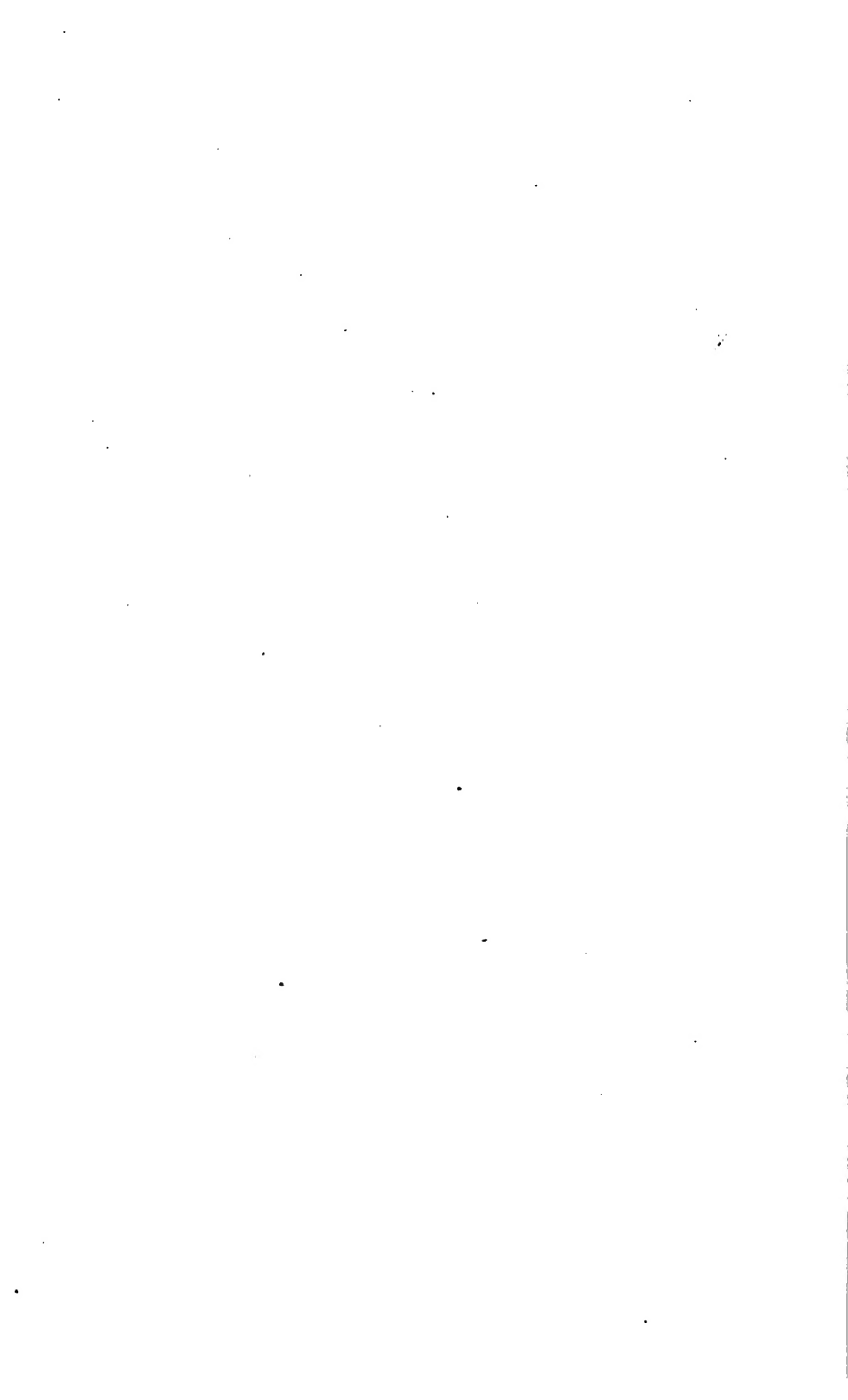
NYPL RESEARCH LIBRARIES

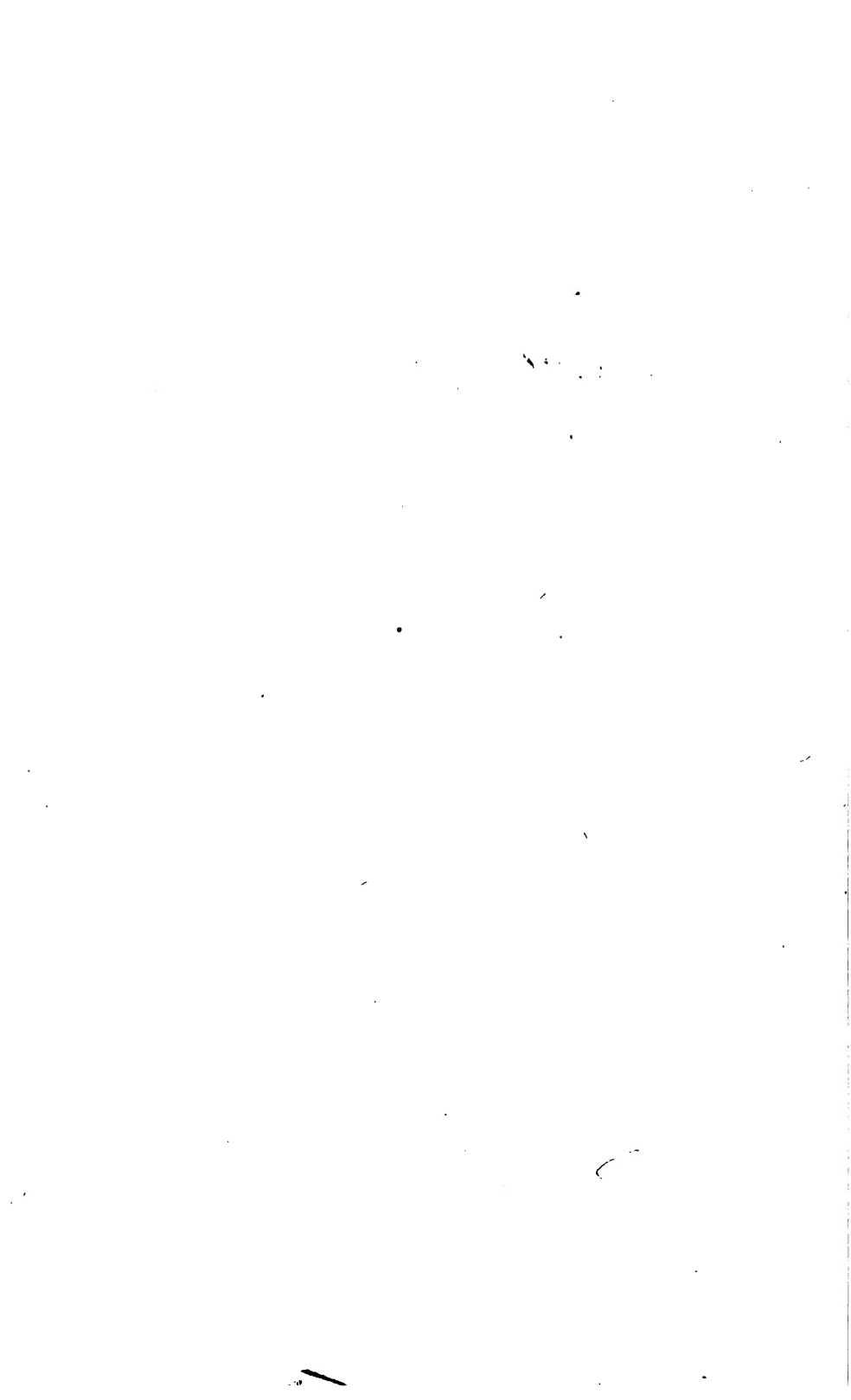
3 3433 08161792 4

HERMESIANAX

HERMESIANACTIS

POETÆ ELEGIACI COLOPHONII

FRAGMENTUM

NOTIS ET GLOSSARIO ET VERSIONIBUS

TUM LATINIS TUM ETIAM ANGLICIS

INSTRUXIT

JACOBUS BAILEY A.M.

E COLL. TRIN. CANT.

APPENDICIS LOCO SUBJICIUNTUR

ARCHILOCHI AC PRATINÆ

FRAGMENTA DUO.

SIMILITER INSTRUCTA

ACCEDIT GEORGII BURGESSII EPISTOLA CRITICA

LONDINI

EXCUDERUNT R. ET J. E. TAYLOR

VENEUNT APUD WHITTAKER ET SOCC. LONDINENSES J. H. PARKER
OXONIENSEM ET T. STEVENSON CANTABRIGIENSEM

MDCCCXXXIX.

77.1043

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY

56409

ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS.
1897

JACOBO TATE

PRÆCEPTORI SUO

PIE COLENDO

D.

JACOBUS BAILEY

THE
JOURNAL
OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE

P R Æ F A T I O.

DE Hermesianacte, poeta Colophonio, ejusque carmine Leontium inscripto, atque adeo de Elegia, unde hoc Fragmentum ab Athenæo excerptum est, tam luculenter egit Vir præclarus Ruhnkenius, ut vix recte mihi viderer me facturum esse, ni ea, quæ hac in parte disseruerit, paginis nostris integra concluderem. Quibus quidem si quid addendum esset, id sane ad Elegiæ, fortasse etiam ad totius carminis methodum ac structuram pertinere videbatur; cujus ratio, ut ex hoc pulcherrimo Fragmento satis liquet, ea fuit, quam in *Ἡολαῖς μεγάλαις*, sive *Καταλόγῳ γυναικῶν*, consecutus est Hesiodus. Neminem autem Interpretum id animadvertisse, eo magis mirandum est, quia ad rectam hujus argumenti cognitionem facem olim prætulit Canterus Nov. Lect. IV. 3. Vide Glossarium nostrum ad v. 1. Quod de vita ac moribus poetæ elegantissimi, inque suo genere optimi, nil fere innotuerit, id sane dolendum potius quam mirandum est, cum idem tum Homero poetarum principi, tum Shakspeario nostrati, etiam post inventam artem typographicam, contigisse videamus.

De Opellæ nostræ instituto hæc ad necessitudinem rei dicta sunt.

Textus, quem exhibuimus, ex Athenæo Guilielmi Dindorfii Lips. 1827. descriptus est: in quo ordinando nonnulla quidem innovavit Editor; difficiliora plerumque intacta reliquit. Quatenus autem a Schweighæuserana distet ejus recensio, ex utriusque textus collatione protinus apparebit:

SCHWEIGHÆUSER.

DINDORF.

V. 3.	Αἰδόθεν	Ἀιδόθεν
ibid.	ἔπλευσε	ἔπλευσεν
6.	δι' ἐκ	διέκ
7.	μονόζωστον	μονόζωστος
9.	μειδήσαντα.	μειδήσαντα
15.	ἔθηκεν	ἔθηκε
19.	ὀργίων	ὀργειών
ibid.	ἀνεμῶλια ποιπνύουσα	ἀνέμω διαποιπνύουσα
20.	αἶδη	Ἀἶδη
26.	ἀναρχόμενος	ἀνερχόμενος
28.	μουσσοπόλων	μουσσοπόλον
29.	λεπτὴν γ'	λεπτὴν
38.	εἶχε	σίχε
ibid.	συνεξανύων	συνεξαμύη
42.	ποταμοῦ.	ποταμοῦ
43.	Δαρδάνην	δαρδάνη
54.	δουρὶ	δοῦριν
58.	χοροσταςίαις.	χοροσταςίαις
61.	κάκεινον	κάκεινον
66.	ταμὴν	ταμὴν,
67.	εἰσόκε τοι	εἰσόκε
ibid.	εὔρεν	εὔρετ'
82.	κῆδος	κῦδος
ibid.	ἀρετή	ἀρετή,
87.	εὐρόμενον	εὐρόμενον,
88.	ἐν	ἐνὶ
89.	έχρην πολλῶν	έχρη Ἀπόλλων
93.	οὐδέ	οὐδέ
94.	λόγω	λόγων
ibid.	εὐράμενος	εὐρόμενος
96.	δεινόν	δεινόν,
97.	ἡγήνατο	ἡγήνατο

Est ubi VV. DD. emendationes certissimas inter Variantes Lectiones nimis religiose latitare passus est, interdum etiam eas prorsus prætermisit, immo et in uno alterove loco vulgatam lectionem secus mutavit. Certissima, meo saltem iudicio, sunt ἀνεμώλια ποιπνύουσα v. 19. ἐκόνθ' v. 23. ἀπαρχόμενος v. 26. μουσοπόλων v. 28. κημωθεῖς—στείχε συνεξανύων v. 38. ἐξ ὀνύχων v. 62. εἰσόκε τοι δαίμων, Εὐριπίδῃ, v. 67. ἀνεθρέψαντο v. 69. ἐκτήσαντο v. 79. πυκνά v. 81. δεινός, v. 96. ἐξ Ἐφύρης ἐβίω v. ult. Vide Notas ad loca. Mitto certissimam Porsoni emendationem οὐδὲ μένων v. ult. Dobræi Adversariis necdum in lucem missis. Vellem autem ab incisorum usu minus sæpe manum abstinuisset Vir doctissimus, cum clausulæ non raro eo longitudinis accrescant, ut pæne anhelus ad metam devenias. Adde quod ex interpunctione minutiori locorum sententia clarius pateat necesse est. Exemplo sit v. 75. seq. quem locum sic uno flatu exhibet Dindorfius: δν Εὐρυπύλου πολιῆται | Κῶοι χάλκειον θῆκαν ὑπὸ πλατάνῳ | Βιττίδα μολπάζοντα θοῆν, κ. τ. λ. Ubi conjectura plane opus est, qua assequaris, an ad θῆκαν, an ad μολπάζοντα, voces ὑπὸ πλατάνῳ pertineant. Quod si post πλατάνῳ leviter figas, plana fient omnia, neque ullus ambigendi locus erit. At neque vel aliis nominibus hac quidem in parte excusandus est Dindorfius. Etenim, si recte interpunxerit vv. 35. 89. protinus amovendum erit incisum post τὸν αἰοιδὸν v. 75. et clausula sic vel longius pertrahenda, eademque adhibenda erit medicina vv. 27, 69, 73. Sed hoc esset morbum augere, non minuire; nec rectius incisa amoveris, quam cola post Ἀντιώπην v. 16. et Πηνελόπης v. 30. Nec minus sibi impar est Dindorfius, dum in ipso Fragmenti initio pulmones lectoris ad hunc modum fatigat: Οἷον μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγοροι | Ἀγριόπην Ὁρῆσσαν στειλάμενος κιθάρην | Ἀιδόθεν. Namque clausula Ὁρῆσσαν στειλάμενος κιθάρην incisis non minus recte dispescenda est, quam illæ, sive incisis, sive punctis plenioribus, ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθωμένον, v. 11. Ῥάριον ὀργεῶν ἀνέμω διαποιπνύουσα | Δήμητρα· vv. 19, 20. ἰδὼν ἀπτόμενος παθέων. v. 34.

ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου. v. 46. Σαπφοῦς φορμίζων ἡμε-
ρόντα πόθον, v. 48. ὕμνων | Τήιον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίη.
vv. 49, 50. ὑπὸ σκολιοῦ τυπέντα | τόξου, vv. 63, 4. ἀμφὶ βίου
στυγνῶν ἀντίσταντι κυνῶν. v. 68. ἄλυσσα μέγαν πόθον, v. 73.
σκολιὴν μαϊόμενοι σοφίην, v. 80. ἐλίκων κομψὰ γεωμετρίας | εὐρό-
μενον, vv. 86, 7. οἰκί' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος v. 93. λόγων πολ-
λὰς εὐρόμενος διόδους. v. 94. prout ipse Dindorfius dispescuit.
Idem tamen incisa omisit vv. 5. 9. 21. 24. 25. 27. 31. 35. 51. 57, 8.
Sed et merito dubitari potest, an *Λυσσίδος*, *Τήιον*, absque diæ-
resis punctis, bene expressum sit vv. 41. 50. ex novo scribendi
genere, quod apud Germanos hodie obtinet. Quas quidem for-
mas improbasse Porsonum, testis est Dobræus Præf. ad Phot.
Porson. p. XIX. Nam quod diæresis punctis carent nonnulli
optimæ notæ codices manu scripti, quodque ea prorsus ignora-
runt veteres Græci, id sane nihil moror. Caput quæstionis illud
est, quatenus a bono editore servari debeant Grammaticorum
notæ, et inter has diæresis puncta, quatenus vero amandari. Si
quis eas penitus rejicere malit, ea longe alia res est. Quamvis
autem in *Λυσσίδος*, *Τήιον*, et si qua sunt similia, nulla prorsus
exstet difficultas, (namque per iota subscriptum, ad distinctio-
nem, facile appingeretur diphthongus impropria) tamen, si a vo-
calibus *Hi* incipiat nomen proprium, protinus exoritur ambigui-
tas, ut, an pro impropria diphthongo sumendæ sint hæ vocales,
an disyllabice pronunciandæ, haud facile dijudicaris. Exemplo
sit vocabulum *Ἡῶν*, navale et emporium Amphipolitanorum,
eujus meminerunt Herod. VII. 25. Thueyd. I. 98. Plutarch. Vit.
Cimon. p. 482. D. Quod si scriptum fuerit *Ἡῶν*, more hodierno
Germanico, qui, quæso, fieri potest, ut tecum statuas, an disyl-
labica sit hæc vox, an trisyllabica? In Lexicis Græcis vetusti-
oribus*, dentis diæresis punctis, confusio plane horrenda esset,
(ut quivis videbit, qui vel Hesychii voces, a vocalibus *Hi* incho-

* In Photii loco, nervos fere omnes in Atticos scriptores intendentis, *Ἡθεος*: ὁ
ὦραν γάμον ἔχων καὶ μηδέπω γεγαμηκός· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἐπίγαμος, vix dubito,
quin *Ἡθεος* rescribendam sit. Vide Eurip. Phœn. 952. Soph. Œd. R. 18.

antes, in examen revocarit) nec ab ista multum diversa, quæ in Scholiis Homericis Villosonianis obtinet, ubi de accentuum minutis, sine accentibus, andabatarum more non raro dimicandum est. Quam ægre e libris impressis, ubi adscribitur iota*, eximatur hæc nota, vel cæco apparebit.

* De iota adscripto vide omnino Thiersch. Gr. Gr. §. XV. 4. Primus autem, (quod a bibliographis notandum est) qui ad hanc Porsoni legem librum Græcum vulgavit, fuit Burgesius, litera adscripta passim usus in Troadum Euripidis editione Cantab. 1807. Nam vix recte excipi possunt Anthologiæ Græcæ, Apollonii Rhodii, et quatuor Euripidis dramatum, Medæ, Hippolyti, Alcestis et Andromachæ, editiones Florentinæ, cum eæ literis majusculis impressæ sint, iota adscripto dimidiato; quamvis exinde petitam esse Porsoni literam, distinctionis causa, adscriptam minusculam nullus dubitem, id quod me monuit Burgesius. Quem deinde secutus est Porsonus in Hecubæ editione sua tertia Lond. 1808-11. cujus particulam tantum ipse prelo subiecit; nam quod reliquum erat ad editoris defuncti mentem fidiissime procuravit Vir doctissimus, idemque Porsono amicitia conjunctissimus, Matthæus Raine S. T. P. Coll. Trin. Cant. e Sociis Senioribus, et Scholæ Carthusianæ Archididascalus. In qua tamen non nisi in contextu litera adscripta est. Accessit tandem Photius Porsoni Lond. 1822. accurante Dobræo, in quo (quod et in libro Burgesiano factum est) ad eandem normam cum ceteris efficta est litera adscripta, cum contra in Hecubæ editione dimidiata adscriberetur, perinde atque in Pluti apographo Porsoniano, in quo vulgando literam subscrispisse editorem desideratissimum, equidem non possum non mirari. Vide Præf. ad Porsoni Aristophanica p. IV. Qua literæ servata statura, funditus diluuntur ea omnia, quæ de ambiguitate, ex hoc scribendi genere oriunda, occinere timidiusculi quidam; quibus jam pro argumento vel istud videbatur esse, quod pro inciso, ita me Dii ament! inter legendum sumi poterat litera adscripta minuscula. Ceterum quod de Marcello, immatura morte prærepto, olim dictum est, vereor ne idem de hoc literæ adscriptæ usu ferme dicendum fuisset: *Ostendent terris hunc tantum fata, nec ultra | esse sinent.* Quanquam res longe secus, ut opinor, evenisset, si modo qui ex Porsoni disciplina protinus evaserunt præclari editores, literam in dramatum, a se vulgatorum, contextu semper adscripissent. Sed ipsis aliter visum est. Litem melius fortasse diriment posteris. Interim locis, quæ ex Athenæo XIII. p. 599. C. XV. p. 700. F. protulit Porsonus ad Hec. 2. ex quibus luce meridiana clarius patet literæ adscriptæ *alta vetustas*, etiam tertium addam ex Persis, Teleclidæ fabula, apud Athen. VI. p. 269. D. *ὁ Ζεὺς δ' ὕων ὀλῶ ἱκανῆς καὶ τοῦ κεράμου βαλανεύσει.* Sic, inquam, impressum est in Aldina. MS. Marcianus Venetus Bessarioneus, "scriptura," quod ait Dindorfius, "sæculo duodecimo non recentiore, nullis impedita compendiis, iota non subscripto sed adscripto," *ὀλῶ οἰκανῆς* exhibet. Neque aliter codex Palatinus, infirmi ævi, lectione proculdubio ex Marciano derivata; cujus vice *ὀλῶ καῆς* accurate exhibet Epitomes codex Parisinus, scriptura sæculum quartum decimum referente, prout edidit Casaubonus. Vides quam pulchre ad antiquam scripturam, partim in MS. Veneto, partim etiam in Aldina latitantem, accedat totus versus (correcto etiam *καρὰ*, cum Casaubono) ad Porsoni mentem casus: *ὁ Ζεὺς δ' ὕων ὀλῶ*

De Notis meis τὸν Ἀργεῖον τρόπον, quod ait Pindarus, εἰρήσεται που κὰν βραχίστοις. Atque illud inprimis, in Fragmento corruptissimo, agendum curavi, ut præcipuas quasque VV. DD. Conjecturas, sive suis ipsorum verbis, sive ex mea narratione, ante oculos Lectoris ponerem: quibus diligenter excussis, meas rationes plerumque addidi, si quid in hisce vel rejiciendum videretur, vel amplectendum. Librorum tum scriptorum, tum etiam impressorum, Variantes Lectiones nusquam, quod sciam, commemini, nisi ubi necessarium esset ad Conjecturarum momenta accurate perpendenda. Si quid de meo pauculis in locis conjecerim, id in bonam partem æquus Lector velim accipiat.

Ceterum, quanquam in Notis creberrima (nec incassum, uti spero) usus sum locorum difficiliorum expositione, tamen, quo res magis in tuto esset, etiam Glossarium adjicere visum est. Cui profecto negotio me eo lubentius accinxi, quod vocalis paulo insolentioribus, vel significationis haudquaquam quotidianæ, interdum etiam ἀπαξ εἰρημένοις, vel a Lexicographis prorsus omissis, passim scatet hoc Fragmentum. Nec mihi, uti auguror, hocce additamentum vitio vertet Juventus studiosa, ubi “via ipsa tam lubrica est, et confragosa, et virgultis hic illic interclusa, ut in ea vel progredi quisquam, vel consistere; sine casu aliquo et prolapsione vix possit.” Si vero, in hac Opellæ nostræ parte, novum aliquod in re etymologica forte fortuna recte excogitarim, vel Auctorum veterum loca aliquot in transcurso accurate exposuerim, interdum etiam et emendarim, id omne lucro apponam.

Glossarium excipit Georgii Burgesii Epistola Critica, cum Postscripto*, quam, postquam cetera confeceramus, in usum nostrum diserte scripsit Vir amicissimus; qui et plagulas libelli,

νοι καπνίαι κατὰ τοῦ κεράμου βαλανεύσει. Notandum autem, humani aliquid passum esse Dindorfium, dum lectionem *ικαπνία* Aldinæ editioni obtrudebat. Debut, quod vidimus, *ικναπνία*.

* Addenda quædam Burgesiana infra vide in libelli calce.

prelo exeuntes, lubens percurrit, et non uno in loco feliciter correxit. Piget me (nec diffiteor) horum temporum, dum talem Virum contemplor, adolescentem adhuc in nostra Academia non incelebrem, maturioribus annis a Dobræo et Elmsleio tantopere laudatum, hodie autem, si quis alius, turpiter neglectum. Adeo verum est illud, quod cecinit poeta, *Virtus laudatur, et alget**!

Sequitur Ruhnkenii *De Hermesianacte ejusque Elegia* brevis Dissertatio, (ad quam in Præfationis hujus exordium jam allusum est) quam protinus excipit Hermesianactis Westoni Censuræ Porsonianæ particula; quarum neutra, ut mihi quidem videbatur, recte abesse poterat.

De Versionibus jam pauca sunt dicenda. Prima e Latinis est Schweighæuseri. Secundæ naturam satis bene indicabit titulus, qui ei præfixus est, si modo in memoria teneas, unam fortasse atque alteram textus emendationem in Glossario propositam esse. Anglicarum primam olim publici juris fecit Cumberlandius in libello inscripto *The Observer*. In iis autem, quæ ibi præfatus est, Leontium Hermesianacteam cum altera Epicurea infeliciter confudit. Ait enim: *This Hermesianax must have been a contemporary of Epicurus, forasmuch as Leontium was the mistress of that philosopher, as well as of his disciple Metrodorus: it is plain therefore that the learned Gerard John Vos-*

* Magnopere dolendum est, apud nostrates in medio poni certaminum præmia ferme nulla, si forte laicus quis editor Græcis Latinisve literis operam feliciter navarit. Nam quæ ecclesiasticis patent, ea vere sunt munifica, ac tantum non regia. Nil mirum est ergo etiam Porsonum, Virum sane ingenio ac doctrina vix ipsi Bentleio secundum, ἀγέλαστος plane et ἀδωρότητος e vita excessisse. Sed nec æquum, neque magna gente satis dignum, candidiori cuivis homini esse videbitur, editorem quenquam classicum, utcunque Porsono inferiorem, tamen ob industriam suam de republica literaria bene meritum, inedia, id quod nuper Barkero τῇ μακαρίῃ ferme contigit, (et nescio annon reapse contigerit) jam tandem perituum. Si nihil aliud, præter Indicem illum in H. Stephani Thes. Gr. Ling. editionem Londinensem, opus sane Herculei laboris, et ab ipso solo summa cum cura, summaque diligentia, confiatum, post se reliquisset Vir ille infelicissimus, in hostes potius convertenda fuisset calamitas ista, quam in hominem probum, ingenuum, simplicemque, et doctrina haudquaquam vulgari imbutum.

*sus did not advert to this circumstance, when he puts Hermesianax amongst the poets of a doubtful age. Leontium was an Athenian courtesan, no less celebrated for science than beauty; for she engaged in a philosophical controversy with Theophrastus, of which Cicero takes notice [lib. 1. de Nat. Deor.]. Pliny also records an anecdote of her being painted by Theodorus sitting in a studious attitude. Atqui centesimæ nonæ Olympiadis anno tertio natus est Epicurus, teste Apollonio in Chronicis apud Laetium in Vita Epicuri, occisusque a Pausania est Philippus (cujus, itemque Alexandri Magni, temporibus floruit Hermesianax) Olympiadis centesimæ undecimæ anno primo, ut credibile sit puerulum adhuc poetæ ætate viguisse philosophum. Recte igitur, ut videtur, statuit Schweighæuserus ad Athen. XIII. p. 597. A. Epicuri Leontium altera posteriorem esse. De Leontio Epicurea præter Ciceronem et Laetium, consulendus est Athen. XIII. p. 585. D. 588. B. et 593. B. C. itemque Plutarch. Non posse suav. vivi sec. Epic. p. 1097. E. Ne quis autem, stylo deceptus, (nam Bentleianum uno in loco ferme redollet, sive id de industria factum fuerit, seu casu quodam evenerit) hæc e scriniis avitis hausisse autumat magni Bentleii nepotem, inque Laetii loco mendam aliquam latere, vel in temporum ratione ipsum Apollonium peccasse, is sciat ex Menagii *Mulierum Philosopharum Historia* ea omnia prorsus derivata esse, cujus verba sunt hæc: “Leontium, sive hypocoristica forma Leontarium, Atheniensis meretrix; et ipsa Epicuri amica. Epicuri ad eam epistolæ meminit et Laetius in Epicuro. In qua sic eam compellat: *Dii immortales, Leontiola, quanto nos cum clamore, plausuque, epistolam tuam legimus**! Fuit et Metrodori Athe-*

* Græca sunt: Παιὼν ἀναξ, φίλον Λεοντάριον, οἷον κροτοθορύβου. ἡμᾶς ἐνέπλησεν ἀναγνόντας σοῦ τὸ ἐπιστόλιον. De ἱερῷ ἀνακρανγασμῶν Epicureo Παιὼν ἀναξ, φίλον Λεοντάριον, vide omnino Casaubonum ad locum. Quicum sane satis apte conferri potest illud Chauceri *The Dreame* &c. fol. 242. ed. 1598. *For I dare swere, without dout, | that as the sommers sonne bright | is fairer, clerer, and hath more light | than any other planet in heven, | the moone, or the sterres seven, | for all the worlde so had she | surmounten hem all of beaute, | of manner, and of com-*

niensis, qui ex illustribus fuit Epicuri discipulis, amica. Auctor Laertius. Hermesianactis Colophonii, Poetæ Elegiaci, amicam quoque fuisse Leontium, docet nos Athenæus libro XIII. qui et in ejus gratiam Elegorum plures libros scripsisse Hermesianactem testificatur; ex quorum tertio sex supra centum versus* profert. Inde ætatem Hermesianactis discere est, quem inter poetas incertæ ætatis recensuit Gerardus Johannes Vossius in libello de Poetis Græcis. Est autem Hermesianax ille, idem qui de patria Colophone egregium Carmen condidit, Pausaniæ memoratum. Leontium cogitantem a Theodoro depictam fuisse, scripsit Plinius libro XXXV. cap. XI. quod ipsum argumento est, Philosophicis eam meditationibus fuisse deditam. Scripsit aduersus Theophrastum. Qua de re sic Tullius libro I. De Natura Deorum: *Isisne fidentes somniis non modo Epicurus, et Metrodorus, et Hermachus, contra Pythagoram, Platonem, Empedoclemque dixerunt, sed meretricula etiam Leontium contra Theophrastum scribere ausa est? Scito quidem illa sermone, et Attico.*" Hactenus Menagius. De mea ipsius, quæ agmen claudit, versione Anglica nil fere dicendum habeo, nisi me tetrastichis† ideo usum esse, quod metro elegiaco Græcorum unice apta et accommodata esse videbantur. Quod vero in tetrastichorum fine interpunctione minutula identidem sum usus, interdum etiam nulla, ita ut unum in alterum tetrastichum, absque ulla animæ interclusionione, incurreret‡, id a me de industria

linesse, | of stature, and of well set gladnesse, | of goodlyheed, and so wel besey. | Shortly, (what shal I more sey?) | by god and by his halowes twelve! | it was my swete, right all her selve. In versuum initio Pind. Ol. I. 7. seq. ob oculos habuisse videtur poeta. Versum pænultimum adumbravit Scottius *Marmion* VI. 27. *By heaven, and all its saints, I swear, | I will not see it lost!*

* Immo vv. 98.

† De vi ac potestate hujus metri satis magnifice Drydenus in Præfatione ad *Annum Mirabilem*: *I have chosen to write my poem in quatrains, or stanzas of four, in alternate rhyme, because I have ever judged them more noble, and of greater dignity, both for the sound and number, than any other verse in use amongst us.*

‡ Miror Drydenum in *Anno Mirabili*, quod carmen versus non minus 1216 comprehendit, in fine tetrastichorum ad unum omnium plene punxisse. Quem errorem (si sit error) felicissime evitavit Grayius, aurium sane teretum ac religiosarum poeta

factum esse lubens confiteor, cujus aures in Græcorum modulis hac in parte jam tandem acquiescunt; quibus, quod norunt docti, moris fuit Pentametrorum versuum fines minus arcte similiter devincire. Quod tum in Tyrtæo, Mimnermo, Solone, Antimacho, Hermesianacte, Phanocle, Callimacho, ceterisque versuum elegiacorum scriptoribus Græcis sæpius factum videmus, tum etiam in Catullo ac Propertio, qui Græcam accurate imitando poesin effinxerunt Latinam. Ex qua licentia numeris elegiacis, ut mihi quidem videtur, accedit major vis, majorque virilitas. Namque, etsi plurimum mellis in se habent disticha singula Ovidiana*, tamen, cum in fine alterius versus tantum non ubique gravius pungatur, exinde exoritur *ταυτοφωνία* quædam, quæ auribus (de meis certe loqui licet) non modo non grata est, sed et molesta atque injucunda. Mitto illud, quod *ταυτοφωνίαν* istam magnopere auget vocis disyllabicæ in fine ejusdem versus nimis frequens usus: etsi probe scio eam formam pentametri versus numerosissimam esse. Sed ipsa sibi sua officit dulcedo, perinde ac si in campanarum concentibus recto (quanquam et is sit numerosissimus) pulsationum ordine semper utare. Usque adeo verum est illud incerti philosophi, *Μηδὲν ἄγαν*, Angl. *too much pudding will choke a dog*. Mitto etiam obscuritatem sæpius natam ex sententiæ, spatiis iniquioribus inclusæ, nimis artificiosa compressione. Quod autem in Elegiacis suis observarunt Græci, ut in distichorum fine sæpe numero sive levius pungerent, seu, missa prorsus spirandi intercapedine, id agerent, ut ex uno in alterum disticho audacter incurreretur, idem similiter in Alcaicis, inque ceteris strophicis, vel inprimis observasse videntur, et ex eorum imitatione Hora-

ut cummaxime, subactique, si quis alius, judicii, in notissima illa, quæ in ore omni populo est, Elegia. Evitavit etiam Byronus in Spenserianis, idque non sine optimo effectum, ut vix et ne vix quidem posterorum poetarum nostratium aliquis ad *ταυτοφωνίαν* istam, vel, si mavis, *μυνοφωνίαν*, quæ ex schola Italica profluxit, unquam relapsurus sit.

* De distichis Ovidianis unice consulendus est Tatius noster, in libello inscripto *Richmond Rules to form the Ovidian distich*, Lond. 1835.

tius, in unicis Sapphiciis fortasse taxandus, quod in Adonici versus fine fere semper plenius pungit. Cui quidem immutationi plane par est spreta illa in tribus prioribus versibus dipodia trochaica, etiam a Catullo, ut videtur, pæne exclusa; qua exulante, funditus perit gratissima illa modulationis varietas, quam suis versibus diserte immiserat metri Sapphici inventrix. Quod vero versus Sapphicos Horatianos maxime omnium debilitat infirmatque, est cæsura post quintam syllabam nimis exacte, pæne dixeram et serviliter, servata: quo facto, rhythmus antiqui tenor plane invertitur, (namque exceptio fit regula) inque metrum ruit tanta *ταυτοφωνίας* tempestas, quantum in nullo alio facile reperias. Sed hæc paulo audacius fortasse sunt dicta.

Denique Appendicem subjeci, in qua inclusa sunt Archilochi Pratinæque Fragmenta duo, et ipsa ex recensione Dindorfiana, Notisque, et Glossariis, et Versionibus tum Latinis, tum etiam Anglicis, perinde atque Hermesianactæum, instructa. Quod ideo a me factum est, ut in hoc Opusculo omnia illa comparerent *ἀποσπασμάτια*, quæ a Cumberlandio Anglicis versibus reddita sunt, exceptis tantum Comicoꝝ Græcoꝝ Fragmentis, quæ separatim potius edi debere videbantur, hodieque curis nostris sub prelo sudant, et perpaucoꝝ mensium intervallo, Deo favente, lucem videbunt. De quo libello illud dumtaxat in præsens sufficiat monere, me in eo concinnando, inter alia subsidia, etiam novis quibusdam Versionibus poeticis Anglicis usum esse, quibus me pro benevolentia sua haud dedignatus est donare Vir tum eleganti, tum etiam accurata doctrina spectabilis, Franciscus Wrangham A.M. Archidiaconus Cestrensis.

Restat ut gratias agam Viro doctissimo Gulielmo Gilson Humphry A.B. Collegii Trinitatis apud Cantabrigienses Socio, qui schedas hasce nostras humanissime inspexit, et nonnulla acute admonuit, quæ me mea in melius, uti spero, mutare, interdum etiam et abolere, protinus coegerunt. Et plura fortasse admonuisset, ni, dum ruri aliquantisper commorabatur, libro-

rum inopia necessario laborasset. Nec vero obliviscendus est, disciplinæ nostræ alumnus, Carolus Clayton A.M. Collegii Caio-Gonvillensis Socius, qui menda aliquot typographica e schedis duobus prioribus sustulit, quique, ni aliis ac gravioribus districtus esset negotiis, similem medicinam etiam ceteris (sat scio) libenter adhibuisset.

Peckhamiæ, prope Londinum, d. 14 Oct. 1839.

M O N I T U M.

HODIE video me *Addend. p. 134. in Antimachi emendationem Gaisfordianam imprudentem incidisse, id quod jam tandem didici ex Addend. Burges. p. 155. Nempe in Suida suo (uti me monuit Burgesius) eandem medicinam loco corrupto adhibuit Græcarum Literarum apud Oxonienses Professor Regius. Vide in Ὀργεῶνες, ubi omnia ex Photio desumpta sunt, etiam corrupta ista ἐν τῇ Λυδῇ γενεᾷ, καβάρνους θῆκεν ἀβακλέας ὀργεῶνας, prout exstant in editione Mediolanensi. Unde autem, et quibus rationibus, in hanc emendationem inciderim, nullo modo clarius apparebit, quam ex ipsius Friedmanni verbis exscriptis: “Schellenberg. (ad Antimach. Reliqq. 83.) metrum non curans, edidit e Valesii conjectura, quam neque Ruhnck. spernebat, uno versu, Γένναν Καβάρνου θῆκεν ἀγακλέας ὀργεῶνας. Suspiciatur tamen in v. Γεβεῖ libri Antimachei numerum latere. A qua suspitione equidem tantum absum, ut pene assensuros mihi esse putem lectores corrigenti: Ἐνθα Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργεῶνας. Factæ immutationis rationes apparent e vocum ΓΕΝΕΑ et*

ENΘΑ similitudine. Γ natum videtur ex ι ascripto, (Hermann. ad Aristot. Poet. 119.) vel e ductu calligr. (Jacobs. Actt. Monac. 1, 158.) et Ε cum Θ permutatum exquisitissimis exemplis illustrant Valck. Ep. ad Röv. p. xlv. Bast. Comment. Palæogr. 714. Formam ὀργειῶνας defendet Homeri κικειῶ, Π. Α. 623. 640." Hæc ille. Scilicet in voce γεveᾱ libri Antimachei numerum latere suspicatus est Schellenbergius, ita tamen ut numerus, quisquis is fuerit, plene scriberetur. Friedmannus, postquam ἐνθα in γεveᾱ latere perspecte viderat, rationibusque etiam palæographicis feliciter defenderat, in γ littera hæsit, quam sive ex ι adscripto in Ἀνδῆι antecedente, seu ex ductu calligraphico ortam esse putavit. Equidem in γ littera libri Antimachei numerum, compendio notatum, delitescere suspicatus sum. Hinc omne principium; huc refer exitum. At vero hodie (collatis Burgesianis) articulum abesse debere nullus dubito, locumque suspicor ita omnino restituendum esse: ἐν γ' Ἀύδης· Ἐνθα Καβάρνους κ. τ. λ. Sic Steph. Byz. in Δώτιον: καὶ Ἀντίμαχος ἐν β' Ἀύδης· Φεύγοντας γαλῆς κ. τ. λ. Nimirum τὸ γ, sic scriptum, pro τ, h. e. τῇ, sumsisse videtur festinus librarius, et γ in γεveᾱ ex s finali in Ἀύδης corruptum fuisse. De Γ et Τ permutatis vide Oudendorp. ad T. Magist. p. 897. Heindorf. ad Plat. Phædr. p. 283. De Γ et C confusis vide Markland. ad Iphh. p. 143. 288. Simili errore Scholia Veneta HomERICA ad Π. Α. 334. ad hunc modum corrumpit Villoisonus: Πύργος, τάξις. συνέστηκε δὲ πύργος ἐκ τῶν ἐξήκοντα ἀνδρῶν. Lege, cum Bastio Comment. Palæogr. p. 850. et Append. ad Epist. Crit. p. 55. ἐκ τ' ἐξήκοντα ἀνδρῶν, prout in codice scriptum est. Quin et in ipso textu voci πύργος superscripta est glossa τξ (360) ἄνδρες, notante Bastio. Eustath. ad Π. Ι. c. 250. p. 357. 19. Bas. πύργος δὲ, ἐκ τριακοσίων καὶ ἐξήκοντα τάξις αὕτη τετραγωνοειδῶς πυκνουμένη. Mox addit: πύργος δὲ, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ ἐρρέθη, τάξις στρατιωτικὴ καθὰ καὶ τὸ πλινθίον. πεπύκνωτο δὲ τετραγωνοειδῶς κατὰ σχῆμα πύργου. Quamquam erunt forsitan, quibus, in loco Antimachi, vel facilius erui posse videatur ἐν τῷ γ' Ἀύδης· Ἐνθα κ. τ. λ. ut ἐν τῷ α (sic) τῶν Νόμων scriptum in MS. A. Athen. X. p. 432. A. Tutius esset ἐν τῇ γ' Α. Sic Etymol. Mag. in Βασιλεύτωρ: Ἀντίμαχος ἐν πρώτῃ Θηβαῖδος. Bastius:

“*In libris citandis compendium ἐν γ̄ aut ἐν γ̄ expleri potest tam sic, ἐν τῇ τρίτῃ (subaud. βιβλίῳ), quam sic, ἐν τῷ τρίτῳ (subaud. βιβλίῳ).*” His autem corruptelis alteram germanam exhibet Athenæi locus XV. p. 699. D. prout exstat in edd. Ald. et Casaubon. Νεάνθην ἓνα τῶν περὶ Ἀτταλον ἱστορικῶν. Vertit Dalecampius: Neanthem historiographum qui Attali seculo vixit. Quem secutus Villebrunius sic vertit: Neanthe un de historiens du temps d’Attalus. Sed optime Valckenærius ad Schol. Eurip. Phæn. 1123. scribendum vidit: ἐν ᾧ τῶν περὶ Ἀτταλον ἱστορικῶν. in libro primo de rebus Attali historiarum. Et sic omnino scriptum in MS. B. apud Dindorfium, qui, pro ἐν ᾧ, contra librorum ac codicum fidem, ἐν πρώτῃ plene edidit. Vide Porsoni Advers. p. 148. Sequentia indicavit Bastius. (I.) Etymol. Mag. in Λόγχα: Ἴων ἐν Κλου κτήσει, ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν. ubi, pro ποιεῖν, ποιεῖ ν̄, i. e. πεντήκοντα, recte legit Bastius, collato Orione Thebano in Λόγχη, et ἐν Χλου κτίσει. Ἐκ κ. τ. λ. reponendum, cum Bentleio Epist. ad Mill. p. 56. Athenæus (citante Bentleio) X. p. 426. E. περὶ δὲ ταύτης τῆς κράσεως Ἴων ὁ ποιητὴς ἐν τῷ περὶ Χλου φησιν, κ. τ. λ. Sic ἡ Χλων χώρα in Scylacis Periplo p. 36. correxit Vossius, ubi vulgo legitur ἡ Κλων χ. Pessime autem ἐκ τῆς τέως λόγχης, quasi veritas e priori portione, dedit Bastius. Meliora eum docere potuisset Bentleius Epist. ad Mill. l. c. qui de Ione notat: “Videlicet ipse fuit Chius natione, et insula Teos Chio propinqua est, non Cio.” In Orione omnino scriptum est: ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν πεντήκοντα. ubi delendum videtur istud πεντήκοντα, numerali primitus ex explanatione superscriptum. (II.) Apollonius Dyscolus Περὶ Ἀνωσυμίας p. 135. Bekker. καὶ παρ’ Αἰολευσιν. Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ· Τὸ δ’ ἔργον ἀγήσατο τεὰ κόρα. ubi, pro ἐν πρώτῳ, olim corrupte legebatur ενα, quod in ἐν, vel ἐδν, temere mutatum voluit Sturzius, sed recte in ἐν ᾧ mutavit Bastius ad Gregor. p. 616. qui tamen non vidit ἀγήσατο corrigendum fuisse in versu Alcaico, cujus sententiam optime illustrabit Virgilianum illud, Dux femina facti. Constructio est: τεὰ δὲ κόρα ἀγήσαιτό [σοι εἰς] τὸ ἔργον.

CORRIGENDA.

- Pag.* 4. *l.* 17. Apud Athen. XIII. p. 597. B.—599. B.
- 5. *n.* 3. *l.* 10. τόν τε
- 8. —13. — 4. ἔχειν θ'
- 12. *l.* 14. φορβειάς.
- 14. *n.* 30. *l.* 3. ἐν
- 15. —33. *ll.* 2, 5. δοῦριν
- — — *l.* 6. fortasse
- 16. *l.* 9. ὦν ἡράσθη
- 17. — 6. cecinerit
- — — 12. infra vv. 85, 89.
- 18. — 8. *dele*: Cf. Horat. Od. III. 6. 23.
- 20. *n.* 48. *l.* 1. λόγων conjicit Schweigh.
- 27. *l.* 15. *a fine*: Καί
- 30. *ad v.* 19. *l.* 9. Τριπτόλεμον ἐδίδαξε
- 35. *l.* 12. περιφραστικῶς dixere,
- — — 13. γνωτὸς
- — — 14. *scribe omnino*: ab Homero, Pindaro, Æschylo, (ni fallor) Sophocle, usurpata, una cum
- 36. — 12. *a fine scribe omnino*: unice amat, excepto tantum Hel. 41. ubi tamen γνωστόν τε corrigendum esse vix dubito. In choricis
- 37. — 7. *a fine*: ἡμίκανστος
- 38. *ad v.* 21. *l.* 7. Φημι
- 45. *l.* 18. Cum vero in
- 49. — 27. Bion ibid.
- 66. — 21. πολλῶν
- 73. *ad v.* 78. πᾶσαν
- 95. *v.* 38. Cumean
- — — 40. *dele incisum*.
- 99. *Archilochi v.* 1. μέθυ, et mox *scribe*: Apud Athen. I. p. 8. A. B.
- — *l. ult.* 'Εσθίων θ'
- 101. — 19. 'παρὰ τὸ
- 104. — 22. *scribe*: Apud Athen. XIV. p. 617. C.—F.
- 107. — 4. suffragatur
- 127. — 5. *scribe*: *P.* 4. *l.* 3. *a fine*:
- 128. — 14. *a fine scribe*: Hermanni Δημήτρη,
- 131. — 24. *scribe*: Cic. Læl. 2. *Athenis unum accepimus, et eum quidem etiam Apollinis oraculo sapientissimum judicatum.* Poetam
- 135. — 5. *corrigere*: *P.* 36. *l.* 17.

OPERIS CONSPECTUS.

Hermesianax	Pag. 1— 4
Notæ in Hermesianactem	4— 23
Glossarium in Hermesianactem	23— 69
Georgii Burgesii Epistola Critica	69— 74
Epistolæ Criticæ Postscriptum	74— 81
De Hermesianacte ejusque Elegia	82— 83
An Extract from Porson's Review of Weston's Hermesianax	84— 86
Versiones Latinæ	86— 91
Versiones Anglicæ	91— 99
Appendix	99—126
Addenda	126—149
Addenda Burgesiana	149—156
Indices	157—176

HERMESIANA X¹.

Οἷν² μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο
Ἀγριόπην Θρηῆσαν στειλάμενος κιθάρην
Ἀιδόθεν. ἔπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον³,
ἐνθα Χάρων κοινὴν⁴ ἔλκεται εἰς ἄκατον
ψυχὰς οἰχομένων, λίμνης δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖ 5
ρεῦμα διέκ μεγάλων ῥυομένης δονάκων.⁵
ἀλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μονόζωστος κιθαρίζων
Ὀρφεὺς, παντοίους⁶ δ' ἐξάνειπσε⁷ θεοὺς·
Κωκυτὸν τ' ἀθέμιστον ἐπ' ὄφρ' ὕσι μειδῆσαντα
ἦδ' καὶ αἰνοτάτου βλέμμι ὑπέμεινε κυνὸς⁸, 10
ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθωμένον, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα
σκληρὸν τριστοίχοις δείμα φέρον κεφαλαῖς.
ἐνθεν αἰοδιᾶν μεγάλους ἀνέπεισεν ἄνακτας
Ἀγριόπην μαλακοῦ πνεῦμα λαβεῖν βιότου.
οὐ μὲν γὰρ υἱὸς Μήνης ἀγέραςτον ἔθηκε 15
Μουσαῖος, Χαρίτων ἥρανος⁹, Ἀντιόπην·
ἣ τε πολυμνήστησιν¹⁰ Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν
εὐασμὸν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων,
Ῥάριον¹¹ ὀργειῶν ἀνέμῳ διαποιπνύουσα
Δήμητρα· γνωστὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰν Ἀΐδῃ. 20
φημὶ δὲ καὶ Βοιωτὸν ἀποπρολιπόντα μέλαθρα¹²
Ἡσίοδον, πάσης ἥρανον ἱστορίας,

Ἀσκραίων¹³ ἐσικέσθαι ἔχονθ' Ἑλικωνίδα κόμην·
 ἔνθεν ὃ γ' Ἡοίην μνώμενος Ἀσκραϊκὴν 24
 πόλλ' ἔπαθεν¹⁴, πάσας δὲ λόγων ἀνεγράψατο βίβλους
 ὕμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος.
 αὐτὸς δ' οὗτος ἀοιδὸς, ὃν ἐκ Διὸς αἶσα φυλάσσει
 ἡδιστον¹⁵ πάντων δαίμονα μουσποπόν¹⁶,
 λεπτήν εἰς Ἰθάκην ἀντείνειντο θεῖος Ὅμηρος
 φδοῇσιν πινυτῆς εἵνεκα Πηνελόπης· 30
 ἦν διὰ πολλὰ παθῶν¹⁷ ὀλίγην ἐσενάσσατο νῆσον
 πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος·
 ἔκλαιεν δ' Ἰκάρου¹⁸ τε γένος καὶ δῆμον Ἀμύκλου
 καὶ Σπάρτην, ιδίων ἀπτόμενος παθέων. 34
 Μίμνερμος δὲ τὸν ἡδὺν ὃς εὔρετο πολλὸν ἀνατλάς¹⁹
 ἦχον καὶ μαλακοῦ²⁰ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου²¹,
 καίετο μὲν Ναννοῦς²²· πολὺ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῶ
 κνημωθεὶς κόμους σίχῃ συνεξαμύη²³.
 ἦχθεε²⁴ δ' Ἑρμόβιον τὸν αἰὲ βαρὺν ἡδὲ Φερέκλην
 ἐχθρὸν μισήσας τοιάδ' ἔπεμψεν ἔπη²⁵. 40
 Λυδῆς²⁶ δ' Ἀντίμαχος Λυσηίδος ἐκ μὲν ἔρωτος
 πληγεὶς Πακτωλοῦ ρεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ·
 δαρδάνη²⁷ δὲ θανούσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν
 κλαίων, αἰάζων δ' ²⁸ ἦλθεν ἀποπρολιπὼν 44
 ἄκραν²⁹ εἰς Κολοφῶνα· γόων δ' ἐνεπλήσατο βίβλους
 ἱράς³⁰, ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου.
 Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδέξατο³¹ κόμους,
 Σαπφoῦς φορμίζων ἡμερόεντα πόθον,
 γιγνώσκεις. ὃ δ' ἀοιδὸς ἀηδόνος ἡράσαθ', ὕμνων
 Τήιον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίη. 50
 καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφωμίλησ' Ἀνακρείων³²
 στελλομένην πολλαῖς ἄμμιγα Λεσβιάσι·

φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν
οἰνηρὴν δοῦριν³³ κεκλιμένην πατρίδα,
Λέσβον ἐς εὖοιον· τὸ δὲ δὴ ρίον εἴσιδε Λέκτον
πολλάκις Αἰολικοῦ κύματος ἀντιπέρας. 56

Ἄτθις δ' οἶα μέλισσα³⁴ πολυπρήωνα κολώνην³⁵
λείπουσ' ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροστασίαις
Βάκχον καὶ τὸν Ἑρωτ' ἀγειραιθιαιριδος
* * * Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ³⁶. 60

φημι δὲ κάκεινον τὸν αἰὲ πεφυλαγμένον ἄνδρα
καὶ πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ συνοχῶν³⁷
πάσας ἀμφὶ γυναῖκας, ὑπὸ σκολιοῦ τυπέντα
τόξου, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' ὁδύνας.

ἀλλὰ Μακεδονίης πάσας κατενίστατο³⁸ λαύρας, 65
Αἰγείων³⁹ μέθεπεν δ' Ἀρχέλεω ταμῖν,
εἰσόκε δαίμων⁴⁰ Εὐριπίδῃ εὔρετ' ὄλεθρον,
ἀμφὶ βίου στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν⁴¹.

ἄνδρα δὲ τὸν Κυθέρηθεν ἀνετρέψαντο⁴² τιθῆναι,
Βάκχου καὶ λωτοῦ πιστότατον ταμῖν, 70
Μοῦσαι παιδευθέντα Φιλόξενον, οἶα τιναχθεῖς
ὠρυγῇ ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως,

γιγνώσκεις, αἶουσα⁴³ μέγαν πόθον, ὃν Γαλατείης
αὐτοῖς μηλείοις θήκαθ' ὑπὸ προγόνους.

οἶσθα δὲ καὶ τὸν αἰοιδόν, ὃν Εὐρυπύλου πολιῆται
Κῶοι χάλκειον θήκαν⁴⁴ ὑπὸ πλατάνφ 76

Βιττίδα⁴⁵ μολπάζοντα θοὴν, περὶ πάντα Φιλητᾶν
ρήματα καὶ πᾶσαν ῥνόμενον λαλίην.

οὐδὲ μὲν οὐδ' ⁴⁶ ὅπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο⁴⁷
ἀνθρώπων, σκολιὴν μαϊόμενοι σοφίην, 80

οὗς αὐτῇ⁴⁸ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίγξατο μῆτις
καὶ δεινὴ μύθων κῦδος⁴⁹ ἔχουσ' ἀρετῇ,

οὐδ' οἷδ' αἰνὸν⁵⁰ ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν
 φαινόμενον⁵¹, δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον.
 οἷη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς 85
 Πυθαγόρην, ἐλίκων κομψὰ⁵² γεωμετρίης
 εὐρόμενον, καὶ κυκλὸν, ὅσον περιβάλλεται αἰθῆρ,
 βαιῇ ἐνὶ σφαίρῃ. πάντ' ἀποτασσόμενον⁵³.
 οἷα δ' ἐχλίηνεν ὃν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων
 ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ 90
 Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει. ἐκ δὲ βαθείης⁵⁴
 ψυχῆς κουφοτέρας⁵⁵ ἐξεπώνησ' ἀνίας,
 οἰκί' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος· οὐδέ τι τέκμαρ
 εὔρε⁵⁶, λόγων⁵⁷ πολλὰς εὐρόμενος⁵⁸ διόδους. 94
 ἄνδρα Κυρηναῖον δ' εἴσω πόθος ἔσπασεν Ἴσθμοῦ
 δεινὸν⁵⁹, ὃ τ'⁶⁰ Ἀπιδανῆς Λαῖδος ἡράσατο
 ὀξὺς Ἀρίστιππος, πάσας δ' ἡγήνατο λείσχας
 φεύγων, οὐδαμένον⁶¹ ἐξεφόρησε βίω⁶².

Apud ATHEN. XIII. p. 597. B.

NOTÆ IN HERMESIANACTEM.

¹ "Hermesianactis carmen emendare et explicare conati sunt Ruhnkenius in Appendice ad epistolam criticam alteram, et Westonus in libro quem Hermesianactis nomine inscriptum edidit." DINDORF. Emendare etiam conatus est, et cum notis criticis et historicis, novaque versione metrica Latina, edidit Anonymus quidam Lond. apud Ricardum Priestley, 1825. Idem fecerunt, carmenque Latinis versibus expresserunt, F. A. Riglerus et C. A. M. Axtius Colon. 1828. Est et editio Nicolai Bachii Halis Sax. 1829. qui hoc Fragmentum, una cum Philetæ Coi atque Phanoclis reliquiis, emendavit et illustravit, addita etiam Rigleri et Axtii versione, multis locis immutata, itemque annotationibus quibusdam, in libelli fine, ex Hermannii Programmæ (Lips. 1828.) desumptis. Carmen Hermesianactem corruptissimum pronunciat Porsonus *Tracts* p. 39. de eo sic loquens : *a fragment of Hermesianax, which has come*

down to us in so wretched a state, that, after the labours of the best critics, Casaubon, Heringa, Ruhnkenius, etc. it still abounds with corruptions. Ætatem autem Hermesianactis in Philippi et Alexandri tempus incidisse, ex Pausan. Attic. c. 9. et Scholiasta ad Nicandri Theriac. 3. probavit Ruhnkenius. Vide n. 52.

² Ante Οἴην supplendum γινώσκεis vel οἶσθα. Vide infra vv. 49. 73. 75. itemque n. 43. Mox confer Senecæ Herc. Cæt. 1033. *Tangens Threiciam chelyn | Orpheus.*

³ “ἀπειθέα χώρον. Quod quidem eleganter dictum esse observat Heinrichius, allato Propertio V [IV], 11, 2. *Panditur ad nullas janua nigra preces. Cum semel infernas intrarunt funera leges, Non exorato stant adamante viæ.*—Hermannus mavult ἀπειθέα χώρον, sive is ignobilis intelligendus, sive ex quo nulla venit fama.” ΒΑΣΗ. Cum Hermannii emendatione conferendum est Shakspearianum illud: *The undiscover'd country, from whose bourn | no traveller returns.* quod expressum fortasse ex Christophoro Marlowe, *Edward II.* in fin. *Farewell, fair queen; weep not for Mortimer, | that scorns the world, and, as a traveller, | goes to discover countries yet unknown.* Eurip. Herc. F. 426. τὸν πολυδάκρυον | ἐπλευσ' ἐς “Αἶδαν, πόνων τελευτὰν, | ἵν' ἐκπραίνοι τάλας | βίοντον, οὐδ' ἔβα πάλιν. | στέγαι δ' ἔρημοι φίλων, | τὰν δ' ἀνόστιμον τέκνων | Χάρωνος ἐπιμένει πλάτα | βίου κέλυσον ἄθεον, ἄδικον. Antipater Brunck. Anal. II. p. 37. ἐς γὰρ ἄκαμπτον, | ἐς τὸν ἀνόστητον χώρον ἔβης ἐνέρων. Quæ loca editorum Shakspearianorum diligentiam fugerunt. Vulgatum autem verum esse ostendit etiam Phanoclis Fragmentum apud Stob. T. 64. 14. ubi de eodem Orpheo agitur: ἐν δὲ χέλυν τύμβῳ λευγρὴν θέσαν, ἥ καὶ ἀναύδους | πέτρας, καὶ Φόρκου συγγόν ἐπειθεν ὕδωρ. ἀηδέα χ. conjicit Osann. Auctar. Lex. Græc. p. 174. memor forte Virgiliani *illatibilis ora*, Æn. III. 707.

⁴ Libri ἀκοήν, unde ἀκρην conjecit Valckenærius Diatr. p. 280. κοινήν Lennepius, ut apud Propert. III. 16. 24. *publica cymba senis.* Casaubonus αἰνὴν proposuerat, vel πικρὰν, vel λυγρὰν, vel simile epitheton. Westonus conjecit ἀχόρην, *sine choris, illatibilem*, Angl. *cheerless*, collato Soph. CEd. Col. 1223. Saltem ἀχορον debebat. Schweighæuserus ἀκορῇ, quod idem atque ἀκόρεστον valeat, *insatiabilem*, proposuit. Blomfieldius in Diario Classico, Fasc. VII. p. 238. ὠχρὴν conjectat. Hermannus ἀόκνην mavult, quod eadem medela eget, qua Westoni conjectura, et præterea scansioni ægre satisfacit: nam de pænultimæ syllabæ quantitate merito dubitari potest, cum nihil tale apud Hermesianactem reperitur, tum stili, tum etiam metri, epici maxime studiosum. Gu. Ern. Weberus proposuit conjecturam ἀκαλήν. Hesych. “Ακαλα. (sic) ἀψοφα, ἡσυχια, et Ἀκαλόν, ἡσυχον, πρᾶον, μαλθακόν. Equidem κολήν prætulerim cum Toupio ad Theocr. p. 399. et Ilgenio, *capacem*, juxta Horatia-

num illud: *Omne capax movet urna nomen*. Vide Damm. Lex. Hom. in κοῖλος. Nec ab hac emendatione abhorret locutio Æschylea πάνδοκος θεωρῶς Sept. c. Theb. 858. *cymba omnes recipiens, ideoque capax*.

⁵ Correxerit Ruhnkenius, vertente Schweighæusero: *et paludis late resonat unda, ex vastis profluens [profluentis J. B.] arundinetis*. Vulgo λίμνη, et ῥυομένη, locum sic interpretante Ilgenio: *et alte murmurat lacus infernalis, longa ex arundine undas trahens*. Vulgatam lectionem etiam Bachius probat. Equidem, retentis Ruhnkenianis, δῦρεϊ de Charonte ipso vociferante intellexerim, non de lacu resonante, vel, si mavis, murmurante. Verterim: *et super paludem alta voce clamat ex vastis arundinetis undas trahentem*. Sic Hom. Il. γ. 50. de Minerva: ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτῶν ἐριδούπων μακρὸν δῦρεϊ. Charontis vociferationem satis bene illustrabunt Eurip. Alc. 253. seq. Aristoph. Ran. 180. seq. et Lys. 606. Machonis Fragm. apud Athen. VIII. p. 341. E. et Lucianus in Mortuorum Dialogis. Quanquam alteram interpretandi rationem tueri videtur Callim. Hymn. in Dian. 58. μεγάλην δὲ βοήην ἐπὶ Κυρῶς ἀνρεῖ. Adde Hom. Il. Σ. 576. πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥαδαλὸν δονακῆα. In ῥυομένης inest notio liberandi, sive extricandi, eandemque constructionem habet Pind. Pyth. XII. 31, 32. "Si quid suspectum in hoc loco, est id ῥυομένη, inusitata, sed propria tamen significatione positum, ut non videatur mutandum esse. Si tamen, συρομένη præstaret aliis conjecturis." HERMANN. Cum Hermanno aliquatenus facere videtur Dionys. Perieg. 296. τῆς διὰ μεσσατῆς κατασύρεται ὕδατα Ῥήνον | ὑστάτιον ποτὶ χεῦμα βορειάδος Ἀμφιπρῆτης. Cf. et vv. 16. 46. 137. 433. 475. Si quid mutandum, malim διὰ μ. χενομένης δ. Similiter confusa sunt προρέειν et προχέειν, notante Heynio ad Hom. Il. φ. 366. Vide infra n. 45. Ceterum χεῦμα, pro ῥεῦμα, mavult Ruhnkenius; sine causa, opinor. Dixit Hermesianax ῥεῦμα ποταμοῦ infra v. 42. ῥεύματα τῶν ποταμῶν Herod. II. 24.

⁶ Ruhnkenius aliquando πομπάλους: Valckenærius ἀνταλούς: Blomfieldius in Diarii Classici l. c. ἐγγαλούς proposuit. Sed nihil opus est mutatione. Hom. Od. P. 485. καὶ τε θεοὶ ξείνοισι ~~Fe~~Φοκότες ἄλλοδαποῖσι, | παντοῖοι τελέθοντες, κ. τ. λ. Virg. Æn. VIII. 698. *Omni- numque Deum monstra*.

⁷ "Hermannus pro verbo ἐξάνειψε, quod non solum propter aoristum pro imperfecto positum, sed magis etiam propter totius loci rationem vitiosum esse versus 13 doceat, reponendum censet ἐξάνελισσε, quo poeta significet Orpheum securum inter inferni horrores omnium celebrasse laudes deorum." BACH. Unice verum est ἐξάνειψε. Sensus est: *flexit, ut ex inferis Agriopa evaderet*. Cf. vv. 13, 14.

⁸ "Hermannus proposuit: Κώκυτόν τ' ἀνέθιστον ἐπ' ὀφρύσιν οἰδήσαντα | εἶδε, καὶ αἰνοτάτου β. ὕ. κ." BACH. Elegans, si non certa,

est conjectura Hermanni ἀνέθιστον, insolitum, proponentis. In ceteris Viro celeberrimo non queo acquiescere; vix hodie ipse sibi, credo, acquiescet. “Vulgatum ἐπ’ ὄφρύσι in ἵπ’ ὄφρύσι mutavi. Apoll. Rhod. III. 1023. Ἱμερόεν φαιδρῆσιν ἵπ’ ὄφρύσι μειδιῶντες.” RUHNKEN. Recte, opinor, Ruhnkenius: ἵπ’ ὄφρύσι μειδ. *superciliis subridentem*. Ad sententiam Hymn. Homer. in Cerer. 357. μείδισεν δὲ Φάναξ ἐνέρων Ἀφιδωνεύς | ὄφρύσιν. Horat. Od. III. 11. 21. *Quin et Ision Tityosque vultu | risit invito*. Mox vide annon τεθωμένον scribendum, ut βλέμμα κυνὸς sit pro κύνα, perinde atque τὸ Δῖον ὄμμα dictum pro Zeüs Æsch. Prom. V. 675. Vide Matthiæ Gr. Gr. 430. 6. Quam lectionem præ oculis fortasse habuit Hesychius: τεθωμένον, ὄξυμένον, (ὥξ. Albert.) καὶ ἐθώσα, (Hom. Od. I. 327.) ὄξυνα.

⁹ Cf. infra v. 22.

¹⁰ Dativum πολυμνήστησιν ad sequens ἐξαφόρει εὐασμὸν refert Ilgenius, ut sit: *in honorem dearum venerandarum*, h. e. Cereris et Proserpinæ. Quæ interpretatio qua ratione ex Græca voce elicienda sit, equidem non video. πολυμνήτωι Vossius ad Hymn. Homer. in Cerer. p. 130. Blomfieldius in Diarii Classici l. c. legendum proposuit ἤτε πολὺν μύστησιν Ἐλευσίνος, κ. τ. λ. “πολὺν μύστησιν,” inquit, “pro πολυμνήστησιν tam certum est, quam quod certissimum.” Equidem conjeceram legendum simpliciter: ἤτε πολυμνήστη ποτ’ vel πολυμνήστευτος. Cf. Hom. Od. Δ. 770. ἄ. 64. Ψ. 149. Blomfield. Glossar. in Æsch. Agam. 1434.

¹¹ Ῥαριάδ’ ὀργειῶν Vossius. Steph. Byz. Ῥάριον πεδίον, ἐν Ἐλευσίνι· καὶ Ῥαρία γῆ καὶ Ῥαριάς ἡ Δημήτηρ. “Ante omnia scribendum est Ῥάριον, spiritu leni, docente Hermanno ad Hymn. Cerer. 451. ex Scholiis ad Homeri Iliad. A. 56.” BACH. Locus, cui alludit Bachius, hic est: πάσης γὰρ λέξεως τὸ Ῥ ἀρχόμενον δασύνεται, πλὴν τοῦ Ῥάρος. Quod Grammaticorum somnium e porta eburnea emissum videtur esse. Mox ὀργιῶν Schweigh. (ὀργίων Ald.) Sic Hymn. Homer. in Apoll. 389. οὐστinas ἀνθρώπους ὀργίονας εἰσαγάγοιτο. Idem Vir doctissimus dveμῶλια ποιπνύουσα edidit, ex præclara Lennepii emendatione. Hermannus: Ῥάριον ὀργειῶν νόμφ διαποιπνύουσα | Δημήτρῃ. Blomfieldius: Ῥάριον ὀργειῶνα νόμφ διαποιπνύουσα | Δήμητρος. Fortasse legendum: Ῥαριάδ’ (h. e. Ῥαριάδι) vel Ῥαρίῳ ὀργίων dveμῶλια ποιπνύουσα | Δήμητρι. Rhariæ sacerdos incassum ministrans Cereri. ποιπνύω, sæpius sine casu positum, cum accusativo personæ, cui ministratur, vix construitur; semel cum dativo constructum videtur Il. Ω. 473, 5. Fabula est ex obscurioribus. Voluit Hermesianax, ni fallor, Antiopam, Cereris sacerdotem formosissimam, eandemque a Musæo adamatam, immaturam mortem obiisse, a qua eam ne pietas quidem sua, officiumque Cereri sedulo præstitum, servare potuerunt: porro, quam, dum in vivis erat, concele-

bravit Musæus, eam carminibus prosecutum esse, etiam postquam in Orcum descenderat. Cf. Hom. Od. O. 244. seq. Eurip. Orest. 943. seq. Virg. Æn. II. 429. Fuit autem Antiopa Melissarum, quas vocabant, una, de quibus consulendi sunt Schol. ad Pind. Pyth. IV. 104. Lactant. I. 22. Blomfield. ad Callim. Hymn. in Apoll. 109. Hesychius: Μέλισσαι. αἱ τῆς Δήμητρος μύστιδες.

¹² μέλαθρον edd. Bas. et Casaub. et MS. Palatinus, et sic Ruhnken. Hermann. Bach. "Hermanno, quum μέλαθρον vix aliter quam de sede Cumana intelligi possit, parum apte Bœotus dici videtur Hesiodus. Itaque commendat Rigleri et Axtii conjecturam Κυμαῖον ἀποπρολιπόντα μέλαθρον. Sed queritur, an Hesiodus non eodem jure vocari possit Βοιωτὸς, quo Mimnermus, Colophone natus, etiam Smyrnæus, Tyrtæus, natu Atheniensis, etiam Milesius, atque alii aliter denominati sunt a sedibus postea electis." ΒΑΣΗ. Vide omnino Hesiod. Op. et D. 633. (253.) seq. unde patet ἀποπρολιπόντα μέλαθρα Anglice simpliciter vertendum esse: *having quitted his home*. Βοιωτὸς plane dictus Hesiodus a sede postea electa.

¹³ Ἀσκραίην (pro Ἀσκλην) Ilgenius, absque ulla necessitate. Constructio est: Ἡσίοδον ἰκέσθαι ἐς κώμην Ἐλικωνίδα Ἀσκραίων. Steph. Byz. Ἀσκλη, πόλις Βοιωτίας, Ἰωνικῶς σχηματισθεῖσα, ὡς Κόρη, Τερψιχόρη. Τὸ ἔθνικόν, Ἀσκραῖος, Ἡσίοδος. Mox ἔχεινθ' Lennepius: ἐκόνθ' Heinrichius, præeuntibus Dalecampio et Pursano; quod prætulerim. ἐρώνθ' Riglerus, probante Bachio. In Aldina ἔχων legitur. Primus Casaubonus ἔχονθ'.

¹⁴ Pro ἔπαθεν conjecit Casaubonus ἔμαθεν, (de qua mutatione vide Dobræi Advers. T. I. p. 492. Bast. Ep. Crit. p. 282.) etiam λόγων in λέγων mutato. Idem βίβλους ὕμνων intelligit de Hesiodi *Magnis Eois*, sive Καταλόγῳ γυναικῶν, probante Ruhnkenio. Sed recte se habent vulgata, et βίβλους λόγων conjungendum est, locusque, ni fallor, intelligendus de sacris quibusdam Commentariis ab Hesiodo exscriptis, vel potius conscriptis. Vide infra v. 45. Dobræi Advers. T. I. p. 256. Namque sacerdotibus constat magna in gratia olim fuisse poetarum genius, qui eorum in usum, dum varias sive urbes, sive regiones, peragrabant, permulta, vix aliunde petenda, de die in diem collegerunt, inque Commentarios digesserunt, exinde sacri dicti; ut vix opus sit ad illud provocare, quod retulit Galenus Protrept. ad Artes T. IV. p. 1. de Archilochi interfectore, qui, cum oraculum accederet, ab eo his verbis repulsus est: Μουσῶν θεράποντα κατέκτανες· ἔξιθι νηοῦ. A quibus, ut videtur, etiam conficta sunt oracula illa, apud Herodotum puta, veram poësin sæpius redolentia. Mox πάσας δ' ἐλέγων ἀν. β. conjectura est Anonymi supradicti. Sed elegos nec scripsit Hesiodus, nec scripsisse potuit, cum suis temporibus nondum inventi sint. Tum ἀπαρχόμενος

Iegerim, cum Ilgenio et Bachio, ut sit ἀναρχόμενος ὕμνων. Canteri ἀναρχόμενος vox nauci est.

¹⁵ "Cum Homerus non tam suavitate carminis, quam granditate censeatur, vix dubitari potest, quin vere conjecerim: κύδιστον πάντων, κ. τ. λ." RÜHNKEN. Male, opinor. Pind. Nem. VII. 29. ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι | λόγον Ὀδυσσεός, ἢ πάθεν, | διὰ τὸν ἀδνεπὴ γενέσθ' Ὀμηρον. Boeth. V. metr. 2. *Homerus melliflui oris.*

¹⁶ μουσποδῶν Ald. et sic Casaub. Ruhnken. Bach. quod verum censeo. "Hermannus, qui comma posuit post φυλάσσει, simplicem sententiam amplectitur, æternum esse Homerum; unde sic poetam scripsisse suspicatur: ἡδιστον πάντων δαίμονα μουσποδῶν ᾤδῃσιν. hæc enim verba conjungenda sunt: *dulcissimum deorum Amorem carminibus colens.* Recordabatur, nisi fallor, quod Hesiodus dixit, ἡδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Non habeo aliud exemplum verbi μουσπολεῖν, sed exemplis in hoc genere non opus. Eodem modo, nisi quis forte id hic quoque præferat, μουσποιοεῖν dixit Aristoph. Nub. 334." BACH. Si Hermannii mentem recte capio, ad hunc modum connecti ac complanari, quæ sequuntur, voluit: ᾤδῃσιν, λεπτὴν ἀντείνειτο θεῖος Ὀμηρος | εἰς Ἰθάκην πινυτῆς, κ. τ. λ. Alioqui trajectory est durissima. μουσποιοῶν, hoc est μουσποῶν, Bachianum vix ferendum credo in Hermesianacte. Ceterum, qui δαίμων μουσποδῶν hic, locutione minus usitata, vocari videtur Homerus, is θεῖος Ὀμηρος, et θεσπέσιος, et ὁ θεϊότατος, sæpius audit, v. g. Aristoph. Ran. 1032. Callim. Epigr. VI. Aristot. Poet. 38. Athen. II. p. 41. A. Sotadi apud Stob. T. 98. 9. "Usu valuit, ut princeps sui quisque generis diceretur *deus*: ita Cicero N. D. II. 12. 32. *Platonem* vocat *quasi quandam deum philosophorum.* Idemque Ep. ad Attic. IV. 16. post init. *Deus ille noster Plato.*" BACH. Adde Colum. de R. R. I. Præf. *Parens eloquentiæ, deus ille Mæonius.*

¹⁷ "Expressit Propertius II. 7. 23. *Omnia formosam propter Briseida passus.*" RÜHNKEN.

¹⁸ Hermannus, revocata forma HomERICA: κλαῖεν δ' Ἰκαρίου, κ. τ. λ. nimis argute fortasse.

¹⁹ "Equidem dubius sum, an vere conjecerit HUSCHKIUS ad Tibull. p. 678. et in Comment. de Annio Cimbri p. 57. πολλὸν ἀνακλᾶς, allato Anacreontis exemplo apud Hephæst. p. 59. 8. ἡρίστησα μὲν ἱπρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλᾶς. 'Quod etiam,' inquit, 'hanc ob causam probabile est, quod nec Græci scribunt πολλὸν ἀνακλῆναι, sed πολλὰ, nec Latini *multum pati*, sed *multa*. Cic. I. Off. 31. *Quam multa passus est Ulysses.* Virg. I. Æn. 5. *Multa quoque et passus.* Horat. I. Epist. 2. 21. *Aspera multa pertulit.*' Assentiri videtur JACOBIUS." BACH. Equidem πολλὸν ἀνακλᾶς verum censeo, quod Hermesianactem esse potest, quam-

vis nec purum putum sit Homericum. Præ oculis habuit Hermesianax Hom. Od. II. 205. ἀλλ' ὃδ' ἐγὼ τοῖσδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ τ' ἀνατλάς, | ἦλυθον εἰκοστῇ Φέρεϊ ἐς πατρίδα γαίαν.

²⁰ Ovid. ex Pont. Ep. III. 4. 85. *Ferre etiam molles elegi, &c.*

²¹ "Similem Latinorum usum ostendit Heinrichius ad Museum 32. p. 52. seq. ex Lucret. II. 50. *fulgorem ab auro*. Virg. Georg. II. 243. *dulces a fontibus undæ*. Cf. Jacobsii Animadv. in Athen. p. 321." BACH. Virgilii locum imitatus est Goldsmithius nostras, *Edwin and Angelina: water from the spring*. Lennepius autem, satis eleganter: πνεῦμα τὸ πενταμέτρον.

²² "καίεσθαι Ναννοῦς cum non sit Græcum, clarum ex eo scribendum esse καίερο μὲν Ναννοῦς ὑπο." CASAUBON. "Locutionem καίερο Ναννοῦς adversus Casaubonum egregie vindicat T. Hemsterhusius Obs. Misc. Vol. VI. T. I. p. 302." RUHNKEN. "καίεσθαι τινος temere damnatum a Casaubono, ut parum Græcum. Est phrasis elliptica, ut ὀρέγεσθαι vel ἐφίεσθαι τινος: licet minus usu trita. Dixit et Parthenius (in Eroticis c. 12.) Circen ὑποκαιομένην [deest Lexicis hæc verbi significatio. J. B.] Ὀδυσσεώς, et plene (c. 14.) de Cleobœa, καιομένη σφοδρῇ ἔρωτι τοῦ παιδός." CORAY. "καίεσθαι Ναννοῦς intell. ὑπὸ Ναννοῦς, vel expleas: καίερο ὑπ' ἔρωτι Ναννοῦς, ut Callim. H. in Apoll. 49. ἡθίου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτῳ. Eadem loquendi ratio apud Charit. IV. 6. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐκαίερο τῆς Καλλιόρης." HEINRICH. "Explicatio prorsus indigna tanto philologo, nec hodie (ut persuasissimum habeo) ipsi amplius probata. Genitivus positus est ex more Græcorum solenni, ut in formula ἐρᾶν τινος, ad exprimendum animi appetitum et affectum. Qua de re verissime disputavit Hermannus ad Viger. p. 875. Nullus, inquit, uberior est male fictarum ellipsium fons, quam qui positus est in non animadversa confusione duarum loquutionum, quarum altera ad sensum magis, quam ad verba refertur. Ita τρύχεσθαι, καίεσθαι, ἀλῶναι τινος, στεφανοῦν πίτυος, quia animo cogitatur, πόθον, ἔρωτά τινος ἔχειν, στέφανον πίτυος ἐπιτιθέναι." BACH. καίεσθαι Ναννοῦς verte Anglice: to be enamoured of Nanno. Theocr. Id. IV. 59. ἡ ῥ' ἐτι μύλλει | γῆναν τὰν κύνφορυν ἐρωτίδα, τῆς ποκ' ἐκνίσθη; Qui locus pæne gemellus est. Utrumque citat Matthiæ Gr. Gr. 328. Vide et Thiersch. Gr. Gr. §. CCLIV. 8. Machon Athen. XIII. p. 577. Ε. ἥς σφόδρ' ἡδέως | σχεῖν φησι κνισθῆναι τε τὸν Δημήτριον. Ita Porsonus Tracts p. 245. Vulgo ἔχειν. Ceterum (mitto illud, quod ὑπ' ἔρωτι nunquam dicunt Græci, sed ὑπ' ἔρωτος tantum) etiam in alium errorem, ut videtur, incidit Heinrichius: nam sententia Callimachi plane ἀπροσδιόνυστος est, cum constructio sit ὑποκεκαυμένος ἔρωτι Ἀδμήτῳ, quemadmodum ἐκπλαγεῖσα ἔρωτι Ἰάσονος dixit Euripides Med. 8. Nec profecto magis ad rem est alter Parthenii locus, a Corayio allatus, sed cum Callimacheo plane

conferendus. Notandum autem, Mimnermi carminis elegiaci, Nanno-
nis inscripti, versus aliquot exstare apud Athen. XI. p. 470. A. B. alios
autem nonnullos apud Stob. T. 11. 1. T. 116. 33. 34. et Strab. XIV.
p. 634. Casaub. Cf. n. 43. "Nullo pacto fieri potest, quod Ruhn-
kenio videbatur, ut πολλὸν *δναγλὰς* conjungatur cum *καλετο μὲν Ναν-
νοῦς*. Alia hæc mala, quam amoris curas, fuisse crediderim: ac mox
graves inimici memorantur Hermobius et Pherecles." HERMANN.

²³ Locus corruptissimus, et varie a viris doctis tentatus. Casaubonus
conjecit: τῷ δ' ἐπὶ πολλάκι μόχθῳ | κνημωθεῖς, κώμους ἔστιχεν ἀδρανίη.
et κνημωθεῖς pro διαφθαρείς accepit, auctore Hesychio. Lennepius:
πολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκις οὐδῷ | κνημωθεῖς, κώμους στείχε σὺν ἀδρανίη. ita
ut πολιῷ οὐδῷ eodem sensu dicatur, quo γήραος οὐδῷ apud Homer. II.
Ω. 487. Ruhnkenio aliquando placebat πολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκι μόχθῳ, ut
in Phanisæ Epigr. II. 6. (Brunck. Anal. p. 52.) πολιῷ γυῖα θεθεῖς κα-
μάτῳ. Ex codicis lectione autem eruit: πολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκι κώλῳ |
κνημωθεῖς κώμους στείχε σὺν Fr. Jacobsius Animadv. in Eurip.
p. 48. extremum verbum intactum relinquens, reliqua sic commode con-
stitui posse autumat: πολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκι νώτῳ | κνημωθεῖς κώμους
εἶχε . . quod a lectione Venet. Codicis λώτῳ proxime abest. Sed ipse
novem post annis aliam ingressus est viam ad Anthol. Gr. II. 1. p. 143.
χωλῷ δ' ἐπὶ πολλάκι κώλῳ. | κνημωθεῖς, κώμους στείχ', ἀνακοιρανέων.
"Poetæ (*inquit*) comissiones agenti tribuitur κῶλον χωλὸν propter
numeros impariter junctos, quibus ille primus usus esse dicitur. Notus
Ovidii locus l. III. el. 1. 8. *Venit odoratos Elegeia nexa capillos: Et,
puto, pes illi longior alter erat.*" Tertiam denique conjectandi iniit viam
in Scriptis miscellaneis: πολὺς δ' ἔτι πολλάκι λωτῷ | κηλωθεῖς κώμους
εἶδε συνεζανύων. Suidas: κηλέομαι. θέλγομαι οἷον αὐλοῖς καὶ ἡδυνῶ-
ναις. εἶδε κώμους formulam poeticam esse ait ad lectoris animum alicui
rei advertendum, sicut Latinum *videre*. Ilgenius olim: σκολιῷ δ' ἐπὶ
πολλάκι λωτῷ | κνημωθεῖς κώμους στείχε συνεζανύειν. ita ut λωτὸς σκολ-
ιὸς idem valeat, quod Ovid. Fast. IV. 190. *lotos adunca*, et Theocr. Id.
I. 129. *σύριγξ καλὰ, περὶ χεῖλος ἐλκτά*. Verbum *κνησμοῦν* revocavit ad
originem *κνάω, scalpo, rado*; jam sicut a *κνάω* fit alia forma *κνίζω*, quæ
ad amorem transferatur, ut *κνίζομαι* sit *prurio libidine, amore titillor*,
amore uror; ita *κνησμός* eundem habere posse sensum putavit. Sen-
sus: *sæpius autem, quum amorem ureret, ad comessiones ivit, et ad loton
aduncam cantilenas cecinit*. Postea conformavit idem: πολλῷ δ' ἐπὶ πολ-
λάκι μώλῳ | κνημωθεῖς κώμους στείχε συνεζανύειν. i. e. *sæpius autem longa
militia confectus ad comessandum ivit*. Aliquando etiam: κώμους ἤχεε
συνδρομή, ut hoc esset *concurso rivalium*, et pertineret ad *κνημωθεῖς*.
Heinrichius: πολὺς δ' ἐπὶ (vel ὑπὸ) πολλάκι λωτῷ | κνημωθεῖς κώμους εἶχε
σὺν ἀδρανίη. "*σὺν ἀδρανίη, cum infirmitate*, tanquam senex, qui Cupidinis

arma aliis tradere debuisset." Schweighæuserus: *πολιῶ δ' ἐπὶ* (vel *ἔτι*) *πολλάκι λωτῶ | κημωθεὶς, κώμους εἶχε* (vel *ἦχε*) *συνεξανύων*. "Fuerit *εἶχε συνεξ.* periphrastice dictum pro *συνεξήνυκε*." Weberus conjicit: *κώμους ἔκλυσιν εἶχ' ἀνίης*. sive *εὖρ' ἀνίης*. Hermesianactis Editor Anonymus: *κ. ἔστιχεν ἐξανύτων* vel *κ. στείχε συνεξανύτων*, *frequentavit cætus mystice perfectorum*. Hermannus ad Orphei Argon. 1293. *πολιῶ δέ τε* (postea librorum lectionem *δ' ἐπὶ* retinendam censuit) *πολλάκι λωτῶ | κημωθεὶς κώμους στείχε συνεξανύειν*. "*Κημωθέντα* vocat, qui *φορβεία* utitur." *πολιῶ*, nisi forte *σκολιῶ*, Hermannus exquisitius dictum arbitratur de *senili* tibia; *συνεξανύειν* autem ad Mimnernum refert, quod Nannonem tibicinam ipse tibia canens sequebatur. Ceteris intactis, Blomfieldius in Diario Class. Fasc. VII. p. 238. itidem reposuit *κημωθεὶς*, ex noto tibicinum more, qui *κημους* induerent, vel, ut Sophocles dixerit, *φορβείας*. v. Schol. Aristoph. Equit. 1147. Hactenus hæc, maximam partem ex Bachii annotatione desumpta: cui præ ceteris probabile videtur id, quod Hermannus protulit, ita tamen ut retineatur pro *δέ τε* lectio librorum *δ' ἐπὶ*, quam, cur minus respexerit mirum est, præsertim quum ea etiam sit aptior. Etenim præpositio *ἐπὶ* exprimit hoc loco causam finalem, ob quam *κημωθεὶς* fuit tibicen. Itaque *κημωθεὶς ἐπὶ λωτῶ* proprie denotat: *capistro indutus, ut tibiam ex loti ligno confectam inflaret*. Hæc, inquam, Bachius; qui tamen *κώμους συνεξ.* simpliciter per *κ. ἄγειν* explicat, collato Bion. Id. XVI. 4. seq. Quibus quidem præmissis, ipsi jam tandem experiamur, quomodo ex hac conjecturarum tempestate commodissime evadamus. Et vide annon, ad *κώμους* apposita præpositione *ἐπὶ*, locus sic omnino constituendus sit et explicandus: *σκολιῶ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῶ | κημωθεὶς κώμους στείχε συνεξανύων. et sæpe cum adunca tibia capistratus comissatum ibat una cum Nannone viam conficiens*. Tum *στείχειν ἐπὶ κώμους* ipsum illud erit, quod *βαδίζειν ἐπὶ κῶμον* Aristoph. Plut. 1040. *ἔρπειν ἐπὶ κῶμον* Eurip. Cycl. 444. et post *συνεξανύων* subaudiendum *ὁδὸν, δρόμον, πορείαν*, vel simile quid. Vide Brunck. ad Aristoph. Av. 241. Markland. ad Eurip. Suppl. 1152. Schweigh. Lex. Herod. in *Ἐξανύειν*. Mimnermus autem (quod non viderunt VV. DD.) redamavit Nanno, quæ ἡ *Μιμνέρμου αὐληγῆς* audit Athen. XIII. p. 597. A. et inde ratio apparet, cur una cum ea viam conficeret. Exinde etiam, ni fallor, Aldinæ lectionis *συνδραμή* origo patet. Nimirum *συνδρομέων* voci paullo difficiliori *συνεξανύων*, loco glossæ, superscripsisse videtur librarius, memor forte verbi *κωμοδρομέω*, de quo Pollux IX. 11. Est autem *κωμοδρομέω* idem quod *κωμάζω*. Nec profecto durius est *στείχειν ἐπὶ κώμους λωτῶ*, quam *ἀνετείνετο ᾧδῆσιν* supra vv. 29, 30. Quod ad *κημωθεὶς* attinet, conferenda plane hæc vox est cum *ἐμπεφορβιωμένος* (*ἐμπεφορβειωμένος* Eustath.) Aristoph. Av. 861. ubi prodit in scenam

tibicen, corvino vultu ornatus, et tibicinum more capistratus. Schol. ad l. φόρβιον δὲ ἐστὶ τὸ περικείμενον τῷ στόματι τοῦ αὐλητοῦ δέρμα, ἵνα μὴ σχισθῇ τὸ χεῖλος αὐτοῦ. Marsyæ capistrati figuram habes apud Salmas. in Solin. p. 833. Obiter corrigendus est Photius p. 162. Κημῶν: φημοῦν· χαλινοῦν. Legendum: Κημοῦν. Poscit enim analogia: Κημός—Κημός—Κήμωσις.

²⁴ “Hermannus, observans verbum ἀχθέω æque inusitatum esse ut ἐχθέω, totum locum optime sanare videtur: δὴχθη δ', 'Ερμόβιον τὸν ἀεὶ βαρὺν ἡδὲ Φερέκλην | ἐχθρὸν μισήσας οἱ ἀνέπεμψεν ἔπη. i. e. *Panituūt eum carminum, qualia effuderat, quum semper sibi gravem Hermobium inimicumque Pherecleum odio persequeretur.* Acute enim perspexit Herm. hanc in verbis illis sententiam requiri, amore constrictum odium abjecisse Mimnermum inimicorum, cum quibus antea graves iras exercuisset; quemadmodum Hermesianax in fine fragmenti Aristippum ab solitis disputationibus refugisse dicat.” BACH. πλῆχθεῖς δ', et amore percussus, conjicit Bachius. Fortasse legendum: ἐχθρὸν δ' 'Ερμόβιον, τὸν ἀεὶ βαρὺν, κ. τ. λ. Mox Φερέκλον Casaubonus. “Hermobius et Pherecles quinam fuerint, alia quidem rerum monumenta non docent; sed totius loci sententia declarat illos fuisse Mimnermi rivalet, quos infelicis amoris auctores in carminibus perstrinxisse ἐρωτομανῆν [ἐρωτομανῇ J. B.] verisimile est.” BACH.

²⁵ “τοῖανδ' B. τ' οἶαν A. apud Ruhnkenium, τοῖαν apud Schweigh.” DINDORF. Bachius edidit: τοῖ ἀνέπεμψεν ἔπη, talia carmina emisit, protulit, edidit, suadente Jacobsio in literis ad eum datis.

²⁶ “Scribendum est Λύδη nomen mulieris; sed nomen gentile Λυδὴ παροξυτονεῖται. [ὀξυτονεῖται J. B.] Itaque Dindorfius falso scripsit Λυδῆς. v. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 607. Jacobs. ad Anth. Palat. p. 465.” BACH. Recte. Et sic Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 106. B. In Asclepiadæ Epigrammate (Brunck. Anal. I. p. 219.) Λύδη καὶ γένος εἰμὶ καὶ οὐνομα, κ. τ. λ. mulieris nomen gentili dignius est. Mox χρυσηΐδος Ald. unde Χρυσήϊδος Casaubon. sine causa, opinor; nam et alterum potest patronymicum nomen esse. Antimachi carmen Lydam inscriptum meminerunt Plutarch. l. c. Athen. XII. p. 597. A. et Photius in Ὀργεῶνες. Cf. n. 43.

²⁷ δαρδάνην impressum in Aldina. Σαρδιανὴν Lennepius et Westonus, probante Hermannus: sed obstat quantitas metrica, ut vel ex Ionico Σαρδιανὸς patet. Ion tragicus apud Athen. XV. p. 690. B. βακκάρεις δὲ καὶ μύρα | καὶ Σαρδιανὸν κόσμον εἰδέναι χροὸς | ἄμεινον ἢ τὸν Πέλοπος ἐν νήσῳ τρόπον. Δαρδανίην Editor Anonymus supradictus, et Gœttingius. Δαρδανίη Bachius. Neutrum intelligo. Ruhnkenius, allata MS. Ven. scriptura δαρδάνη: λάρνακί νιν δὲ θ. provocans ad Hom. Il. Ω. 795. et ad Epigr. Anal. Brunck. T. III. p. 292. Videndum autem,

annon veræ lectionis vestigia servavit codex Palatinus, in quo *περδάνη* scriptum est, singulari discrepantia. Legendum opinor: *Περγαμίη* δὲ *θανούσαν*, κ. τ. λ. et in *Pergamo mortuam*, &c. Pergamum inter urbes Sardes metropolim circumjacentes commemorat Anton. Itin. p. 176. Vide et Constant. Porphyrog. de Them. I. 3. Nempe, dum eas urbes, una cum amica sua, tibicinum more, quos *les troubadours* vocant Franco-galli, peragrabat Antimachus, in Pergamo, uti contigit, diem supremum obiit Lyda; qua ibi sepulta, protinus, mærore afflicta et profligata, Colophonem abiit, juxta illud Amphidis Stob. T. 104. 6. *ἐν οἷς ἂν ἀνυχήσῃ τις ἄνθρωπος τόποις, | ἥκιστα τοῖτοις πλησιάζων ἥδεται*. Origo autem corruptelæ fuerit hæc: primum, veræ voci (mitto ι, sive adscriptum, sive subscriptum) *δαρδανίη* superscripsit de Pergamo Trojano somnians librarius: mox, elapso ι, *περγάμη* scribi cœptum est, et æquo passu, ut ne periret altera lectio, *δαρδάνη*, prout hodie exstat in codicibus Marciano et Laurentiano: *περδάνη* autem ex utraque menda natum est. *Περγαμίη* (subaudito *χώρῃ*), pro usitatore *Περγάμῃ*, eadem ratione dixerit Hermesianax, qua urbs Cretæ cognominis Paterculo ac Plinio *Pergamus* audit, Straboni autem ac Scylaci *Περγαμία*, Virgilio *Pergamea*, nisi et hic per ι scribendum sit.

²⁸ Ita Ilgenius, nisi quod τ' dedit. MSS. *καλλιωναῖζαον* et *καλλιωνάλζαον*, Ald. *καλλίον' ἰζαον*. Casaubonus omnino: *Σάρδεϊς Ἰαίωνων δ'*, metro respuente, cum prima in *Ἰάονες* brevis sit, secunda autem longa. Hom. Il. N. 685. *ἐνθα δὲ Βοιωτοί, καὶ ἸάΦοις ἐλκεχίτωνες*. Hermannus ex glossa Hesychii (*Αἰζάων. ὁρῶν ὑψηλῶν*) legendum conjicit: *Τμῶλιον αἰζαον δ'*, et *Tmolium verticem*, h. e. Tmoli montis cacumen. *κάλλιον αἰάζων δ'* edidit Bachius. Fortasse legendum, commate post γαῖαν posito: *αἶλινον αἰάζων δ'*. Cf. infra n. 43. Sic *αἶλινον προκλάω* dixit Eurip. Phœn. 1535. et *αἶλινον ἰαχεῖ* Herc. F. 348. *αἶλινα στοναχεῖτε*, et *μύρεσθε*, Mosch. Id. III. 1. 14. ubi tamen *αἶλινα* fortasse adverbialiter accipiendum est pro *θρηνητικῶς*, quemadmodum in Callim. Hymn. in Apoll. 20. *οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἶλινα μήτηρ*. In Callimacho malim: *οὐδὲ Θέτις γ' ne Thetis quidem*. Cf. Aristoph. Ves. 480.

²⁹ "Cum Hermanno scribendum *ἄκρην*." BACH. Pro γόνων vide annon λόγων legendum. Cf. supra v. 25. De λόγος et γόος confusis consulendus Porsonus ad Eurip. Orest. 1020. et Phœn. 1329. 1355. Musgrav. ad Ion. 638. Mox *ἀνεπλήσατο* Ald. et Casaub.

³⁰ *ιεράς* duo MSS. *ιεράς* unus. Ald. *ιράς*. "Postrema hæc lectio prælatæ est ab editoribus, synizesis immemoribus. Hom. Od. ℥. 94. *οὐποθ' ἐν ἱερεῖονσ' ἱερήιον, οὐδὲ δὴ οἶω*." BACH. *ιεράς* etiam Hermannus. Vide Thiersch. Gr. Gr. § CXLIX. 3.

³¹ "Doctus amicus meus et ingeniosus legendum putat *ἀνεδέλματο*, *condidit*. Quanta carmina, ut Latini aiunt, *condidit*, et ut Milton in

nostram etiam linguam transtulit, *to build the lofty rhyme*. Forsan repone debemus ἀνεπλέξατο, *conteruit*. Occurrunt in Auctoribus πλοκαὶ ὀνομάτων, et πλέκειν τὴν φθὴν. Metaphora est indubitanter satis elegans." WESTON. ἀνεδείματο esset *readificavit*. ἀνεδείξατο conjicit Mitscherlichius ad Hymn. Homer. in Cerer. 473. notante Bachio, qui vulgatam lectionem probat, et κώμους ἀναδέχεσθαι Latine exprimit *comissiones suscipere*. Fluxit autem locutio Miltoniana ex Aristoph. Ran. 1002. vel forte ex Antipatri Epigrammate Anthol. III. p. 110. Jacobs. p. 393. Brod. *Ædificare nomen* dixit Ennius apud Macrob. VI. 1.

³² "MSS. Ἀνακρέων, quod præferrem, si ἐφωμίλησεν plene scriptum invenirem. Valde enim insolenter penultima sub ictu versus produci-tur, et facillime id evitare potuerat poeta, si scripsisset, καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς Ἀνακρείων ἐφίλησεν—" HERMANN.

³³ Antipater Anthol. III. c. 23. p. 380. (Brunck. Anal. II. p. 29.) οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα. Pro δουρὶν Hermannus proposuit δούρει, sicut δόρει dicitur, teste Etymol. Mag. p. 284. 31. quamvis nemo (inquit Bachius) facile inveniat, quo illud exemplo defendi possit. Putaram δορὶ δὴ κεκλ. collato Eurip. Hec. 903. Sed δουρὶν, pro δόρα-σιν, forte Hermesianactem est. Vel lege et transpone: δούρασιν οἰνηρὴν κ. π. δούρασιν semel dixit Homerus Il. Φ. 162.

³⁴ Schol. ad Soph. Aj. 1199. ἡδίστος δὲ ὦν ὁ Σοφοκλῆς, πάλιν ἐπὶ τὸ ἴδιον ἦθος ἔκλινεν ἐν τοῖς μέλεσιν ὅθεν καὶ μέλιττα ἐκλήθη. Suidas v. Σοφοκλῆς: προσηγορεύθη δὲ μέλιττα διὰ τὸ γλυκύ. Auctor Vitæ Sophoclis: μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἐκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπανθίζει καθὸ καὶ μέλιττα ἐλέγετο. Hesychius Milesius de Philosophis p. 60. Σοφοκλῆς ὁ τραγικὸς μέλιττα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ἡδύ. Hinc ὁ μελιχρὸς audit Sophocles Simmiæ Theb. Epigr. 2. (Brunck. Anal. I. 168.)

³⁵ "πολυπρήωνα κολώνην Ruhnkenius. Libri πολυπρίωνα κοδώνην. πολυπρήωνα Κόλωνον Lennepius." DINDORF.

³⁶ Locus imprimis vexatus. ἀγείραιθειαιριδος duo MSS. quæ reliquæ (inquit Dindorfus) esse videntur verborum inter voces Ἐρωτα et Ζεὺς deperditorum, male in unam vocem conjunctæ. ἀγείραιθ* αρειδὸς ed. Ald. Conjecturæ virorum doctorum sunt hæ. Ruhnkenius correxit: Ἐρωτα γεαίραι . . . collato Hymn. Homer. in Mercur. 428. μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραυεν αἰοιδῇ. Idem vir doctissimus etiam post v. 60. sibi lacunam deprehendisse visus, plena distinctione figit post χοροστασίαις. Valckenærius Βάκχον καὶ τὸν Ἐρωτα cum ἡδε, deleta distinctione, conjungit, ut Sophocles in canticis choricis Bacchum et Cupidinem cecinisse dicatur. Nimirum hodieque exstant duo cantica chorica, in quibus Sophocles Amorem et Bacchum celebravit: unum est Antig. 781. seq. Ἐρως ἀνίκαιε μάχαν, κ. τ. λ. alterum ejusdem

tragediæ 1115. seq. πολυνύμμε, Καδμείας | Νύμφας ἀγαλμα, κ. τ. λ. Quorum locorum cum priore conferendum est Sophoclis Fragmentum insigne, ex fabula incerta, apud Stob. T. 63. 6. (Dindorf. Poet. Sc. Gr. p. 62.) itemque aliud ex Phædra (Dindorf. Poet. Sc. Gr. p. 59.) Quum autem Hermesianax omnium et poetarum et philosophorum, quos recenset, amicas nominarit, unius Sophoclis amicam retinuerit, suspicatus est Lennepius, in corrupto *θειαρειδος* nomen *Θεωρίς* latere. Athenæus XIII. p. 592. A. Σοφοκλῆς δ' ὁ τραγωδιοποιὸς ἦδη γέρων ὠνὴ ράσθη Θεωρίδος τῆς ἐταίρας.—τῆς δὲ Θεωρίδος μνημονεύει, λέγων ἐν τινι στασίμῳ οὕτως· φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς. Lennepii vestigia persecutus Ilgenius totum distichum ita refinxit: Βάκχον καὶ τὸν Ἑρωτᾶ· ἤγειρε Θεωρίδος εἶδος, | ἦν ψδῆς τεχνὴν Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ. *Theoridis pulcritudo canendi artem, qua Jupiter Sophoclem donarat, excitavit et inflammavit.* Riglerus aliam ingressus est viam: B. κ. τ. Ἑρωτᾶ· γέρας δὲ Θεωρίδῃ δῶκεν | ψδῶν, ὧντε χάριν Ζ. ἔ. Σ. Et sic metricè interpretatur: Scilicet exornat dulci ille Theorin honore | cantus, quem Sophocli Jupiter ipse dedit. Bachius edidit: B. κ. τ. Ἑρωτᾶ· γέρων δὲ Θεωρίδος εἶδος cum lacuna duorum versuum, tertiiq̃ue dimidiati, donec deventum est ad voces Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ: “namque ea,” Bachii sunt dicta, “nobis saltem longior esse videtur, quam ut unius hemistichii spatio expleri queat.” Idem Bachius censet, ad verba γέρων δὲ Θεωρίδος εἶδος cogitatione supplendum esse ἄσμασιν ἦνεσε, sive ὕμνησε, sive simile quiddam; immo et in lacuna fortasse præter ea, quæ ad Theoridem spectant, factam esse etiam mentionem alterius amicæ, de qua Athenæus ibid. ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὦν τοῦ βίου, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος, Ἀρχίππην ἠγάπησε τὴν ἐταίραν, καὶ τοῦ βίου κληρονόμον κατέλειπεν. ὅτε δὲ γηραιῷ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ συνῆν ἡ Ἀρχίππη, ὁ πρότερος αὐτῆς ἐραστὴς Σμικρίνης, ἐρωτώμενος ὑπὸ τινος τί πράττει Ἀρχίππη, χαριέντως ἔφη “Ὡσπερ αἱ γλαυκὲς ἐπὶ τάφων κάθηται.” Editor Anonymus supra-dictus: B. κ. τ. Ἑρωτᾶ· ἀνακείραι τ' εἰαροειδοῦς | ὥρην Ἀρχίππης Ζ. ἔ. Σ. provocans ad Pindarum apud Athen. XIII. p. 574. A. ἐρατειναῖς ἐν εὐναῖς | μαλθακὰς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι. Poterat citasse Æsch. Suppl. 658. ἦβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον | ἔστω· μηδ' Ἀφροδίτας | εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἀ· | ρης κέρσειεν ἄωτον. Estque illi *ειαροειδής vernicolor*, cui vocabulo, inquit, maxime germanum est *ειαρόμαστος* Rufini in Anthol. Gr. VII. p. 616. Brod. Sed hæc, puto, aptius dicta essent de virgine, quam de meretrice, quæ, veteri amatore amandata, Sophocli senī jam tandem cesserat. Westonus conjecerat: B. κ. τ. Ἑρωτᾶ· ἐγείραιεν θεῖος αὐιδός. | Ζ. ἔ. Σ. Schweighæuserus: B. κ. τ. Ἑρωτᾶ· γεραίρειν θεῖα αὐιδῇ | Ζ. ἔ. Σ. Nec dissimulandum, prius hemistichium etiam in Aldina editione constituere voces Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ. In re desperata etiam meam, qualis fuerit cunque, conjecturam, etsi non

valde fidenter, visum est apponere. Certe locus nondum persanatus est, nec persanandus fortasse nisi codicum meliorum ope. Totum locum sic refingo: Ἀρθῖς δ' οἶα μέλισσα, πολυτρήρωνα Κολωνόν | λείπουσ', ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροστασίαις, | Βάκχον καὶ τὸν Ἑρωτα λέγων· ὁ γὰρ αἰθεροειδὴς | Ἀρχίπτην γεραιῶ Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ. *Attica autem qualia apis, columbis abundantem Colonus linquens, in tragicis cecinit choreis, Bacchum et Amorem narrans: æthereus enim Archippam seni Jupiter dedit Sophocli.* οἶα vulgo interpretantur ut vel *ceu*; quæ quidem interpretatio, quamvis per se bona, ne hilum quidem ad loci sententiam proficit. Est οἶα ἤδε conferendum plane cum πύσους ἀνεδέξατο κώμους supra v. 47. et supplendum utrobique γινώσκεις vel οἶσθα, ut supra v. 1. infra vv. 71, 85, et 89. Vide n. 2. Si quæras, qua auctoritate dicatur πολυτρήρων Κολωνός; respondeo, nulla. Atqui nec ipsa vox πολυτρήρων uspiam exstat, et, si exstaret, cum κολωνίῃ (nec diffiteor) Ruhnkeniano jungi quidem poterat, neutiquam vero cum Κολωνός. πολυτρήρων κολωνίῃ esset *collis multa habens cacumina*: πολυτρήρων Κολωνός vertat, qui possit. Loca apud veteres Græcos, quæ epitheto ornantur *columbarum abundantiam* exprimente, tria, nisi vehementer erro, tantum sunt, Thisbe urbs Bœotix, Messa urbs Laconix maritima, et Salamis insula. Utraque urbs πολυτρήρων audit Hom. II. B. 502. 582. insula autem πελειοθρέμμων Æsch. Pers. 314. Salaminem rupibus excelsis abundasse, facile vel ex Æschyli Persis colligitur; Messam inter rupes sitam fuisse, vel ex eo sequitur, quod littus, ubi fuit, valde scopulosum est atque abruptum. De Thisbe sic diserte Eustathius ad Homeri locum priorem: Θίσβη ἢ καὶ Θίσβαι, οἰκεῖται μικρὸν ὑπὲρ θαλάσσης χωρίον ὁμορον Θεσπιεύσιν, ἐν τῇ Κορωνειακῇ ὑποπεπτωκός ἐκ νότου τῷ Ἑλικῶνι· ἐπίνειον αὐτῆς πετρίδες, περιστερῶν μεστόν· ἔνθα σημειοῦται καὶ ὅτι λίαν περιέρχως ἐξενήνοχεν ὁ ποιητὴς τὸ, πολυτρήρωνα Θίσβην. Nempe, cur columbis abundarent hæc loca, in causa erat scopulorum frequentia, quibus innidificabant: nam columbis sylvestribus, quarum non est proprium gregatim convolare, quæque in arboribus sepibusque nidificant, plane hic locus est nullus. Poterat igitur, opinor, scripsisse Hermesianax πολυτρήρωνα Κολωνόν, *columbis abundantem*, atque adeo *scopulosum*; quæ notio huic χώρῳ satis convenire videtur, ut patet ex Coloneo Œdipo. Venio ad λέγων, quod cum Σοφοκλῆς subintellecto concordare potest per σχῆμα πρὸς τὸ σημεινόμενον; de qua figura consulendus Fischer. ad Anacr. Od. III. 17. et ad Aristoph. Plut. 292. Matthiæ Gr. Gr. 434. 1. seq. Porson. *Tracts* p. 42. et ad Eurip. Orest. 596. Nimirum ad λείπουσ' usque sermo est quasi de vera ape, juxta illud Anth. Gr. VII. p. 583. Brod. ἀνθοδαίτε μέλισσα, τί μοι χρὸς Ἠλιοδώρας | ψαύεις, ἐκπρολιπούσ' εἰαρινὸς κάλυκας; Mox ad masculinum genus labitur Hermesianax, relicta ambiguitate, qua in sententiæ initio usus est. In ceteris

nulla est difficultas. Velle videtur Hermesianax, Archippam amatorem senilem blandimentis suis adeo delectasse, ut Bacchi et Amoris laudes insolens concelebraret.

³⁷ ἐκ συνοχῶν, Westonus interpretatur *ob continentiam*. Casaubonus conjecit ἐκ δακέων, *ex maledictis*. Lennepius: ἐξ ἀλόχων, item πάντως, pro πάντων. Jacobs. ad Anth. Gr. II. 2. p. 236. ἡδ' ἀπαλῶν μ. κ. ἐξ ὀνύχων κ. τ. λ. collato Automedontis Epigr. 3. τὴν κακοτέχνους | σχήμασιν ἐξ ἀπαλῶν κινυμένην ὀνύχων. Cf. Horat. Od. III. 6. 23. Bachius edidit: κ. πάντως μ. κ. ἐξ ὀνύχων. Et sic etiam Blomfieldius.

³⁸ "Ita libri scripti et editi. Casaubonus primus sine justa causa κατενίσσατο scripsit duplici litera σ. Etenim per se jam produci antepenultimam temporis futuri νίσσμαι docet Homerus II. Ψ. 76. νίσσμαι ἐξ Αἶδαο, ἐπὶν με πρὸς λελάχητε." ΒΑΣΗ. Vide Eustath. ad Homeri locum p. 1397. 5. Bas.

³⁹ "Casaubonus scribit Ἀργείην, quod nomen proprium est apud Theocr. Eid. XVII. 53. et Apollod. I. 9. p. 46. Certe contextus nomen amicæ postulat." ΡΥΗΝΚΕΝ. Jacobsius proponit Ἀντείαν, quod nomen exstat in Catalogo meretricum apud Athen. XIII. p. 593. F. Ilgenius, transpositis literis, Αἰγεινῶ corrigendum censet, ut Θεανῶ, Κελαινῶ, Κρινῶ, Κοριαννῶ, &c.

⁴⁰ εἰσέκε τοι δ. Ald. quo servato, Εὐριπίδῃ casu vocativo scribit Porsonus *Tracts* p. 245. Vide et Dobræum in Addendis ad Porsoni Aris- tophanica p. (131.) Ita etiam Jacobsius ad Anth. Gr. II. 2. p. 236. notante Bachio. εἰσέκε δὴ δ. conjicit Schweighæuser.

⁴¹ "Hanc de Euripidis morte narrationem refellit Addæus Anthol. III. 25. p. 396. Οὐ σε κυνῶν γενὺς εἶλ', Εὐριπίδῃ, οὐδὲ γυναικὸς Οἰστρος, τὸν σκοτὶς Κύπριδος ἀλλότριον, Ἄλλ' Αἰδὴς καὶ γῆρας ὑπαὶ Μακέρῃ δ' Ἀρεθούσῃ Κεῖσαι ἐταυρεῖν τίμιος Ἀρχέλεω." ΡΥΗΝΚΕΝ.

⁴² "Lenissima medicina corrigendum ἀνεθρέψαντο, ductore Adr. Heringa Observ. c. 31. p. 284." ΒΑΣΗ. Ita etiam Dalecampius, ut videtur, vertens: *educarunt*.

⁴³ Correxerit Ruhnkenius. καὶ οὐσα corrupte Ald. καίονσα Casaub. Cf. supra n. 28. Λεόντιον, amicam suam, alloquitur Hermesianax, a cujus nomine inscriptum est carmen elegiacum, unde hæc Ecloga desumpta est. Mox ad προγόνους conferendus est Hesychius: Πρόγονοι. οἱ πρωτόγονοι ἄνρες. Clausulam illustrabit Virg. Ecl. I. 39. *Ipsæ te, Tityre, pinus, ipsi te fontes, ipsa hæc arbusta vocabant*.

⁴⁴ "χάλκειον θῆκαν solenni dicendi more. Theocr. 17. 8. in Epicharmum: ὦ Βάκχε, χάλκειόν νιν ἀντ' ἀληθινοῦ Τιν ᾧδ' ἀνέθηκαν. Sic χαλκοῦν τινα ἴσταναι passim apud oratores. v. Bergler. ad Alciph. I. 30. s. fin. et Hemsterhus. in Lucian. T. I. p. 165. *Stare* voc. solenne de statu ap. Romanos. Virg. Ecl. VII. 31.—*levi de marmore tota Pu-*

niceo stabis suras evincta cothurno. h. e. tibi statua ponetur, interprete Heynio. HEINRICH. Herod. IX. 81. ἀπ' ἧς (δεκάτης sc.) δεκάπηχυν χάλκεον Δία ἀνέθηκαν. Theocr. Epigr. 20. 6. in statuam Pisandri : τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος, ὡς σάφ' εἰδῆς, | ἔστας ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας. Horat. Sat. II. 3. 183. *Æneus ut stes.* Huc pertinet insignis locus Homeri II. B. 317. seq. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε (δράκων sc.) στρουθοῖο καὶ αὐτὴν, | τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, ὅσπερ ἔφηνε· | λαΐαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω κ. τ. λ. Nimirum in luco, in quo, dum in Aulide detinebantur, sacrificabant Græci, statuam lapideam serpentis καλῇ ὑπὸ πλατανίστῃ, portenti in loco, Homeri temporibus ostentasse videntur sacerdotes, mirifica ea omnia, quæ de serpente vivo tradit Homerus, cultoribus dei evomentes quam religiose! Quæ res ab Homeri interpretibus parum percepta est. Voces autem ὑπὸ πλατάνῳ distinctione a θῆκαν separavit Ruhnkenius, ut cum μολπάζοντα conjungerentur, loco de poeta umbram sectante satis male intellecto.

45 *"Battidem Philetæ amicam vocat Ovid. Triat. I. 6. 2. Nec tantum Coa Battis amata suo est. III. ex Pont. 1. 58. quo non Inferius Coa Battide nomen habes. Quem secutus Scaliger ad Propert. III. 7. 44. Βαττίδα in Hermesianacte legit. Bittis [Bittis J. B.] tamen, Βιττώ, et Βιττιῶν usitata mulierum nomina sunt, e. g. apud Antipatrum Anthol. III. 12. p. 331."* RUHNKEN. De sequentibus sic Schweighæuserus: "Græca ista latine sic reddidit Dalecampius: *Philetam Battida canentem, alacrem, totis suis carminibus, loquaci verborum prolixitate.* Similiter Gallicus interpres: *qui chanta cette maitresse si volage, et pour la quelle il répandit tant de plaintes.*—Ruhnkenius in eandem fere cum Dalecampio sententiam præscripta verba accepisse videtur: nihil quidem aliud adnotavit, nisi *vocem λαλῶν in bonam partem pro στωμυλία sumi.* [Cf. Aristoph. Ran. 1067. J. B.] Nobis longe aliud hic dixisse Hermesianax visus erat. Novimus quidem esse viros doctos, (in his Toupium, in Indice ad Addenda sua in Theocritum) qui diversum statuunt *Philetam*, elegiacum et epigrammaticum *poetam*, a *Phileta*, docto *Grammatico et Glossographo*, sæpius citato ab Athenæo.—Sed *eumdem virum* fuisse diserte Suidas docet; nec, cur diversos statuamus, ulla ratio subest: fuisseque *eumdem Hermesianactis* non modo æqualem, sed et amicum et præceptorem, partim ejusdem Suidæ testimonio constat, partim Scholiastæ Nicandri ad Theriac. v. 3. Jam hoc ipsum dicere nobis visus erat Hermesianax, *poetam illum Philetam, qui Battidem amicam cecinit*, *eumdem etiam omne genus verborum antiquorum, et universum veterem sermonem*, in suis Glossarum libris *servasse*, et ab interitu (aut certe a tenebris quibus premebantur) vindicasse. *ῥύεσθαι*, est *servare, conservare*: et ad hoc ipsum verbum referenda præpositio *περί*; ut *περιρρόμοι* similiter dictum sit, idemque valeat, ac *περισώζω*, *facio*

Confirmation of Aristoxenus's Account, that Pythagoras was but XL, when he first came to Italy, is his marrying a Wife at Crotona, Theano the Daughter of Brontinus, by whom he had two Sons and two Daughters. About his Love to Theano we have these elegant Verses of Hermesianax, the Colophonian Poet, that lived in Alexander's time: Οἷη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς Πυθαγόρην, ἑλίκων κομψὰ γεωμετρίας Εὐράμενον, καὶ κύκλον ὅσον περιβάλλεται αἰθήρ, Βαῖψ' ἔν σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον. Here we see, he had such a Passion for his Mistress Theano, that the Poet calls it Madness. Which better agrees with the Age of 50, than 70, after he had stay'd 7 years in the Vault.

⁵³ “Hemsterhusius malebat: Βαῖψ' ἔν σφαίρῃ πάντ' ἀπομασσόμενον. Idque, ut magis accommodatum sententiæ, etiam Wytttenbachio placebat.” RUHNKEN. Μοχ ἔχρη Ἀπόλλων | ἀνθρώπων εἶναι est ex emendatione Porsoni *Tracts* p. 41. Wytttenbachii conjectura εἶναι Ἀπόλλων | ἔχρησ' ἀνθρώπων adjuti. Ald. et Casaub. ἐχρῆν (sequitur lacunæ indicium) εἶναι | πολλῶν δ' ἀνθρώπων.

⁵⁴ “ἐκ δὲ βαθείης κ. τ. λ. Ex præcedentibus supplendum est οἶψ', ita ut hæc etiam verba, quorum subjectum est *Socrates*, dependeant a verbo γινώσκεις subaudiendo. Itaque post vocem μένει comma ponendum est, non colon, ut vulgo.” BACH. Hoc supplementum non intelligo. Collocatio particulæ δὲ ea est, quam supra habuimus v. 3. Ceterum οὐδὲ βαθείας Jacobsius, unde nihil proficimus.

⁵⁵ “Præclare Codices Venetus et Mediceus κουφοτέρας pro vulgato κουροτέρας. Κουφοτέρας ἀνίας vocat sollicitudines, quibus amantes agitantur. Theocr. Eid. XVII. 52. μαλακοὺς μὲν ἔρωτας Προσπνέει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνους.—Theocritum, vel Hermesianactem, imitatur Propertius II. 9. 4. *Et levidus curis magna perire bona.*” RUHNKEN. qui mox ἐξεφόρησ' conjicit. Ilgenius et Heinrichius: ἐξεσόβησ', expulit, juxta illud Paul. Silent. c. 34. (Brunck. Anal. III. p. 81.) ἐγὼ ξανθίσματι χαλῆς | ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησα νόον. ἐξεσόβησ' etiam Jacobsius. Recte autem ἐξεπόνησ' retinet Bachius, sed perperam notat, verbum ἐκπονεῖν hic loci respondere Latino *elaborare, eniti*, Germanico *herausarbeiten*, (Angl. *to work out*) collato Horat. Od. III. 1. 19. *Non Siculæ dapes | dulcem elaborabunt saporem.* Vide Glossarium.

⁵⁶ Citat Ruhnkenius Propert. II. 12. 29. *Errat, qui finem vesani querit amoris. | Verus amor nullum novit habere modum.*

⁵⁷ “Libri omnes λόγῳ, cujus loco Heringa p. 281. scripsit λόγων. Sed non est opus hac conjectura, quum, Ilgenio potissimum doctore, vulgata lectio λόγῳ eodem tendat, quo λόγων, modo pro dativo commodi, quem dicunt, non pro dativo instrumenti capiatur.” BACH. Recte Heringa λόγῳ. Similiter διέξοδον τοῦ λόγου dixit Galenus apud Budæum p. 332.

⁵⁸ "Legebatur *εὐράμενος*." DINDORF. Vide supra n. 52.

⁵⁹ *δεινός* Ruhnkenius, quod prætulerim. Sic *dira cupido* dixit Virgil. Georg. I. 37. et *dira fames* Æn. III. 256.

⁶⁰ *δρ'* Ald. et sic edidit Ruhnkenius. Primus Schweighæuserus *δ ρ'*, i. e. καὶ ὁ, ut sit articulus, ad *ὄξυς Ἀρλοστιππος* transferendus, probante etiam Bachio. Male, opinor. Vide autem annon omnino legendum sit: *ὄρε χλιδανῆς Λαϊδος ἡράσατο*. Sic et Penelopam, et Bittidem, epithetis ornavit Hermesianax supra vv. 30. 77. Eurip. Cycl. 500. *ξανθὸν | χλιδανῆς ἔχων ἑταίρας | μυρόχριστον λιπαρὸν βόστρυχον*. Ἀπιδανῆς vox nulla est, quod vidit Ruhnkenius.

⁶¹ "*φεύγων οὐδὲ μένων*—Confer Oraculum apud Herod. I. 55. Athen. XIV. 630. D. R. P. MSS." DOBΞ. Ipse etiam sic conjeceram, putans Homericam locutionem esse, Oraculique apud Herodotum oblitus. Cf. Damm. Lex. Homer. in *μένω* sub init. (ubi τῷ μένειν opponi τὸ φεύγειν notat Lexicographus ille) Eustath. ad Il. B. 333. p. 175. 21. Bas. Vide et Il. E. 527. Sic Xen. Cyrop. III. 3. 28. οἱ γε μὴν πολέμοι οὐκέτι ἐδύναντο μένειν, ἀλλὰ στραφέντες ἔφευγον εἰς τὸ ἔρυμα. *φεύγων οὐδὲ μένων* ἐξεφόρῃσε βίον etiam Friedmannus in libro de media syllaha pen- tam. p. 298. notante Bachio. Vide notam sequentem.

⁶² "Postquam ad finem difficilium Hermesianactei hujus carminis salebrarum evasisse nobis gratulabamur, supererat in ipsis extremis verbis, *οὐδαμένον ἐξεφόρῃσε βίω*, difficultas quæ vereor, ne prorsus sit ineluctabilis.—Lubens equidem ab omni conjectura abstinuissim: sed quum in latina versione aliquid tamen fuerit ponendum, ita interpreta- tus sum, quasi scriptum esset,—*οὐδαμινὴν ἐξεφόρῃσε βίον*." SCHWEIG- HÆUSER. Saltem *οὐδαμινόν*. Sed unice vera, nec cara auro contra, est Porsoni emendatio ἐξ Ἐφύρης ἐβίω scribentis, pro corrupto ἐξεφόρῃσε βίω, *Tracts* p. 246. Qua emendatione cum altera Viri summi, quam in n. 61. commemoravi, consociata, nil ultra quærendum est. Totum locum sic verte: *fugitque et omnes repudiavit disputationes philosophicas, nec domi* (h. e. Athenis) *manendo ab Ephyra semotus vixit*. Angl. *he discontinued his philosophical lectures, and forsook Athens for Corinth*. Et olim fuerunt λέσχαι loca, quo convenientes philosophabantur. Photius: Λέσχη: πολλὰ ὁμιλία· φλυαρία· τὸ δὲ παλαιὸν αἱ καθέδραι καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰώθεσαν φιλοσοφεῖν ἀθροίζόμενοι, λέσχαι ἐκαλοῦντο· οὕτω φησι καὶ Ἱεροκλῆς ἐν αἱ φιλοσοφουμένων. Quæ verba exscripsit Suidas. Aristippum Corinthum navigasse, ac Laide scorto usum esse, tradit Laertius in Vita, ex auctoritate Sotionis. Totum autem versum, Porsoni emendatione abusa, sic concinnavit Bachius: *φεύγων, οὐδ' ἀπέχων ἐξ Ἐφύρης ἐβίω*. Cujus ultimas voces sic vertit: *neque Ephyra semotus vixit*. Atqui hoc esset ἀπέχων Ἐφύρης, non ἀπέχων ἐξ Ἐφύρης, quod solæcum est. De Ephyra sic Plin. I. et c. 4. *Medio intervallo, quod*

Isthmon appellavimus, adplicata colli habitatur colonia Corinthus, antea Ephyra dicta. Vide Hom. Il. B. 659. Z. 152. et ad utrumque locum Scholiastam.

GLOSSARIUM IN HERMESIANACTEM.

V. 1. Οἶην, *qualem*. De ellipsi vide n. 2. Edidit Hermesianax Elegiacorum Libros tres, quos ab amasiæ suæ nomine *Leontium*, perinde atque ejus imitatione Propertius Librum primum *Cynthia*, inscripsit. E tertio autem Leontii Libro, in quo Κατάλογον ἐρωτικὸν fecit, hoc apospasmatum desumptum est. Mirum vero est, neminem interpretum vidisse, totius Libri rationem eam fuisse, quam in *Holais μεγάλας*, sive Καταλόγῳ γυναικῶν, consecutus est Hesiodus, et huc plane referenda esse iterata illa, Οἶην μὲν v. 1. Ἀθῆναι δ' οἶα μέλισσα v. 57. οἶα τιναχθεῖς v. 71. οἶη μὲν v. 85. οἶψ δ' ἐχλίηνεν v. 89. quæ aliter expressa sunt vv. 15. 21. 27. 35. 41. 47. 61. 69. 75. 79. 95. Audiendus Canterus Nov. Lect. IV. 3. "Hesiodus inter cetera, quæ Pausanias Bæoticis enumerat, scripsit etiam μεγάλας *Holais*, ut vocat idem Pausanias, et præter hunc Athenæus, atque insuper Apollonii, Pindari, Sophoclis interpretes: in quibus præclarissimas quasque mulieres et heroínas perpetuo carmine celebravit, vel ut singulas pro exemplo proponeret, vel ut unam aliquam illustrissimam cum reliquis contenderet. Hinc enim dictæ sunt *Holai*, quod singulæ similitudines ab his vocibus, ἡ οἶη, inciperent: ut in Homeri Bæotia factum cernimus, et apud Hebræos in Pentateucho. Quo etiam contigit, ut *Holien* posteriores poetæ ab Hesiodo fuisse adamatam, et hoc modo celebratam putarint: ut et ab Homero Penelopen, et ab aliis alias. Huc enim pertinet elegantissima Hermesianactis, Colophonii poetæ, elegia, ab Athenæo descripta." Exemplā aliquot Hesiodæa apponam: (1.) ἡ οἶη Ὑρίη Βοιωτίη ἔτρεφε κόρην. Ita correxit Gaisfordius, ope usus Schol. Ven. ad Hom. Il. B. Cat. 3. cum apud Eustathium corrupte legeretur, ἦν δὲ Ὑρίη Βοιωτίνης τρέφε (Βοιωτίνης τρέφε etiam Schol. Ven.) κόρην. Sed legendum, ni fallor: ἡ οἶην Ὑρίη Βοιωτίη ἔτρεφε κόρην. *vel qualem Hyria Bæotia aluit puellam.* Antio-pam sc. collato Steph. Byz. in Ὑρία. (2.) ἡ οἶη Διδύμους ἱερὸν ναῖον αὖτα κολωνὸς | Δωτίη ἐν πεδίῳ πολυβότρου ἀν' Ἀμύρω | νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής. (3.) ἡ οἶη Φθίη Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσα, | Πηνειῶ παρ' ὕδωρ καλὴ γαλεσκε Κυρήνη. (4.) ἡ οἶη Ὑρίη πυκινόφρων Μηκιονίη, | ἡ τέκεν Εὐφημον γαῖα δ' ἔννοσι γαίῃ | μυχθεῖς ἐν φλόγῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης. Locum servavit Schol. Pind. Pyth. IV. 35. qui, dum Doricum scriptorem tractabat, γαῖα δ' ἔννοσι γαίῃ festinanter dedit, cum deberet γαῖα δ' ἔννοσι γαίῃ. (5.) οἶα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἔχθος, | ὅστις ἄδην πίνει, Φοῖνος δὲ Φοῖ ἐπλετο μάργος, | σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε

δέει, γλῶσάν τε, νόον τε, | δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δέ **Fe** μαλθακὸς ὕπνος. Sunt Fragmenta IV. XIX. XXXV. XXXVI. XLIII. Gaisford. Egrege autem a Cantero, vel potius Joanne Aurato, observatum est, Scutum Herculis, quod hodie exstat, Hesiodicum nihil aliud esse, nisi 'Hoίων μεγάλων Fragmentum, proprio tamen Scuti insigniri nomine, quod ejus præcipua sit in hac comparatione descriptio: sicut Græcis in Homero Λιταῖ, et apud Latinos Somnium Scipionis dicitur. Exinde ad Scuti initium recte intelligendum demum patuit via. Est autem hoc: ἡ οἷα προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν | ἤλυθεν ἐς Θήβας, μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρυῶνα, | Ἀλκμήνῃ, θυγάτηρ λαοσσόφου Ἡλεκτρυῶνος. Supple γινώσκεις, vel οἶσθα, ut in Fragmento Hermesianacteo. 'Hoίῃς autem Hesiodeas imitatus est Sosicrates Phanagorita, ignotus alioquin scriptor, catalogum certorum hominum exhibens, in quo omnia exempla a voce οἷους initium cepissent; itemque Nicænetus Samius, sive Abderita, in Καταλόγῳ γυναικῶν. Utrumque meminit Athenæus XIII. p. 590. A. ἐπεὶ περ ἡμῖν ἐμποδὼν ἐγένου κατάλογον γυναικῶν ποιουμένοις, οὐ κατὰ τοὺς Σωσικράτους τοῦ Φαναγορίτου Ἠοίους, ἢ τὸν τῶν γυναικῶν κατάλογον Νικαινέτου τοῦ Σαμίου ἢ Ἀβδηρίτου. Cf. Casaub. ad Strab. I. p. 42. Schweigh. ad Athenæi l. c. Et hoc scribendi genus ob oculos habuisse videtur Propertius I. 3. init. *Qualis Thesea jacuit cedente carina | languida desertis Gnossia litoribus: | qualis et accubuit &c.* Adde I. 22. init. Ceterum, quas Hesiodo 'Hoίῃς tribuunt Eustath. ad II. B. p. 200. 49. Bas. et ad Od. N. p. 523. 33. Schol. Ven. ad II. B. Cat. 3. Strabo IX. p. 640. Schol. Pind. ad Pyth. l. c. et ad IX. 6. Schol. Soph. Trach. 1174. Porphyrius apud Schol. Ven. ad II. *Æ*. 200. eæ a nonnullis scriptoribus tanquam sublestæ fidei citantur. Pausan. Bæot. IX. 36. Ὑήτρου δὲ ἐποιήσατο μνήμην καὶ ὁ τὰ ἔπη συνθεῖς, ἅς μεγάλας Ἠοίῃς καλοῦσιν Ἕλληνας. Id. ibid. 40. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη, τὰς μεγάλας Ἠοίῃς, ποιήσας. Schol. Pind. Pyth. III. 14. ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἠοίῃδον ἀναφερομένοις ἔπεσι φέρεται ταῦτα περὶ τῆς Κορωνίδος. Qui locus, ut credibile est, Ecæis pertinet. Hesiodo ascribit Athenæus X. p. 428. C. διὸ καὶ Ἠοίῃδος ἐν ταῖς Ἠοίῃς εἶπεν. Idem tamen aliter VIII. p. 364. B. ἀπερ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἠοίῃδον ἀναφερομένων μεγάλων Ἠοίων παρῳδῆται. Pro genuinis accipit Hesychius: Ἠοίῃαι. ὁ κατάλογος Ἠοίῃδου. Hesiodo etiam tribuit Suidas in Ἠοίῃδος; qui tamen inter Ecæas et Scutum Herculis ibi distinguit. Ejus verba sunt hæc: ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα. Θεογονία. Ἔργα καὶ Ἡμέραι. Ἀσπίς. Γυναικῶν Ἡρώτων Κατάλογος ἐν βιβλίοις ε'. κ. τ. λ. Obiter tentabo Hesiodi Fragmentum apud Schol. Theocr. Id. XI. 75. νήπιος δὲ τὰ ἔτοιμα λιπὼν, ἀνέτοιμα δῶκει. Angl. *A bird in the hand is worth two in the bush.* ubi δὲ τὰ γ' Gaisfordius. Legendum videtur ὅστις. Sic Soph. Elect. 146. νήπιος ὅστις τῶν οἰκτρῶς | οἰχομένων γονέων ἐπιλάβεται.

Ibid. ἀνάγω, *sursum duco*, notante ἄνω præpositione, quasi sit ἄνω ἄγω. Hesiod. Theog. 626. ἀνήγαγον ἐς φάος αἵτης. Pind. Isth. VI. 91. ἂν δ' ἄγαγον ἐς φάος οἶ-|αν μοῖραν ὕμνων. Eurip. Bacch. 289. ἐς δ' Ὀλυμπον βρέφος ἀνήγαγεν νέον. Sæpius autem ad mortuorum resuscitationem pertinet. Æsch. Agam. 990. οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῖ | τῶν φθιμένων ἀνάγειν ἐπ' ἀβλαβεῖα | Ζεὺς ἂν αὐτ' ἔπανσεν. Soph. Scyriarum Fragm. apud Stob. T. 124. 17. νῦν δ', ὦ γεραιέ, ταῦτ' ἀνιόντως ἔχει, | τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν' | κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν | ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς. Eurip. Herc. F. 1322. θανόντος δ', εὐτ' ἂν εἰς Ἀΐδου μόλῃς, | θυσίαισι λαίνοισί τ' ἐξογκώμασιν | τίμιον ἀνάξει πᾶς Ἀθηναίων πόλις. Quanquam non deerunt forsitan, qui ἀνήγαγεν pro simplici ἦγαγεν apud Nostrum sumendum esse autument, et ἀνάγειν Ἀιδόθεν ipsum illud esse, quod ἄγειν ἄνω dixit Eurip. Alc. 869. et πρὸς τὸ φῶς ἄγειν Sophocles l. c. Certe redundare videtur præpositio Alc. 1007. τόλμα δ', οὐ γὰρ ἀνάξει ποτ' ἐνερθεν | κλάων τοὺς φθιμένους ἄνω. Cf. Damm. Lex. Hom. in Ἀνάγω, Eustath. ad Il. Θ. 203. p. 593. 38. Bas. Hesychius: Ἀνάγειν. ἄγειν.

V. 2. στειλάμενος κιθάρην, rariori locutione, *cithara instructa*, vel *apparata*, Angl. *having trimmed his harp*; *having strung his lyre*: estque στειλάμενος, hoc in sensu, idem quod παρασκευάσας, εὐνρεπίσας. Hom. Il. Δ. 294. Φοῖς Φεάρουσ στέλλοντα. h. e. ἐτοιμάζοντα, διατάσσοντα, ut exponit Scholiasta. Sic et, notione *contrahendi*, *legendi*, vocem tum activam, tum etiam mediam, hoc verbum amat. Od. Γ. 11. ἰστία νηΦος ἐΐσης | στείλαν ἀείραντες. Il. A. 433. ἰστία μὲν στείλαντο. Photius: στειλάμενοι: στείλαντες.

V. 3. ἔπλευσεν, *navigavit*. Necyiae initium respexit Hermesianax.

V. 5. μακρὸν αὐτεῖ, si de unda locus sit intelligendus, *late resonat*; si vero de Charonte, *alta voce clamat*. Vide n. 5. et Homeri locum ibi citatum. Et proprie est *resonat*, sive *clamat*, ita ut e *longinquo exaudiri possit*: tum generaliter accipi potest pro μέγα αὐτεῖ. Hesiod. Scut. Herc. 319. ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' αὐτευν. Æsch. Choeph. 305. Δίκη μέγ' αὐτεῖ. Sic qui μακρὸν αὖσε dixerit Homerus Il. Γ. 81. E. 101. 283. idem μέγ' αὖσε dicit Il. Ξ. 147. Φ. 328. Schol. ad Il. Γ. l. c. μακρόν. μέγα. Hesychius: Μακρὸν αὖσε. μεγάλως ἐβόησεν.

V. 6. διέκ, (vox Lexicis adjicienda) *ex*; et proprie motum exprimit, qui per aliquem fit locum, evadendi causa. Angl. *through and out of*. Hom. Il. O. 124. ὦπτο διέκ προθύρου. Sic scribendum videtur, ubi vulgo δι' ἐκ π. Vide et Od. P. 460. Σ. 385. Φ. 298. Similiter ὑπὲρ conjunctim impressum in ed. Ven. Il. O. 628. ubi male Heynius divisim scribit. De παρὲκ et παρὲξ vide Eustath. ad Il. A. 486. p. 800. 28. Bas.

Ibid. μεγάλαι δόνakes sunt *arundines procerae*, Angl. *tall, rank*. Ovid.

Metam. XIII. 891. *Vivaque per rimas, proceraque surgit arundo.* Hinc, ut videtur, explanandus est Propert. II. 27. 13. *Jam licet et Stygia se-deat sub arundine remex, | cernat et inferna tristia vela ratis.* Quem lo-cum variis modis torserunt interpretes.

V. 7. ἔτλη, *sustinuit, pertulit.* Hesychius: "Ἐτλης. ὑπέμεινας. Cf. Hom. II. E. 382. seq. et Eustath. p. 427. 1. Bas. Monk. ad Eurip. Alc. 285. Matthiæ Gr. Gr. 250. Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 148. et de constructione Matthiæ Gr. Gr. 549.

Ibid. μονόζωστος, et μονόζωνος, *unicum cingulum habens*; et confe-rendum plane est cum οἰόζωνος Sophocleo (quod vidit Ruhnkenius) Œd. R. 846. quem locum attulit Suidas in Μονόζωνοι. Sophoclis Scho-liasta: οἰόζωνον. μονόζωνον, μόνον. Hesychius: οἰόζωνον. μονόστολον. Eurip. Phœn. 754. μονοστόλου δορός. h. e. μόνης τῆς ἑαυτοῦ λόγξης, uti exponit Scholiasta. Schol. ad Alc. 418. μονόστολος ἀντὶ τοῦ ἔρημος. μονόζωστος igitur, apud Hermesianactem, veritas licet: *solus, solitarius.* Non multum tamen repugnem, si per μονομάχος exponas, ut valeat: *solus cum inferorum monstris concertans.* Hesychius. Μονόζωνοι. οἱ τῶν πολεμίων κατασκοποῖ. ἢ μάχιμοι, οὓς ἡμεῖς, μονομάχος.

V. 8. Ὀρφεὺς. "Antiquum quidem Orpheum, qui antiquissima Do-rica lingua usus fuisse dicitur, non habemus; sed Onomacritus, Athe-niensis, Pisistratidarum et Xerxis, Persarum regis, ætate, non omnia quidem, ut nonnulli opinati sunt, confinxit, sed, conservatis sententiis omnibus, et bona verborum parte, dialectum modo mutavit, nonnullis quoque pro suo arbitrio forsitan additis, aut demtis." HABLES. Orphica, cum notis H. Stephani, Eschenbachii, Gesneri, recensuit Godofr. Her-mannus Lips. 1805.

Ibid. ἐξαναπείθω. Vide n. 7.

V. 9. ἀνέθιστος, *insolitus, insolens.*

Ibid. ὑπομειδᾶω, (vox Lexicis adjicienda) *subrideo.*

V. 10. ὑπέμεινε. ἔτλη. Vide ad v. 7.

V. 11. θοόω, (a θοός, *celer*) *acuo.* Vide n. 8. "Θοοῦσθαι φωνήν est incitata voce latrare: θοοῦσθαι ὄμμα, oculos acriter intendere. Nicand. Ther. 227. αὐτὰρ ἐνωπῆς Γλήνεα φοινίσσει θεθωμένους. Oppian. Hal. II. 525. σέονται λύσση θεθωμένοι. Nonn. XLVII. p. 1238. Μὴ σε πάλιν μανίη θεθωμένον ὀψὲ νοήσω." RUHNKEN.

Ibid. ὄμμα σκληρόν, *obtutum durum*, h. e. truce. Ovid. Pont. III. 1. 165. *Sint utinam mites solito tibi more; tuasque | non duris lacrymas vultibus aspiciant.* Id. Trist. V. 7. 17. *Vox fera, trux vultus.*

V. 12. τρίστοιχος, proprie, *tres ordines vel series habens*, ut τριστοί-χους ὁδόντας dixit Hom. Od. M. 91. itemque Aristot. Hist. An. II. 1. e Ctesia: et hoc loco valet *tergeminus, triplex.* Ovid. Trist. IV. 7. 16. *Tergeminumque virum, tergeminumque canem.* Tibull. III. 4. 87. *Nec*

canis anguinea redimitus terga caterva, | cui tres sunt linguae, tergeminumque caput. Adde Propert. III. 6. 23. IV. 7. 52.

V. 13. ἀοιδιάω, i. q. αἰδῶ. Hom. Od. E. 61. ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπί κ' αἰλῇ. Hesychius: 'Αοιδιάει. ᾄδει, ὕμνει.

V. 14. μαλακοῦ βίοντος, *mollis vitae*, h. e. dulcis, felicitis, prae ea, quae apud inferos agitur. Ovid. Fast. VI. 416. *Quod superest ævi, molle sit omne, tui.* Id. Trist. V. 3. 9. *Quique prius mollem, vacuumque laboribus, egi | in studiis vitam, Pieridumque choro; | nunc procul a patria, &c.*

V. 15. ἀγέραςτος, (α γεράζω, *honoro*) *inhonoratus*. Hom. Il. A. 118. ὄφρα μὴ οἶος | 'Αργείων ἀγέραςτος ἔω. Hesychius: 'Αγέραςτος. ἀτιμος. Cf. Horat. Od. IV. 9. 30. *Non ego te meis | chartis inornatum silebo.*

V. 16. Μουσαῖος. Ejus patriam incertam fuisse docet Photius in Μουσαῖος: περὶ δὲ Μουσαῖον, οἱ μὲν ἐκ Θράκης εἰρήκασιν τὸν ἄνδρα εἶναι· οἱ δὲ αὐτόχθονα ἐξ Ἐλευσίνος. "Multa scripsisse fertur; nihil vero præter poema de Hero et Leandro ad nostram pervenit ætatem. Neque tamen id carmen antiquum illum Musæum habet parentem, neque, ut Jul. Cæsar Scaliger perverse, nec acute sensit, ante Homerum fuit fuisse, (nam in codd. Musæus nominatur Grammaticus;) sed auctorem ad tempora Nonni Panopolitani sæc. V. demittendum esse, abunde probarunt recentiores Musæi interpretes." HARLES. Pseudo-Musæi carmen de Herone et Leandro Anglicis versibus reddidit Christophorus Marlowe, itemque Fawkesius.

Ibid. Χαρίτων ἥρανος, (ex ἡρα, τὰ, *grata, jucunda*) *Gratiarum custos*, fere atque *Hesperidum templi custos* dixit Virgil. Æn. IV. 484. et *Triviae custos Opis* Id. ibid. XI. 836. Hesiodum πάσης ἥρανον ἱστορίας, *omnis doctrinae custodem*, dixit Noster infra v. 22. Apoll. Rhod. citante Etymol. Mag. in 'Αθαμάντιον: καὶ μιν ἑὼν μῆλων θέσαν ἥρανον, ὅσσ' ἐνέμοντο | ἄμπεδιον Φθίης 'Αθαμάντιον. *ovium custodem*. Vertit autem Dalecampius *Gratiarum præses*; quod eodem reddit. Cic. pro Dom. 55. *Custos ac præses templi.* Id. 2 Agrar. 6. *Tribunus plebis, præses libertatis ac custos.* Hesychius: "ἥρανος. βασιλεὺς, ἀρχων, σκοπὸς, φύλαξ. Idem: "ἥρανον. τὸν βασιλέα, στρατηγόν. Idem: "ἥρανέων. βοηθῶν. χαριζόμενος. Etymol. Mag. "ἥρανος, βασιλεὺς, ἢ βοηθός. Suidas: "ἥρανος. Παῦλος Σιλεντιάριος· Ἰλαθὶ τολμήεντι μεγασθενὲς ἥρανε γαίης. πρὸς βασιλέα Ἰουστινιανόν ἐν τῇ Ἐκφράσει τῆς Ἀγίας Σοφίας. Est ubi ἥρανος valet ὁ ἐράσμιος, *amasius*, teste Etymol. Mag. quemadmodum in Hermesianactis loco perperam vertit Schweighæuserus. Eustathius ad Od. Γ. 164. p. 119. 20. Bas. ἥρανον, τὸ ἐπιθυμητόν. Quoniam autem Χαρίτων ἥρανος ob carminum suavitatem audierit Musæus, cum hoc loco satis apte conferri potest Eurip. Phœn. 799. μέλπει | μούσαν, ἐν ᾧ Χάριτες χοροποιοί.

V. 17. ἥ τε. Scribendum ἥτε conjunctim. "Οοσε i. q. δοσις. Vide Damm. Lex. Hom. in v. Caret hoc pronomine Lexicorum vulgus.

Ibid. πολυμνήστη et πολυμνήστευτος, cui multi sunt μνηστήρες, sive proci; multis ambita; a multis in uxorem petita. Hom. Od. \mathfrak{E} . 64. Φοῖκόν τε, κληρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα. Hesychius: Πολυμνήστην. ἀγαθὴν, σώφρονα. Theocr. Id. XXVII. 22. πολλοὶ μ' ἐμνώϊτο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔφαδεν. Ovid. Heroid. Ep. XVII. 103. *Tunc ego te vellem celeri venisse carina, | cum mea virginitas mille petita procis.* Id. Trist. II. 375. *Aut quid Odyssea est, nisi femina, propter amorem, | dum vir abest, multis una petita procis?* πολύμνηστος, genere feminino, exhibet Persæ Epigramma apud Pierson. ad Mær. p. 235. cujus particulam prius ediderat Oudendorpius ad T. Magist. p. 422. ultimum autem versiculum servavit Suidas in 'Ρυτῆρα: "Ολβια (corrigere 'Ολβία) Εἰλείθυια, πολυμνάστοιο φύλασσε | Τισίδος ὠδίνων ῥύσια δεξαμένα. Voce autem πολυμνήστευτος usus est Plutarchus Erotic. p. 766. D. τὴν Γοργῶ διὰ πλοῦτον, ὥς ἔοικε, περιμάχητον οὔσαν, καὶ πολυμνήστευτον, ἥτει γυναῖκα, συγγενῆς ὦν.

Ibid. πέζα, extrema cujusque rei pars, extremitas; unde, in vestimento, sæpius valet *fimbria, limbus, instita*. Photius, a Suida exscriptus: Πέζα. τὸ ἄκρον, ἢ τὸ ἀπολήγον τοῦ χιτῶνος. In Nostri loco *margo, crepido*, sive *ora*, vertendum est. Dionys. Perieg. 931. πέζα δέ οἱ νοτῆ, τετραμμένη ἀντολίῃδε, | κλύζετ' ἐρυθραίοις ὑπὸ κύμασιν 'Ωκεανοῖο. ubi πέζα valet *pleura, latus, limes, terminus, ora*, quemadmodum *πλευρῆς* ζεφυριτίδος dixit Id. 346. Idem 504. ἀντα δὲ πέζης | Αἰγυπτίης 'Ρόδος ἐστίν, 'Ιηλυσιῶν πέδον ἀνδρῶν. *ex adverso ora*. ubi notat Eustathius: ὅτι ἀντικρὺ τῆς Αἰγυπτίας πέζης, ἡγουν τῆς τοῦ Δέλτα βορείας κρηπίδος, ἢ στάσεως, ἢ βάσεως, ἢ 'Ρόδοι κεῖται. Exscribendus Eustathius ad Dionys. 334. Σημειῶσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ κρηπίδας ἔφη τὰς προρρήθεισας τριγωνικὰς πλευρὰς, ὥς εἴ τις εἴποι βάσεις, διὰ τὸ ἐκάστην τῶν τριῶν εἰς βάσιν δύνασθαι λογισθῆναι. κρηπίς γὰρ κυρίως μὲν, ἐπὶ ὑποδήματος καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ βάση, ἐπὶ τε θεμελίου καὶ ἐτέρων τινῶν. προῖδιν δὲ καὶ πέζαν ἐρεῖ τὴν τοῦ τριγώνου πλευρὰν, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Ad rem etiam Dionys. 29. Δοκροῖο παρ' ἐσχατιῇν ζεφύριοι. De montis radicibus usurpat idem Dionys. 535. καὶ Χίος, ἡλιβάτου Πελληναίου ὑπὸ πέζαν. Id. 814. ἢ κεῖται ὑπὸ ζαθέης πόδας 'Ιδης. Similiter et 1039. ἀλλ' ἦτοι πυλέων μὲν ὑπαὶ πόδα Κασσιάνων | Πάρθοι ναιετάουσιν. *sub ora*. Dixit Miltonus, *Par. L. VI. 51. the brow of Heaven*: quæ locutio cum Hermesianactea plane conferenda est. Nec vero displicet ratio Schweighæuseri, notantis, quum Eleusis in Atticæ ora fuerit sita, peraptam huic loco fore illam vocabuli πέζα notionem, quæ ab H. Stephano annotata est, nempe πέζας maris exponi τὰ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ

μέρη, id est, *ora maritima*. Cf. Dionys. 820. *τήνδε μέτ' Αἰολίδος περιπέπταται ἡθεα γαίης*, | *Αἰγαίου παρὰ χεῖλος. iuxta Ægæi marginem.*

V. 18. *εὐασμός*, proprie, *vociferatio bacchantium*, sive *evantium*, et exinde ad aliam vociferationem tralatum; et hic intelligendum de *læto clamore mulierum in sacris Cereris*. Est autem ab *εὐάζω*, *evæ clamo*, *bacchor*, quod ex *εὐοῖ* descendit, perinde atque ex *σαβοῖ σαβάζω*. Dionys. Perieg. 704. *εὐοῖ Βάκχε λέγοντες*. Ad quem locum sic Eustathius: *ὑμνητικὸν δὲ ἦν τοῦτο τὸ λόγιον, τῷ Διονύσῳ ἐπιφωνούμενον, ὥσπερ καὶ τὸ Εὐάν. ὅθεν καὶ τὸ εὐάζειν παράγεται, καὶ ὁ Διόνυσος Εὐῖος λέγεται*. Hesychius: *Εὐάζει. θρηνεῖ καλῶς, ὑμνεῖ, ἐπιφθέγγεται*. Idem: *Εὔσαμα. ἀναφώνημα εὐαστικόν, καὶ βακχικόν ἐπίφθεγμα. καὶ γὰρ τὸ βακχεύειν, εὐάζειν. καὶ Σαβαῖοι, βακχεύοντες*. Quæ glossa fœdissime turpificata est, eo facilius mendæ carens suspicione, quod *Εὔσαμα*, corruptum vocabulum, recte disposuerat male sedulus librarius, quod ad literarum seriem attinet. Vide infra ad v. 67. Legendum omnino: *Εὐοῖ σαβοῖ. ἀναφώνημα εὐαστικόν, καὶ βακχικόν ἐπίφθεγμα. καὶ γὰρ τὸ βακχεύειν, εὐάζειν, καὶ σάβοι, οἱ βακχεύοντες*. (De *μ* et *β* confusis vide Schæfer. ad Gregor. p. 1002. et ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 5887. Bast. Ep. Crit. p. 278. et Append. p. 28. De *α* et *οι* confusis consulendus Porson. ad Eurip. Phœn. 1358. et Med. 44. 675.) Respexit Lexicographus insignem locum Demosthenis De Corona §. οβ'. *τοὺς ὅφεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰσῶν, καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ, καὶ ἐπορχοῦμενος κ. τ. λ.* Ad quem locum sic Scholiasta: *εὐοῖ σαβοῖ. Βακχικόν τι ἐπίφθεγμα κατὰ τὴν Φρυγῶν διάλεκτον, ἵνα οὕτως ἔχωσιν εὐ οἱ μύσται*. Et notandum, de acclamatione *εὐοῖ σαβοῖ*, quam ceteri fere omnes meminere Lexicographi antiqui, ne verbum quidem proprio loco apud Hesychium exstare. Photius: *Εὐοῖ σαβοῖ. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφώντος Βακχικόν τι ἐπίφθεγμά ἐστιν*. Idem: *Εὐοῖ σαβοῖ. μυστικά μὲν ἐστὶν ἐπιφθέγματα· φάσι δὲ τῇ Φρυγῶν φωνῇ τοὺς μύστας δηλοῦν· ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαβάζιος Διόνυσος*. Quæ in Lex. Rhet. Bekker. p. 257. sic decurtata sunt: *Εὐοῖ σαβοῖ. μυστικὰ ἐπιφθέγματα*. Quod dedi apud Hesychium *σάβοι*, extra omnem aleam dubitationis ponit locus Scholiastæ ad Aristoph. Av. 873. *σάβους δὲ ἔλεγον καὶ τοὺς ἀφιερωμένους αὐτῷ τύπους, καὶ τοὺς βάκχους τοῦ θεοῦ*. Vide et Steph. Byz. in *Σάβοι*, Phot. in *Σαβοῖ* et *Σαβούς*. Cum vero utriusque interjectionis eadem fere fuerit significatio, idem ex utraque contigit pari passu derivatis vocabulis. Schol. Aristoph. l. c. *τὸ γὰρ εὐάζειν οἱ βάρβαροι σαβάζειν λέγουσιν*. Quem locum exscripsit Suidas, tetigit Etymol. Mag. in *Σαβάζιος*. Hesychius: *Σαβάζειν. εὐάζειν, βακχεύειν*.

Ibid. *ἐκφορέω*, (ornatius dictum quam *ἐκφέρω*) *effero, foras vel in vulgus effero, arcanum enuntio, enuntio, effari*. Quæ verbi significationes Lexicis desunt. Hesychius: *ἐξεφόρουν. ἐξέφερον*.

Ibid. λόγια, *oracula, responsa divina, effata.* Hesychius: λόγια. θέσφατα, μαντεύματα, φυτεύματα, φῆμαι, χρησμοί. ubi, pro φυτεύματα, (φητεύματα ed. Hag.) legendum προφητεύματα, cum Palmerio, collato Photio, qui Θεοπρόπιον exponit τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα ἢ προφήτευμα. Similiter Hesychius, sub voce Θέσφατον, ceteris expositionibus etiam illud addit, τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα, προφητεία. Quanquam suspicionem movent voces προφήτευμα et προφητεία, quæ a Christianis quibusdam interpositæ esse videntur.

V. 19. 'Ράριος, *Rharius.* 'Ράριον πέδιον, *Rharius campus,* a Rharo, Triptolemi patre. Hesychius: 'Ράρος. ισχυρός, καὶ ὄνομα τοῦ Τριπτολέμου πατρός. Photius: 'Ράρ: Τριπτολέμου πατήρ. ubi excidisse videtur terminatio, et 'Ράρος reponendum, cum Albertio ad Hesychii l. Et notat Pausanias Attic. XIV. p. 34. extr. εἶναι μὲν πατέρα Τριπτολέμου τὸν 'Ράρον. Aliter Suidas: 'Ραριάς. ἡ Δημήτηρ. 'Ράρος γὰρ ἔσχευεν υἱὸν Κελεόν. Κελεὺς δὲ, Τριπτόλεμον. ὁ δὲ 'Ράρος, πλανωμένην τὴν Δήμητραν, καὶ ζητοῦσαν τὴν Κόρην, ὑπεδέξατο ἐν τῇ οἰκῇ. ὑπὲρ τῆς τοιαύτης οὖν χάριτος ἡ Δημήτηρ τὸν ἀπόγονον 'Ράρου Τριπτόλεμον, ἐδίδαξε τὴν τοῦ σίτου γέωργίαν. De Cerere Rharia, sive Rhariade, consulendus est Ruhnken. ad Hymn. Homer. in Cer. 450. Vide et Stephani Byzantii locum citatum in n. 11.

Ibid. ὀργῶν, ὦνος, et epice ὀργειῶν, (ab ὄργια, *orgia*) qui *orgia deorum peragit, sacerdos.* Photius: "Ὀργια: μυστήρια, ἱερά. Idem: 'Ὀργῶνες: οἱ τοῖς ἰδίαι ἀφιδρυνμένοις θεοῖς ὀργιάζοντες' ὀργιάζειν δὲ ἐστὶ τὰ τῶν θεῶν ὄργια τελεῖν' τουτέστι μυστήρια καὶ νόμιμα. Suidas: 'Ὀργῶνες. οἱ θύται. Hic vero feminine usurpatur, ut Latina *sacerdos, antistes,* valetque ἱερίς, ἱερεία; quanquam desint exempla, quibus hic usus firmetur. Sed nec temere aspernanda est forma ὀργίων, ονος, quam tuetur Hymn. Homer. in Apoll. locus citatus in n. 11. Hesychius: 'Ὀργίων. ἱερῶν, ἢ ἱερέ. ubi, pace codicis Schowiani, vide annon legendum sit: 'Ὀργίων. ἱερεὺς, ἢ ἱερεία. Statim subjungit: 'Ὀργῶναι. ἱερείαι. Et notanda est Suidæ glossa, cum altera ejusdem Lexicographi conferenda: 'Ιερεία. θύτρια. Hujus formæ memor fuisse videtur librarius, qui Photii codicem Galeanum exscripsit, dum apud Antimachum in Lyda, (in Ἀήδης Γεγεῶ oscitanter H. Stephanus in 'Ὀργῶν) pro vera lectione ὀργείωνας, ὀργίωνας negligenter exaravit. Vide Photium in 'Ὀργῶνες, itemque Blomfield. Diatr. de Antimacho (Diar. Class. Fasc. VII. et Poet. Min. Gr. Gaisford. ed. Lips. T. III. p. 350.).

Ibid. ἀνεμῳλῖος, sine effectū, irritus, vanus, inanis, frustraneus, frivolidus, inutilis. Hom. Il. E. 216. ἀνεμῳλία γάρ μοι ὀπάδει. Et Φ. 474. νηπιῦτε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμῳλίον αὐτως; Od. Δ. 837. et Δ. 464. ζῶει δ'γ', ἢ τέθνηκε' κακὸν δ' ἀνεμῳλία βάζειν. Dionys. Perieg. 751. οὐ γὰρ σφι θέμις (lege θέμις γ') ἀνεμῳλία βάλλειν. ubi notat Eustathius: τοῦτο

δὲ παρῳδία ἐστὶ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ Ἀνεμῳλία βάζειν. De derivatione varie disceptatur. Eustathius ad Il. E. 216. p. 409. 48. Bas. ab ἀνεμος et ὄλλυμι, mira cum levitate, deducit, ut fuerit ἀνεμοῳλία, καὶ κατὰ κράσιν ἀνεμῳλία. Dissentit Etymol. Mag. Ἀνεμῳλιος, ὁ μάταιος. παρὰ τὴν ἀνέμου γενικὴν ἀνεμῳνιος, καὶ ἀνεμῳλιος. οὐκ ἐστὶ σύνθετον, τὰ ὑπ' ἀνέμων ὀλλύμενα. Qui et similia docet in Ἐπῳσιος. Schol. ad Il. Δ. 355. Ἀνεμῳλία. ἀνεμῳφθορα. μάταια. ἀνέμοις ἐοικότα. Quæ expositio utramque derivationem complecti videtur. Aliter prorsus Hesychius, in analogiam peccans: Ἀνεμῳλία. μάταια, ἄκαιρα. ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων μολίσκειν καὶ φέρεσθαι τὰ τοιαῦτα. Ad ἀνεμος referunt omnes, etiam recentiorum temporum Lexicographi, inter eos H. Stephanus et Dammius. Cui notioni favere videntur sequentia: Eurip. Suppl. 1165. λόγων δὲ παρακλέυσμα σῶν | ἀέρι φερόμενον οἷχεται. Id. Troad. 420. Φρυγῶν ἐπαινέσεις | ἀνέμοις φέρεσθαι παραδίδωμ'. Id. Bacch. 350. καὶ στέμματ' ἀνέμοις καὶ θυέλλαισιν μέθεσ. Theocr. Id. XXII. 167. ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ῥέχεται κῆμα | πνοιῇ ἔχουσ' ἀνέμοιο. χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοις. Mæcius Anth. Gr. IV. p. 469. Brod. κωφοῖς πέμπε λιγὰς ἀνέμοις. Incerti Epigr. ibid. III. p. 416. ἰὼ κακοπάρθενε μοῖρα, | Σπειρογόνας στοργὰν ἐπνύσας εἰς ἀνέμους. Pseud-Anacr. Fragm. II. 9. 10. ἐμῶν φρενῶν μὲν αὖραις | φέρειν ἔδωκα λύπας. Lucret. IV. 929. Tu fac, ne ventis verba profundam. Catull. LXII. 142. Quæ cuncta aerii discerpunt irrita venti. Id. LXVIII. 4. Mulier cupido quod dicit amanti, | in vento, et rapida scribere oportet aqua. ubi frustra Burmannus secundus in vino. Virg. Æn. V. 446. Entellus vires in ventum effundit. Id. ibid. VI. 75. Ne turbata volent rapidis ludibria ventis. Et IX. 312. Sed auræ | omnia discerpunt, et nubibus irrita donant. Et X. 652. Nec ferre videt sua gaudia ventos. Horat. Od. I. 14. 15. Tu, nisi ventis | debes ludibrium, cave. Id. ibid. 26. 1. Tristitiam et metus | tradam protervis in mare Creticum | portare ventis. Propert. IV. 7. 21. Cujus fallacia verba | non audituri diripuerunt Noti. Ovid. Heroid. Ep. II. 25. Ventis et verba et vela dedisti. Id. Amor. I. 6. 41. An somnus (qui se male præbet amanti) | verba dat in ventos aure repulsa tua? Sic et Rowius nostras, The Fair Penitent II. 1. Be gone my cares! I give you to the winds. Sed longe aliam hujus vocis derivandæ ineundam rationem esse, suadere videtur vox μεταμῳλιος, et ipsa Homerica, ejusdemque cum altera significationis; etenim qui supra dixerat Homerus Il. cc. ἀνεμῳλία βάζειν, idem Od. Σ. 331. et 391. μεταμῳλία βάζεις dixit. Quam vocem etiam ab ἀνεμος deducit Scholiasta ad Il. Δ. 363. assentientibus, inter recentiorum temporum philologos, Dammio, Heynio, Buttmanno, ut sit pro μετανεμῳλιος (aiunt) per syncopen factum. Qua derivatione vix quidquam, ut mihi quidem videtur, incredibilius esse potest. Alii volunt esse ex μετὰ, μή, et ὄνω obs. juvo. Ernestius ducit ex μετὰ, et

μάω, μάομαι, *studeo, cupio, laboro*, ut ὠλιος mera sit terminatio, et μετα-
 μώλιον valeat *id, cuius studium mutatur alio*. Sed neque hæc placent.
 Singulare est illud Schol. Aristoph. Pac. 117. τὸ δὲ μεταμῶνιος, οἱ μὲν
 ἐξεδέξαντο ματαίως καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον, οἱ δὲ φασὶν ἰδίως μεταμῶ-
 νιον τὸν ἐτέρωθεν μετέωρον σημαίνειν, πιστούμενοι τοῦτο παρὰ Σιμω-
 νίδον οὕτω εἰπόντος, Κορία δὲ παρὰ τροχὸν μεταμῶνιος ἤέρθη. (Simo-
 nidis locum prætermisit Gaisfordius.) Namque notandum cum ν ser-
 rius scribi cœptum esse, v. g. apud Pind. Ol. XII. 8. et Pyth. III. 40.
 Theocr. Id. XXII. 181. cum apud Homerum, ex veteri Ionismo, per λ
 semper scribatur, ut λίτρον, πλεύμων, olim dictum est, pro recentio-
 ribus λίτρον, πνεύμων. Vide Eustath. ad Od. B. 98. p. 83. 41. Bas.
 qui et variam lectionem πλεύμονι Il. Δ. 528. ibi commemoravit. Cf.
 Latinum *pulmo*, ex quo patet vocabulum Græcum per λ etiam Æoles
 scripsisse. Sed audiendus Hesychius: Μῶνιον. μάταιον, ἀχρεῖον.
 Idem: Μωνιή. ὀλιγωρία. Quibus glossis perlectis, μεταμῶνιος (antī-
 quitus per λ scriptum) ex μετὰ et μῶνιος compositum esse quis non
 videt? Fuerit autem μῶνιος, quasi μὴ ὄνιος, non *venalis, nullius pre-*
tii, Anglice *not saleable, good for nothing, useless*. Sic μωρὸς ex μὴ
 et ὦρα fit, teste Etymol. Mag. Μωρὸς, παρὰ τὸ ὦρα, (corrigere ὦρα) ὃ ση-
 μαίνει τὴν φροντίδα, μετὰ τῆς μὴ ἀπαγορεύσεως, καὶ συγκοπῇ, οἰοεὶ ὃ
 μηδὲν φροντίζων. Ad rem Drydenus, *Cymon and Iphigenia* 84. de Cy-
 mone fatuo: *He trudg'd along, unknowing what he sought, | and whistled*
as he went for want of thought. Sic et μῶν conjunctio ex μὴ et ὦν,
 quod antiquum, Doricum, et Ionicum, pro οὖν, conflatum est; de quo
 vocabulo conferendus est Etymol. Mag. in ν. Et hoc compositorum
 genus imitatos esse Latinos veteres, vel ex *nemo* patet, quod ex *ne* et
hemo factum est, perinde ac *nullus* ex *ne* et *ullus*. Quorum quidem na-
 tura paullo attentius considerata, aures minus graviter ferient synizeses
 Atticæ, μὴ εἰδέναι, μὴ οὐ, μὴ ἀλλὰ, μὴ ἀναχαίρεισε, μὴ ἀντὶ, et similia,
 de quibus consulendus est Thiersch. Gr. Gr. §. CCXLIII. 14. Verun-
 tamen, ut ad rem redeam, paulloque audacius loquar, cum ἀνεμῶλιος
 unica sit vox, quæ cum altera comparari possit, (namque ἀντιμῶλιος, et
 ἐτερομῶλιος, sciens prætereo, pro ἀντιμῶλιος, et ἐτερομῶλιος, aliquoties
 prave scripta) ejusdemque, quod dixi, significationis sit, nequeo non
 suspicari veram formam primitus fuisse ἀναμῶλιος, ex ἀνὰ et μῶλιος
 scilicet, eamque vel antiquioribus temporibus in ἀνεμῶλιος degenerasse.
 In nostra lingua similiter sæpius peccatum esse, omnes novimus: nec
 fortius fortasse exemplum adduci potest, (quamvis sit ex tritioribus)
 quam illud, quod vocabulum *sparrowgrass* præbet, ex *asparagus* corrup-
 tum, tum forma genuinæ vocis, tum etiam etymologia, penitus extincta.
 Simili ratione vocem *stavesacre* in linguam nostram inducere nonnulli,
 (quod ab amico meo desideratissimo Gulielmo Stephano Dobson olim

notatum est) ex *astaphisagria* Plinii, vel *staphisagria* Palladii, (σταφίς ἀγρία) turpiter corruptam. Quidni autem et in Græca similia reperiuntur? Obiter tentabo Hesychii locum, mea saltem sententia, corruptissimum: Μεταμωλίας. ἐμπόλεμον, μετὰ μάχης, καὶ φροντίδος. Quam glossam intelligat, qui possit. Lege: Μετὰ μῶλον Ἄρηος. ἐν πολέμῳ, μετὰ μάχης καὶ φρουράματος. Respexit Lexicographus II. H. 147. Quod autem dedi φρουράματος, id confirmat alia Hesychii glossa: Μόλος. πόνος, μάχη, φρούγμα. ubi quo minus Μῶλος corrigatur, obstat nomen proprium Μόλος, cujus meminit Etymol. Mag. in Μηρίονης. Vide et Hesych. in Εὐμολα et Εὐμολος. Illud μῶλον Ἄρηος geminata expositione illustrat etiam Gazæ Paraphrasis ad II. Σ. 134. ubi τὴν συμπλοκὴν καὶ τὸν θόρυβον τοῦ πολέμου exponitur. Sic et Etymol. Mag. καὶ μῶλον Ἄρηος. τὸν ἐν τῷ πολέμῳ μολυσμὸν καὶ τὴν μάχην.

Ibid. ποικινύω, proprie, *præ nimio labore anhelitum duco*, et exinde, *satago, ministro, sedulo ministro*. Hom. II. Ω. 473. τῷ δὲ δὺ' οἴῳ, | ἥρως Αὐτομέδων τε, καὶ Ἄλκιμος ὄζυς Ἄρηος, | ποίκνυνον παρεόντε. Etymol. Mag. Ποικινύειν, ἐνεργεῖν, διακόνειν, οἰονεῖ τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ πνεύματος ποιεῖν τί· τῷ γὰρ ἐσπουδακότη ἐνεργεῖν ἔπεται τὸ πνευστιᾶν. πνέειν οὖν καὶ πνύειν· καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τοῦ ποι ποικινύειν. Hesychius: Ποικινύει. ὑπουργεῖ, διακονεῖ. Idem: Ποικινύων. ἐνεργῶν, θεραπεύων. De constructione vide n. 11.

V. 20. γνωστός, *notus, cognitus*; item *cognoscendus*. Æsch. Choeph. 688. ἐγὼ μὲν οὖν ξένοισιν ᾧδ' εὐδαίμοσι | κεδνῶν ἑκατὶ πραγμάτων ἂν ἤθελον | γνωστός γενέσθαι, καὶ ξενωθῆναι. ubi tamen γνωτός malim, quæ forma antiquior est, id quod vel Latinum *notus*, (unde *noti, orum, γνωτοί*) suadet. Eustath. ad II. Γ. 174. p. 303. 22. Βασ. Γνωτοὶ δὲ οἱ ἀδελφοὶ δίχρα τοῦ σ, καλῶς. οὕτω γὰρ καὶ ἀλλόγνωτοι λέγονται, τινὲς δὲ καὶ πολύνγνωτοι. καθ' ὁμοιότητα δὲ καὶ τὸ Γνωτὰ κοῦκ ἀγνωτὰ μοι, τὸ τραγικόν. (Soph. CEd. R. 58.) τὸ γὰρ μετὰ τοῦ σ λέγειν γνωστοὺς καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, οὐκ ἀπὸ τοῦ γινῶ γνώσω γίνεται ἀπαθῶς. ἀλλὰ ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ σ. ἢ καὶ ἀπὸ ἐνεστώτων ἀρρήτων δοκεῖ γίνεσθαι τοῦ γινῶθαι ἢ γνώσω. οὐς οὐδὲ ἤκουσέ τις. ἀναλογώτερον οὖν τὸ γνωτοὺς, καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, τοῦ γνωστοὺς, καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῷ. χρήσιμον δὲ ᾧδε, καὶ τὸ ἄσματος, καὶ τὸ θαυματὰ, ἡγουν θαυμαστὰ, παρὰ Πινδάρῳ. (Ol. I. 43. ubi vide Boeckh. Pyth. X. 47. Sic Hesiod. Scut. Herc. 165. τὰ δὲ δαίετο θαυματὰ Φέργα) Id. ad Od. B. 364. p. 103. 23. δῆμος δὲ ἀλλόγνωτος, ἢ ὁ πολέμιος, ἢ ὁ ἄλλα γινώσκων ἥπερ ἡμεῖς, ἢ ὁ ἄλλοις καὶ οὐκ ἡμῖν γινωσκόμενος. ἐκ τοῦ γνωτός δὲ σύγκειται ὁ ἀλλόγνωτος. ὃν γνωστόν φασιν οἱ ὕπερον. δοκεῖ δὲ ἀλλόγνωτος μᾶλλον εἶναι, ὁ ἄλλοις γνωτός, ἡγουν κατὰ γένος οἰκείος. παρὰ τοὺς γνωτοὺς ἦτοι ἀδελφούς. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἐκώλυε τὸν ποιητὴν εἰπεῖν Ἀλλογνώστῳ ἐνὶ δῆμῳ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, Ἀγνωστον πάντεσιν, ὡς πρὸ ὀλίγου (v. 175.) ἔφη. ὅτι δὲ ὁμοως καὶ γνω-

τὸν λέγεται τὸ γνωστὸν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, Γνωτὰ κοῖκ ἀγνωτὰ μοι Προσήλθεθ' ἰμείροντες. (Œd. R. l. c.) Id. ad Od. II. 111. p. 596. 12. Τὸ δὲ Ἀνηνύσῃ ἐπὶ ἔργῃ, ἀναλόγως ἔχει. εἰ γὰρ ἔστι τὸ ἀνυστὸν, ἔστι καὶ τὸ ἀνήνυστον. τὸ δὲ ἀνήνυστον, ἀπέβριψε τὸ σίγμα, ὁμοίως τῷ, γνωτὸς καὶ ἀλλόγνωτος. ὦν προϋπάρχει τὸ γνωστός. ἔτι δὲ, καὶ κατὰ τὸ ἐραστὸς ἐρατὸς, ὁ ἐπιθυμητός. ὅθεν καὶ ἡ Ἑρατὴ Μοῦσα. καὶ κατὰ τὸ, ἀγάζω ἀγαστός. καὶ ἀπελεύσει τοῦ σίγμα καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἀγαθόν. (corrige ἀγαθός) κεῖνται δὲ ἐτέρωθι καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὦν καὶ τὸ, θαυμαστὰ θαυματὰ παρὰ Πινδάρῳ. δοκεῖ δὲ ὅμως καὶ τὸ ἀνήνυτος, ἐκ τοῦ ἀνυτὸς γίνεσθαι. οὐκ δίδωσιν ἔμφασιν ὁ Ἄνυτος τὸ κύριον, προπαροξυνθεὶς πρὸς σημασίαν διάφορον. Quæ loca, inter se collata, nonnihil habere difficultatis, eo lubentius fatendum est, cum in iis complanandis ne Stephanus quidem viam invenerit. Hæc autem planissima sunt: Primum, γνωτός analogiæ magis consentaneum esse, quam γνωστός, censuisse doctissimum Archiepiscopum; tum, γνωστός, pro γνωτός, Homeri ætate prorsus incognitum fuisse eum voluisse; denique, hæsitabundum, forte et sui oblitum, de pristina sua sententia paulisper decessisse, ita tamen ut ad eam protinus tantum non reverteretur. Mirum autem videri potest Eustathium, dum exemplum τοῦ γνωτός, pro quo γνωστός dicebant recentiores, quærebat, ad Sophoclem provocaturum fuisse, cum exempla HomERICA, quanquam bina tantum, præsto fuissent, si modo ea, per memoriam licet, consecutus esset. II. H. 401. γνωτὸν δὲ, καὶ ὅς μάλα νήπιός ἐστιν. Od. Ω. 181. γνωτὸν δ' ἦν, ὃ βὰ τίς σφι θεῶν ἐπιτάρβοτος ἦεν. Mirum certe est eum, postquam Homero formam γνωστός abjudicaverat, ἀλλόγνωστος (contra suorum codicum fidem) recte apud Homerum scribi posse existimasse. Legitur quidem ἄγνωστον Od. B. 175. N. 191. 397. quibus tamen in locis ἄγνωστον unice verum esse nullus dubito. Notat H. Stephanus, γνωτός poeticum potius esse. Rectius, opinor, notasset, si pro archaismo poetico puro puto sumsisset. Et quis nescit, uniuscujusque linguæ vularum antiquiorum vestigia apud poetas potissimum indaganda esse? Hesychius: Γνωτόν. εὐεπίγνωστον. Idem: Γνωτοί. ἀδελφοί, γνωστοί. Schol. Pind. Nem. X. 57. Γνωτ' αἰδῶ θεῶ τε. εὐγνωστα δὲ λέγω αὐτῷ τῷ θεῷ. Nec leve argumentum, atque indicium hujus formæ antiquitatis, præbent Ἀρίγνωτος, Διόγνωτος, Πολύγνωτος, nomina propria Attica, e veteri Ionismo prorsus deducenda. Fit autem γνωτός a γνώω, vel potius γνώω, (unde et γνώω, collato Hom. II. A. 302. Ψ. 610. 661. Ω. 688. Cf. Latinum *noVi*, itemque Anglicum *knoW*) pervetusto et obsoleto verbo, cujus vestigia habes in ἀλλογνώσας Herod. I. 85. ut a τρώω obs. (unde et τρώω Od. Φ. 293. Cf. Latinum *triVi* ejusdem stirpis) τρωτός; a βρώω, βρώω, obs. (unde Latinum *rodo*, et antiquitus *raVdo*, omisso β, ut in *rosa* a βρόδον, insertoque d, ut in *gaudeo*, *tendo*, a γαFίω, *τείνω*) βρω-

ρός; a σπρώψω, σπρώψω, obs. (cf. Latinum *strāVi*) σπρωτός; a σόψω obs. (unde et σώψω Od. Θ. 363. I. 430.) σωτός obs. unde ἄσωτος; et a σα-
 Fώω (cf. Latinum *serVo*) σαFωτός obs. Quæ revera sunt vetera parti-
 cipia Græca passiva, id quod ex cognatis Latinis *notus, tritus, rosus, stratus, servatus*, satis manifestum est. Confer Latina *fractus, porrec-
 tus, lectus, actus, pactus* a *pango, natus, mistus, datus*, cum Græcis ori-
 ginibus βρακτός Æol. pro ῥηκτός, ὀρεκτός, (sic ὕστερος in *posterus* cessit)
 λεκτός, ἀκτός obs. unde ἀκτέος, πακτός Æol. pro πηκτός, γνητός et Æol.
 γνατός obs. unde γνήσιος, μικτός, δοτός denique. At γνωστός, ex recen-
 tiore analogia, ad perfectum passivum ἐγνωσμαι referendum est; quod
 tempus prorsus ignorasse veteres Græcos, suadet Latinorum usus, qui il-
 lud similiter ignorarunt, ejusque vice *amatus sum, amatus es*, &c. dixere,
 perinde atque γνωτός ἐμμι, γνωτός ἐσσι, &c. dixerint Æoles. Forma au-
 tem γνωτός, ab Homero, Pindaro, Sophocle, usurpata, (apud Æschylum
 et Euripidem non comaret) una cum compositis suis ἀγνωτός, (Soph.)
 ἀλλόγνωτός, (Hom.) ἀπρίγνωτός, (Hom. Pind.) αὐτόγνωτός, (Soph.) πο-
 λύγνωτός, (Pind.) εὐγνωτός, (Soph. ut mox ostendam) cito exolevit,
 quanquam γνωτοφόντις, ex antiquorum imitatione, habet Lycophr. 1318.
 et γνωτοφόνος Nonn. Dionys. XXVI. 82. Sic et θαυματός antiquum
 (perinde atque digammi usus) e Pindaro pæne evanuit, pro quo θαυ-
 μαστός sæpius usurpat. Neque θαυματός, neque θαυμαστός, agnoscit
 Homerus. Γνωτός autem etiam in dialogum introduxit Sophocles φιλό-
 μπος, quod vidimus, CEd. R. 58. Adde Inachi Fragm. apud Stob. T.
 46. 13. ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτός ἂν γένουι' ἀνὴρ. ubi male Grotius γνω-
 τός. In CEd. R. 361. γνωτὸν, contra librorum omnium fidem, edidit
 Elmsleius, quod hanc formam unice Atticam esse credebatur. Assentit
 Dobræus Advers. T. II. p. 32. Idem tamen Elmsleius ad Eurip. He-
 racl. 436. in scriptura ξυγνωστόα hærens, priore sententia mutata,
 utramque formam apud veteres in usu fuisse statuere videtur, notatque
 eodem modo fortasse dirimendam Grammaticorum litem de κλαυτός et
 κλαυστός. Hermannus ad CEd. R. I. c. retento γνωστὸν, (contra Elms-
 leium) hæc ibi annotavit: "Recte libri γνωστός, quod non forma tan-
 tum, sed etiam significatu a γνωτός differt. Γνωτός enim *notum, γνω-
 τός eum, qui potest nosci*, significat. Unde εὐγνωστός et δύσγνωστός
 dicuntur." Vide et ad CEd. Col. 1362. Quæ distinctio etiamsi vera
 esset, vel exinde, opinor, sequeretur, γνωστὸν in Sophoclis loco stare
 non posse. Sensus clausulæ plane est is: *non ita, ut cognitum dicere
 queam*, Angl. *not so as to say of my own knowledge*, vel *not so as to speak
 as though I took your meaning*. Schol. ad I. οὐχὶ ξυνήκα οὕτως, ὥστε
 εἰπεῖν ἐγνωσμένον ὁ ἐνόησα. Et tota responsio tantundem valet, ac si
 οὐδαμῶς simpliciter CEdipus dixisset. Si vero Hermanno auscullemus,
 sensus erit Angl. *not so as to make myself intelligible to you*. Quale

responsum præ altero nive frigidius fuerit, nec ab Œdipo, de Tiresiæ obscuritate conquerente, expectandum, immo et, me saltem iudice, imbecillum, fatuum, atque insulsum. Plena sententia est: οὐχὶ ξυνῆκα, ὥστε γ' εἰπεῖν ἔχοντα ἐκ σοῦ γνωτόν. Cf. ejusdem fabulæ v. 396. ἦν οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων, | οὐτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν. Ceterum notandum, Elmsleii correctione admissa, duo tantum superesse exempla Sophoclea, in quibus forma recentior apparet. Unum est Aj. 704. ἀναξ' Ἀπόλλων | ὁ Δάλιος, εὐγνωστος, | ἐμοὶ ξυνεῖς διὰ πάντος εὐφρων. Ita libri omnes, tum scripti, tum cusi. Sed εὐγνωστος rescribendum suadet etiam Zonaræ codex: Εὐγνωστος. φανερός. Quæ glossa ex Scholiasta ad Ajacis locum plane derivata est. Alterum præbet Creussæ Fragm. apud Stob. T. 12. 4. συγγνωστόν εἰπεῖν ἐστὶ καὶ τὸ μὴ καλόν. ubi si quis in loco solitario Sophocleo formam recentiorem retinuerit, is sane suo, per me licet, fruatur iudicio. Equidem συγγνωτόν legirim. Nempe, dum inter γνωτός et γνωστός lata via distinguit Hermannus, oblitus fuisse videtur Vir πολυμαθέστατος adjectivorum verbalium passivorum, duplicis potentiae, in τος; qualia sunt ἀβρωτος, *inesus*, et *non esculentus*, ἄτρωτος, *invulneratus*, et *invulnerabilis*, ἀνάλωτος, *inexpugnatus*, et *inexpugnabilis*, ἄρρητος, *indictus*, et *ineffabilis*, ἀτελεύτητος, *infectus*, et *qui finire non potest*, ἀθέατος, ἀόρατος, *invisus*, et *invisibilis*, et id genus alia; quorum pars etiam priorem significationem amisere, velut πεπατός i. q. περάσιμος, *permeabilis*, δυστήρητος, *servatu difficilis*, αἰτητός, *petendus*, &c. Quidni igitur antiqui dixerint γνωτός, *notus*, et *noscendus*, ἄγνωτος, *ignotus*, et *qui cognosci nequit*, εὐγνωτος, *bene cognitus*, et *cognitu facilis*, συγγνωτός, *condonatus*, et *ignoscendus*, et sic deinceps? Cf. Cattier. Gazoph. Gr. p. 18. Quamvis autem Sophocli, itemque Æschylo, recentiorem terminationem eximendam putem, longe tamen aliter de Euripide statuerim, scriptore sane gravitatis antiquæ parum studioso, quique verbis (ut cum Porsono loquar) e medio sumtis perpetuo utitur, ut ad humile et abjectum dicendi genus propius nunquam accedat. Is enim in dialogo terminationem recentiorem unice amat. In choricis Euripideis nulla exstant loca, ex quibus conjectare liceat, utra terminatione in hac dramatis parte poeta usus esset. Hactenus de γνωτός ejusque compositis. Jam vero de κλαντός, antiquo vocabulo, deque compositis ejus ἄκλαντος, πολύκλαντος, &c. pauca, pace lectoris, sunt dicenda: in quibus eo minus difficultatis erit, quia has formas Æschylo partim libri, passim vero vindicavit Blomfieldius. Vide Sept. c. Theb. 323. 363. 693. 1067. Pers. 680. 827. Agam. 726. Quo magis miror (ut ad alteram vocem recurram) acutum Editorem formam γνωστός stare passum esse Choeph. l. c. E Sophocle, poeta Ὀμηρικωτάτῳ, nihil minus expungendæ videntur esse formæ recentiores. Favent etiam libri. Vide omnino Elmsleium ad Œd. Col. 1360. et 1708. Her-

mann. ad Antig. 825. 840. 868. Trach. 649. et Elect. 1074. In Euripide ἄκλαυστος passim scribendum censeo, cum nusquam nisi in dialogo reperiatur hæc vox; sed alteram terminationem apud illum in choricis ubique retinendam esse. Sic πολύκλαυτος scriptum videmus Ion. 869. Herc. F. 1427. Iph. A. 787. idque absque ulla lectionis variantia. Unicus locus Euripidis, ubi πολύκλαυστος reperitur, est Iph. A. 784. in loco chorico, ubi, cum trium tantum versuum intervallo altera forma occurrat, πολυκλαύτους reponendum esse nemo, opinor, inficias ibit. In Homero, e quo in Tragicos fluxit vetus terminatio, simplex κλαυτός non reperitur: quod tamen apud Tragicos semel occurrit, nempe Æsch. Sept. c. Theb. 323. ex correctione Blomfieldii. Compositum ἄκλαυτος est Il. X. 386. κεῖται παρ νήφεσσι νέκυσ ἄκλαυτος, ἀθαπτος, | Πάτροκλος. Ita Heynius, pro vulgato ἄκλαυστος, auctoritate fretus trium MSS. edd. Ven. Rom. Eustathii, et Pollucis II. 64. neque aliter edidit Wolfius. Quem locum ob oculos habuit Eurip. Hec. 28. κείμεαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πύργον σάλψ, | πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος, | ἄκλαυστος, ἄτυφος. Cetera loca HomERICA sunt Od. Δ. 494. Α. 54. 72. in quibus omnibus ἄκλαυτον habet ed. Rom. Eustathii, probante itidem Wolfio. Præclare igitur Dammius in v. ἄκλαυτος: "Recentiores dixere ἄκλαυστος, quam formam etiam Homero obtrudunt quædam exemplaria, contra usum Ionicum et antiquum." Sic καντός potius, quam καυστός, veteres Græcos dixisse, suadet Herodoteum ἐπικάυτος VII. 71. et 74. ubi ἀκόντια ἐπικάυτα (staves in fier warm'd Spenser. F. Q. II. 9. 13.) eadem ratione dixit vetus historiographus, qua καυστόν μοχλόν, vectem ustulatum, sive præustum, Euripides Cycl. 629. Singulare est illud Triclinii ad Soph. Elect. 1085. (1074.) ἀλλὰ καὶ πάγκλαυτον. (sc. χρὴ γράφειν) οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν, ἐκβάλλοντες τὸ σ, ὥσπερ καὶ τὸ εὐκείμενον παρ' Ὀμήρῳ. Nam si Attica sit hæc figura, quid de Homericis dicendum erit ante Atticam dialectum natam formis effectis? Et nescio annon Elmsleio fraudi fuerit hic Triclinii locus, cum γνωστός, et κλαυστός, cum compositis, e scena Attica ablegatum ierit. Vide et Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 430. Quod autem me maxime omnium torquet, illud est, quod Blomfieldius, postquam κλαυτός, ἄκλαυτος, πάγκλαυτος, πολύκλαυτος, &c. apud Æschylum unice scribenda esse docuerat, ad Pers. 403. annotavit, antiquos dicere γνωστός, κλαυστός, ἡμικαυστός, recentiores sigma omittere. Quæ si vera sint, ipse (nisi me fallit animus, et parum prospiciunt oculi) sua vineta cædit, et κλαυστός, ἄκλαυστος, &c. Æschylo protinus restituendum est. In quo tamen, opinor, nemo, perpensis locis Homericis, facile acquiescet. Etiam κέλευμα, quod delicatioris ævi fuisse pronuntiat Blomfieldius l. c. exhibent probi nonnulli codices Herod. IV. 141. et VII. 16. notante Schweighæusero. Exhibent etiam Æschyli edd. Ald. Robort. Turneb. Choeph. 739. eaque

forma usus est Sophron, scriptor Doricus, veterisque et asperioris dialecti, apud Athen. III. p. 87. A. et Etymol. Mag. in v. Κέλευμα. παρα-κέλευμα etiam exhibet ed. Ald. Eurip. Suppl. 1165. quod in loco chorico fortasse tolerandum est. Atque hæc de vocabulis antiquis γνωτός et κλαντός, deque eorum compositis, satis superque dicta sunt. Ter obiter corrigendus est Hesychius. Prior locus est: Κλαντάν. ποιάν φωνήν. Lege: Κλαυσιᾶν. ποιεῖν φωνήν. Etiam Heinsius Κλαυσιᾶν; et ποιεῖν φωνήν dixit Lexicographus, ut ποιεῖν ψόφον, de tegula, Thucyd. III. 22. Vide Schol. ad Aristoph. Plut. 1097, 1099. Eustath. ad Od. Φ. p. 748. 6. Bas. et Suid. in Κλαυσιᾶν. Alter locus est: Ἀγνωστος. μὴ πειθόμενος. Lege: μὴ πυθόμενος. Respexit activam vocabuli significationem. Lucian. in Alcyone init. κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην, ἀγνωστον οὖσαν, καὶ ἀπιστον, καὶ ἀόρατον. *ignoram*. Tertius est: Παλινδέες. παλίγνωστον. ubi legendum, ni fallor: Παλινδαής. παλίγνωστος. *recognoscens*. Cf. omnino Cattier. Gazoph. Gr. I. c. Monk. ad Eurip. Alc. 174. Ceterum (quod in nota prætermiseram) cum toto loco Hermesianacteo conferendus est Theocr. Id. I. 103. Δάφνις κείν' Ἀφίδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος. ubi κήν scribendum, ut κήγῶν, κήδωκε, κήκ, κήμαντὸν, κήπει, &c. passim apud Theocritum. Idem Id. XV. 8. ὁ τριφίλατος Ἀδωνις, ὁ κήν Ἀχέροντι φιλεῖται. ubi δ est relativum epicum, (vide Gregor. p. 327.) ut in ὁ σφιν εὐφρονέων, et ὁ σφῶι προῖει, Il. A. 73. 336. uti recte scribit Aristarchus. Sic et 388. ἠπειλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένον ἐστί. Od. A. 47. Φῶς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CCVI. 21, 22. et §. CCLXXXIV. 15. Matthiæ Gr. Gr. 291.

V. 21. φημί, ἀξιώματικῶς dictum, αἶο, *inquam, confirmo, assevero*. Vide infra v. 61. Hesiod. Op. et D. 654. ἔνθα με φημί | ἔμνῃ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτῶντα. Pind. Pyth. IV. 24. φημί γὰρ τᾶσδ' ἀλιπλάγ-|κτον ποτὲ γᾶς, Ἐπάφιο κόραν | Φαστέων ῥίζαν φυτεύ-|σεσθαι μελίσμβροτον. Id. ibid. 180. φημί διδασκαλίαν | Χείρωνος οἶσειν. Simon. Fragm. XLII. φημί Γέλων', Ἰέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον | παῖδας Δεινομένους τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι, κ. τ. λ. Id. Fragm. CIII. Φημι τον οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον | τῷ Πανοπηιάδῃ δώσειν μέγα δαῖκνον Ἐπειῷ. Sic Ennius apud Cic. Divin. II. 116. *Aio te, Æacida, Romanos vincere posse*.

V. 22. Ἡσίοδον. Hesiodi quæ supersunt, edidit Gaisfordius in Poet. Min. Gr.

Ibid. ἤρανον. Vide supra ad v. 16.

V. 24. ὅγε, (nam sic conjuncte scribendum) *hic*, ex ὁ compositum, pronomine demonstrativo, et γε particula. Hesychius: "Ογε. οὗτός γε. Hom. Il. A. 65. εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται. Et mox 68. 101. ἦτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Ita recte legitur, quod ad sententiam attinet. Sed unice verum est: ἦτοι ὁ Φῶς Φειπῶν, κ. τ. λ. Nempe istud

ye in versum inferere scriptores librarii, quo hiatum evitarent. Sic ἄρα Φιδήσω recte restituit Blomfieldius Theocr. Id. III. 37. pro corrupto ἀρά γ' ἰδήσω. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CLXIII. 1. a.

Ibid. Ἠοίην, *Eoam*. Vide supra ad v. 1.

Ibid. μνάομαι, *ambio, usorem peto*. Hom. Od. A. 248. II. 125. τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μῶνται, τρύχουσι δὲ Φοῖκον. Photius: μνόμενος: μνηστευόμενος. Cf. supra ad v. 17.

V. 25. ἀνεγράφατο, *sibi in acta retulit, in corpus redegit, conscripsit, perscripsit, composuit*. Confer Athen. XV. p. 672. A. ἐγὼ δ' ἐντυχὼν τῷ Μηνοδότῳ τοῦ Σαμίου συγγράμματι, ὅπερ ἐπιγράφεται τῶν κατὰ τὸν Σάμον ἐνδόξων Ἀναγραφῇ. Id. I. p. 5. A. ὅτι δειπνῶν ἀναγραφὰς πεποιήνται ἄλλοι τε καὶ Τιμαρχίδης ὁ Ῥόδιος δι' ἑκῶν ἐν ἑνδεκα βιβλίοις ἡ πλείοσι. Vide Porson. Tracts p. 247.

V. 26. ἀπαρχόμενος, *auspicatus, inchoans*. Vet. Gloss. Ἀπάρχεται. Auspicatur, Delibat, Libat.

V. 28. μουσοπόλος, *qui circa Musas versatur, Musarum famulus, poeta*. Eurip. Alc. 457. πολλά σε μουσοπόλοι μέλ- | ψουσι καθ' ἐπτάτονον τ' ὀρέϊα | χέλυν, ἐν τ' ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις. Telestes Athen. XIV. p. 617. A. μουσοπόλων σοφᾶς ἐπίφθονον βροτοῖς τέχνας δνειδος. Adjective μουσοπόλον στοναχὰν dixit Eurip. Phœn. 1514. ubi μουσοπόλων mavult Valckenærius, collato Alcestis loco, notatque poetas vocari ἀοιδοπόλους, ὕμνοπόλους, et μουσοπόλους. Tullius Laurea Anth. Gr. III. p. 404. Brod. τὰν Μιτυληναίων ἐννεπ' ἀοιδοπόλον. Leonidas ibid. p. 405. παρθενικὴν νεαιοδὸν ἐν ὕμνοπόλοις μέλισσαν | Ἥρινναν, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομένην. Hesychius: Μουσοπόλος. ποιητής. Ad rem Miltonus, Sonnets I. *Whether the Muse, or Love call thee his mate, | both them I serve, and of their train am I*.

V. 29. λεπτός, *tenuis*, hic vero *cujus solum tenue est, λεπτόγαιος, λεπτόγειος, λεπτόγεως*. Cf. omnino Hom. Od. Δ. 605. I. 27. K. 417. 463. Δ. 480. N. 242. Hesychius: Λεπτόγειον. (Phot. et Suid. cum Hesychii MS. Schow. Λεπτόγεια: Albert. conjicit Λεπτόγεως) κακὸς ἄγρος. ἡ λεπτὴ γῆ, καὶ μὴ λιπαρά. Idem: Λεπτὴ. ἀσθενής, ἰσχνή, λεπτὴ. ubi delendum λεπτὴ finale, ob proxime sequentem glossam, quæ et ipsa ad hunc modum corrupte legitur: Λεπτήναντον. (MS. Schow. Λεπτὴν, αὐτὸν) σινδών. λεπτὴ. στενὴ. ἡ ἀκριβής. Pro Λεπτήναντον autem Tourpius Λεπτήνητος legit, collata glossa Hesychiana, Λεπτόμιτον φάρος, λεπτὸν ἱμάτιον. Saltem λεπτόνητος debuit. Sed altius, opinor, radices egit corruptela. Legendum, ni fallor: Λεπτόπηνος ὕμν. σινδὼν λεπτὴ, ἡ στενὴ, ἡ ἀκριβής. Λεπτόπηνος, ut videtur, errore scribarum ob dictationem properatam, in Λεπτήνος degeneravit, et inde extra ordinem literarum de suo loco motum est, in Λεπτήνα protinus corruptum, OC in a coalescente. Ex νρον autem, quod superest, ὕμν ἐruendum esse

nullus dubito. Hesychius: Ὑμένιον. λεπτόν. Idem: Ὑμέναιος. ἐπί-
 πλους. καὶ τὸ διαφανές. Lege: Ὑμένειον. Allusionem autem in ultimis
 explanabit Suidas in Διαφανῇ χιτώνια, Pollux VII. 17. qui διαφανὲς ἐν-
 δυμα ibi dixit. Confer Tibull. II. 3. 57. *Illā gerat vestes tennes, quas
 femina Coa | texuit, auratas disposuitque vias.* Idem Hesychius: Ὑμε-
 νῶδες. λεπτόν, ἀεροειδές. Idem: Ὑμι. εἶδος ἐνδύματος. Lege: Ὑμήν.
 Etymol. Mag. Ὑμενῶδες, λεπτότατον καὶ οἷον εἰπεῖν ἀερῶδες. (ita etiam
 huc usque Photius) ὁ δὲ ὕμήν, ὕφήν (vox est Lexicis adjicienda) τις ἐστίν.
 ἡ ὕφασμα εἶναι λεπτόν ὕμένα. Etymol. Gud. Ὑμήν, ὕφήν τις ἐστί, ἀπὸ
 τοῦ ὡς ὕφασμα εἶναι, λεπτόν ὄντα. Suidas: Ὑμήν, ὕμένος. τὸ λεπτό-
 τατον δέρμα. Ὑμήν de aranei tela usurpavit Diosc. II. 68. Respexit
 autem Hesychius Eubulum, vel potius Philippum, Athen. XIII. p. 568. F.
 ἐν λεπτοπήνοισ ὕμέσιν ἐστῶσας. ubi ὕφειν habet Porsonus *Tracts* p.
 243. prout edidit Dindorfius. Quæ tamen emendatio vide annon Por-
 soni juvenis fuerit, cum, collatis Etymologis Magno et Gudiano, ὕφειν
 pro glossa habendam esse facile quis crediderit, etiamsi ex codice quo-
 dam manuscripto profluxisset. Eadem verba habet Eubulus Panny-
 chide Athen. ibid. p. 568. E. ubi ὕμέσιν in ὕφειν itidem mutavit Din-
 dorfius. Utroque in loco λεπτοπήνοισ est lectio Aldi; quam meram
 glossam esse vel illud indicare videtur, quod in posteriore λεπτοπήνοισ,
 altero superscripto, habet MS. C. apud Dindorfium. Quanquam non
 deerint forsan, qui in loco Hesychii, de quo agitur, legendum omnino
 (fere cum Toupio) esse autement: Λεπτόνητος σινδών. λεπτή, ἢ στενή,
 ἢ ἀκριβής. Sed alterum corrigendi modum, ob rationes redditas, præ-
 tulerim. Quod vero inserui ἡ, ante στενή, illud quidem facile ob ho-
 mœoteleuton exciderit.

Ibid. ἀνερεινὸν, usu insolenti, tendebat, contendebat, iter suscepit.
 Sic Cic. Attic. XVI. 5. *Dubito, an Venusiam tendam, et ibi expectem.*
 Virg. Æn. II. 29. *Hic Dolopum manus, hic sævus tendebat Achilles.*
 Quem locum imitatus est Ovid. Heroid. Ep. I. 35. *Illic Æacides, illic
 tendebat Ulysses.* Nep. Cim. 3. *Contendere Lacedæmonem.*

V. 30. πινυτός, cordatus, prudens, a πινύσκω, doceo, edoceo, quod ab
 obsoleto πινύω (fuit autem i. q. πινέω) descendit, unde præteritum par-
 ticipii πεπνυμένος, cordatus, catus, prudens, apud Homerum passim. Vide
 Blomfield. Glossar. in Æsch. Pers. 835. Hom. Od. Λ. 445. λίην γὰρ
 πινυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα Φοῖδε, | κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελό-
 πεια. ubi notat Eustathius: ὁ δὲ ἐπαινός ἐστι σώφρωνος γυναικός. He-
 sychius: Πινυτός. σώφρων, συνετός. Idem: Πινυτόφρων. σωφρονέστατος,
 συνετώτατος. Ad Homerum locum convenit illud Hesychii: Περίφρων.
 σωφρονέστατος, ἡ περισσῶς φρονῶν, συνετώτατος.

Ibid. εἵνεκα poeticum pro ἐνεκα minus recte appellat H. Stephanus
 in Lexico, et post eum Maithair. Gr. Ling. Dial. p. 328. A. Est enim

Ionicum purum putum. Herod. VIII. 112. καὶ τοὶ Καρυστίοισι γε οὐδὲν, τοῦτου εἵνεκα, τοῦ κακοῦ ὑπερβολὴ ἐγένετο. Plura exempla supeditabit Schweighæuseri Lex. Herod. in v. Vide et Gregor. p. 452. Thiersch. Gr. Gr. §. CCLXI. 7. Atticis poetis abjudicarunt Musgrav. ad Eurip. Androm. 408. Blomfield. ad Æsch. Prom. V. 353. et ad Matthiæ Gr. Gr. 26. Apud Pindarum, Doricum poetam, non comparet. Habet tamen Theocr. Id. XXVIII. 12. δις γὰρ ματέρες ἀνρῶν μαλακῶς ἐν βοράνῃ πόκως | πέξαιντ' αὐτοFereî, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' εὐσφύρω. Sed recte, opinor, Brunckius ἐνεκ' (ἐνεek' cod. Vat.) ex edd. Flor. et Ald. restituit. (Conferri possunt illa Hesychii, forte Æolica, Γλύκκα. ἢ γλυκῦτης, et Γλυκκόν. γλυκύ.) Forma autem εἵνεκα, inter alios Ionismos, ex Homericis imitatione usi sunt seniorum temporum poetæ, v. g. Callim. Hymn. in Del. 151. μὴ σύγ' ἐμείο πάθης κακὸν εἵνεκα.

V. 31. εἰσνάομαι, vox Lexicis adjicienda, *sedem figo* in aliquo loco, Angl. *I take up my abode in.* Cf. Hesiod. Op. et D. 637. νάσσατο δ' ἄγχ' Ἐλικῶνος οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ, | Ἄσκη. *sedem collocavit in vico*, Angl. *settled in the village as an inhabitant.* Hesychius: Νάσσατο. κατήκησεν. Sic ἐν δὲ Κέφ κατενάσσατο dixit Apoll. Rhod. II. 520. νάσσα aor. 1. act. habet Homerus Od. Δ. 174. καὶ κέ Φοῖ' Ἀργεῖ νάσσα. Eustath. ad I. τὸ δὲ νάσσα, ἀντὶ τοῦ κατήκισα. οὐ γὰρ ναίω μόνον, ἀλλὰ καὶ νάω. Cf. Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 95.

V. 32. ἀπολειπόμενος πατρίδος, *remotus patria*, quod dixit Ovid. Pont. II. 2. 123. Et proprie est Angl. *severing himself from his country*, ut ἀπολείπεται ὑμῶν, Angl. *is parting from you*, Eurip. Troad. 605. notante G. G. Humphry. Xen. Apol. IV. 2. 40. καὶ οὐκ ἀπελείπετο Σωκράτους, εἰ μὴ τι ἀναγκαῖον εἴη. a Socrate non aberat; Socratem non deserebat.

V. 33. "Ἰκάρου γένος est Penelope: δῆμος Ἀμύκλου, καὶ Σπάρτη, Helena cum Lacedæmoniis. Ἰκαρον vocat, quem Homerus Ἰκάριον. Sic alii quoque in hoc nomine variant. Vide Muncker. ad Hygin. F. 130." RUHNKEN.

V. 34. ἰδίων ἀπτόμενος παθέων, ad verbum *sua attingens mala*, h. e. meditans, in mentem revocans, Angl. *touching upon, harping upon*; vertere G. G. Humphry. Eurip. Hec. 669. νέων δὲ πημάτων οὐχ ἄπτεται. Usitatus autem πάθη dicuntur ἄπτεσθαι τινος. Sic Soph. Oed. Col. 955. θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπτεται. Eurip. Alc. 958. τῆς μὲν γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἄψεται ποτε. Id. Med. 53. χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν | κακῶς πιτνούντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται. (καρδίας ἀνθάπτεσθαι dixit Idem ibid. 1357. Hel. 969.) Neque aliter Latini. Propert. III. 7. 68. *Et tu materno tacta dolore Thetis.* Virg. Æn. I. 466. *Sunt lacrymæ rerum, et mentem mortalia tangunt.* Ceterum notat Ruhnkenius, hanc sententiam Hermesianactem duxisse ab Homero Il. T. 301. Ὡς ἔφατο κλαίουσ' ἐπὶ δὲ στενάχοιτο γυναῖκες, | Πάτροκλον πρόφασιν,

σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη. Conferri potest Grayius nostras, *Ode to Adversity* 15. *What sorrow was thou badst her know, | and, from her own, she learnt to melt at others' woe.*

V. 35. Μίμνερμος. "Mimnermus, Colophonius, Solonis æqualis: poeta mollis, suavis, et Gratiarum alumnus." FABRIC. Ejus Fragmenta edidit Gaisfordius in Poet. Min. Gr. Vide n. 22. fin.

Ibid. πολλὸν ἀνατλάς, h. e. πολύτλας. Hesychius: Πολύτλας. ὁ πολλὰ ὑπομείνας, ἢ κακοπαθήσας, πολλὰ ἀνατλάς, ταλαίπωρος. Photius: Πολύτλας: πολλὰ ὑπομένων. Hesychius: Ἀνάτλας. ὑπομείνας. ὅθεν τλήμων, ὁ πολλὰ παθὼν, ἢ πάσχων. Unicum Homeri locum, in quo occurrit hoc participium, habes in n. 19. Vox autem ἀνάτλημι, sive ἀνατλάω, non exstat. Vide supra ad v. 7. Blomfield. Glossar. ad Æsch. Agam. 695.

V. 36. μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου. "Bis Propertius hunc locum ob oculos habuit, I. 7. 19. *Et frustra cupiet mollem componere versum.* I. 9. 11. *Plus in amore valet Mimnermi versus Homero.* Mimnermo etiam elegiæ inventionem tribuunt Mar. Victorinus Art. Gramm. III. p. 2555. et alii, quos laudavi ad Callimachi Fragm. p. 439." RUYNKEN. Ad locutionem μαλακοῦ πενταμέτρου confer Ovidii l. c. in n. 20. Similiter μαλθακῇ σὺν δοιδῇ dixit Pind. Nem. IX. 116. et μαλθακόφωνοι δοιδῇ Isth. II. 14. Ovid. Trist. II. 307. *Nec tamen est facinus molles evolvere versus.* Milton. *Par. L.* I. 550. *To the Dorian mood | of flutes and soft recorders.* Dryden. *The Flower and the Leaf* 359. *And the soft lute trembling beneath the touching hand.* Ad πνεῦμα, in re musica, conferenda sunt sequentia. Eurip. Bacch. 127. ἀδυβόα Φρυγίων | αὐλῶν πνεύματι. Id. Phœn. 799. λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει | μούσαν. Telestes Athen. XIV. p. 617. B. ἡ Φρύγα καλλιπνῶν αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα | Λυδὸν, ὃς ἤρμοσε πρῶτος | Δωρίδος ἀντίπαλον μούσης νομοαἰολον ὁμφῇ | πνεύματος εὐπτερον αὔραν ἀμφιπλέκων καλάμοις. ubi καλάμοισι reponendum est, ut versus sit heroicus, quales sunt vv. 1. 3. Simili errore χηλαῖς, pro χηλαῖσι, exhibet ed. Ald. Eurip. Phœn. 821. Pind. Nem. III. 136. Αἰο- | λίσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν. Sic Πᾶνα μούσαν ἡδύθορον πνέοντα dixit Eurip. Elect. 707. et Μοῖσ' ἀδύπνοος Pind. Ol. XIII. 31. et ἀδυνόφῳ φωνῇ Id. Isth. II. 38. et, mixta metaphora, καλλιρόοισι πνοαῖς, sc. τῶν μετ' αἰλῶν ὕμνων, Id. Ol. VI. 143. Cf. et Horat. Od. III. 19. 18. *Cur Berecynthiæ | cessant flamina tibiæ?* Adde Art. Poet. 205. Nemesian. Ecl. I. 16. *Nuper nam carmine victor | risisti calamos et dissona flamina Mopsi.* Phædr. V. 7. 14. *Desiderari caput, (tibicen) cujus flatibus | solebat excitari saltantis vigor.* Et notandum ex Latino flatus fluxisse Italicum flauto, Francogallicum flûte, Anglicum flute. Rowius nostras, *The Fair Penitent* II. 1. *Let there be music, let the master touch | the sprightly string, and softly-breathing flute.* Meta-

phora autem a leniter spirantibus ventis, a Zephyris præcipue, ducta est, tralatione elegantissima. Quam tamen ignoravit Homerus, qui ἀνέμον et Ζεφύρον πνοιῇ proprie dixit Od. Z. 20. Δ. 402. K. 25. et alibi. Sic πνοαῖσι Ζεφύρον habet Eurip. Iph. T. 435. ἀνέμων ἡδυνήους αὔρας Med. 834. πνεύματ' ἀνέμων Herc. Fur. 102. πνεῦμ' ἀνέμων Andromedæ Fragm. XIX. 4. εὐαεῖς ἀνέμων πνοῦς Hel. 1521. πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ ibid. 873. et πνέουσιν αὔραι Elect. 1147. Ex eodem fonte derivatum est nostrum *air*, ut in illo Shakspearii, *Tempest* I. 2. *This music crept by me upon the waters, | allaying both their fury, and my passion, | with its sweet air.* Utramque notionem egregie copulavit Eurip. Phœn. 217. ὑπὲρ ἀκαπίστων πεδίων | Σικελίας Ζεφύρον πνοαῖς | ἱππεύσαντος, ἐν οὐρανῷ | κάλλιστον κελάδημα. Achill. Tat. V. p. 315. Salmas. λιγυρῶς δὲ συρίζει περὶ τοὺς κάλους καὶ τὸ πνεῦμα. ἐμοὶ μὲν ἡμεναῖον ἄγειν (lege ᾄδειν, cum Schæfero) δοκεῖ τὰ τῶν ἀνέμων αὐλήματα. Shakspearius, *The Twelfth Night* init. *That strain again: It had a dying fall; | O! it came o'er my ear like the sweet South, | that breathes upon a bank of violets.* Feliciter Shelleyus nostras: *A lute, on whose harmonious strings | the breath of heav'n did wander.* Qui tamen *lyram*, quam vocant, *Æolicam* ob oculos habuisse videtur. Verba tantum memini, non locum.

Ibid. πενταμέτρον. Scholiasta ad Hephæst. p. 186. Gaisford. Τὸ δὲ ἔλεγειον μέτρον, τινὲς μὲν πεντάμετρον αὐτὸ φασιν εἶναι. Diomed. III. p. 502. Putsch. de Elego pentametro: *Elegum metrum binis versibus constat, hexametro heroico, subjuncto quinario.* De ejus inventore sic Marius Victor. III. p. 2555. Putsch. *Considerantibus nobis, quot ex dactylico Heroo, per singulos prototyporum Canones, metrorum species procreantur, manifesta ratione reperio primam ejus veluti sobolem a pentametro versu capisse: unde consequenti ratione initium suscepti operis ab eodem ordinemus, quod metrum τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβον Σαπφικὸν et Αἰολικὸν dicitur; quod invenisse fertur Callinous Ephesius. Alii vero Archilochum ejus auctorem tradiderunt: quidam Colophonium quendam: super quorum opinione apud Grammaticos magna dissensio est. ubi, pro Callinous, manifesto legendum Callinus. Qui vero Colophonius quidam audit Victorino, Mimnermus est.*

V. 37. *kalero, ardebat.* Sic Virg. Ecl. II. 1. *Formosum pastor Corydon ardebat Alexin.* Horat. Od. III. 9. 5. *Donec non aliam magis | arsi.* Ita Bentleius, pro vulgato *alia*. Sed nil mutandum esse suadet locus Od. II. 4. 7. *Arsit Atrides medio in triumpho | virgine rapta.* Plenius, cum præpositione, Ovid. Metam. VIII. 50. *Merito Deus arsit in illa.* Id. Amor. I. 9. 33. *Ardet in abducta Briseide mæstus Achilles.*

Ibid. σκολιός, *curvus, aduncus*, et hic quadrare videtur cum Theocrito περὶ χεῖλος ἑλικτός, circa labrum inflexus, ut ad tibiæ ligulam per-

tineat. Vide n. 23. Virg. *Æn.* XI. 737. *Ubi curva choros indixit tibia Bacchi.* Ovid. *Fast.* IV. 189. *Sed me sonus æris acuti | tæret, et horrendo lotos adunca sono.* Tibull. II. 1. 86. *Nam turba jocosa | obstrepit, et Phrygio tibia curva sono.* Stat. *Theb.* VI. 120. *Cum signum luctus cornu grave mugit adunco | tibia, cui teneros suetum producere manes | lege Phrygum mæsta.* Quibus in locis similiter exponenda sunt epitheta. Ne quis tamen putet de ipsa tibia intelligenda esse, et ad Pollucem provocet, qui αἰλὸς πολυκαμπῆς (Stephano *Multos habens flexus, Flexuosus*) dixerit IV. 9. is sciat de modulationis inflexu Pollucem loqui, non de forma tibiæ. Idem ibid. καὶ Φρῦνιν δὲ, τὸν Κάβωνος, μέλεσι πολυκαμπέσι, τοῖς ὑπὸ τῶν κωμῶδων δυσκολοκάμπτοις κληθεῖσι, κεχοῖσθαι λέγουσι. Hesychius: Κάμπτειν. τὸ ἐν τῇ ψῳδῇ καμπὰς ποιεῖν. Sic *tibiæ modulate canentes* dixit Cic. *Nat. Deor.* II. 8. Cf. Kuster. ad Aristoph. *Nub.* 966, 967. Nam tibia rectas fuisse, tum ex materia patet, ex qua sæpius sunt factæ, v. g. ex arundine, ex lauro, ex buxo, ex cruribus gruum, cervorum, asinorum, tum etiam ex Latino nomine, quod proprie os cruris exterius significat, exinde, a similitudine, de musico instrumento usurpatum.

Ibid. λωρὸς, lotos, arbor in ea parte Africæ nascens, quæ vergit ad Italos, magnitudine piri, incisuris tamen foliorum crebrioribus, ita ut ilicis esse videantur. Lignum ejus colore nigro est: cariem vetustatemque non sentit: ad tibiarum cantus expetitur: e radice vero cultellis capuli fiebant. Vide Plin. XIII. 17. Ensium vaginas ex hoc ligno factas esse patet ex Theocr. Id. XXIV. 45. Sæpius autem ponitur pro tibia. Sic quæ Λιβὺς λωρὸς audit Eurip. *Hel.* 169. *Iph. A.* 1036. *Troad.* 544. eadem Λιβὺς αἰλὸς vocatur Alc. 356. (ubi vide Monkium) Herc. F. 685. Porro *Phrygiam loton* meminit Sil. XI. 432. Φρυγίων αὐλῶν autem Eurip. *Iph. A.* 577. Bacch. 128. Meleager *Anth. Gr.* III. p. 326. Brod. οὐ γάμον, ἀλλ' Ἀἰδὴν, ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστη | δέξατο, παρθενίης ἀμματα λυομένη. | Ἄρτι γὰρ ἐσπερίοιο νύμφης ἐπὶ δικλίσιν ἤχεν | λωτοὶ, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι. ubi in primo versu respexit Epigrammatista Eurip. *Androm.* 103. Ἰλῖφ αἰπεινῇ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλὰ τιν' ἄταν | ἡγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέαν: in tertio, an in ἐσπερίον, an in ἐσπερίοι mutari debeat, H. Stephano dubium est. Verum fortasse est ἐσπερινοί. Philippus *Anth. Gr.* ibid. p. 327. Ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις Νικιππίδος ἡδὺς ἐπήχε | λῶτος, καὶ γαμικοῖς ὕμνος ἔχαιρε κρότοις. Hesychius: Λωτός. τράχημά τι. καὶ αὐλός. καὶ δένδρον. καὶ πόαν' κυρίως δὲ, τὸ ἐν ταῖς λιβάσι (recte Vossius ἐν τοῖς λιβύσι) φυόμενον. καὶ πᾶν ἄνθος. ubi καὶ πόαν sive serius intrusum est, sive ex καὶ πᾶν sequentibus exortum, ideoque ejiciendum, seu post φυόμενον (si modo πόα legas, cum Fabro) inserendum. Idem: Λωτίνος αὐλός. ἐκ λωτίνου ξύλου. Idem: Λωρίνας ἀηδόνας. τοὺς αὐλοῦς. (Vide et in v. Ἀηδόνα) Idem, ci-

tante Burgesio ad Troad. l. c. Λίβυς τε λωτός. ὁ ἀπὸ Λιβύης αὐλός. Athen. IV. p. 182. D. οἱ δὲ καλούμενοι λώτινοι αὐλοὶ, οὗτοί εἰσιν οἱ ὑπὸ Ἀλεξανδρέων καλούμενοι φώτιγγες. κατασκευάζονται δ' ἐκ τοῦ καλουμένου λωτοῦ, ξύλον δ' ἐστὶ τοῦτο γινόμενον ἐν Λιβύῃ. Pollux IV. 10. αὐλῶν δὲ εἶδη, πλάγιος, λώτινος, Λιβύων τὸ εὖρημα· πλαγίανλον δὲ αὐτὸν Λίβυες καλοῦσιν. Α πλαγίανλος autem fluxit Italicum *flageoletto*, Francogallicum *flageolet*, nostrum *flagelet*: quod Johnsonum, archilexicographum nostratrem, fugit. Id. IV. 9. ἡ δὲ ὕλη τῶν αὐλῶν, κάλαμος, ἢ χαλκός, ἢ λωτός, κ. τ. λ. In corrupto illo Hesychii loco, Λωτὸν τερενογλώττες. χόρτος γλυκὺς, ὅθεν αἱ γλωσσίδες τῶν αὐλῶν, ad aliud lotorum genus plane alluditur, forte ad illud, cujus meminit Zonaras p. 1324. Λωτός. τὸ γλυκγκάλαμον. Fuerit autem idem quod μελίλωτος, de quo sic Hesychius: Μελίλωτος. πόα τίς. καὶ λωτοῦ εἶδος. Et nescio annon intelligendum sit de λωτῷ τριφύλλῳ, τῷ ἐν χορτοκοπέοις γεννωμένῳ, cujus meminit Diosc. IV. 112. Ad vocis γλυκγκάλαμος conformationem conferenda sunt nostra *sweetcane*, *sweetbriar*, *sweetbroom*, *sweetcicely*, *sweetwillow*, &c. ad μελίλωτος autem nostra *honeyflower*, *honeysuckle*, *honeywood*, *honeyppear*, &c. Cum vero. in corrupto illo (quod dixi) Hesychii loco, Λώτο. τερεώτες. χόρτος γλυκὺς, κ. τ. λ. habeat codex Marcianus, legendum videtur omnino: Λωτὸς στερεώδης. χ. γ. κ. τ. λ. Nempe alteri lotorum generi, quod *cavum* fuit, opponitur λωτὸς στερεώδης, *lotos solida*; ex qua materia, ut sæpius ex cornu, ex elephanto, factæ sunt tibiarum ligulæ. Theophr. Hist. Plant. IV. 11. 13. ἐστὶ δὲ ὁ μὲν κάλαμος ἄρῃην, στερεός· ὁ δὲ θήλυς, κοῖλος. Idem ibid. 10. καλάμων τὸν μὲν εἶναι πυκνὸν καὶ τῇ σαρκὶ καὶ τοῖς γόνασι, τὸν δὲ μαρὸν καὶ ὀλιγογόνατον· καὶ τὸν μὲν, κοῖλον, ὃν καλοῦσιν τινες συριγγίαν, οὐδὲν ἔχοντα ξύλον καὶ σαρκός, τὸν δὲ, στερεὸν καὶ συμπλήρη μικροῦ. Quamquam non multum repugnem, si legas: Λωτὸς στερεός. χόρτος τις γλυκὺς κ. τ. λ.

V. 38. κημός, (α κημός, *capistrum*, *camus*, corium, quo tibicines ora sua muniebant, ne nimio flatu labia scinderentur) *capistro*, *fræno*. Est autem i. q. ἐμφορβιόω, sive ἐμφορβειόω, quod placet Eustathio ad II. E. 202. p. 408. 41. Bas. sic scribenti; ζωογόνον γὰρ ἡ φορβὴ ὡς προσφερῆς καὶ αὐτὴ τῷ βίῳ. τῆς παράγωγον κατὰ τινὰς καὶ ἡ φορβειά. ἡγουν τὸ περιστόμιον καὶ στόμιον, Ῥωμαϊκῶς δὲ εἰπεῖν, καπίστριον. ἵνα ἢ ὥσπερ ἀρὴ ἡ ἀπειλὴ καὶ ἐπενθέσει τοῦ εἰ διφθόγγον ἀρετὴ, οὕτω καὶ φορβὴ φορβειά. ὅθεν καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐμπεφορβιωμένος. Comici locus est Av. 861. οὐπὼ κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον. Vide Schol. ad l. citatum in n. 23. Cum Eustathio facit Herodianus, citante eodem Scholiasta: φορβειά ἐστὶν ὁ χαλινός. Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ βίβλῳ φησὶν τῆς Ὀδυσσεακῆς προσφθίας τὸ φορβειά διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφασθαι καὶ ὀξύντως. Idem Schol. ad Equ. 1146. de κημῷ agens, addit: καὶ αἱ αὐλητικαὶ φορβειαί.

Vide et Phot. itemque Suid. in Κημός. Hesychius: Φορβειά. ἡ αὐλητικὴ στομίς. λέγεται δὲ ὁ χειλωτήρ. Pollux IV. 9. καὶ φορβειά δὲ προσ-
 ἔκει τοῖς αὐλοῦσι. καὶ τὸν τῇ φορβειᾷ κατειλημμένον, ἐμπεφορβημένον
 ἔλεγον. Conferendum est insigne Sophoclis Fragmentum apud Cic.
 Attic. II. 16. φυσᾷ γὰρ οὐ συμκροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, ἀλλ' ἀγρίαὺς φύσαισι
 φορβειᾶς ἄτερ. Vertit Grotius: *Non ille modicis tibiis ultra canit, | sed*
agreste tumidus inflat et sine fibula. Plutarch. de Adul. p. 56. E. citante
 Toupio ad Longin. III. 2. Πτολεμαίῳ δὲ τί περῖαψεν ἄλλο φορβειὰν καὶ
 αὐλοῦς;

Ibid. ἐπὶ κῶμος στρεῖχε, *comissatum ibat.* Vide n. 23. ad fin. locis-
 que ibi citatis adde sequentia. Machon Athen. VIII. p. 349. A. ἐπὶ
 κῶμον ἐλθόντων δὲ τῷ ψάλτῃ τινῶν | ἐτέρων κατὰ τύχην, ὡς ἔοικε, γνω-
 ρίμων, | ἔξινοος ὁ Στρατόνικος ἐγένετ' εὐθέως. Antiphanes *ibid.* VI. p.
 243. C. ἐπὶ κῶμον, εἰ δοκεῖ, | ἴωμεν, ὥσπερ ἔχομεν. Apollodorus *ibid.*
 VII. p. 281. A. πίνειν Ἀθηναίους ἅπαντας τοὺς μέχρι | ἐτῶν τριάκοντ',
 ἐξιέναι, τοὺς δ' ἱππέας | ἐπὶ κῶμον εἰς Κόρινθον ἡμέρας δέκα | στεφάνους
 ἔχοντας καὶ μύρον, κ. τ. λ. Quæ loca attulit Berglerus ad Aristoph.
 Plut. 1042. Gloss. Dorv. ad Pluti locum: τὸ ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, ἀντὶ
 τοῦ ἐπὶ μέθην. Schol. *ibid.* 1048. μεθύων δὲ φησιν, ἐπειδὴ ἐπὶ κῶμον
 ἀπῆει, ὡς ἔφη. Vide et Suid. in Κῶμος. Hesychius: Κῶμος. εἶδος ὀρ-
 χήσεως ποιμένος τινός, ἢ μένης τινός. Qui locus VV. DD. mire torsit.
 Toupius: "Scribendum ποιμενικῆς τινός, cæteris deletis, quæ emenda-
 tiuncula: nam cum male scriberetur ποιμένος τινός, adnotabat aliquis
 non male, ἢ ποιμενικῆς τινός, unde fluxerunt illa ἢ μένης τινός." Verum
 esse ποιμενικῆς τινός nullus dubito, collato Theocr. Id. III. In ceteris
 non se invenit Vir ille acutus. Cum enim μένους τινος habeat codex
 Marcianus, legendum plane, cum Schowio, ἢ μέλους τινός. Etymol.
 Mag. citante Schowio: Κωμάζειν, τὸ ποιῶς ὀρχεῖσθαι· ἐξ οὗ καὶ κῶμος
 εἶδος ὀρχήσεως· οἱ δὲ, μέλους. Eadem habet Etymol. Gud. nisi quod
 κῶμα, pro κῶμος, ibi mendose legitur, solito errore. Hesychius: Κῶμοι.
 ἀσελγῇ ἄσματα πορνικὰ, συμπόσια, ψῆδαί. Photius: Κωμαστῆς: ὁ τρυφῶν
 μετ' ὠδῆς ἀσελγοῦς. Idem: Κῶμοι: ὠδαί· ἢ ὀρχήσεις μετὰ μέθης. Cf.
 Tryphonem apud Athen. XIV. p. 618. C.

Ibid. συνεζανύω, *simul perficio; una iter facio.* Vide n. 23. ad fin.

V. 39. βαρὺς, *gravis, infensus, infestus, acer.* Eurip. Med. 38. βα-
 ρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς | πάσχουσ'. Id. *ibid.* 805. βαρεῖαν
 ἔχθοις, καὶ φίλοιςιν εὐμενῇ. (Shakspear. *Henry VIII.* IV. 2. *Lofty and*
sour to those, that lov'd him not, | but to those men, that sought him, sweet
as summer. Quem locum cum Euripideo contulit Caryus ad Dant.
 Vol. III. p. 217.) Id. *ibid.* 1263. βαρὺς χόλος. Cic. Off. III. 22. *Mag-*
num illud bellum perfuga unus, et gravem adversarium imperii sustulisset.
 Id. Ep. Fam. II. 18. *Graves te suscepturum inimicitias.* Adde Sallust.

B. Cat. 49. Quod vero ad locutionem τὸν αἰὲ βαρὺν attinet, in qua articulus, cum adverbio conjunctus, vice fungitur nominis adjectivi, consulendus omnino est Matthiæ Gr. Gr. 270. qui alias ejusdem generis nonnullas, v. g. ἡ ἄνω πόλις, οἱ τότε ἄνθρωποι, Κάδμου τοῦ πάλαι, ibi commemoravit. Imitati sunt Latini. Plaut. Pers. III. 7. 27. citante Kiddio ad Dawes. p. 225. *Non tu nunc hominum mores vides?* τῶν νῦν. Ter. Andr. I. 2. 4. *Heri semper lenitas.* τὸ αἰὲ ἥπιον. Virg. Æn. I. 202. *Neque enim ignari sumus ante malorum.* τῶν πρὶν κακῶν.

V. 40. τοιαδε ἔπη, (si sanus sit locus) *talía carmina*, qualia hodie, ob asperitatem suam, omnibus innotescunt: nempe quæ, in Hermobium et Phereclém invecta, et par illud rivalium nobilissimum diffamantia, Hermesianactis temporibus superfuerunt.

V. 41. Ἀντίμαχος. Antimachi, poetæ Colophonii, Fragmenta edidit Schellenbergius, Halæ 1786. De eo etiam consulendus est, præter Fabricium, Blomfield. Diatr. de Antimacho (in Diarii Classici Fasc. VII. et Poet. Min. Gr. Gaisford. ed. Lips.) itemque Villoison. Prolegom. in Homerum p. XXIV, XXV. Vide et n. 26.

Ibid. Λυσίδος, *Lyseidis*. Est patronymicum a Λύσης, ut Χρυσῆς a Χρύσης, Βρισηῖς a Βρίσης. Vide quæ nos ad Hom. Il. A. 184. (Anal. Gr. Min. Dalz. p. *110.) Quis vero fuerit hic Lyses, cujus nomen filiæ suæ pulchritudo servavit, prorsus ignoratur.

V. 44. αἴλιος, *carmen lugubre, lamentatio*. "Proprie carmen erat, quo mortem Lini deplorabant, ab Apolline occisi; simpliciter etiam *Linus* dictum. vid. Pausan. IX. p. 766. ed. Kühn. et Herod. II. c. 79. p. 140. ed. Wessel." Schütz. Hom. Il. Σ. 570. Λινὸν δ' ὑπὸ καλὸν αἶδε. ubi de chorda musica somniantur ex interpretibus nonnulli, inter eos Ælius Dionysius apud Eustath. ad Il. Γ. 336. p. 319. 49. Bas. καὶ Λινὸν δὲ τὴν χορδὴν λέγειν, ἐκ τῶν ἀνέκαθεν εἰς τοὺς ὕστερον καθήκει. πά-λαι γάρ ποτε δοκεῖ λινέας εἶναι τὰς μουσικὰς χορδὰς, ὡς καὶ ὁ Αἴλιος ὑποδείκνυσι. Photius: Λινόν: Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ λινοῖς ἀντὶ χορδῶν ἐχρῶντο· ἀλλὰ καὶ Ὁμηρὸς ἤδη χορδὰς ἐπιστάμενος λινὸν καλεῖ· ἐγένοντο δὲ τρεῖς ἥρωες Λίνοι· Καλλιόπης· ὁ δὲ Ἀλκιόπης καὶ Ἀπόλλωνος· τρίτος δὲ Ψαμάθης τῆς Κροτίου καὶ Ἀπόλλωνος. ubi nescio annon verum fuerit, Λινόν: χορδὴν, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός· collato Photio in Λύσιοι τελεραί. Sed et post λινὸν καλεῖ· excidisse videntur quædam, tali fortasse modo supplenda et legenda: ἢ ἀπὸ τινος Λίνου ἀνδρὸς ἥρωος. ἐγένοντο δὲ τρεῖς ἥρωες Λίνοι· ὁ μὲν Καλλιόπης· ὁ δὲ Χαλκιόπης κ. τ. λ. Vide Eustath. ad Il. Σ. locum mox citandum. Unicus autem Homeri locus, in quo de chorda musica mentio fit, est Od. Φ. 406. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοῖς, | ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέφ' ἐπὶ (περὶ Eustath.) κόλλοπι χορδὴν, | ἅψας ἀμφοτέρωθεν εὐστρεφὲς ἔντερον οἶος, | Φῶς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.

Hesychius: Λίνον. ψῆδης ὄνομα· κατὰ μὲν τινας, ἀπὸ τοῦ κλωστοῦ λίνου. Schol. Ven. ad II. Σ. I. c. παρὰ Ζηνοδότῃ, λίνος δ' ὑπὸ καλὸν ἀεῖδε. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βούλεται μὴ τὴν χορδὴν λέγεσθαι, ἀλλὰ γένος τι ὕμνου τὸν λίνον, ὥσπερ ἔλεγεν, Παιᾶνα ᾗδεν, (II. A. 473. X. 391.) ἢ τι τοιούτον, διὸ ἡ διπλῇ. τὸ λινὸν κατὰ βαρεῖαν τάσιν προενεκτέον, (vide Photium supra citatum) ὅτι (h. e. ὁ τι) ἂν σημαίη, εἴτε τὴν λινὴν ἐσθῆτα, εἴτε καὶ ἐπὶ τῆς χορδῆς τάσσοιτο, εἴτε καὶ αὐτὸ τὸ λεπτὸν νῆμα, εἴτε σημαῖνοι εἶδος ὕμνου ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, ὡς Παιᾶν καὶ διθύραμβος. Ἄλλως· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἀεῖδε. ἦτοι τὸν (lege τὸ) λίνον ᾗδε, ὁ ἐξῆκτο ἀντὶ τῆς νευρᾶς τῆς κιθάρας, ἐπεὶ οἱ πρῶτοι τοῖς θεοῖς μετὰ ψῆδης ὑποκιθαρίζοντες, οὐκ ἐξ ἐτέρων (lege ἐντέρων, ex Schol. Didym.) κατεσκευάζοντο τὰς κιθάρας· οὐχ ὅσιον οὐδὲ θεοῖς ἀρεστὸν εἶναι ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ ἐκ νεύρων πεποιῆσθαι, ἀλλ' ἐκ λίνου πεποιημένου. ἡ λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἀεῖδε, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐπὶ λίνῳ, τῷ Ἀπόλλωνος παιδί, ψῆδῃ, ὄντι νηπίῳ, καὶ ὑπὸ κυνῶν ποιμενικῶν διασπασθέντι πρῶτην ἀσθεῖσαν. Schol. Ven. B. ibid. Ἀρίσταρχος εἶδος ψῆδης τὸν λίνον φησὶν, ὡς Παιᾶνα, καὶ εἰ τι τοιούτον, ἀπὸ λίνου τοῦ ἥρωος. ἡ δὲ κατὰ λίνον ἱστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἱστορεῖται· φασὶ γὰρ ὅτι τὸ πρῶτον ἀντὶ χορδῶν λίνῳ ἐχρῶντο πρὸς τὴν κιθάραν· ὁ δὲ ἥρωος οὗτος ὁ λίνος καταλύσας τὸ λίνον, πρῶτος χορδαῖς ἐχρήσατο, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνῆρέθη. φασὶ δὲ αὐτὸν ἐν Θήβαις ταφῆναι καὶ τιμηθῆναι θρηνηθεῖσιν ψδαῖς, ἃς λινψδίας ἐκάλεσαν. ἔστι δὲ μέλος θρηνητικὸν ὁ λίνος μετ' ἰσχυφωνίας ἀδόμενος. Chordæ lineæ musicæ notionem repudiat Suidas: Λίνος. εἶδος ὕμνου. Ὅμηρος. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἀεῖδεν. οὐ διὰ τὸ τὰς χορδὰς ἀπὸ λίνου εἶναι· ἀλλ' εἶδος ὕμνου ᾗδον, ὡς Παιᾶνος. (lege Παιᾶνα) ubi tamen prave additum, ex interpolatione: ἡ λύρας χορδή. Accedit Herodoti auctoritas II. 79. de Ægyptiis sic loquentis: τοῖσι ἄλλα τε ἐπάξιά ἐστι νόμιμα, καὶ δὴ καὶ ἄεισμα ἔν ἐστι, λίνος, ὅσπερ ἔν τε Φοινίκη ἀοιδιμός ἐστι καὶ ἐν Κύπρῳ, καὶ ἄλλῃ· κατὰ μέντοι ἔθνεα οὕνομα ἔχει, συμφέρεται δὲ ὧντος εἶναι τὸν οἱ Ἕλληνας λίνον ὀνομάζοντες αἰδουσι. ὥστε πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀποθωυμάζειν με τῶν περὶ Αἴγυπτον ἐόντων, ἐν δὲ δὴ καὶ τὸν λίνον ἰκόθεν ἔλαβον· φαίνονται δὲ αἰεὶ κοτε τοῦτον αἰδόντες. ἔστι δὲ Αἰγυπτιστὶ ὁ λίνος καλούμενος Μανέρως. ἔφασαν δὲ μιν Αἰγύπτιοι τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Αἰγύπτου παῖδα μονογενέα γενέσθαι· ἀποθανόντα δ' αὐτὸν ἄνωρον, θρήνοισι τούτοις ὑπ' Αἰγυπτίων τιμηθῆναι· καὶ ἀοιδῇν τε ταύτην πρῶτην καὶ μούνην σφίσι γενέσθαι. Gloss. Herod. apud Schweigh. λίνον. ψῆδης ὄνομα ἢ λύρας χορδή. Quæ verba sunt etiam Gregorii p. 524. Alteram autem notionem vel physica de causa respuendam esse, me olim monuit Vir ingenio et varia doctrina spectabilis Martinus Davy, S. T. P. laudatus in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 167. Ecquis enim, ait ille, sonum musicum audivit, quem chorda icta reddiderit de lino facta? Nimirum, si eam sollicitaris, mor-

tuo verba feceris. Fuerit igitur *Λίνος* cantilena in Lini honorem, ut *Τελαμών*, *Ἄρμόδιος*, &c. audiunt scolia (Angl. *catches* vel *drinking-songs*) in Ajacis Telamonii, Harmodii, &c. honorem scripta, nominibus (dicta sunt Tyrwhitti) non ex auctore, sed ex materia, unicuique impositis. Sic et (1.) *Παιάν*, (2.) *Διθύραμβος*, (3.) *Ίάλεμος*, dictæ sunt cantilenæ in honorem Apollinis, Bacchi, qui et Dithyrambus audiebat, *Ιάlemi* denique. (1.) Eustath. ad Il. X. 391. p. 1379. 5. Bas. *ὅτι δὲ παιήων οὐ μόνον ὁ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπλῶς ἐπὶ καταπαύσει κακῶν, ἢ ὄντων, ἢ ἐλπιζομένων, προδεδήλωται.* (ad Il. A. 473. p. 104. 2.) καὶ ὅτι καὶ Ἀπόλλωνος ἔστιν ἐπίθετον. καὶ κύριον δὲ ὄνομα τοῦ πυρὰ θεοῖς ἱατροῦ. καὶ ὅτι ὁ ῥόδόμενος παιήων, καὶ παιὰν ἐλέγετο. εὖρημα δὲ φασιν Ἀπόλλωνος ὁ τοιοῦτος παιὰν, ἐξευρεθεὶς μετὰ τὴν νίκην τοῦ ἐν Πυθοῖ δρακόντος, ἐξ οὗ καὶ Πύθιος δοκεῖ λέγεσθαι. Hesychius: *Παιήοιρα*. ποτὲ μὲν, τὸν λεγόμενον Παιᾶνα, ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ῥόδόμενον· ποτὲ δὲ, θεόν τινα, ὃν συνίστησιν ἱατρὸν θεόν. ἢ *ψῆδῃ*. ubi *Ἡσίοδος*, post *συνίστησιν*, recte supplet Guyetus, ut patet ex ipso Hesiodo apud Eustath. ad Od. Δ. 231. p. 165. 15. et *θεῶν* legendum, cum Salmasio. (2.) Suidas: *Διθύραμβος*. ὕμνος εἰς Διόνυσον. (3) Idem: *Ίάλεμον τὸν θρηῖνον φασι. λέγουσι δὲ αὐτὸν νιὸν Καλλιόπης, κακοδαίμονα, καὶ ὑπερούμενον, καὶ ὀρφανόν.* Αἴλινος autem suspicatus est H. Stephanus factum esse ex αἰ *Λίνος*, sive αἰ *Λίνον*, quod in carmine lugubri deplorante Lini mortem sæpe repeteretur, ut legitur αἰ, αἰ, καὶ τὸν Ἀδωνιν Bion. Id. I. 90. item, αἰ, αἰ, τὰν Κυθήρειαν ibid. 28. 37. 63. Quæ Stephani conjectura eo probabilior est, quod αἰ solum potius, quam geminatum, usurpasse videntur antiquiores Græci. Inde venit, Latino-rum *añ*, ab altero deductum, nusquam geminatum reperiri. Sic αἰ τὸν Ἀδωνιν, ad veterum normam, dixit Bion. ibid. 32. Epigramma, cum initio *ὦ Λίνε*, meminit Eustathius mox citandus. Etymol. Mag. *Αἴλινον*. τοῦτο ἐπὶ θρήνου ἐτίθετο, καὶ ἐν τοῖς ἐφθυμνίοις. γέγονε δὲ εἰς τιμὴν Λίνου τοῦ τῆς Καλλιόπης. Hesychius: *Αἴλινος*. ὕμνος, θρηῖνος. Suidas: *Αἴλινον*. κοινῶς καὶ ἐπὶ θρήνου, καὶ ἐπὶ ὕμνου ἐστίν. ἀπὸ Αἰλίνου τοῦ Καλλιόπης. ubi legendum videtur ἀπὸ τοῦ Λίνου τ. K. Soph. Aj. 626. αἴλινον, αἴλινον, οὐδ' οἰκτρὰς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς | ἥσει δὺσμορος, ἀλλ' ὁ- | ζυτόνοους μὲν ψῆδus | θρηνήσει. ubi Schol. ad l. εἶδος θρήνου. Eurip. Orest. 1393. αἴλινον, αἴλινον ἀρχὰν θανάτου | βάρβαροι λέγουσιν, αἰ, αἰ, | Ἀσιάδι φωνῇ, κ. τ. λ. ubi vertit Prevostius *le chant de Linus*. Ovid. Amor. III. 9. 23. *Ælinon in sylvis idem pater, ælinon, altis | dicitur invita concinuisse lyra*. Plura exempla vide apud Blomfield. Glossar. in *Æsch. Agam.* 119. Vide et n. 28. Exscribendus autem omnino est Eustathius ad Il. Σ. l. c. p. 1222. 41. Bas. *Λίνος δὲ, εἶδος ψῆδης κατὰ Ἀρίσταρχον, ἢ ὕμνον, ὡς καὶ ὁ παιὰν, καὶ ὁ διθύραμβος. ὠνόμασται δὲ Λίνος τὸ τοιοῦτον ψῆδικὸν εἶδος, ἢ ὡς μετὰ Λίνου, ἥτοι χοροῦς,*

ᾄδόμενος, ἢ ἀπό τινος Λίνου ἀνδρὸς ἥρωος. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, ποιημάτων τι ἐπὶ τῷ Λίνῳ εἶναι, ὃ σφαῖρα μὲν καλεῖται, εἰς Ὀρφέα δὲ ἀναφέρεται. Φιλόχορος δὲ, ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναρεθῆναι τὸν Λίνον φησὶ, διότι πρῶτος τὸν λίνον καταλύσας, χορδῇ ἐχρήσατο εἰς μουσικῆς ὄργανον. ἐτάφη δὲ ἐν Θήβαις, καὶ ἐτιμάτο ὑπὸ τῶν ποιητῶν θρηνηφθεῖσιν ἀπαρχαῖς. εἰς δὲ καὶ Ἐπίγραμμα ἔστι τοιούτον· ὦ Λίνε, πάντα θεοῖσι τετιμένη, σοὶ γὰρ ἔδωκαν Ἀθάνατοι πρῶτῳ μέλος ἀνθρώποισιν ἀεῖδειν Ἐν ποδὶ δεξιτερῷ· Μοῦσαι δὲ σε θρήνεον αὐταὶ Μυρόμεναι μολπήσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλίου αὐγὰς. καὶ Ἡσίοδος (Fragm. I.) Οὐρανὴν δ' ἄρ' ἔτικτε Λίνον πολυήρατον υἱόν, ὅν δὴ, ὅσοι βροτοὶ εἰσιν ἀεῖδοι καὶ κιθαρισταὶ, Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις, ἡδὲ χοροῖσιν, (corrīgunt VV. DD. ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε) Ἀρχόμενοι δὲ Λίνον καὶ λήγοντες καλέουσι. ὁ μέντοι τὸν Ἡρακλέα διδάξας μουσικὸς Λίνος, κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, ἕτερος παρὰ τοῦτον ἔστιν· οὗ Θεόκριτος (Id. XXIV. 103.) μέμνηται, ὁ καὶ ἱστορήσας ὅτι τὸν Ἡρακλέα γράμματα Λίνος ἐξεδίδαξεν, υἱὸς Ἀπόλλωνος. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι λίνῳ ἀντὶ χορδῆς τῶν παλαιῶν χρωμένων πρὸς τὴν κιθάραν, ὕστερον μείναντος τοῦ ὀνόματος, ἡ χορδὴ λίνον καλεῖται· ὥσπερ φασὶ καὶ λίθος ἡ ἄγκυρα, ἐπεὶ πάλαι ποτε λίθος εἰς ἄγκυραν ἐχρημάτιζεν. ἄλλοι δὲ τὰ κατὰ τὸν Λίνον οὕτω συντομώτερον φράζουσιν· ἄγροικος νεανίας ὁ Λίνος, ψῶδης τινος εὐρετῆς, Οὐρανίας υἱὸς, ὃν ἀνείλεν Ἀπόλλων, ἐπεὶ τὸ λίνον καταλύσας, χορδαῖς ἐνέτεινεν ὄργανον. Ἡρόδοτος δὲ (II. 79.) λέγει, ὅτι παρὰ Αἰγυπτίοις Λίνος τις ἀεῖδεται· καὶ θαυμάζειν ἐκεῖνος φησὶ τὸν Λίνον, ὁκόθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα. λέγει δὲ καὶ ὅτι, κατὰ Αἰγυπτίους, βασιλέως παῖς ἐκεῖνος μονογενὴς ἦν· ἀποθανὼν δ' ἄωρος, θρήνοις ὑπ' Αἰγυπτίων ἐτιμήθη, καὶ ἀοιδὴ αὕτη καὶ μόνῃ σφίσιν ἐγένετο. ἐντεῦθεν δὲ ἀναφαίνεται ὅτι κυρίως αἴλινος, ὁ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ Λίνῳ αἰαγμός, εἰ καὶ ἄλλως διαφορεῖται τῇ σημασίᾳ κατὰ τὸν Ἀθήναιον, (XIV. p. 619. B. C.) εἰπόντα, ὡς ἐν γαμοῖς μὲν ψῶδῃ, ὑμέναιος· ἐν δὲ πένθεσιν, ἰάλεμος. λίνος δὲ καὶ αἴλινος, ἐν τε πένθεσι καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ δὲ μολπῇ (Athen. οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῇ) κατ' Εὐριπίδην. (Herc. F. 347.) ἡ μέντοι ἐξ Ἐπιχάρμου (apud Athen. XIV. p. 618. D.) χρῆσις ἐθέλουσα τὸν αἴλινον (ἔλινον Athen.) ψῶδῃ τῶν ἰστονργούντων εἶναι, οὐ τὸν Λίνον τὸ κύριον ἐγκεῖσθαι τῷ αἴλινῳ βούλεται, ἀλλὰ τὸ λίνον. ὡς δὲ καὶ πολλοὶ ψῶδαι ἦσαν, οἷον ἴουλος, ἡ τῶν ταλασιουργῶν, ἡ ἐριούργων· καὶ λιτυέρσης, ἡ τῶν θεριστῶν, ὡς ἔστι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ (Id. X. 41.) εὐρεῖν· καὶ ὀλοφυρμὸς, ἡ ἐπὶ θανάτοις καὶ λύπαις· καὶ βουκολισμός, ἡ τῶν βοσκόντων· καὶ ἐπιμύλιος, ἡ περὶ τοὺς ἀλετοὺς, ἔστι σὺν καὶ ἄλλαις ἐκ τῶν παλαιῶν ἀναλέξασθαι. ἄλλοι δὲ, ἐπὶ λεπτοῦ τινος νήματος ἡ χορδῆς ἐνταῦθα τὴν τοῦ λίνου λέξιν τάττοντες, οὕτω νόουσι τὸ, Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἀεῖδε Λεπταλὴ φωνῇ, ἀντὶ τοῦ μετὰ λίνου λεπτὸν τι ἀεῖδε. ἡ δὲ ἱστορία καὶ τρεῖς παραδίδωσι Λίνους, τὸν τῆς Καλλιόπης, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Χαλκίόπης, καὶ τὸν Νάρκισσον. (ἀπὸ Ναρκίσσου;) παραση-

μειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι χορδαὶ ἐπιστάμενος Ὅμηρος, ὅμως λί-
νον καλεῖ. καθὰ καὶ χαλκᾷ ὅπλα τὰ ἐκ σιδήρου. Ceterum quod citat
Eustathius in Linum Epigramma, id sic mutilum legitur apud Schol.
Ven. ad. Il. Σ. I. c. ὦ Λίνε θεοῖς τετιμημένε· σοὶ γὰρ πρῶτῳ μέλος ἔδω-
καν ἀθάνατοι ἀνθρώποισι φωναῖς λιγυραῖς αἰεῖσαι· Φοῖβος δέ σε κότῳ
ἀναιρεῖ, Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν. Qua ἐκδόσει cum altera Eustathii
commissa, totum Epigramma sic fortasse refingendum est: ὦ Λίνε,
πᾶσι θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν | ἀθάνατοι πρῶτῳ φωναῖς λιγυρῆσιν
αἰεῖσαι | ἀνθρώποισι μέλος· κοτέων δέ σε Φοῖβος ἀναιρεῖ | ἐν ποδὶ δεξι-
τέρῳ· Μοῦσαι δέ σε θρῆνεον αὐταῖ | μυρόμεναι μολπῇσιν, ἐπεὶ λίπες
ἡλίου ἀνγῆς. O! Line, a diis omnibus honorate, tibi enim primo dede-
runt immortales voce canora cantare hominibus carmina: indignatus vero
te Phæbus dextro pede interimit: Musæque te lamentabantur ipsæ canti-
bus plorantes, postquam reliqueras solis jubar. In primo versu respexit
Epigrammatista Hesiod. Theog. 415. ἀθανάτοις τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ
μάλιστα, itemque 449. πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι. In
tertio conferri potest Hom. Il. Ψ. 391. ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτῳ νῖδον κοτέουσ'
ἐβεβήκει. Mox cum ἀναιρεῖ conjungendæ sunt voces ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ:
quali locutione usus est Hom. Il. H. 104. ἐνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη
βιότοιο τελευτῇ | Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν, itemque Ω. 737. ἐπεὶ μάλα πολ-
λοὶ Ἀχαῶν | Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶς ἔλον ἄσπετον οὐδας. Locus
autem, prout apud Eustathium exstat, prorsus intractabilis est, cum
nemo mortalium, ne hodiernorum quidem, quod sciam, pede sive dex-
tro, sive sinistro, adhuc cecinerit. In quarto versu ob oculos habuit
Epigrammatista Od. Ω. 60. Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὅπῃ κα-
λῇ | θρῆνεον. ubi, collatis ceteris locis Homericis, in quibus vocabulum
occurrit, ὅπῃ digammo insigriendum, et Φοῖβι scribendum, mihi incidit
suspicio. Hinc tandem, ut videtur, patet via ad etymologiam compla-
nandam Latini vox, quod a Φῶς, Æolico pro δψ, (δψς) mutato π in κ,
ut a ποτὲ fit κοτὲ, facile descenderit. Fuit autem, ut credibile est,
Æolibus in usu duplex genitivus, Φοκὸς, et Φωκὸς, unde Latinorum vō-
cis. Sic tum ῥέγες, tum ῥήγες, dixisse Italicos, testatur Eustathius
ad Dionys. Perieg. 340. et ab altera forma fluxit Latinorum rēges. A
Φοκὸς autem genitivo fluxerit verbum Æolicum obsoletum Φοκῶ, (Cf.
Addend. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 164.) unde Latinum voco. Pæne
oblitus sum dicere Iliadis Σ. I. c. de cantilena, in Lini honorem scripta,
recte intelligere, in Lexico suo, H. Stephanum. Idem tamen, dum λί-
νον a Λίνον, accusativo τοῦ Λίνος, etiam metricis nominibus distinguit,
toto cælo erravit. "At vero," inquit, "Λίνος priore producta, unde est
Il. Σ. Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἰεῖδε." Qui Stephani error eo magis miran-
dus est, cum totus sic se habeat versus: ἰμερόεν κιθάριζε· Λίνον δ' ὑπὸ
καλὸν αἰεῖδε. Adde quod Fragmentum Hesiodicum, ab Eustathio (quod

vidimus) citatum, quanquam capite male detruncato, protinus subjungit. Tum *λίνον*, tum *λίνος*, brevi pænultima passim reperiri, docent Maltbyus et Brassius. Singularis est Latinorum distinctio, qui in nomine proprio quantitatem, a Græcis servatam, et ipsi servant; pænultimam autem vocabuli *linum* constanter producunt. Virg. Ecl. IV. 57. *Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo.* Id. Georg. I. 212. *Nec non et lini segetem et Cereale papaver.*

Ibid. αιάζω, lugeo, lamentor; et proprie est αἰ *clamo*, ut placet H. Stephano. Immo potius αἰ αἰ *clamo*. Simili ratione ad εὐοῖ, σαβοῖ, referenda sunt verba εὐάζω, σαβάζω, (vide supra ad v. 18.) ad ἀλαλαῖ ἀλαλάζω, ad οἶμοι οἰμώζω, ad ὁτοτοῖ ὁτοτούζω, ad παππαῖ obs. (Dor. παπαῖ) παππάζω, ἀβ βαβαῖ βαβάζω, ad βᾶ βάζω, ad ἰοῦ ἰύζω, ad φεῦ φεύζω, ad μὺ μύζω, ad γρὺ γρύζω, ad εἰα εἰάζω, ad σὶ σίζω, ad οἰ σίζω, ad ὦ ὦζω, et ad ᾄ ᾄζω. Cf. Blomfield. Glossar. in Æsch. Sept. c. Theb. 8. Agam. 1287. Choeph. 321. 405. Hesychius: Αἰάζω. ἀναβοῶ, στενάζω. Idem: Αἰάζει. θρηνεῖ. Notandus est Brunckius ad Lex. Soph. "Αζειν. τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. ubi "Αζειν in Αἰάζειν immutatum voluit. Sed verum est vulgatum. Lex. Seg. p. 348. "Αζειν: τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ᾄζειν λέγουσιν Ἀττικοὶ, μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτω Νικόχαρις. Hesychius: "Αζειν. στενάζειν, ἡ ἐκπνεῖν διὰ στόματος. Etymol. Mag. "Αζειν, τὸ στόμα ἀθρόως προσπνεῖν. Eustath. ad Il. Ξ. 257. p. 974. 46. Bas. ᾄζειν, τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμόν. ἐξ οὗ ἴσως καὶ τὸ αἰάζειν γίνεται. ubi αἰάζω ab αἰ et ᾄζω ductum velle videtur, in analogiam peccans, Archiepiscopus. Naturam autem horum verborum conformationis facile exponent illa, βῆ λέγειν, ῥυππαπαῖ εἰπεῖν, et similia. In corrupto illo Hesychii, Αἰαλλι ᾄσας. (Αἰαλιάσας MS. Schow.) οἶμοι, οἶμοι, legendum conjicit Schleusnerus: Ἀλαλαῖ ᾄσας. οἶμοι, οἶμοι. Melius Kusterus: Αἰ, αἰ ᾄσας. οἶμοι, οἶμοι ᾄσας. Sed verum videtur: Αἰλίνον ᾄσας. οἶμοι ᾄσας. Sic Δίνον ᾄειδε (quod jam vidimus) dixit Homerus Il. Σ. 570. et θρήνων ψῆδς Soph. Elect. 88. Cf. Eurip. Iph. T. 182. Hel. 165. et Iph. A. 1176.

V. 47, 48. Ἀλκαῖος—Σαπφούς. Alcæi, itemque Sapphonis, Fragmenta edidit Blomfieldius Mus. Crit. Cant. Fasc. IV. et I. Repetitæ sunt hæ editiones in Poet. Min. Gr. Gaisford. ed. Lips.

Ibid. ἀνεδέξατο, suscepit. Vide n. 31.

V. 49. ἀηδὼν, lusciniā, ab αἰίδω, ut volunt, Æolica mutatione et diphthongi in η. (De substantivis quibusdam, quæ primitus participia fuere, vide quæ nos in Præfatione ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. xxv. Cf. et Hom. Il. Σ. 43, 44, 47.) Et hic, per prosopopœiam, de Sapphone poetria usurpatur. Eurip. Palamedis Fragm. apud Tzetz. in Lycophr. 384. et alios, a Musgravio laudatos: ἐκάνε', ἐκάνετε | τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοί, | τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσιν | ἀηδόνα Μουσᾶν. Ion Anth. Gr.

III. p. 394. Brod. τὸν σκηνῇ μελίγηρην ἀηδόνα. de Euripide. Callim. Epigr. 2. αἱ δὲ τεαὶ ζῶουσιν ἀηδόνες. de carminibus. Plaut. Bacch. I. 1. 4. *Pol ego quoque metuo lusciniolæ ne defuat cantio.* de muliere loquaci.

Ibid. ἠράσατο, *amavit*, tanquam ab ἐράζω, (unde ἐραστής) cujus tamen thematis, etsi ejus meminerit Etymologus Magnus, nulla exempla afferuntur. Ad ἔρημι (unde ἔραμαι med.) refert Clarkius apud Heyn. ad Hom. II. ℥. 317. quod tantundem valet, cum et ista vox nauci sit. II. ℥. I. c. οὐδ' ὅπ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο. ubi Schol. exscribente Hesychio: ἠρασάμην. ἠράσθην. Philodemus Anth. Gr. VII. p. 610. Brod. καὶ Περσεὺς Ἰνδῆς ἠράσατ' Ἀνδρομέδης. Adde infra v. 96. Absque augmento Hesiod. Theog. 915. Μνημοσύνης δ' ἐξ αὐτῆς ἐράσσατο καλλικόμοιο. Forma productiore ἐρατίζω, ab ἐρατὸς, usus est Homerus II. A. 551.

V. 50. Τήϊον ἄνδρα, *Teium virum*, sc. Anacreontem. Pseudo-Sappho Athen. XIII. p. 599. D. κείνον, ᾧ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἐνισπες | ὕμνον, ἐκ τὰς καλλίγυναικος ἐσθλὰς | Τήϊος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς | πρέσβυς ἀγανός. Horat. Epod. 14. 10. *Anacreontia Teium*. Vide infra ad v. 54. Ceterum ἀναχρονισμόν Hermesianactem his verbis tetigit Athenæus, de Pseudo-Sapphonis Fragmento loquens: ὅτι δὲ οὐκ ἔστι Σαπφούς τοῦτο τὸ ᾄσμα παντὶ που δῆλον. ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι παίζειν τὸν Ἑρμησιάνακτα περὶ τοῦτον τοῦ ἔρωτος. καὶ γὰρ Δίφιλος ὁ κωμωδιοποιὸς πεποίηκεν ἐν Σαπφοῖ δράματι Σαπφούς ἐραστὰς Ἀρχιλόχον καὶ Ἰππώνακτα. Supra dixerat: ἐν τούτοις ὁ Ἑρμησιάναξ σφάλλεται συγχρονεῖν οἰόμενος Σαπφῶ καὶ Ἀνακρέοντα, τὸν μὲν κατὰ Κύρον καὶ Πολυκράτην γενόμενον, τὴν δὲ κατ' Ἀλνιάτην τὸν Κροίσου πατέρα. Χαμαιλέων δ' ἐν τῷ περὶ Σαπφούς καὶ λέγειν τινὰς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιηθῆναι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τὰδε: Σφαίρη δευτέρη με πορφυρέη Βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως κ. τ. λ. καὶ τὴν Σαπφῶ δὲ πρὸς αὐτὸν ταυτὰ φησιν εἰπεῖν· Κεῖνον, ᾧ χρυσόθρονε Μοῦσ', κ. τ. λ. Vide omnino Blomfield. ad Sapphonis Fragm. IX. ubi Volgeri argumenta, de hoc ἀναχρονισμῷ inepte disputantis, egregie diluit et infirmavit Vir clarissimus. Quod vero ad illa attinet, quæ ibi addidit, *Hæc fere visum est dicere, quia nuper Volgeri partes nescio quis male sedulus in se defendendas suscepit, libro istius ne semel quidem inspecto*, de me fabulam narrari lubens, ἀλλ' οὐδὲ ἐρυθρίων, hodie agnosco. Scilicet Diario Classico paucula quædam, satis cruda, hac de re adolescens adhuc tradideram, eaque, (nec diffiteor) Volgeri libro ne semel quidem inspecto. Sed hoc obiter, et tanquam in transcurso, sit dictum.

Ibid. πολυφραδία, *peritia, solertia*. Vox autem vix alibi occurrit. Respexit Hermesianax illud Hesiodi apud Clem. Alex. Strom. I. p. 337. Μουσάων, αἶτ' ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσαι | θέσπιον, αὐδήεντα. Exponit Clemens: εὐπορον μὲν γὰρ ἐν λόγοις, τὸν πολυφράδμονα λέγει.

V. 51. *τήν, illam.* Hom. Il. A. 29. *τήν δ' ἐγὼ οὐ λύσω.* ubi Gazæ Paphrasis: *ταύτην δὲ ἐγὼ οὐ λύτροις ἐλευθερώσω.* Hesychius: *Τήν. τήνδε, ταύτην.* Vide Matthiæ Gr. Gr. 262. Thiersch. Gr. Gr. §. CCLXXXIV. 15, 16, 17, 18.

Ibid. *μελιχρός, melleus, mellitus, mellea dulcedine præditus.* Sic et ὁ *μελιχρός* audit Sophocles in Epigrammate citato in n. 34. Cf. supra v. 28. et n. 15. Apul. Florid. n. 4. *Tibicen omnis vocolæ melleus modulator.*

Ibid. *ἐφομιλέω, consuetudinem habeo, conversor.* Rara vox. Usurpavit Nonn. Dionys. V. 510.

V. 52. *στελλομένην.* Corrupta, ut videtur, hæc vox est. Dalecampio valet *incedentem*: Schweighæusero *ornatam*: Editori Anonymo *facie conspiciendam*: Bachio, ex Rigleri et Axtii versione, *conspiciam.* Quæ interpretationes displicent omnes. Vide autem annon *ψαλλομένην* legendum sit. Suidas: *ψαλλόμενος. ὁ ἀκροώμενος ψάλτου. καὶ κιθαρίζόμενος.* Machon Athen. VIII. p. 348. F. *ψάλτης κακὸς Στρατόνικον ἐστιῶν ποτε | ἐπεδείκνυτ' αὐτῷ τὴν τέχνην παρὰ τὸν πότον. | οὔσης δὲ λαμπράς καὶ φιλοτίμου τῆς δοχῆς, | ψαλλόμενος ὁ Στρατόνικος, οὐκ ἔχων δ' ὅτῳ | διαλέξεθ' ἐτέρῳ, συγκατέθλα τὸ ποτήριον, | ἤτησε μείζον.* Dumque hæc scribo, ob oculos habeo picturam, satis elegantem, in qua exprimitur Rizzius, coram Maria, Scotorum regina, fidibus canens.

Ibid. *ἄμμιγα, mixtim, una cum, inter.* Apoll. Rhod. I. 573. *ἄμμιγα ταύροις | ἄπλετοι.* Incerti auctoris Epigramma Anth. Gr. III. p. 405. Brod. de Erinna: *ἔχειν δὲ χοροὺς ἄμμιγα Πιερίσιν.* Cum genitivo Simmiæ Theb. Epigr. citatum in n. 34. *Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.* Cf. Virg. Ecl. X. 55. *Interea mixtis lustrabo Mænala nymphis.* Horat. Od. IV. 11. 10. *Huc et illuc | cursitant mistæ pueris puellæ.*

V. 53. *φοίτα, ventitabat.* Theocr. Id. II. 98. *τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ Φοι δδὺ καθῆσθαι.* Catull. VIII. 4. *Cum ventitabas, quo puella ducebat | amata nobis, quantum amabitur nulla.*

V. 54. *οἰνηρός, vinarius.* Herod. III. 6. *κεράμιον οἰνηρόν.* Cratinus Athen. XI. p. 494. C. *κοῦδ' ὀξύβαφον οἰνηρόν ἐτι κεκτήσεται.* Eurip. Iph. T. 164. *Βάκχου τ' οἰνηρὰς λοιβάς.*

Ibid. *κεκλιμένην πατρίδα.* "De Teo, per Harpagum capta, vide Herod. I. 168." RUHNKEN.

V. 55. *εὔνοιος, vino abundans, vini ferax.* Sic ἄμπελοι εὔνοιοι dixit Poll. VI. 3. Cf. Hom. Od. O. 405. de Syria insula: *εὔβοτος, εὔμηλος, Φοινοπληθὴς, πολύπυρος.*

Ibid. *ρίον, promontorium.* Hesychius: *Ῥίον. ἀκρωτήριον ὄρους.* Idem: *Ῥίον. ἀκρωτηρίου.* Schol. ad Theocr. Id. I. 125. *Ῥίον. τοῦ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπὶ ῥεῖσθαι τοῖς τῶν ὑετῶν ὄμβροις, καὶ πηγῶν ὕδασι.* Etymol. Mag. *Ῥίον, τὸ ἀκρωτήριον* ἐπεὶ περιρρεῖται ὕδατι. ἴσως δὲ

καὶ ἐκ τοῦ ἀκρωτήριον γέγονε μείωσις· ἵν' αἱ τρεῖς πρῶται συλλαβαὶ ὦσιν ἀφρημέναι. ἡ ὀρίον ἔστιν· ἐξ οὗ ἔστιν ὀρᾶν· καὶ γὰρ σκοπὴ λέγεται. *Ceterum* ῥίον poeticum vocabulum, ἀντὶ τοῦ ἄκρα, appellat Casaubonus. Hom. II. Ἀ. 225. *Φήρη δ' αἵξασα λίπε ῥίον Οὐλύμποιο.* Od. Γ. 295. *ἔνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὠθεῖ | ἐς Φαῖστον.* Usus tamen est Thucyd. II. 86. citante H. Stephano in Lexico: *ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις.* Et rursum ibid. οἱ μὲν, μὴ ἐκπλεῖν ἔξω τῶν ῥίων ἐς τὴν εὐρυχωρίαν, φοβούμενοι τὸ πρότερον πάθος. Ita, inquam, Stephanus. Sed utrobique scribendum cum litera capitali, prout sensus postulat.

Ibid. Λέκτρον, *Lectum*, sive *Lecton*, promontorium, Lesbi insulae parti septemtrionali obversum, *determinans Æolida et Troada*, quod ait Plin. V. 30. Idæ montis pars fuit, teste Eustath. ad II. Ἀ. 284. p. 977. 31. Bas. *ἔστι δὲ ὅλον μὲν ἡ Ἰδη, ὡς καὶ προδεδήλωται.* (ad II. Ἀ. 230. p. 970. 28.) μέρος δὲ αὐτῆς, τὸ Λεκτόν. ἀκρωτήριον δὲ τοῦτο καθὰ καὶ τὸ Γάργαρον. Similia annotavit Strabo XIII. init. Vide Toup. ad Hesych. T. IV. p. 79.

V. 56. ἀντιπέρας, *e regione, ex adverso*; estque adverbium substantivum compositum. Suidas: *Ἀντιπέρας παροξυτόνως ἀναγνωστέον. ὄνομα γὰρ ἔστι θηλυκὸν γενικῆς πτώσεως σύνθετον. ἀντιπέρας Θάσσου μέταλλά ἐστὶ χρυσοῦ.* Respexit Lexicographus Thucyd. I. 100. χρόνῳ δὲ ὕστερον ξυνέβη Θασίους αὐτῶν ἀποστήναι, διενεχθέντας περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Θράκῃ ἐμπορίων, καὶ τοῦ μετάλλου, ᾧ ἐνέμοντο. Vide Schol. ad I. cujus verba exscripsit Suidas. Cf. et Herod. VI. 47. Ad rem Etymol. Mag. Δηρὸν, ὀνοματικὸν ἐπὶ ῥήμα. πολλὰ γὰρ εἰσι τοιαῦτα. ὥσπερ ἡ πέρα, τῆς πέρας, τὴν πέραν· καὶ ἐπὶ ῥήμα, Πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν κέδρων. (Ioan. XVIII. 1.) Cf. et Eustath. ad II. B. 626. p. 231. 46. Bas. et ad 635. p. 233. 2. Vide Blomfield. Glossar. in Æsch. Agam. 183.

V. 57. Ἀθῆς μέλισσα, *Attica apis*; ut isto nomine ipse Sophocles designetur. Vide n. 34. Ἀττικὴ μέλιττα audiebat etiam Xenophon, teste Suida; de quo tamen paullo aliter Laertius Vit. Xenoph. sub fin. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀττικὴ Μοῦσα γλυκύητι τῆς ἐρμηνείας. Ad hanc appellationem alludere videtur Cic. Orat. 62. *Xenophontis voce Musas quasi locutas esse*: ad illam autem idem ibid. 32. *Xenophon, cujus sermo est melle dulcior.* Incerti Epigr. Anth. Gr. p. 533. Brod. *Ἔεινοφῶν δ' ἡσπραπτε, φεράσπιδος ἀστὸς Ἀθήνης, | ὅς πρὶν Ἀχαιμενίδαο μένος Κύριοι λιγαίνων, | εἶπετο φωνήεντι Πλατωνίδαο ἡθεῖ Μούσης, | ἱστορίης φιλάεθλον ἀριστῶδινος ὁπώρην | συγκεράσας ῥαθάμιγξι φιλαγρύνοιο μελίσσης.* De ipso Sophocle Erycius ibid. p. 396. αἰεὶ τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις | τύμβος, Ὑμητρεῖφ λειβόμενος μελίτι, | ὥς ἄν τοι ρεῖη μὲν ἀέναος (scribe ἀένναος) Ἀθίδι δέλτῳ | κηρός, κ. τ. λ. Vide et Leo-

nidæ Epigr. ibid. p. 405. de Erinna, supra citatum ad v. 28. Jocose Grayius nostras: *Melissa is her nom du guerre.*

Ibid. πολυτρήρων, *columbis abundans.* Hesychius: πολυτρήρων. πολ-
λὰς περιστερὰς ἔχουσιν. Respexit Lexicographus Hom. II. B. 502.
Vide omnino n. 36.

V. 58. χοροστασία, *chorus, chorea.* Hesychius: Χοροστασία. χορός.
Idem: χοροστατῶν. χοροῦ κατάρχων. Callim. Lavacr. Pall. 66. οὐδ' ὅα-
ροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστάσιαι | ἄδειαι τελέθεσκον, ὅτ' οὐχ ἄγειτο Χαρικλῶ.
Quem ad locum sic Blomfieldius: "χοροστασία, vox meliore Græciæ
ævo ignota, occurrit ap. Dionys. Perieg. 842. a Spanhemio indicatum."
Vide et Spanhem. ad Aristoph. Nub. 270. Dignus, qui exscribatur,
Dionysii locus est: οὐ μὲν οὐδὲ γυναῖκας ὀνόσσειαι, αἱ περὶ κείνῳ | θεῖον
ἔδος, χρυσοῖο κατ' ἰξυός ἄμμα βαλοῦσαι, | ὀρχεῦνται, θηητὸν ἐλίσσόμεναι
περὶ κύκλον, | εὖτε Διωνύσοιο χοροστασίας τελέοιεν. Notet Juvenus
Academica, quam feliciter, in Oda Sapphica, suum fecerit Callimachi
locum V. D. Gul. Edv. Pretymant Tomline, Mus. Cant. p. 163. ἀλλ' ἐραν-
νᾶν οὐτ' ὀάρισμα νυμφᾶν, | οὐθ' ἄβραι χοροστασίας ἀμιλλαι, | κ. τ. λ.

V. 59. αἰθεροειδής, *ætheris formam, sive naturam, habens, et hic i. q.*
simplex ætherius, ætherius. Est epitheton Jovis, pro quo Ὀλύμπιος dixere
antiquiorum temporum poetæ. Lucian. Philopatr. νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέ-
ριον. (Sic νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον dixit Timocles Athen. XIII. p. 571.
A.) Æschyli Fragm. apud Clem. Alex. Strom. V. p. 718. Ζεὺς ἐστὶν αἰ-
θὴρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δ' οὐρανός· | Ζεὺς τοι τὰ πάντα, χῶτι τῶνδ' ὑπέρ-
τερον. Quod tamen spurium esse vel illud suadere videtur, quod inter
αἰθὴρ et οὐρανός vix distinxerit scriptor Atticus. Vide Valcken. Diatr.
p. 45. seq. Fluxit autem hæc ῥῆσις, ni fallor, ex insigni Fragmento
Euripideo, quod servarunt Plutarchus, Lucianus, Stobæus, Clemens,
Eusebius. Est autem hoc: ὀρᾶς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα | καὶ
γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις· | τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ
θεόν. Inde illud Ennii in Thyeste p. 127. H. Steph. *Aspice hoc | sub-*
lime candens, quem vocant omnes Jovem. Virg. Georg. II. 325. *Tum*
pater omnipotens fœcundis imbribus Æther | conjugis in gremium &c.
Ætherius pater audit Jupiter Martial. Epigr. IX. 36. & 37.

V. 60. γεραιῶ, prænultima brevi. Tyrtaeus apud Lycurg. c. Leocr. §.
κη'. μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς. Eurip. Hec. 64. γεραιᾶς
χειρὸς προσλαζύμεναι. Id. Hipp. 170. ἀλλ' ἤδε τροφὸς γεραιᾶ πρό θυ-
ρῶν. Vide Gaisford. ad Hephæst. p. 216. Monk. ad Eurip. Hipp. l. c.
Thiersch. Gr. Gr. §. CXLIX. 4. CLXVIII. 13. et CCXLIII. 8. Mat-
thiæ Gr. Gr. p. 1021.

Ibid. ἔπορεν, *dedit, donavit, propriam dicavit.* Hesychius: ἔπορεν.
ἔδωκεν, ἔχαρίσατο. Schol. ad Hom. II. A. 72. Πόρε. πάρεσχεν, ἔδωρήσατο.
Hom. II. I. 662. Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· παρ' δ' ἄρα καὶ τῷ | Εἵ-

φίς ἐϋζωνος, τήν Φοι πόρε διΐος Ἀχιλλεύς. Et Ω. 59. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεάς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτῇ | θρέψα τε, καὶ ἀτίτῃλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν | Πηλείϊ, κ. τ. λ. Od. K. 7. ἔνθ' ὄγε θυγατέρας πόρεν νύσιν εἶναι ἀκοίτας. Eodem modo Latini dicunt *nuptui dare, in matrimonium dare, tradere*, &c. Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 124. ex versione desideratissimi Sandfordii: "Πορεῖν, *to bestow*. Only in the 2nd aor. πόρε, πόρη, πόροι, πορών."

V. 61. φημί, ἀξιωματικῶς dictum. Vide supra ad v. 21.

Ibid. ἐκείνον ἄνδρα, *hominem illum*, ζεικτικῶς, de Euripide μισογύνῃ. Hom. Π. T. 344. κείνος ὄγε, προπάρειθε νεῶν ὀρθοκραιράων, | ἥσται ὀδυρόμενος Φέταρον φίλον. Aristoph. Nub. 1150. ὃδ' ἐκείνος ἀνὴρ. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CCCVI. 7.

Ibid. πεφυλαγμένον, *cautum*. Hom. Π. Ψ. 343. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι. Angl. *be on your guard*. Schol. ad I. Πεφυλαγμένος εἶναι. ἀντὶ τοῦ πεφύλαξο. Cum accusativo Hesiod. Op. et D. 704. εὐ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι. *observato*, ne te oscitantem opprimant. Cum genitivo Aratus Phæn. 48. Ἄρκτοι, κυανέου πεφυλαγμένοι Ὠκεάνιο. Quod expressum ex Hom. Π. Σ. 487. Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλῆσιν καλέουσιν, | ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεῖν | οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοτρῶν Ὠκεάνιο. Hinc autem fluxit adverbium πεφυλαγμένως, *caute, circumspecte, studiose*. Etymol. Mag. Ἀνακῶς, ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως καὶ πεφυλαγμένως.

V. 62. πάντων (vocem frustra sollicitavit Lennepius) μῖσος κτῶμενος valet μίσημα πᾶσιν, quod dixit Eurip. Hipp. 409. Suidas: Κτῶμενος συνάγων. Athen. VI. p. 261. B. καὶ ταῦτ' αὐτῷ οὐ τὸ τυχόν συνῆγε μῖσος.

Ibid. ἐξ ὀνύχων, *a teneris unguiculis*, h. e. ab infantia, ab incunabulis. Plutarch. de Liberis Educandis p. 3. C. ὡς ἂν ἐνδοθεν, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἐξ ὀνύχων, ἀγαπῶσαι τὰ τέκνα. Horat. Od. III. 6. 23. *Jam nunc et incestos amores | de tenero meditatur ungui*. Cic. Fam. Ep. I. 6. *Sed præsta te eum, qui mihi a teneris, ut Græci dicunt, unguiculis es cognitus*. Vide n. 37.

V. 63. ἀμφὶ γυναῖκας, *circa mulieres, in re mulierum*, h. e. ob mulieres despiciatui habitas. Æsch. Suppl. 245. εἶρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῇ λόγον. *in re amictus, de amictu*.

V. 65. κατενίστατο esset descendit. Sic ἐξ ὀρέων κατανίσσεται dixit Apoll. Rhod. II. 976. Fortasse legendum: περινίστατο. Angl. *went round*. De κατὰ et περὶ confusis vide doctissimum Schæferum ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 4809. De scriptura futuri vide n. 38. Et notandum, in Iliadis loco, a Bachio ibi allato, νίσσεται quinque codicum lectionem esse, quam in impressis legitur cum duplici σ. Formam νίσσεται, præter Eustathium, probat Etymol. Mag. Νίσσεται, τὸ πορεύομαι καὶ, νισόμενον

πόλεμον, σημαίνει τὸν περιγενησόμενον. ὤφειλε γὰρ διὰ τῆς εἰ διφθόγ-
γον. (ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῷ νέομαι) ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι θεματι-
κόν, ὡς ἀπὸ τοῦ νίω ἐνεστώτος· ὁ μέλλων, νίσω. τὸ νι, μακρόν. Eadem
fere tradit, Etymologi Magni exscriptor, Etymol. Gud. nisi quod cor-
rupta ista inter πορεύομαι et ὤφειλε, a se minus percepta, omisit. Quæ
ad hunc modum persananda esse videntur: καὶ, νισόμενον πόλεμόνδε,
σημαίνει τὸν πολεμησόμενον. Respexit Etymologus Hom. Il. N. 186.
Suidas: Νισσόμενος. ἀναστρεφόμενος. καὶ νίσοντο, ἀνεστρέφοντο. De
scriptura præsentis vide Bentl. ad Horat. Od. I. 25. 7. Porson. ad Eu-
rip. Phœn. 1249. Blomfield. Glossar. in Æsch. Prom. V. 540.

Ibid. λαῦρα, vicus, platea. Fluxit autem a λαῦρος, λάFρος, (vide
Kidd. ad Dawes. p. 279.) *latus*, obsoleto adjectivo, unde λάβρος, quod
proprie ad fluminum *latorum* impetum pertinet, ut λαῦρα sit quasi
λαῦρα ὁδός, *lata via*. Sic λεωφόρος, *via publica*, quasi λαοφόρος, subin-
tellecto ὁδός, et *Appia, Flaminia*, &c. pro Appia via, Flaminia via, &c.
absolute dictum est. Conferenda est etiam *platea* Latinorum, quod a
πλατεῖα (Æolice πλάτεια) fluxerit, subaudito itidem ὁδός. A veteri au-
tem epitheto fluxit proculdubio Latinum *laurus*, a foliorum *latitudine*
sic dictum. Quod fugit Etymologos. Nimirum veteris nominis sub-
stantivi duplex forma fuisse videtur, λαῦρος, ρον, et λαυρὼς, ρός, ρούς,
quod ex geminato genitivo Latinorum patet *lauri* et *laurds*. Hesychius:
Λαῦρον. τὴν δάφνην. Idem de λαῦρα vocabulo hæc tradit: Λαῦρα. (sic)
ρύμη, δι' ἧς ὁ λαὸς εἰσέρχεται. ἢ (lege ἦ) φλόξ. (vide Toup. ad I. T. IV.
p. 345.) οἱ δὲ, τόπους πρὸς ὑποχώρησιν ἀνειμένους. οἱ δὲ, ἄμφοδα. οἱ δὲ,
στενωπούς. καὶ δίοδοι. (διόδους Salmas.) Idem: Λαύρη. δημόσιος στε-
νωπός, καὶ ἄμφοδον, ρύμη, ὁδός, δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν. Idem: Λαύρην.
ὁδόν, τὴν ρύμην. Idem: Λαύρη. ρύμη στενή. Suidas: Λαῦρα. δημό-
σιος στενωπός. ἄμφοδος. ρύμη. δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν. ἢ λαῦρα ἢ στενή
ρύμη, ἐνθα πᾶσα ἀκαθαρσία, ἣ ὁ ῥυπαρὸς τόπος. (Cf. Schol. ad Aristoph.
Pac. 98.) καὶ λαῦρα ἢ στενή κατοικία τῶν μοναχῶν. (Angl. *a monk's cell*.)
καὶ ἔστιν ἐν τῷ οὐδ' δε ἐς λαύρην. λαῦρα οὖν, παρὰ τὸ ῥέειν ἐν αὐτῇ τοὺς
λαούς. ubi ἐν τῷ Ἦν ὁδός ἐς λαύρην corrigendum est. Vide Hom. Od.
X. 127. Quam emendationem alii fortasse præripuere. Adi Suidam a
Kustero, et nuper, uti audio, a Gaisfordio editum: quæ editiones quo mi-
nus pluteis etiam nostris accesserint, obstat pestis ista hominum litera-
torum laicorum tetra, fœda, ac formidolosa, RES ANGSTA DOMI. Ety-
mol. Mag. Λαῦρα, ἢ πλατεῖα ρύμη· ὁλον, Ἦν ὁδός ἐς λαύρην. παρὰ τὸ λίαν
ἔχειν αὖραν· ἢ δι' ἧς ὁ λαὸς ρεῖ εἰς τὴν ὁδόν. Λαύρας, τὰς ὁδοὺς, ἢ τὰ
ἄμφοδα, ἢ τὰς πλατείας ρύμας. ἢ παρὰ τὸ δι' αὐτῶν τὸν λαὸν ὁροῦειν, τουτ-
έστιν ὁρμᾶν. Gregor. p. 505. Λαύρας, τὰς ρύμας, ἡγουν τὰς ἀμφοδόους. Et
notandum, de Ionibus κατ' ἐξοχὴν loqui Gregorium. Eustath. ad Il. II.
385. p. 1085. 47. Bas. λαυρότατον δὲ διὰ τοῦ ν γραπτέον, ἴσως ἀπὸ τοῦ

λα ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ῥέειν. ἵνα ᾗ ὥσπερ ἄρρηκτον αὐρηκτον παρ' Αἰολεῦσιν, οὕτω καὶ λάρων καὶ λαύρων. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (X. 128. 137.) λαῦρα πλεονασμῷ τοῦ υ, δημοσία ὁδοί, δι' ἧς λαὸς ῥέει. λάβρος μέντοι διὰ τοῦ β, κ. τ. λ. Herod. I. 180. κατὰ δὴ ὧν ἐκάστην ὁδὸν ἐν τῇ αἵμασι τῇ παρὰ τὸν ποταμὸν πυλίδες ἐπήσαν, ὕσαι περ αἱ λαῦραι, τοσαῦται ἀριθμόν. Gloss. Herod. Λαῦραι. ῥύμαι, ἀμφοδοί. Athen. XII. p. 540. F. ὅθεν τῷ μὲν Σαρδέων ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῃ τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις λαύραν ἀντικατεσκεύασεν (ὁ Πολυκράτης sc.) ἐν τῇ πόλει, καὶ τῶν Ἀνδῶν ἀνθεσι πάντα ἐπλησε τὰ διαγγελθέντα Σαμίων ἀνθεα. τούτων δὲ ἡ μὲν Σαμίων λαύρα στενὴ τις ἦν γυναικῶν δημιουργῶν κ. τ. λ. Et mox: οἶδα δὲ καὶ γὰρ παρὰ τοῖς ἐμοῖς Ἀλεξανδρεῦσι λαύραν τινα καλονμένην μέχρι καὶ νῦν εὐδαιμόνων, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ἐπωλεῖτο.

V. 66. μέθεπεν, *insecutus est, quæsiuit*. Schol. ad Hom. II. Θ. 126. Μέθεπε. ἐπῆει, ἐδίωκεν, ἐζήτει. Hesychius: Μέθεπε. δίωκε. Scribe ἐδίωκε, cum Albertio. Respexit Lexicographus Iliadis l. c.

Ibid. ταμίη, *femina cui penus cura demandata est, quæ penus præest, proma conda*. Hesychius: Ταμίη. ἡ προστάτις τοῦ οἴκου, διοικήτρια, ἡ κελληρία πιστή. Idem: Ταμίην. δέσποιναν, τὴν τοῦ οἴκου προεστῶσαν. Hom. II. Z. 381. τὸν δ' αὐτ' ὀτρυνὴ ταμίη πρὸς μῦθον ἔφειπεν. Od. Γ. 479. ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σῖτον καὶ φοῖνον ἔχευεν. Et H. 166. δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίη δότω ἔνδον ἐόντων. Adde A. 139. Plaut. Mil. III. 1. 102. *Quia nihil abstulerit, succenset cellaria*. ubi alii legunt *ceraria*, alii *geraria*. Verum autem vulgatum esse vel ex Hesychii glossa priore patet.

V. 67. εἰσόκε, (eis δ κε) *donec*. Hom. II. B. 332. εἰσόκε Φάστῳ μέγα Πριάμοιο Φαλῶη. Et Γ. 409. εἰσόκε σ' ἡ ἄλοχον ποιήσεται, ἡ ὄγε δούλην. ubi, cum duo MSS. εἰσόκεν habeant, legendum fortasse, cum Barnesio: εἰσόκεν ἢ σ' ἄλοχον. Quod saltem numerosius est. Et notandum ποιήσεται l. aor. subj. Ionicum esse, pro ποιήσεται. Eumelus apud Schol. ad Pind. Ol. XIII. 75. εἰσόκεν αὐτὸς ἴκοιτ'. ubi legendum videtur ἴκητ'. Schol. Ven. ad Il. Γ. l. c. Εἰσόκε. ἐκ τῆς eis προθέσεως, καὶ τοῦ δ ἄρθρου ἀναφορικοῦ, καὶ τοῦ κεν συνδέσμου. ἔστι δὲ ἐπὶ ῥῆμα χρόνον δηλωτικόν. Hesychius: Εἰσόκεν. ἕως ἄν. Idem: Ἰσόκεν. (sic) ἕως ἄν. Vides ex dictatione novum effectum vocabulum, inque ordinem alphabeticum qua jure quaque injuria ab interpolatore illatum; ut vel exinde pateat, quam parvi, in emendando Hesychio, habenda sit VV. DD. in alphabetico ordine conservando nimis exacta diligentia. Cf. Valcken. ad Ammon. p. 80. et quæ supra ad v. 18. Cum indicativo autem usurparunt seniores, ut in hoc loco Hermesianax. Apoll. Rhod. I. 830. εἰσόκε τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἐμβαλε θάρσος. Callim. Hymn. in Del. 150. εἰσόκε οἱ Κοιῆς ἐκέκλετο. Falsus est Heynius, sic scribens ad Il. Β. l. c. "Apud Herod. et Hippocr. est ὅκε pro ὅτε, quod in Homero non occurrit. Diccas in εἰσόκε occurrere." Nam neque apud Herodotum occurrit istud

ὄκε, neque apud Hippocratem, uti valde suspicor; quamvis de hoc scriptore eo cautius dicendum sit, cum libro medico hodie caream. Quod ad vocabulum εἰσόρε attinet, nullibi a me id lectum memini, præterquam in Odysseæ loco B. 99. repetito T. 144. et Ω. 133. κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διΨος Ὀδυσσεὺς, | μίμνεν' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φῶρος | ἐκτελέσω' μή μοι μεταμῶλια νήματ' ὄληται, | Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆιον, εἰσότε κέν μιν | Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο. Eustathius ad l. ὅτε ἂν αὐτὸν μοῖρα καθέλῃ θανάτου, ὃ ἐστι καταρρίψῃ. Sed legendum videtur: ὁππότε κέν μιν. Sic Od. Γ. 237. ὁππότε κεν δὴ | Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο. Notandus est Maïttair. Gr. Ling. Dial. p. 245. B. qui apud Bion. Id. II. 14. εἰσόκα μή μιν ἔλῃς, κ. τ. λ. εἰσόκα dictum vult pro εἰσότε. Est pro εἰσόκε, quod plano planius est.

V. 68. ἀμφὶ βίον, de vita, Angl. in the struggle betwixt life and death. Confer Euripidea ψυχορράγειν, ψυχορράγῃς, Alc. 20. Iph. T. 1478.

V. 69. ἀνατρέφω, alo, nutrio, educo, Angl. I bring up, I rear. Vim autem præpositionis optime illustrabit Homeri locus Σ. 54. ὦ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια, | ἦτ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερὸν τε, | ἔξοχον ἡρώων' ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ Φῖσος' | τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτόν Φῶς γουνῶ ἁλώῃς, | νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Φίλιον εἴσω.

V. 70. ταμίην, promtum condum, ut vertit Schweighæuserus. Malim custodem. Sic Χαρίτων ἥρανος, Gratiarum custos, audit Musæus supra v. 16. Hesychius: Ταμίαις. φύλαξ χρημάτων, προστάτης, δεσπότης, οἰκονόμος, διοικητής. Eurip. Ion. 53. ὥς δ' ἀπηνδρώθη δέμας, | Δελφοὶ σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ | ταμίαν τε πάντων πιστόν, κ. τ. λ. Hom. Od. K. 21. de Ἄεολο: κείνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων. ubi verterim custodem. Cf. Virg. Æn. I. 140. Illa se jactet in aula | Æolus, et clauso ventorum carcere regnet. Ovid. Metam. XIV. 224. Æolon Hippotaden, cohībentem carcere ventos.

V. 71. Φιλόξενον. Philoxeni Fragmenta, quæ supersunt, nemo, quod sciam, ad hunc diem collegit.

Ibid. οἶα, et usitatus οἶον, quo pacto, quomodo, qualiter; et jungendum cum ἦλθε. Hom. Il. O. 555. οὐχ ὀράας, οἶον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἐπονσιν; Pind. Ol. IX. 134. οἶα δ' ἐν Μαραθῶνι, συ- | λαθεῖς ἀγενείων, | μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων, | ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν. Id. Pyth. I. 50. θαῦμα δὲ καὶ παριόν- | των ἀκοῦσαι, | οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφυλ- | λοῖς δέδεται κορυφαῖς, καὶ πέδῳ.

Ibid. τιναχθεῖς, motus, percussus; pro quo usitatius ἐκπληχθεῖς, et ἐκπλεγείς, dicitur, ut ἐκπληχθεῖσα φρίκα Eurip. Troad. 183. θάμβει ἐκπλεγέντες Auctor Rhesi 291. Sic et Eurip. Suppl. 162. νέων γὰρ ἄνδρων θόρυβος ἐξέπλησσε με. Vocabulo Hermesianacteo usus est Apoll. Rhod. IV. 641. φόβῳ δ' ἐτίναχθεν αὐτῆς.

V. 72. ὠρυγή, proprie *ululatus*, Angl. *a howling, a yell*, ab ὠρύω, *ululo*, quæ canum, luporum, et id genus animalium, vox est. Theocr. Id. I. 71. τήνον μὲν θῶες, τήνον λύκοι ὠρύσαντο. Et II. 35. Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. Exinde ad clamorem alium transfertur, ad *rugitum*, ad *ejulatum*, &c. Hic autem loci exponendum videtur, cum Schweighæusero, *acclamatio, plausus*. Hesychius : Ὀρυγή. φωνή. θόρυβος. κυρίως δὲ, ἡ τῶν κυνῶν φωνή. Idem : Ὀρύεσθαι. κλαίνειν. τάπτεται δὲ ἐπὶ τῶν κυνῶν. Idem : Ὀρύεται. ὑλακτεῖ. Idem : Ὀρυσόμενος. βρυχώμενος, ὑλακτῶν. Idem : Ὀρυσόμενων. κραζόντων. κυρίως δὲ ἐπὶ λιμῇ κλαιόντων λύκων, ἢ λεόντων, ἢ κυνῶν. Suidas : Ὀρυγή. βοή. ἐκ τοῦ ὠρύω. Etymol. Mag. Ὀρύω, σημαίνει τὸ κλαίω. Etymol. Gud. Ὀρυγή, ἡ βοή, ἐκ τοῦ ὀρύσσω, ὀρύω. (legendum videtur : ἐκ τοῦ ὠρύω, ὠρύσω) ὠρυγή τοῦ ζῶον. Idem : Ὀρυσόμεν, καὶ ὠρυσόμενος μετοχή, ἀπὸ τοῦ ὠρύω πρωτοτύπου διὰ τοῦ ω μεγάλου· σεσημειῖται πέντε· καὶ ὠρύω τὸ βοῶ, ὃ τὸ τύζειν βοᾶν, ροίζησεν, ἐφώνησεν, ἰνγμός, βοή, φωνή, ἡδῆσεν, ἐφώνησεν, ἡῦσεν, ἐβόησεν· ἰύζει, βοᾶ, κραυγάζει, ἰφι βοᾶ, μεγάλως. Cujus loci pars posterior, ut quinque exinde eruantur significationes, ad hunc modum fortasse complanandus est : καὶ ὠρύω τὸ βοῶ· ὁτοτύζειν, βοᾶν· ροίζησεν, ἐφώνησεν· ἡδῆσεν, ἐφώνησεν, ἡῦσεν, ἐβόησεν· ἰύζει, βοᾶ, κραυγάζει, ἰφι βοᾶ, μεγάλως. Quæ glossarum farrago quædam videtur esse, unde unde collectarum, et quasi in unum sacculum conjectarum ; pertinetque ad ὠρύω, ὠρύεσθαι, ὠρύσατο, et ὠρύεται. Voces vero ἰνγμός, βοή, φωνή, a librario nescio quo, ultimis ἰύζει, βοᾶ, κ. τ. λ. superscriptæ videntur fuisse. Quinæ autem illæ significationes, si qua fides obscuro Etymologo sit, sunt hæc : (1.) *ululare*, ut canum ac similibum. (2.) *ejulare*. Cf. Incerti Epigr. Anth. Gr. III. p. 416. Brod. πένθος δ', οὐχ' ὕμναιον, ἀνωρύοντο γυναῖκες. Vide et Æsch. Choeph. 321. (3.) *sonum quendam ἄσημον edere, sibilare*. Cf. Hom. Od. O. 162. Pind. Pyth. IV. 422. itemque Etymol. Mag. in v. Ἰνγξ. (4.) *clamare*. (5.) *vehementer exclamare, vociferari*. Fuit autem vetus verbum ὀρύγω, unde Latinum *rugio*, ut ab ὄραμος *ramus*, ab ὀρέγω *rego*, &c. Namque duplex olim, ut videtur, horum vocabulorum fuit forma, dictumque ῥύγω et ὀρύγω, ῥάμος et ὄραμος, ῥέγω et ὀρέγω, perinde atque etiam Atticis mansere κέλλω et ὀκέλλω, δύρομαι et ὀδύρομαι, μόργνυμι et ὀμόργνυμι. Vide Porson. Præf. ad Eurip. Hec. p. XXVIII. et ad ipsius fabulæ versum 734. Blomfield. Glossar. in Æsch. Prom. V. 191. Huc pertinet corrupta Hesychii glossa : Ὀρυγμος. βρυχώμενος. Legendum videtur, cum Guyeto : Ὀρύγμενος. β. Est vetus participium præteritum passivum, retracto accentu, et comparandum plane cum βλήμενος, δέγμενος, ἀκαχήμενος, et similibus. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CCXII. 35. c. et §. CCXVIII. 59, 60, 61, 62, 63. Matthiæ Gr. Gr. 164. et 222. Ceterum Schweighæuseri expositionem egregie

confirmat Herodoti locus IV. 75. οἱ δὲ Σκύθαι, ἀγαπώμενοι τῇ πυρίῃ, ὥρουνται. *letum clamorem tollunt*. Vide Schweigh. Lex. Herod. in Ὠρύεσθαι, qui optime confert Cæs. B. G. V. 37. *Suo more Galli victoriam conclamant atque ululatum tollunt*. Adde Lucan. VI. 260. *Non tu bellorum spoliis ornare Tonantis | templa potes, non tu lætis ululare triumphis*.

Ibid. ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως. *per hanc venerit urbem*; nempe Colophonem, ubi vixit Hermesianax. De Philoxeno autem sic Schol. ad Aristoph. Plut. 290. Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιὸν ἢ τραγωδοδιδάσκαλον διασύρει, ὃς ἔγραψε τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ. Et mox: Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Δωριεῦσι. λέγουσι δὲ ὅτι ποτὲ Γαλατεία τινὶ παλλακίδι Διονυσίου προσέβαλε, καὶ μαθὼν Διονύσιος ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν. φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Κυθήρων, καὶ ἐκεῖ δράμα τὴν Γαλάτειαν ἐποίησεν, ἐν ᾧ εἰσήνεγκε τὸν Κύκλωπα ἐρώντα τῇ Γαλατείᾳ, τοῦτο δὲ αἰνιγτόμενος εἰς Διονύσιον ἀπεικασε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ὤξυδórκει. Athen. I. p. 6. F. συνεμέθυε δὲ τῷ Φιλοξένῳ ἡδέως ὁ Διονύσιος. ἐπεὶ δὲ τὴν ἐρωμένην Γαλάτειαν ἐφωράθη διαφθείρων, εἰς τὰς λατομίας ἐνεβλήθη· ἐν αἷς ποιῶν τὸν Κύκλωπα συνέθηκε τὸν μῦθον εἰς τὸ περὶ αὐτὸν γενόμενον πάθος, τὸν μὲν Διονύσιον Κύκλωπα ὑποστησάμενος, τὴν δ' αὐλητρίδα Γαλάτειαν, ἑαυτὸν δ' Ὀδυσσεά. Huc referenda est fabula Ovidiana Metam. XIII.

V. 73. γιγνώσκεις, αἰτούσα. Ita optime correxit Ruhnkenius. Vide n. 43. Cum loco autem aliquatenus quadrat illud Milioni *Par. L. VII. 560. The earth, the air | resounded, (thou remember'st, for thou heard'st) | the heav'ns and all the constellations rung, | the planets in their station list'n'ing stood, | while the bright pomp ascended jubilant*.

V. 74. μήλειος, ovinus, ovillus. Archestratus Athen. VII. p. 305. F. ἄρθρων μηλείων ἐπὶ γῇν δωρήματα βάλλων. Herod. I. 119. παρρηθέατο τράπεζαι ἐπιπλέαι μηλείων κρεῶν.

Ibid. "θήκαθ' ὑπὸ, (sive rectius accentu ob anastropheν retracto) pro ὑπεθήκατο, supposuit, finxit, desiderium et amorem ipsis inesse agnis." SCHWEIGHÆUSER. Immo recte ὑπὸ, (namque post casum tantum retrahitur accentus) ut Hom. II. M. 195. ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' (non ἀπ') ἔντεα μαρμαίροντα. ὑπεθήκατο autem veritas licet *suggessit*. Hom. Od. Δ. 163. ὅφρα Φοῖ ἢ τι Φέπος ὑποθήσεται, ἢ τι Φέργον. Activa voce utitur Pindarus Ol. I. 30. νόον ὑπὸ γλυκυτά- | ταις ἔθηκε φροντίσιν. h. e. inversa constructione, νόῳ γλυκυτάτας ὑπέθηκε φροντίδας. Obiter notandum, ex loco Pindarico fluxisse Euripideum γλυκεῖα φροντίς Med. 1032.

Ibid. προγόνους, primogenitis, Angl. *firstlings*. Vide Hesychii l. c. in n. 43. ubi citasse debueram Hom. Od. I. 221. χωρὶς μὲν πρόγονοι, χω-

ρίς δὲ μέτασσαι, | χωρίς δ' αὐθ' ἔρσαι. Quem locum et ipse Hesychius citavit.

V. 75. Εὐρυπύλου πολιῆται Κῶι, *Eurypyli cives Coi*. Hom. II. B. 677. καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν. Schol. ad I. τὴν Κῶν λέγει, ἐπεὶ Εὐρύπυλος ἦν Ἡρακλέους καὶ Χαλκιόπης παῖς, ὃς ἐβασίλευσε τῇ Κῷ. Propert. IV. 5. 23. *Eurypylique placet Coæ textura Minervæ*.

V. 76. χάλκειον θῆκαν, *æneum posuerunt*. Vide n. 44. locisque ibi allatis adde Posidippi Epigr. apud Athen. X. p. 412. E. καὶ περὶ συνθεσίης ἔφαγόν ποτε Μηρόνιον βούν' | πάτρη γὰρ βρώμην οὐκ ἂν ἔπασχε θάσος | Θευγένει. ἄσσα φαγὼν ἔτ' ἐπήτεον' εἵνεκεν οὕτω | χάλκεος ἐστήκω, χεῖρα προῖσχύμενος.

V. 77. θοὴν, *celerem, agilem*. Angl. *nimble, sprightly*. Soph. Trach. 859. ἂ τότε θοὰν νύμφαν | ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς | τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμῶ. ubi frustra sudat Schol. θοὰν ἀντὶ τοῦ θοῶς. τινὲς δὲ, τὴν ταχέως νυμφευθεῖσαν.

Ibid. Φιλητᾶν. Philetæ reliquias edidit Bachius. Vide n. 1.

V. 78. περιχενόμενον, *circumfundentem*. Vide n. 45.

Ibid. λαλῆν, *loquacitatem, garrulitatem*. Vide n. 45. Totam autem sententiam illustrabit Scholiastæ locus ad Theocr. Id. III. 2. ἀποπειρασόμενος αὐτῆς, δι' ᾧδων καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων.

V. 79. σκληρὸν βίον, *duram vitam, vitæ institutum durum et asperum*; pro quo (ait Stephanus) Philo dicit τὸν αὐστηρὸν καὶ σκληροδίατον βίον. Phrynichus Bekker. p. 62. Σκληροβίος: ὁ σκληρῷ βίῳ καὶ δυσχερεῖ χρώμενος. Ter. Adelph. V. 4. 5. *Nam ego durum vitam, quam vixi usque adhuc, | prope jam excursu spatio, mitto*. Opponitur ὑγρὸς βίος. Alexis Athen. VI. p. 258. C. πειρᾶν ἐπιθύμουν θατέρου βίου λαβεῖν, | ὃν πάντες εἰώθασιν ὀνομάζειν ὑγρόν. Crobilus *ibid.* πάλιν ἢ τοῦ βίου | ὑγρότης με τοῦ σοῦ τέθαφε. τὴν ἄσωτίαν | ὑγρότητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσιν τινές.

V. 80. σκολιὴν σοφίην, *tortuosam sapientiam*. Hesychius: σκολιά. δυσχερῆ, ἐπικαμπῆ, ἀνισα, δύσκολα. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Σκολιά ἐνθυμήματα, Sententiæ tortuosæ. His junguntur ut synonyma τὰ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα, [Dionys. H. de Thucyd. J. B.] Perplexa et intricata, quorum sensus ægre expeditur oratione." Sic ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν dixit Lucianus. Cic. Acad. IV. 31. *Ut omnes istos aculeos, et tortuosum genus disputandi relinquamus*.

Ibid. μαίόμενοι, *querentes, indagantes*. Hesychius: Μαίεσθαι. ζητεῖν, ἐρευνᾶν.

V. 81. περὶ πυκνὰ, *circa prudentia*, h. e. in rerum naturis perscrutandis: et subintelligendum βουλευµατα, vel νοήματα. Hesychius: Πυκνὰ, συχνὰ, συνετά. Pind. Ol. XIII. 72. Σίσυφον μὲν | πυκνότατον παλάµαις. Fit autem πυκνὸς per contractionem pro πυκνός. Hesychius:

Πυκινόν. συνετόν. Hom. II. I. 74. *ὅς κεν ἀρίστην | βουλήν βουλευέσθῃ. μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιῶν | ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς.*

Ibid. λόγοις ἐσφίγγατο, *rationationibus constrinxit*, dura locutione, cum σφίγγειν λόγους potius diceretur, perinde atque *vincire verba*, et *comprehensione devincire verba*, dixit Cic. Orat. 13. Brut. 37. Est autem *vincire verba*, ita verba et sententias sibi jungere, ut ex pluribus propemodum vel unum verbum, vel una sententia facta videatur. Vide Ernest. Clav. Cic. in *Vincire*.

Ibid. μῆτις, *consilium, solertia, scientia*. Hesychius: Μῆτις. σύνεσις. βουλή. τέχνη. γνώμη.

V. 82. μύθων, *disputationum, dialogorum*. Plat. Phædr. p. 235. Heindorf. καὶ οὕτω δὴ ὁ μῦθος, ὃ τι πάσχειν προσήκει αὐτῷ, τοῦτο πείσεται. *hæc disputatio*, vertente Heindorfio. Id. Theæt. p. 330. Heindorf. τί δὴ οὖν ἡμῖν βούλεται οὗτος ὁ μῦθος, ᾧ Θεαίτητε, πρὸς τὰ πρότερα, ἄρα ἐννοεῖς; Id. Phædr. p. 347. Heindorf. παγκάλην λέγεις παρὰ φανήν παιδίαν, ἢ Σώκρατες, τοῦ ἐν λόγοις δυναμένου παίζειν δικαιοσύνης τε καὶ ἄλλων ὧν λέγεις περὶ μυθολογούντα. Quem ad locum sic Heindorfius: “Μυθολογεῖν h. l. non est *fabulis ludere*, neque hic de discrimine, quod inter μῦθον et λόγον intercedit, cogitandum.” Discriminis, quod plerumque servatur, naturam satis bene illustrabit locus Plat. Gorg. p. 262. Heindorf. ἄκουε δὴ, φασί, μάλα καλοῦ λόγου, ὃν σὺ μὲν ἡγήσῃ μῦθον, ὡς ἐγὼ οἶμαι, ἐγὼ δὲ λόγον· ὡς ἀληθῆ γὰρ ὄντα σοι λέξω ἢ μέλλω λέγειν.

Ibid. ἀρετῇ, *virtus, vis*. Confert Ruhenkenius Theogn. 900. κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνεῖσιν ἔχει. (Cf. Pind. Ol. II. 152. φωνᾶντα συνετοῖσιν.) Cic. de Orat. II. 27. *In quo oratoris vis illa divina, virtusque cernitur.*

V. 83. κυδοιμόν, *tumultum*. Hesychius: Κυδοιμός. πόλεμος, θόρυβος, ταραχή.

V. 84. φαινόμενον, *proprie, se ostendentem, in conspectum prodeuntem*, et hic simpliciter pro ἐλθόντα, *venientem*.

Ibid. ἡνίοχος, *auriga*, de Amore scilicet. Vide n. 51. Conferendus Anacreon Athen. XIII. p. 564. D. ᾧ παῖ, παρθέριον βλέπων, | δίξημαί σε, σὺ δ' οὐ κλύεις, | οὐκ εἰδὼς ὅτι τῆς ἐμῆς | ψυχῆς ἡνιοχεύεις. ubi κλύεις, pro vulgato ἀτεῖς, correxerunt Erfurdus et Buttmannus. Corrigendum est etiam τὴν ἐμὴν ψυχὴν: namque ἡνιοχεύω est verbum transitivum. Incerti Epigr. Anth. Gr. IV. p. 509. Brod. ἄξιός ἐστι πόλιν καὶ τέτρατον ἡνιοχεύειν. Error inde ortum esse videtur, quod in codice quodam scriptum fuit, ex explanatione, ὅτι τῆς ἐμῆς ψυχῆς τὰ ἥνια ἔχεις. Similis est corruptela, quam exhibet Athenæi Epitomes codex Parisinus, in quo, pro οὐκ εἰδὼς, mendose οὐ γὰρ οἶδας exaratum est. Propert. III. 15. 9. *Nec femina post te | ulla dedit collo dulcia vincla meo.* Cf. et Horat. Od. I. 33. 11. III. 9. 18.

V. 85. *μανίη, furor, vel flagrans amor, quod dixit Horat. Od. I. 25. 13. Soph. Antig. 790. ὁ δ' ἔχων (τὸν ἔρωτα sc.) μέμνηε. Theocr. Id. XI. 10. ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις, | ἄλλ' ὄλοFais μανίαις. Mosch. Id. VI. init. ἤρα Πὰν Ἀχῶς τὰς γείτονας, ἤρατο δ' Ἀχῶ | σκιρτητῇ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδῃ. Pseudo-Musæus 85. ἄλλοθεν ἄλλος | ἔλκος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλει κούρης. Virg. Æn. IV. 101. *Ardet amans Dido, trahitque per ossa furorem.**

V. 86. “ἐλίκων κομψὰ γεωμετρίης, si modo sanum, haud admodum perspicue dictum. τὰ κομψὰ, puto, θεωρήματα intelligi debent. ἔλικας, *curvas lineas* interpretatus est Gallicus interpres: nos generatim de *complicatis figuris* accepimus cum Dalecampio, qui totam phrasin sic reddiderat: *qui circumvolutos et implexos Geometricarum linearum anfractus adinvenit.*” SCHWEIGHÆUSER. Ad κομψὰ conferendus est Aristoph. Av. 194. qui νόημα κομψὸν dixit, h. e. περιττανὸν, περιλαλὸν, πιθανὸν, τεχνικὸν, ut exponit Scholiasta. Vide n. 52.

V. 87. κύκλον, *cæli orbem, cæli convexa*. Aristoph. Av. 1713. ὁσμή δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλον | χωρεῖ, καλὸν θέαμα. *ad alta cæli convexa*. Virg. Æn. VIII. 97. *Sol medium cæli conscenderat igneus orbem*. Et IV. 451. *Tædet cæli convexa tueri*. Et II. 250. *Vertitur interea cælum*. h. e. cæli orbis, κύκλος, collato Ennio apud Macrob. VI. 1. *Vertitur interea cælum cum ingentibus signis*.

Ibid. περιβάλλεται, *circumjicitur, circumit, cingit, amplectitur*, Angl. *encompasses, invests*. Xen. Cyrop. VI. 3. 30. ὅσῳ μείζον χωρίον περιβάλλονται. Cf. Virg. Æn. VI. 640. *Largior hic campos æther et lumine vestit | purpureo*. h. e. circumdat, περιβάλλεται, Angl. *vests*, vertente Drydeno.

V. 88. σφαῖρα, *sphæra, globus*; et hic de sphæra, quam dicunt, cælesti intelligendum est. Pseudo-Plato in Axiocho p. 371. τοῦ πόλου ὄντος σφαιροειδοῦς, οὐ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δ' ἕτερον οἱ ὑπένερθεν. Cic. Tusc. I. 25. *Archimedes lunæ, solis, quinque errantium motus in spheram illigavit*. Qui tamen locus de sphæra astronomica, quam Anglice dicimus *an orrery*, potius intelligendus est.

Ibid. ἀποτασσόμενον, *certis in sedibus collocantem, definientem, digredientem*. Adverbio ἀποτασμένως, *definite, terminate*, utitur Orig. c. Cels. IV. p. 221. notante Joanne Seagero ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. ed. Lond. p. 9064. “ἀπομασσόμενον merito laudavit Ruhnck. Perapta sane sententiā, *imitando expressit, effinxit.*” SCHWEIGHÆUSER. Longe, ut opinor, præstat vulgatum.

V. 89. ἐχλίπεν, *calefecit, tepescit*. Ovid. Heroid. XI. 26. *Nescio quem sensi, corde tepente, deum*. h. e. calente ex amore. Claudian. B. Gild. 182. *Ut vino calefacta Venus*. Notandum autem, antepænultimam in χλιαίνω ancipitem esse, quod notavit Maltbyus. Alexis Athen. IX.

p. 379. B. ὥστ' ἢ προοπτήσαντα χλιαίνειν πάλιν. Sophoclis Epigr. ibid. XIII. p. 604. F. δε με χλιαίνων | γυμνὸν ἐποίησεν.

Ibid. δὲν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων κ.τ.λ. Laert. Vit. Socratis: ταῦτα δὴ καὶ τοιαῦτα λέγων καὶ πράττων, πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη, Χαιρεφῶντι ἀνελοῦσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον· Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος. Schol. ad Aristoph. Nub. 142. δῆμου δὲ ἦν ὁ Χαιρεφῶν Σφήττιος. τούτῳ καὶ ἡ Πυθὼ δοκεῖ τὸν περὶ τοῦ Σωκράτους χρησμὸν εἰπεῖν· Σοφὸς Σοφοκλῆς· σοφώτερος δ' Εὐριπίδης· Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Pergit Scholiasta: τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν (ὁ Δημοχάρης supplet Menagius) ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἐξαμέτρους εἶναι. Sed hæc sive Democharis, sive ignoti scriptoris, protinus refellit Vetus Interpres, adductis nonnullis vel antiquiorum temporum responsis, metro iambico conscriptis, recentiorum autem ejusmodi, sua ætate editorum, mentione de industria missa. τὸ μὲν καὶ ἐπ' ἐμοῦ, ait ille, μέχρι καὶ νῦν κεχρηκέναι τὸν Πύθειον οὕτω, παρήσω λέγειν. Quæ verba Scholiastæ antiquitatem satis luculenter demonstrant. Audiendus Athen. V. p. 218. E. Κὰν ἄλλοις δ' ὁ Πλάτων φησι Χαιρεφῶντα ἐρωτῆσαι τὴν Πυθίαν εἴ τις εἴη Σωκράτους σοφώτερος· καὶ τὴν ἀνελεῖν, μηδένα. κὰν τούτοις δὲ μὴ συμφωνῶν Ξενοφῶν (Apolog. 14.) φησι “Χαιρεφῶντος γὰρ ποτε ἐπερωτήσαντος ἐν Δελφοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ, ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων πολλῶν παρόντων, μηδένα εἶναι ἀνθρώπων ἐμοῦ μῆτε δικαιοτέρον μῆτε σωφρονέστερον.” πῶς οὖν εὐλογον ἢ πιθανὸν Σωκράτη τὸν ὁμολογούντα μηδὲν ἐπίστασθαι σοφώτατον ἀπάντων ὑπὸ τοῦ πάντα ἐπισταμένου θεοῦ ἀναβρῆθῆναι; εἰ γὰρ τοῦτό ἐστι σοφία, τὸ μηδὲν εἰδέναι, τὸ πάντα εἰδέναι φανλότης ἂν εἴη. Quem locum hodiernorum temporum τοῖς παντολόγοις, quos vocant, lubens propino.

Ibid. χράω, χρώ, *oraculum edo.* “Sophocles Electr. 35. χρῆ μοι τοιαυτὸ ὁ Φοῖβος, ὦν πεύσει τάχα. Cæd. Col. 87. Φοῖβον τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες, Ὅς μοι, τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ, Ταύτην ἔλεξε παῦλαν. Apollon. Rhod. I. 301. ἐπεὶ μάλα δεξιὰ Φοῖβος ἔχρη.” POWSON. Gloss. ad Cæd. Col. l. c. ἐξέχρη. ἐμαντεύετο. Etymol. Mag. Χρῶ, τὸ μαντεύομαι, ὡς τὸ, Τοιαυτὸ ὁ Φοῖβος χρῆ. ubi Electræ locum, memoriæ vitio, depravavit.

V. 91. Κύπρις μηνίουσα, *Venus irata.* Cf. Theocr. Id. I. 95. ἦνθ' ἐγὼ μὰν ἀδεῖα καὶ ἀ Κύπρις γελάοισα, | λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα. Hesychius: μηνίειν. ὀργίζεσθαι. De præultima ancipiti vide Maltbyum et Brassium in v.

Ibid. πυρὸς μένει, *ignis violentia*, h. e. igne. Hom. Od. A. 219. ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο | δαμνᾷ. Hesychius: Πυρὸς μένος. πῦρ, περιφραστικῶς. ἡγουν, πυρὸς δύναμις. Sic ἀνέμων μένος, pro ἀνεμοι, dixit Hom. Od. E. 478. T. 440. ut Fīs ἀνέμων et ποταμοῦ, pro ἀνεμος et ποταμός, Il. O. 383. Φ. 356. Eadem ratione κλεινὴν Πολυ-

veíkous βίαν, pro τὸν ἐνδοξον Πολυνείκην, dixit Euríp. Phœn. 55. (vide Schol. ad l.) Βόλβης ἐλειον δόνακα, pro Βόλβην ἐλειον καὶ δονακώδη, Æsch. Pers. 500. notante Blomfieldio, *summa opum vi*, pro summa ope, Virg. Æn. IX. 532. ex Ennio apud Macrobr. VI. 1. *vis innumerabilis servorum*, pro servi innumerabiles, Cic. Harusp. Resp. 11. *Lentuli somnum, Cassii adipem, Cethegi temeritatem*, pro Lentulum somnolentum, Cassium obesum, Cethegum temerarium, Id. 3 Cat. 7. Sic et Drydenus nostras, de Miltono: *The force of Nature could no further go. h. e. Nature. Chattertonus nostras, Battle of Hastings* 526. *The curlynge force of smoke he sees in vayne. h. e. the curling smoke.* Vide Matthiæ Gr. Gr. 430. 6. Thiersch. Gr. Gr. §. CCCXIV. 6. b.

Ibid. ἐκ δὲ βαθείης ψυχῆς, et ex profundo animo. Æsch. Sept. c. Theb. 590. βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος. Id. Suppl. 410. δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου. Quamquam suspicor vertendum potius esse, et ab imo pectore, vel corde. Hom. Il. T. 125. Φῶς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὅζν κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.

V. 92. κουφοτέρας ἐξεπόνησ' ἀνίας, *leviores sollicitudines egessit.* Xen. Mem. I. 2. 3. τὸ δὲ ὅσα γ' ἡδέως ἢ ψυχὴ δέχεται, ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε. *excoquere.* Ovid. Trist. IV. 3. 37. *Est quædam flere voluptas: | expletur lacrymis egeriturque dolor.* Horat. Epod. XIII. 14. *Levare diris pectora | sollicitudinibus.* Vide n. 55.

V. 93. οἰκ' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος, in domo *Aspasie versans, ad Aspasiam ventitans.* Est autem πωλεύμενος Ionicum pro πωλούμενος. Hom. Od. B. 55. οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡματα πάντα. Et X. 351. ὡς ἐγὼ οὔτι Φεκῶν ἐς σὸν δόμον, οὐδὲ χαρίζων, | πωλεύμην. Hesychius: Πωλεῖσθαι. ἐπιμελῶς, τὸ πολλάκις φοιτᾶν. ubi ἐπιμελῶς καὶ π. φ. Taylorus ad Lys. p. 179. notante Albertio. Malim: ἐπιμελῶς τε καὶ π. φ. Idem: Πωλεῖται. συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεται. Cf. supra ad v. 53. De huiusmodi formis Ionicis, etiam in scena Attica latitantibus, consulendus omnino est Elmsleius ad Eurip. Med. 413. De Socrate et Aspasia vide Plutarch. Vit. Pericl. p. 165. B. Athen. V. p. 219. B. et 220. E. XIII. p. 569. F. 570. A. et 589. D.

Ibid. οὐδέ τι τέκμαρ εἶρε, neque exitum ullum invenit. Adumbravit Hermesianax Hom. Od. Δ. 373. ὡς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμαρ | εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων. Vide et 466. Il. H. 30. ὕστερον αὐτὲ μαχήσοντ', εἰσέκε τέκμαρ | Φιλίον εὐρωσιν. Cf. Propertii locum allatum in n. 56. Hesychius: Τέκμαρ. πέρας, τέλος. Idem: Τέκμαρ. τέλος. Homerum in Odyssea imitatus est Miltonus, Par. L. II. 561. *And found no end in wand'ring mazes lost.*

V. 94. λόγων πολλὰς εὐρόμενος διόδους, qui *quæstionum multos exitus noverat.* h. e. qui cujusque sermonis, cujusque rationis, aut quæstionis

propositæ, multos exitus reperire potis erat. Est autem *δίτοδος* i. q. *διέξοδος*. Hesychius: *Διεξόδους. ὅθεν ἐκπορεύονται.*

V. 95. *ἄνδρα Κυρηναῖον δ' κ. τ. λ.* Hunc versum citat Dausqueius ad Sil. Ital. VIII. 57. tanquam exemplum, quo probetur, primam in *Κυρήνη* interdum corripri. Vide omnino Maltbyum in v. qui notat plerumque produci hanc syllabam. Eadem est ratio quantitatis apud Latinos. Vide Facc. et Forc. Lex. in *Cyrene* sub fin.

V. 96. *χλιδανός, mollis, delicatus, luxuriosus*, Angl. *soft, delicate, voluptuous*. Hesychius: *Χλιδανή. τρυφή.* Æsch. Pers. 550. *χλιδανῆς ἤβης τέρψιν.* Vide et Eurip. Cycl. l. c. in n. 60. Pseudo-Phocyl. 200. *Ἀρσεσιν οὐκ ἐπέουκε κόμη, χλιδαὶ δὲ γυναιξίν. delicæ, luxus.* Nisi potius de cincinnis delicatis locus intelligendus sit, ut in Soph. Elect. 52. *καρτόμοις χλιδαῖς | στέψαντες.* Vide Suid. in *Χλιδή*. Notandum autem præultimam in *χλιδῇ* Pseudo-Phocylidem produxisse, quæ in probæ notæ scriptoribus semper brevis est. Ceterum cum emendatione mea facere videtur Antipatri Sidonii Epigr. Anth. Gr. III. p. 327. Brod. *τὴν καὶ ἅμα χρυσῷ καὶ ἀλουργίδι, καὶ σὺν ἔρωτι | θρυπτομένην, ἀπαλῆς Κυπρίδος ἀβροτέραν, | Λαῖδ' ἔχω, πολιῆτιν ἀλιζώνιο Κορίνθου.*

Ibid. *ἡράσατο.* Vide supra ad v. 49.

V. 97. *ὀξὺς, acutus, acer.* Thucyd. VIII. 96. *διάφοροι γὰρ πλείστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς.* Cic. Attic. XII. 38. *Homo acutus magis quam eruditus.* Id. Nat. Deor. II. 6. *Acerrimo ingenio vir.* Hesychius: *Ὅξυς. ταχὺς, δριμύς, φρόνιμος.*

Ibid. *ἡνήνατο*, (ab *ἀναίνομαι*) *abnuī, detrectavit, repudiavit*, Angl. *shunned, avoided, eschewed, slighted.* Hom. Il. Σ. 450. *ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἡνήνατο λοιγὸν ἀμύναι.* ubi male Heynius *ἡναίνοτο*. Oppian. Cyneg. III. 375. citante Ruhnkenio: *εἰ δὲ κ' ἀνηναμένη φεύγῃ φιλοτήσιον εὐνήν.* Hesychius: *Ἠνήνατο. ὑπερηφάνησεν.*

Ibid. *λέσχη*, proprie, *colloquium, confabulatio, sermocinatio*, et inde *locus, quo convenientes confabulabantur*, vel *philosophabantur*. Vide n. 62.

V. 98. *φεύγων, οὐδὲ μένων.* Vide nn. 61, 62.

Ibid. *Ἐφύρη*, vetus nomen Corinthi. Vide n. 62. et Steph. Byz. in *Ἐφύρα* et *Κόρινθος*. Agathias Anth. Gr. III. p. 328. Brod. *ἔργων εἰς Ἐφύρην, τάφον ἔδρακον ἀμφικέλευθον | Λαῖδος ἀρχαίης, ὡς τὸ χάραγμα λέγει.* Simonides apud Plutarch. de Herodoti Malign. T. II. p. 872. D. *μέσσοι δ' οἱ τ' Ἐφύραν πολυπίδακα ναιετάοντες, | παντοίης ἀρετῆς ἰδρῖες ἐν πολέμῳ, | οἳ τε πόλιν Γλαύκοιο Κορίνθιον ἄστρῳ νέμοντες.* Ubi inter Ephyræ et Corinthum distinguit Simonides. Nempe in unum coaluere hæ duæ urbes, perinde ac nostræ *London* et *Westminster*. Est Fragm. XX. Propert. II. 6. 1. *Non ita complebant Ephyræ Laidos aedes, | ad cuius jacuit Græcia tota fores.*

Ibid. ἐβίω, *vixit*, 2. aor. tanquam a βίωμι. Hom. II. K. 174. ἡ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἥ ἐ βιώναι. Herod. IX. 10. οὐ πολλὸν χρόνον τινὰ βιούς. ἐπεβίων habet Thucyd. V. 26. ἀνεβίω autem Andocid. de Mysteriis p. 62. Reisk. Vide Matthiæ Gr. Gr. 226. Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 30.

GEORGII BURGESSII EPISTOLA CRITICA.

JACOBO BAILEIO GEORGIUS BURGESIUS S.

Enixe tibi petenti, Vir amicissime, ut plagulas tui libelli jam prelo madidas percurrerem, fuisset, mehercule, omnis humanitatis expers, ni, quantum in me esset, satisfacere conarer. Neque id a memetipso impetrare potui, quin dapibus a te undique conquisitis meam quoque symbolam conferrem. Etenim mensam vidi oneratam magis quam ornatam; unde conviva quilibet elegantior abiturus erat, potius id, quod non scripserat Hermesianax, edoctus, quam eo, quod scripsit, delectatus. Notas igitur ad te misi brevissimas, (nam prolixiores usque sum aversatus) plenasque conjecturarum; quia locis plane desperatis unica via salutis pandetur ab artis conjectandi peritis. Hermesianactis fragmentum Critici, sat scio, tractaverunt primarii; quorum vestigia mihi satis erit adorare; sequi etenim non nisi longo post intervallo mihi a natura concessum fuit. Igitur non ægre feram, si forte a scopo, quem illi non poterant attingere, visus ipse fuero deflecti; neque magnopere gloriabor, fortuna usus feliciori. In his enim studiis sæpe evenit, ut errores aliorum rectam aliis viam commonstrent.

V. 3. Vice ineptiarum ἐπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χώρον, lege ἐπλευσεν ὃ ἀκάκου κατὰ βένθεα χώρον. Redde ἀκάκου *sine noxa*. Sic et in Psalm. David. *Yea, though I walk through the valley of the shadow of Death, I will fear no evil*. Cf. et Horatianum, *Te vidit insons Cerberus*: ubi *insons* est idem atque *innocuus*.

4. Vice ἀκοήν haud male Lennepius κοινήν, qui poterat advocare Sophocleum τὸν πολὺκοῖνον Ἀἶδαν in Aj. 1193. Mihi tamen præplacet νεκύων, propter Homericum νεκύων κατατεθνηϊώτων, et Sophocleum οἵχεται θανὼν in Phil. 415.

5, 6. Plane inepta sunt μακρὸν ἀντεῖ ῥεῦμα. Fluvius scilicet, Camo similis, inter arundines lente fluens, magnos clamores, torrentis instar, ciere poterat! Lege, quod scripsit, nihil enim aliud poterat scribere, Poeta, μακρὸν ὥρτει—Hesych. ὥρτεις.—κοιμᾷ. Ergo μακρὸν ὥρτει concinit cum illo Moschi, εὐδομος εὖ μάλα μακρὸν—ὑπνον.

6. διὰ μεγάλων ῥυομένης δονάκων. Inepte, ut solet, Hermannus συρομένης. Palus scilicet aquæ modo non stagnantis σύρεσθαι potest! Lege φθειρομένης—De φθείρεσθαι, *vagari*, vid. Brunck. ad Soph. Œd. T. 1502. χέρσους φθαρήναι. Quod ad μεγάλων δονάκων, etsi epitheton tale stare poterat, prætulerim tamen μαλακῶν, *rotten*.

8. Frustra conatus es tueri παντοίους ope loci HomERICI, cujus ratio est plane diversa. Unice verum est, quod conjecit Valckenær. ἀνταίους—Vide mea in Æsch. Suppl. p. 194. et Blomfield. ad Callimach. H. in Dian. p. 104.

9, 10. Κώκυτον τ' ἀθέμιστον—Ἡδὲ—Misere se vexant Critici emendando istud ἀθέμιστον. Neque id mirum est. Nemo etenim vidit Poetam scripsisse, Κώκυτον (θαυμαστὸν) ὑπ' ὀφρύσι μειδήσαντα Εἰδε. Ineptit more solito Hermannus insolito suo δνέθιστον.

13. μεγάλους—ἀνακτας. Mirum profecto dictum hoc de Plutone et Proserpina. Lege "Ενθεν αἰοιδίῳν λιγέ' οὖς ἀνέπεισεν ἀνακτος. Meum οὖς—ἀνακτος ulnis ambabus amplexus esset Grayius, si superetes esset, uti auguror e suo, *Or Flattery soothe the dull cold ear of Death*. De οὖς sæpe depravato, et præcipue quum sermo fiat de auribus deorum, vide mea ad Eum. 120.

17. In πολυμνήσῃσιν egregie vidit Blomfieldus μύσῃσιν latitans. Sed et me male habet istud παρὰ πέζαν. Legere soleo "Ἦτε πάλαι μύσῃσιν Ἐλευσίνος περιπλέξει Εὐασμὸν κρυφίῳν δεῖξ' ἔφορος λογίων.

19. Verissime Blomfield. Πάριον ὀργειῶνα νόμφ—

21. Jure hærent VV. DD. in Βοιωτόν. Emendare debebant Φῆμι δὲ Κυμαίων τὸν—

22. πάσης ἥρανον ἱστορίας. Hoc plane ineptum est; quasi Hesiodus esset historiæ omnis peritus. Legi debet πάσης ἥρανον εὐσπορίας. Respexit Hermesianax ad Hesiodi præcepta agri de colendi, unde uberri-mus proventus fieri solet, ratione.

23. Probe VV. DD. ἐκόνθ'.

24. Ἠοίην. Lege Ἠσιώνην, quo nomine fuit Promethei uxor, uti patet ex Æsch. Prom. 569.

25, 6. βιβλους, Ὑμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος. Ista nemini intellecta omnes, quasi facillima essent expeditu, sicco pede prætergressi sunt. Scripsit Hermesianax Ἠοίων πρώτης παιδὸς ἀπ' ἀρχόμενος. Anglice, *Beginning from the damsel, the first of the Ἠοιαί*. De præpositione ita nomini postposita quid verbis opus est?

27. αὐτὸς δ' οὗτος αἰοιδός. Ita jungi nequeunt voces istæ; quasi de Homero dici poterat οὗτος, iste. Scripsit Poeta Αὐτὸν δ' οἶδας αἰοιδὸν—Cf. infra 49. Γινώσκεις. Mox lege λεπτὴν δ'—cum MSS. 3.

28. Verissime Ruhnken. Κύδιστον—

31, 32. Plane inter se pugnant ὀλίγην—νῆσον et εὐρείης—πατριδος.

Lege Πολλὸν πετραίης—Fuit Ithaca saxosa, uti patet ex Od. Δ. 605. I. 27. &c.

35. Jure statuit Huscchius Græce dici debere πολλὰ, minime vero πολλὸν, ἀναγλῆς, uti patet ex Homericis, quod ipse citasti, Od. II. 205. Inde suspicor Hermesianactem scripsisse Μίμνερος δὲ, τὸν ἡδὺν ὅς ἐστ', ὅτε πόλλ' ἀνίψ' ἔτλη, Ἥχον—

37, 8. Præ conjecturis aliorum vide num meæ sordeant: Καίετο μὲν Ναννοῦς· σκολιῶ δ' ἐπὶ πολλαίκι λωτῶ Κημὸν θείς, κοίμας', ἢ σφ' ἔχε σύχιν', ἀνίην. Vero proxime accedebat Weber cum suo ἐκλυσιν εἰχ' ἀνίης.

39. Verbum nauci est Ἥχθες. Lege Ἑσχεθε—

40. Vice τοιάδ' opportune MS. A. exhibet ῥ' οἶαν. Ibi latet ποίνιμ'—Redde *Inimicum exosus, voces remisit ultrices.*

43. Lege, cum Goettlingio, Δαρδανίην δὲ θανούσαν.

44. Feliciter conjecisti Αἴλινον αἰάζων.

51. Intelligere nequeo Καὶ γὰρ τὴν ὁ μέλιχρος ἐφωμίλησ' Ἀνακρείων. Poteram vero intelligere Καὶ χάρι' ἦν ὁ μέλιχρος, ἐφ' ᾧ μείδησ', Ἀνακρείων Στελλομένη. Et suaveolens Anacreon, cui arridebat (Sappho), fuit deliciis illi arcessita a puellis Lesbii.

54. Vice οἰνηρὴν δούριν quantocius reponere ἡγορέη δούρων.

55. Λέσβον ἐς εὐνοινον. Cf. Soph. Phil. 548. ἐς τὴν εὐβοτρυν Πεπάρηθον.

57, 8. Ἀθίς δ' οἷα μέλισσα πολυπρήωνα κολώνην Λείπουσ'. Quid sibi velit πολυπρήωνα κολώνην juxta cum ignarissimis nescio. Scio tamen auctorem scripsisse Ἀθίς δ' οἷα μέλισσ' ἀπ' ἄλης τὸ βεῦμα Κολωνοῖ Λείβουσ'. Anglice, *And as the Attic bee after its wanderings distills its stream at Colonus.* In animo habuit Hermesianax Aristophanis verba, quæ conservavit Sophoclis Vitæ scriptor Anonymus; φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης ὅτι κηρὸς ἐπεκαθίζετο τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ, ἄλλοι δὲ Σοφοκλέους τῷ μέλιτι τὸ στόμα κεχρισμένον—Unde nullo negotio Comici verba possunt erui, ἀλλ' ᾗδὲ μοι τὰ Σοφοκλέους, Οὐ μέλιτι τὸ στόμ' ἦν ὅλον κεχρισμένον, Ὅτε κηρὸς ἐπεκαθίζετ' αὐτοῦ χεῖλεσιν. Ita enim ᾗδὲ μοι τὰ Σοφοκλέους ad amussim conveniunt cum Aristophanico in Δαιταλ. Fr. XVI. Ἄισον δὴ μοι σκολιὸν τι λαβὼν Ἀλκαίου κάνακρέοντος: necnon Ecphantideo Ἐκ Μεγαρικῆς κωμωδίας ᾗσμ' ᾗδὲ μοι: uti probe emendavi ineptum ᾗσμα δίδεμαι ad Eumen. 710. quod facere non poterant Meinekus ad Menand. p. 382. Bakus in Biblioth. Crit. Nov. T. IV. p. 3. Goettling. ad Aristot. Polit. p. 460. Cum Aristophanicis confer illud Eupolideum Πειθῶ τις ἐπεκαθίζετ' ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν, necnon ignoti fragmentum Comici apud Philostratum p. 884. ed. Olear. ἡ που τις καὶ ἀναφθέγγεται μικρὸν ἐπὶ σοὶ Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρώγιον—ubi legi debet manifesto—Μουσῶν ἐκ Κολωνοῦ—unde verba, opinor, Aristophanis eruas Μουσῶν ἀπὸ Κολώνηθεν ὅλον ἀνθρώγιον Ὅ οὐδὲ παῖς καδίσκου περι-

ἐλειχε τὸ στόμα. Quod ad ἀπ' ἄλης, rectius fortasse diceretur ἐξ ἄλης, uti patet e notis meis ad Eurip. Troad. 503. βασιλικῶν ἐκ δερνίων, et Wakefield. Silv. Crit. IV. p. 209. qui poterat emendare Philemonis Ephebi fragmentum legendo Καὶ νύκτα χειμασθέντες, εἴτ' ἐκ τοῦ κακοῦ Σωτηρίας ἐπέτυχον· ἢ τὸ πνεῦμα γὰρ Αὐτοὺς ἔσωζ', ἢ ὃν ἡμέρᾳ φανείς λιμήν: necnon fragmentum Cratineum in Δηλιάσιν, "Ἴν' ἐκ σιωπῆς τῆς τέχνης ῥάζωσι τὸν λοιπὸν χρόνον: fuit enim sermo de Pythagoræ discipulis, quibus silentium per quinquennium indicebatur. Quod ad vocem ἄλη sic in pejus mutatam, Wakefieldus eam egregie detexit latentem in ἄλλοισιν, cujus in locum substituit ἄλαισιν in Eumen. 237. Verba Hermesianactis satis bene explicat Horatius, *ego apīs Matinæ more modoque—per laborem plurimum—carmina fingo.*

59, 60. Ilgenio adjutus et Lennepio, verba Hermesianactis restituere conabor legendo Βάχχον καὶ τὸν Ἑρωτ'· ἐγέραιρε Θεωρίδος εἶδος, Ἦν ὅπα Μουσάων αἰσ' ἔπορεν Σοφοκλεῖ. Voce Musarum, qua Sors donavit Sophoclem, ille Theoridis formam concelebravit. Ilgenii est εἶδος.

62. Καὶ πάντων μῖσος. Hæc sunt plane inepta; quæ corrigere poteris legendo τὸν αἰεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα Κύπριν, τὸν μῖσος κτώμενον—Nempe Κύπριν pendet de πεφυλαγμένον. Sæpe sic perfectum passivum activi regimen sibi vindicat.

63, 4. Vice σκολιοῖο—τόξον prætulerim σκολιοῖο. Certe arcus obliquus a scopo aberret necesse est. Hinc intelligas Eurip. Augæ Fragm. 13. Dind. et corrigas legendo Ἡ κέρας ὄρθιον ἦν καὶ νευρά. Fuit enim sermo de Diana venatrice. Cum σκολιοῖο—τόξον conferri potest Euripideum in Herc. F. 199. Τυφλοῖς πρόσωθεν οὐτάσας τοξεύμασι. Certe Cupidinis sagitta dici potest σκορία. Is enim, si quis alius, inter tenebras arcum tendere solet.

65, 6. Μακεδονίης πάσας κατενίστατο λαύρας Αἰγείων μέθεπεν δ' Ἀρχέlew ταμίην. Loca tantopere corrupta non Criticum solummodo, sed et Poetam, cum Critico junctum, postulant. Idcirco ipse nullo molimine veram scriptoris manum restituere possum. Lego igitur—Μακεδονίης πάσης κάλ' αἰείστατο λαύρα, Αὔγης ὄμμαθ' ὄτ' ἦδ' Ἀρχέlew τ' ἀνίην. Puella Macedonica, nomine Αὔγη, cujusque in honorem, uti suspicor, scripsit fabulam ὁμώνυμον Euripides, poetam regi videtur prætulisse; atque ita, quæ Archelao fuerat olim gratissima, ingrata maxime facta est. De prosopopœia αἰείστατο λαύρα cf. Virgilianum *ipsa hæc arbusta vocabant.* Vid. mea ad Soph. Phil. 1122. Archelai quoque in honorem scripsit Euripides fabulam Temenum, uti patet ex Agatharclide apud Phot. Biblioth. p. 444. ed. Bekker.

67. Recepta lectione Aldina Εἰσόκε τοι δαίμων Εὐριπίδῃ—legi debet εὔρεν vice εὔρε', juxta illud ἔφυγεν κακὸν, εὔρε δ' ὄλεθρον—Anglice *out of the frying-pan into the fire.*

71, 2. Φιλόξενον, οἷα τιναχθεὶς Ὀρυγῇ ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως. Ineptum est, ut nihil supra, istud ὠρυγῇ, et ταύτης—πτόλεως vix et ne vix quidem intelligi potest. E Schol. ad Theocr. XI. 1. patet Philoxenum scripsisse carmen titulo Κύκλωψ; et e Marone novimus Cyclopem esse Ætnæum. Inde elucebit veritas conjecturæ meæ, Φιλόξενον, οἷα τιναχθεὶς Κῆρ λέγ', ὃς Αἰρναίης—Ibi λέγ' est ἔλεγε. Redde κῆρ, cor, sensu Homérico. De voce Αἰρναῖος alibi depravata vid. mea in Platon. Hipp. Maj. c. 24. n. 13.

73, 4. Γινώσκεις, αἰτούσα μέγαν πόθον, ὃν Γαλατείης Αὐτοῖς μηλείοις θήκαθ' ὑπὸ προγόνους. Verba proxima nequeo intelligere. Nihil hic habet formula notissima αὐτοῖς μηλείοις. Nec priora satis intellexit Ruhnkenius. Vidisset enim alioqui in scriptura corrupta καὶ οὐσα latere emendatam—ἴν' ἔκαυσε μέγας πόθος ὃν Γαλατείης Εὖ τοῖς μηλείοις κάθητ' ἔπη προγόνους. Redde Anglice *You know where a great passion burnt him, who made verses on the firstlings of Galatea's flock*. Ita Shakspearus amatorem depingit, *Sighing like furnace with a woeful ballad Made to his mistress' eyebrow*. Syntaxis est—ἔκαυσε (τοῦτον) ὃς—

78. πασαν ῥυόμενον λαλῖν. Vice inepti ῥυόμενον lege τριζόμενον, exercitatum. Vid. Lexica in Τρίβων.

81, 2. Parum mihi satisfaciunt περὶ πικρὰ, vel περὶ πυκνὰ, et δεινὴ μύθων κῦδος—sed nihil habeo, quod reponam probabile; idemque dictum puta de φαίνόμενον in v. 84.

88. βαιῖ ἐνὶ σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον. Hæc emendare voluit Ruhnken. legendo ἀπομασσόμενον. Scripsit Hermesianax πάντα τὰ εἰσάμενον. Hesych. Ἑισάμενος. ὁμοιώσας, ex Hom. II. B. 22. II. 720. &c. Redde πάντα τὰδε, hoc universum. De formula πάντα ταῦτα vid. Heindorf. in Platon. Phædon. p. 75. E.

91, 2. Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει. ἐκ δὲ βαθείης Ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεπὸνῃσ' ἀνίας. Hæc, quæ nemo intellexit, omnes emendare conantur. At nulli res prospere successit. Lege Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει· εὔσε βαθείας Ψυχῆς κουφοτέραις ἐξαπίνως ἀνίας. Hesych. Εὔσαι. καῦσαι. Respexit Hermesianax ad Hesiodæum Εὔει ἄτερ δαλοῦ.

93, 4. Lege Οἶκ' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος οὐκ ἔτι τέκμαρ Εὐρ' ὁ λόγων—

96. Vice inepti Ἀπιδανῆς Λαῖδος lege ἡπιδανῆς Λαῖδος. Hesych. Ἥπιδανός. ἡλίθιος. Quod epitheton probe opponitur illi ὀξύς.

Hæc sunt, quæ nostra liceat te voce monere; *Vade age, et exiguas Musæ fer ad æthera Graiæ Reliquias*. Sed vehementer metuo ne tu librum sis editurus eo tempore, quo literæ omnes, nisi quæ schedas Pickwickianas, et ineptias ejusdem farinæ, redoleant, lectores aut nullos, aut paucos, allicere queant. Omnes enim hodie loquimur de semitis ferreis; de machinis vapore motis; de viis etiam sub Thamesim flu-

vium actis; de ossibus fossilibus, mundi jam per millia annorum extincti documentis mehercule! quantivis pretii: et adeo fervent studia Pantologiæ, ut satius fuerit mori quam e domo exire, nisi sis paratus lingua volubili, et cerebro scientiis refertissimo, de rebus omnibus et quibusdam aliis disputare. Igitur, ne mortuus esse videar inter Philosophos vivos et florentes, Pantologiæ me totum dedi. Fuit tamen quum literis Græcis haud segniter incumberam, et loca innumera emendationibus optimis sanabam. At vidi tandem eas editores Germanos suis popularibus tribuere solere, Britannos vero negligere penitus, et constitui mecum omnia mea blattis reservare, ne porcis margaritas projicere viderer, aut fures thesauris insperatis ditare; neque tecum hæc communicassem, nisi tibi voluissem ostendere quanta cum voluptate perlegerim annotationes tuas doctas simul et ingeniosas. Vale.

EPISTOLÆ CRITICÆ POSTSCRIPTUM.

P. 44. l. 5. a fin. Atqui Hesych. scripsit ἐν γύαις Λιβύσι.

P. 45. l. 19. Hesychii gl. emendavit Porson. ope cod. Schow. legendo Λωτοῦ τ' ἔρωτες—uti jam monui ad Eurip. Troad. 447.

P. 49. l. 19. In Suidæ gl. Ἰάλεμον—λέγουσι δὲ αὐτὸν υἱὸν Καλλιόπης κακοδαίμονα καὶ ὑστεροῦμενον καὶ ὀρφανόν—lege quantocyus—καὶ ἔστερμένον νοῦ—Ita Beattie de suo *Minstrel* cecinit, 'Some deem'd the boy was *crazed*, some thought him *mad*.' De νοῦς ubique depravato poteram equidem multa dicere. Sed uno loco contentus ero. In Soph. Aj. 404. vulgo legitur ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον Φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν. At in tali re minime se alloqui Tecmessam decebat. Omnis sermo ad Ajacem unum debebat dirigi. Scribe, quod scripsit Tragicus, ὦ δύσταλαν, νοῦ τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον Φωνεῖν, ἃ πρόσθ' ἄνους τις οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν. Ita enim probe inter se opponuntur νοῦ χρήσιμον, et ἄνους. Amice quoque conspirat Sophocleum νοῦ—χρήσιμον cum Euripideo τὸ χρήσιμον φρενῶν in Phœn. 1730. Interpungi potest et ὦ δύσταλαν νοῦ—cui simile est Δεῖλαιε τοῦ νοῦ in OEd. T. 1347. et Δύστηνος φρενῶν Herc. F. 480. Quod ad ἄνους attinet, ab amentibus librariis scriptum, et editoribus acceptum, satis superque rem persecutus sum ad Popponis Prolegomena p. 106. 276. 300. Poteramque etiam hodie Monkio dicere verbis Euripideis in Alc. 803. Ταῦτ' οὖν ἀκούσας καὶ μαθὼν ἔννον πάρα—'in posterum, Præsul, ede meum ἔννον vice infæcti ἐμοῦ, quod ter ad minimum edidisti.'

Ibid. l. 20. Si quid video, Αἰλινος est nihili vox, quæ fuit sincera αἰ λίνον. Id patet e Xenoph. K. II. II. 26. ἐνιοι καὶ ἐν ψῆδαῖς καὶ ἐν

λίνους οἰκτρὰ ἄττα λογοποιούντες. Ad hanc normam redigendi sunt et Pindarus in fragmento apud Schol. Vatican. in Pseud-Euripid. Rhes. 895. ἀ μὲν ἀχέταν λίνον αἴλινον ὑμνεῖν—et Æschylus in Agam. 119. Αἶ λίνον, αἶ λίνον εἰπέ· τὸ δ' εὖ νικάω· et Euripides in Orest. 1393. Αἶ λίνον, αἶ λίνον, ἀρχῇ θανάτου βάρβαροι λέγουσιν, αἶ, αἶ, Ἀσιᾶδε φωνῇ· et Ovid. Αἶ λίνον in sylvis idem pater αἶ λίνον· altis Dicitur inuicta concinnuisse lyra : ubi Græca vocabula inter Latina miscentur, sicut sæpe apud Lucretium et Ciceronem : unde, ut id obiter moneam, corrigas Horatianum 'Liparæi nitor Hebri' legendo 'λιπαρωπού nitor Ἀβρου'; atque ita λιπαρωπού concinet cum Venusino, vultus nimium lubricus aspici. Sed ut ad αἶ λίνον redeam. In Aj. 626. si Lobeckius 'fonte labra caballino proluisset,' illico gustasset insipida ista, quæ hodie præbent membranæ, et respuisset verba Sophocle plane indigna. Mel ipse primus e favo Coloneo elaboratum, nî fallor, promissæ dicar : Ἦ που παλαιῇ | μὲν ἱνιν τροφὸς ἀμέρα | λευκῇ δὲ γήρ- | α μᾶτηρ, ὅπ-
 ταν νοσοῦντα | φρενομόρως ἀκούσῃ, | οὐ λίνον, αἶ λίνον, | οὐδ' οἰκτρὰς
 γόνον ὄρνιθος ἀεῖδουσ' | ἥσει δύσμορος, ἀλλ' | ὀξύτῳ μάλ' αὐδᾶς | θρη-
 νήσει—quibus respondeant antithetica, Κρείσσων γὰρ Ἀἶδα | κέκευθ',
 ᾧ νόος ἦν ματῶν, | ὅς θ' εὖ πατρώ- | ας ἤκων γενεῆς ἄνωθεν | πολυπόνων
 Ἀχαιῶν | οὐκέτι σύντροφος | ὕρμαῖς δμ πεδρ', ἀλλ' ἐντὸς ὀμλεῖ | ὧ τλᾶ-
 μον πάτερ, οἶ- | αν σε μένει πυθέσθαι | παιδὸς—Inter hæc dedi μὲν
 ἱνιν τροφὸς pro μὲν ἔντροφος—ubi ἔντροφος intelligi nequit. E contra
 meum τροφὸς indicat matrem tempore præterito solitam esse nutricis
 muneribus fungi, quod et apertius indicatur infra 835. Ἀγγεῖλον ἄρας
 τὰς ἐμὰς μύρον τ' ἐμὸν Γέροντι πατρί, τῇ τε δυστήνῃ τροφῇ, Ἦ παντά-
 λαινα, (Vulg. Ἦ που τάλαινα) τήνδ' ὅταν κλῆθ' ἰσχυρῶν, Ἦσει λυγρὸν κω-
 κυτὸν ἐν τ' ἄσῃ πολύν. Vulgo hic τροφῇ de nutrice accipitur : sed ali-
 ter intellexit Billerbeckius, qui citat Phœn. 703. τροφὸς πάντων γὰρ, et po-
 terat citare magis ad rem Hesych. Τροφός.—μήτηρ. Meum quoque
 ἱνιν pro suo libenter agnovisset, si in vivis esset, Sophocles ; quod et
 Euripides fecisset, cui ipse ante Seidlerum vocem illam restitui in Iph.
 T. 1240. latentem in νιν. Diu quoque emendavi ineptum ὄρνιθος ἀη-
 δούς in ὄρνιθος ἀεῖδουσ', improbante Lobeckio, cui satis a me responsum
 est ad Poppon. p. 261. Et nunc emendo μὲν ῥῶας in μάλ' αὐδᾶς : ita
 enim ὀξύτῳ μάλα fiet climax rhetorica post γόνον : et ne quis hæreat
 in μὲν et μάλ' immutatis, is adeat mea ad Troad. 899. Neque pluribus
 mutandis opus erat in antistrophicis, ubi hodie legitur Κρείσσων γὰρ
 Ἀἶδα κέκευθον ὁ νοσῶν μάταν. At nullus hic sermo est de homine morbis
 oppleto, verum de parum sano. Id sentit et Scholiastes, cujus verba sunt,
 ὁ γὰρ μεμηνὼς καὶ τὰς φρένας διεφθαρμένος κρείσσων ἔδα κέκευθον : unde
 illico erui—ᾧ νόος ἦν ματῶν—memor Æschylei ματῇ τοῦργον in Prom.
 57. et Hesychii gl. Ματῶν. ματαιοπραγῶν ἢ μάτην ποιῶν : et sane Mus-

grav. voluit ματῶν, advocato Hesych. Μάταις. ματαιότησι, et poterat ad-
vocare CEd. T. 891. θυμὸν μαράζων. Nemo tamen hominum perspexit
κεύθων esse Tragici ab usu alienum. Semper alibi κεύθω est verbum
transitivum. Citat quidem Billerbickius CEd. T. 977. θανάων Κεύθει κά-
τω γῆς. Verum ibi Sophocles proculdubio scripsit Κέκευθε κατὰ γῆς :
uti patet ex CEd. C. 1523. Μήθ' οὐ κέκευθε, μήτ' ἐν οἷς κείται τόποις. An-
tig. 911. Μητρός δ' ἐν Ἀιδον καὶ πατρός κεκευθότιν. Statuit, probe scio,
Elmsleius ad CEd. C. 74. κεύθειν esse intransitivum; sed plane oblitus
erat Homericī κεύθε νόφ, et Euripidei κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις. Debit
statuere κεκευθέναι verbum esse neutrum, et emendare Iph. A. 111. ἃ δὲ
κέκευθε δέλτος ἐν πτυχαῖς, legendo ὧν δ' ἔκευθε (adeo ut ὧν pendeat de
πάντα in versu sequenti) et in Soph. El. 1120. τόδε Κέκευθεν αὐτὸν τεύ-
χος, scribere τόδε Κεύθει νιν ὄντ' οὐ τεύχος—ubi ὄντα οὐ idem sonant
atque οὐκ ὄντα. Mox Ald. et MSS. omnes exhibent ὃς ἐκ πατρώας
ἥκων γερεᾷς, metro laborante; cui Triclinius opitulari voluit inserendo
ἄριστος e vetusto, uti ait, libro. Scilicet legerat in Schol. ὃς ἄνωθεν
κατὰ πατρώας γερεᾷς ἄριστα ἥκων· λείπει γὰρ ἄριστος. Atqui illud
ἄριστα est interpretatio vocis εὔ, in ἐκ depravatæ: idcirco εὔ ἥκων le-
gebat Schol. quam phrasin satis illustravit Valcken. ad Hippol. 432. ne-
que debebat Triclinius infercire ἄριστος, verum eruere ἄνωθεν adhuc in
Scholiis latentem; ita enim ἄνωθεν reperitur in Theocr. Id. XV. Κο-
ρίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν: quod notare neglexi ad Soph. Phil. 180. ubi So-
phoclis locum jam sex plus annis exactis emendavi, et, sicut Cassandra,
'Dixi Germanis criticis non credita verba.' Postremo vice ineptiarum
ὀργαῖς ἔμπεδος perquam opportune Schol. exhibet ὀργαῖς: quod ducit ad
ἀμ πεδί, scil. 'per campos Trojæ.' Homericum est Ἀμ' πεδίον Il. E. 87.
96. Sed nimis longe sum ab αἷ λίνον deflexus. Redeo igitur, sicut
canis ad corium. In Epigrammate, quod Eustathius unus servavit, legi
debet "Ὀν γ', ὅσοι ἄμβροτοί εἰσιν, ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ Πάντες ἄμ' ἐν
θρήνοις (νέον εἰλ' ὃν ἄρ' αἶσ') ἀχόροισιν, Ἀρχόμενοι τε λίνον καὶ λή-
γοντες καλέουσι. Ibi vulgantur "Ὀν δὲ ὅσοι βροτοὶ εἰσιν—Πάντες μὲν
θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις ἡδὲ χοροῖσιν: quæ sunt, ut nihil supra, inep-
tissima, ne quid de vitio metrico dicam. Poetæ scilicet Linum inter
epulas choreasque erant ploraturi! et illum Linum, de quo alter Epi-
grammatista cecinit, ὦ Λίβε, πλείστα θεοῖσι τετιμῆνε· σοὶ γὰρ ἔδωκαν
Ἀθάνατοι πρῶτῳ μέλος ἀνθρώποισιν ἀεῖσαι Φωνῆσιν λιγυρῆσι· κότῳ δὲ
σὲ Φοῖβος ἀναρεῖ Ἐν τ' ὅπῃ λοξοτέρῳ· Μοῦσαι δὲ σὲ θρηνεύουσιν. Ita
enim legendum est, vice ὦ Λίβε θεοῖς τετιμῆμεν· σοὶ γὰρ πρῶτῳ μέλος
ἔδωκαν Ἀθάνατοι ἀνθρώποις φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι· Φοῖβος δὲ σὲ κότῳ
ἀναρεῖ, Μοῦσαι δὲ σὲ θρηνεύουσι ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ. Equis enim nescit
Pseud-Hesiodicum Ἀθανάτοις τε θεοῖσι τετιμῆνος ἐστὶ μάλιστα, (unde in-
serui πλείστα) aut non recordatur Anacreonteum Πῶλε Θρηκτὴ τί δή με

Λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα, ad meum ἐν τ' ὀπὶ λοξοτέρῳ explicandum simul et confirmandum? quoniam ὀπὶ hic sonat *vultu*, non, ut alibi plerumque, *voce*; nisi quis prætulerit Æolicum κότου—“Οππατι λοξοτέρῳ. Verum, quicquid de ὀπὶ vel ὀππατι statuas, noli dubitare de λοξοτέρῳ, pro δεξιτέρῳ: ita enim per lusum respicitur ad Λοξίας Apollinis nomen; et, si forte quæras aliud exemplum vocis λοξὸς corruptæ, reperies tale quid in notis meis ad Platon. Hipp. Maj. §. XVIII. n. 2. ubi emendavi εὐδόξως in οὐ λοξῶς, memor Lucianeorum: quibus et alium locum ejusdem scriptoris afferre possum in Jon. Confut. §. 14. λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε. Quod ad alterum epigramma attinet, ibi nihil hæsitans reposui Πάντες ἄμ' ἐν θρήνοις, νέον εἰλ' ὄν ἄρ' αἰσ', ἀχόροισιν: ad quæ me quasi manu duxit Euripides in Tro. 118. Ἐπάγουσα δὲ καὶ δακρύων ἐλέγοις, Μοῦσ' ἔτ' ἀκείται τοὺς δυστήνους, Ἄτας κελαδεῖν ἀχορεύτους: necnon in Androm. 1038. ἀχόρους στοναχὰς μέλποντο: unde corrigas Cycl. 487. Ἀχαριν κέλαδον μουσιζόμενος legendo ἀχορον: et e contrario Soph. El. 1069. ἀχόρευντα φέρονσ' οἱ εἶδη, legendo ἀχάριστα. Hinc egregie restituit Tyrwhittus Herc. F. 879. μαίνεται Λύσσης χορευθέντ' ἀναύλοις: quomodo legebat MS. Par. e prima manu, et confirmat ipse Tragicus suo κῶμον ἀναυλότατον in Phœn. 802. Neque distant illa in Æsch. Eum. 347. ὕμνος—ὑφόρμιγκτος. Agam. 999. τόνδ' ἄνευ λύρας—ὑμνῶδεῖ θρήνον Ἐριννύς. Athen. II. p. 55. Α. φθόγγους ἀλύρους θρηνοῦμεν. Et nunc demum intelligi potest et corrigi θρηνοῦδῶσιν ἀπαρχαῖς in θρηνοῦδέσιν οὔτε χορεαῖς apud Eustathium, quo teste Linus ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν πάντων θρηνοῦδέσιν ἀπαρχαῖς.

Ibid. l. 23. In Bion. Id. I. 90. vice Αἰ, αἰ, καὶ τὸν Ἀδωνιν ἐτι πλέον—legi debet καλὸν vice καὶ τὸν, ubi καὶ est plane ineptum. De τ et λ permutatis vide Pierson. ad Mœr. p. 254. ubi restituit egregie λαταγὺς pro ἀλλαγάς. Similiter in Hom. Il. X. 402. Κνάνεαι πίλναντο, Ernestius reperit πίτναντο in MS. Unde in Eurip. Orest. 823. Τὸ δ' αὖ κακουργεῖν ἀσέβεια μεγάλη, ubi versus antitheticus Πάλαι παλαιῶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων postulet creticum vice anapæsti, legi potest ἀσέβειά τ' ἐσχάτη. Cf. ἐσχατον θράσους in Antig. 853. Metro quidem succurrit ποικίλη in MS. K. manifesta metrici cujusdam interpolatio. Dindorfius cæcus cæcum ducem sequitur Hermannum, cujus e cerebello venit μαινοῖς, unde belle fit ταυτόλογον in μαινοῖς et παράνοια. Verum hoc est inter Germanos hodie sapere.

P. 52. l. 17. a fin. In corrupta gl. Hesych. Αἰαλλιάσας manifesto legi debet Αἰ αἰ μάλ' ᾄσας. Cf. Æsch. Choeph. 862. Οἱμοὶ πανοίμοι, et corrige Οἱμοὶ, μάλ' οἱμοὶ. Soph. El. 1416. οἱμοὶ μάλ' αὐθις.

P. 53. ad v. 50. l. 7. In Athen. vice παντὶ που δῆλον prætulerim μύοντι τῷ δῆλον. Vid. mea ad Platon. Hipp. Maj. §. XVII. n. 5. ubi vice ineptiarum Ἀλλὰ μέντοι δῆλον reposui Ἀλλὰ μύοντι δῆλον. Locis ibi ci-

tatis adde Xenoph. K. II. VIII. 3. 27. *κὰν μύων βάλης, οὐκ ἂν ἀμάρτοις*. Lucian. Rhetor. Præcept. §. 11. *κὰν μύοντι—εἴποι τις*. Plato Sophist. p. 239. E. *δόξεις ἢ μύειν—ἢ οὐκ ἔχειν ὄμματα*. Shakspeare, *A man may see how this world goes with no eyes*. Vulgatum tamen tueri videtur Pseudo-Platon. Alcib. I. sub initio, *Καὶ τοῦτο μὲν δὴ (lege μὰ Δία) παντὶ δῆλον ἰδεῖν ὅτι οὐ ψεύδει*. Sed et ibi prætulerim *μύοντι τῷ*—

P. 54. ad v. 52. l. 7. In Athen. VIII. p. 348. F. *malim περὶ τοῦ ποτοῦ*. Cf. Aristoph. Eq. 87. *περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστί σοι; et lege—νοῦς—Sic Terent. 'animus est in patinis.'*

P. 55. ad v. 57. l. 9. Nequeo intelligere *λιγαίνων*, et *ἀριστώδινος*, in Epigrammate: poteram vero *Κύρου λόγῳ αἰνῶν—'Ιστορίας φιλαληθέ' ἀριστ' ἄρ' ὅδ' ἦνυσ' ὑπώρην*—Certe ineptum est *φιλάεθλον*.

P. 56. ad v. 59. l. 5. Æschyli fragmentum apud Clem. Alex. fuit, opinor, e fabula Satyrica. Lego igitur *Ζεὺς ἐστὶν αἰθέρ*, *Ζεὺς δὲ γῆ*, *Ζεὺς δ' αὖ ῥάνις*, vice *οὐρανός*. Exstat *ῥάνις* in Eurip. Iph. A. 1515. necnon in Aristoph. Acharn. 171. *ῥάνις βέβληκέ με*. Mox dici nequit *Ζεὺς τοι τὰ πάντα*. Debuit *Ζεὺς ταῦτα πάντα*.

Ibid. ad v. 60. l. 9. Num ex Homericο *Φίφίς* venit Anglicum *Wife*?

P. 57. ad v. 61. l. 4. Frustra Thierschius in Gr. Gr. §. CCCVI. 7. tueri vult *ὃδ' ἐκεῖνος ἀνὴρ* in Aristoph. Nub. 1150. et *Ἄλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, οὐπὲρ ἔστ', εἶναι κάτω* in Pac. 632. Etenim in priore loco scribi debet *Ἴδ', ἐκεῖνος ἄρ' ἦν*, et similiter in CEd. C. 137. *Ἴδ', ἐκεῖνος ἐγὼ*, vice *Ὅδ' ἐκεῖνος ἐγὼ*. In posteriori vero quantocyus repone *Ἄλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖ νῦν, οὐπὲρ ἔστ', εἶναι κάτω*. Etenim *ἐκεῖ—κάτω* fuit *δεικτικῶς* ad inferos dictum. Cf. Hec. 422. *Ἐκεῖ δ' ἐν Ἀΐδου*. Med. 1041. *Εὐδαιμονοῖτον' ἄλλ' ἐκεῖ*. Aristoph. Ran. 82. *Ὁ δ' εὐκολος μὲν ἐνθάδ', εὐκολος δ' ἐκεῖ*. Plato Sympos. p. 192. E. *ἐκεῖ αὖ ἐν Ἀΐδου*. Rep. I. p. 330. D. *τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην*. Dionys. Hal. p. 785. *τῶν ἐκεῖ δικαστῶν*. Exstabat olim in Philoct. 261. *Ὅδ' εἰμ' ἐγὼ σοὶ κεῖνος*: verum ibi diu emendavi *κλεινός*, et similiter in Cycl. 105. *Ὁ κλεινός αὐτός εἰμι—vice Ἐκεῖνος οὗτός εἰμι*.

P. 62. l. 11. In Schol. Aristoph. Plut. 290. vice *παρὰ Δωριεῦσι* malim *παρὰ Διουῖς ἱερεῦσι*, et *προσέλαβε* vice *προσέβαλε*.

P. 63. ad v. 77. Manifesto satis in Soph. Trach. 859. vice *ἂ τότε θοὰν νύμφαν ἀγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς τάνδ' Οἰχαλλας αἰχμῇ* legi debet *ἂ γ', ἅτε θεᾶν, νυμφᾶν—ἀκμάν*. Bothei felici conjecturæ debetur *νυμφᾶν—ἀκμάν*, qui citare poterat Hesych. *Παιδὸς ἀκμῆς*. Meum quoque *ἅτε θεᾶν* tuetur Euripides suo *Ἴση θεῇσιν* in Hec. 360.

P. 64. ad v. 84. l. 4. In fragmento Anacreonteo apud Athen. XIII. p. 564. D. lege *Δίλξημαί σ', ὃς ἀνήκοός τ' Οὐτ' ἰδὼν ἔτι ταῖς ἐμαῖς Ψυχαῖς ἠνωχέυεις*. Hinc Plato figmentum non suum hausit de equis animæ in Phædro.

P. 65. ad v. 85. l. 1. *μανίη*. Locis a te allegatis poteram addere sexcenta. In Callimach. Epigr. LXII. *Εὐδαίμων, ὅτι τᾶλλα μανείς, ὠργεῖος Ὅρεστας Λευκαρέταν μανῶν οὐκ ἐμάνη μανίαν*, legebat V. D. in Maty's Review, May 1783. *Λευκάδ*—et Bentleius, *ἐρωτομανῶν*, Blomfieldo, ut videtur, inscio. Locum illum citare debui ad Tro. 376. quo melius eluceret conjecturæ venustas meæ legentis:—*Οἱ διὰ μίαν γυναῖκα καὶ μίαν Κύπριν Ἐρωμανοῦντες μυρίους ἀπώλεσαν, vice Θηρώντες Ἑλένην*, quasi *Ἑλένην* non movisset nauseam post *γυναῖκα*. E contra *Ἐρωμανοῦντες* plane convenit cum Theognideo v. 1231. *Σχέτλι' Ἐρως, Μανίαι σ' ἐτιθνήσαντο λαβοῦσαι*. Ἐκ σέθεν ὤλετο μὲν Φιλίου ἀκρόπολις. Cf. et Iph. A. 1264. *Ἐμνηε δ' Ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατόν*: ita enim Lobeck. ad Soph. Ajac. 705. vice *Μέμνηε—στρατῶ*: unde eximie se tueatur emendatio mea ad Tro. l. c. in Iph. A. 392. *ἡ δὲ Κύπρις ἔμνηε νιν, θεός τ' Ἐξέπραξε τοῦτο μᾶλλον ἢ σὺ καὶ τὸ σὸν σθένος*—vice *ἡ δὲ γ' ἔλπις οἶμαι μὲν θεός*: quasi μὲν ita sequi poterat οἶμαι positum *παρ-ενθετικῶς*: quod quidem Hermannus, ad talia cæcus usque, minime perspexit, neque meminit, opinor, Epigrammatis apud Suidam v. *Ἀιδης. —ἡ καὶ σὴν Κύπρις ἔμνηε φρένα*: cui simile est illud in Apoll. Rh. I. 1232. *τοῦδε φρένας ἐπτοίησε Κύπρις*: neque longe distat Sophocleum in Trach. 1158. *Τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμήναι πόθον*: quem locum una cum aliis in animo habuit proculdubio Valckenaer. dum scribebat in Phalarid. Epistol. Præf. p. xiii. “rarius simplex *μήναι*: legitur tamen in Aristoph. Thesm. 568. *ὡς φαρμάκοις ἑτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμνηεν* [ubi, ut id obiter moneam, scripsit Comicus *στεῖρα*]: at multo frequentius *ἐκμήναι*. Notum est illud, quod tribui solet Platoni, *ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι, Δίων*.” Tametsi meum *ἡ δὲ Κύπρις ἔμνηε νιν θεός* tacuit Hermannus, tacebuntque alii, quibus volupe fuerit nubem pro Junone amplecti, est tamen verissimum, uti patet ex Iph. A. 411. *Ἑλλάς δὲ σὺν σοι κατὰ θεὸν νοσεῖ τινά*: unde melius hodie, quam olim ad Tro. 222. emendare possum Iph. A. 77. *ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας μόνος, Ὀρκούς παλαιούς Τυνδάρεω μαρτύρεται—legendo—Μενέλεων*. ὁ δ' ἴκεθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας, *μανείς τ'*—ubi perbelle junguntur *Ἑλλάδ' οἰστρήσας*, et *μανείς*. Fuit enim, si quis alius, Menelaus *ἐρωμανής*, i. e. ὁ ἐν τῷ ἔρωτι μαινόμενος, ut verbis Suidæ utar, vel *γυναιμανής*, ut loquar cum Hesychio, ὁ ἐπὶ γυναιξὶ μεμνηώς. Unde tacite ad Prom. 649. emendavi Sophoclis fragmentum maxime corruptum legendo *Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἡ θρασσέν γε νοῦν Μαστῶ Μενέλεω παραφρόνως γυναιμανοῦς*, vice *ἡ θρασσει γε νυν ὡς του μεν αιωλου γραφιοις ενημμεοις*. Respexit etenim Sophocles ad rem, quam Euripides depinxit et Comici plus semel deriserunt, uti patet ex Androm. 628. ubi Peleus ita Menelaum alloquitur. *Οὐκ ἔκτανες γυναῖκα, χειρίαν λαβὼν, Ἄλλ', ὡς ἐσεῖδες μαστὸν, ἐκβαλὼν ξίφος, Φίλημ' ἐδέξω, προδύτιν αἰκάλλων κύνα, Ἥσσω*

πεφυκώς Κυπρίδος, ὃ κάκιστε σύ: quæ Comicus facete detorquet in Lys. 155. Ὁ γῶν Μενέλαος, τὰς Ἑλένας τὰ μάλ' ὅκα Γυνῆας σπερῶν ἶδεν, οὐκ ἔβαλ' οἶον τὸ ξίφος; ubi luditur in duplici sensu vocis ξίφος, quem enucleavit Hesych. Σκίφος· ξίφος· οἱ μὲν τὸ ἐγχειρίδιον, ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ αἰδολοῦν. Certe in tali loco vulgatum οἶω stare nequit. Lampito etenim minime, quid ipsa reputaverit, verum quid aliæ norint, edicere debebat. Neque locus hic est unicus ubi Euripides ad istam de Menelai amore insano historiolum respexit. Cf. El. 1027. Νῦν δ' οὐνεχ' Ἑλένης μαργὸς ἦν τις, ὅς, λαβὼν Ἀλοχον, κολάζειν προδότιν οὐκ ἠπίστατο. Fuit enim Helenæ suum τὸ κάλλος, ut Anacreon cecinit, ἀντ' ἀσπιδῶν ἀπασῶν: et jure sciscitatur Electra, Ἄρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκῶφται ξίφη in Orest. 1288. Ipsa Menelai verba, cædem patrare nolentis, latent inter verba Scholiastæ ad Eurip. Med. 1010. ita eruenda, Τὸν φόνον οὐκέτι τολμᾷ ψυχή· Μὴ ἄλλ' ἐκλέλυσμαι πᾶς ἐν χαρίσιν Τῶν ὀφθαλμῶν ἀτενιζόντων Εἰς ἐμέ, καὶ πως φηλούντων νοῦν. Sed ut redeam ad amantium insaniam, Euripides iterum est in partes vocandus in Antig. Fr. VII. Ἦρων· τὸ μαίνεσθαι δ' ἄρ' ἦν ἔρως βροτοῖς: vocandus et Plutarch. de Audiend. poet. II. p. 43. C. περιμανῆς ἐξ ἔρωτος ἢ ἐπιθυμία Κινοῦσα χορδαὶ τὰς ἀκινήτους φρενῶν: vocandus denique Plato in Phædr. ss. 107. μανίαν—ἐφήσαμεν εἶναι ἔρωτα, necnon incertus ille cum suo ἄκρατος ἔρως μανία ἔοικε: quo respexit Eustath. in Il. Γ. p. 380, 9=287, 45. δῆλον δὲ ὅτι ὁ ἄκρατος ἔρως μανία ἔοικε· διὸ τὸν τοῦτο πάσχοντα γυναιμανῇ λέγει, ὁμοίως τῇ ἵππομανῆς καὶ χρυσομανῆς· ὧν πρὸς ὁμοιότητα καὶ ἡ ἐρωμανία εἴρηται: cui vox cognata exstat in Pseud-Orph. H. in Ven. LIV. 4. ἐρωμανέων ὑπὸ φίλτρων: et in Lucret. IV. 1159. Ἰσχνὸν ἐρωμανέων tunc fit, cum vivere non quit Præ macie—qui videtur in animo habuisse Platonis verba in Rep. V. citata Plutarcho II. p. 44. F.—His jam scriptis memini Caspar. Orellium ad Æneæ Tactic. Præf. p. x. legere velle Ἐξεμάνην καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμείν—vice Ἐξεδάμην—in Theognid. 1350.

Ibid. l. 4. In Mosch. Id. VI. Ἦρατο Πᾶν Ἀχῶς τὰς γείτονος—vice ineptiarum τὰς γείτονος lege αἰγόστομος—ita enim probe comparatur Πᾶν—αἰγόστομος cum Σκιρτητᾷ Σατύρῳ. Fuit deus ille Αἰγόκερως et Κριοπρόσωπος dictus.

Ibid. ad v. 86. Vice κομψά lege καμψά. Hesych. Καμψόν. καμπύλον.

Ibid. ad v. 87. κύκλον. Citare poterat Soph. Phil. 811. τί τὸν ἄνω λείσσεις κύκλον;

P. 66. l. 9. In Schol. Aristoph. Nub. 142. τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων—legi debet,—ὁ βιολογῶν ἐν τῇ ἱκάτῃ i. e. δεκάτῃ. Ille vitarum scriptor fuit, opinor, Bion, cujus mentio sæpe apud Diogenem est facta. Toto cælo errat Menagius cum suo Δημοχάρης.

P. 67. ad v. 93. l. 5. Bene se habet emendatio Taylori. Nempe καὶ excidit propter ὡς in ἐπιμελῶς. De ὡς et καὶ permutatis vide mea in 'Poppo's Prolegomena,' p. 112. Ibi Marklandi notam ad Iph. A. 171. allegavi, et potui allegare Schæfer. Meletem. Crit. p. 73. Boissonad. ad Eunap. p. 566. et Jacobs. in Achill. Tat. II. 10. Hinc in Ælian. V. H. III. 7. ubi MSS. Par. exhibent καλῶς ὡς δέον, MS. Sluisk. καλῶς καὶ ἐς δέον: quocum Perizonius comparat II. 37. νόμοι κάλλιστα καὶ εἰς δέον κείμενοι.

P. 68. ad v. 97. De voce ὄξυς, acer, multa Porson. ad Æsch. Suppl. 901. Locis ibi citatis, necnon a Blomfieldo in *Edinburgh Rev.* No. 30. p. 320. addas Platon. Rep. VI. p. 484. C. VII. p. 519. A. Legg. XI. p. 927. B. Theætet. §. 51. Epist. VII. p. 327. A. et quæ congeffit Bloomfieldus ad Thucyd. II. 11. in versione Anglice scripta.

P. 70. ad v. 9. Ad meum θανμαστὸν intelligendum advocare debebam illud Horatianum, '*mirum* quod foret omnibus,' necnon corrigere Flacci Serm. II. 3. 28. 'Novi, Et morbi miror purgatum te illius. Atqui Emovit veterem *mire* novus, ut solet, in cor Trajecto lateris miseri capitisve dolore.' Verum ibi *mire* plane pugnat cum verbis *ut solet*: quia solita sunt minime mira. Lege—'Emovit veterem (*haud mirum*) novus:—Similiter in Ovidiano, 'Frondibus arboreis et *amara* pascitur herba,' reposui 'et (*mirum*)' ad Æsch. Suppl. 44. De particula negativa sæpe omissa multus est Jacobsius in Lucian. Alexandr. Excurs. p. 137—142. Hinc optime in Horat. Od. I. 8. 4. 'cur apicum Oderit campum, *patiens* pulveris atque solis—' J. Clericus in Bibliothèque Ancienne et Moderne t. V. p. 383. legit *impatiens*: et sic nescio quis Crusius, teste Gesnero, qui nimis patienter vulgatum tulit. Hac occasione arrepta, liceat mihi supplere omissa in 'Poppo's Prolegomena,' p. 195. ubi e Vallæ verbis, 'Se classe multum Atheniensibus antecellere, peditatu vero inferiores esse,' in Thucyd. VII. 41. καὶ τὴν ἐλπίδα ἤδη ἐχυρὰν εἶχον ταῖς μὲν ναυσὶ καὶ πολὺ κρείσσους εἶναι, ἐδόκουν δὲ καὶ τὸν πεζὸν χερῶσσεσθαι, erui—καὶ τὸν πεζὸν οὐ χεῖρω ἔσεσθαι—nec tamen monui Vallam scripsisse, *non inferiores*, et similiter in VI. 12. '*meritam* gratiam' non '*meritam*,' uti patet e Thucydidis verbis, χάριν μὴ ἀξίαν.

P. 76. l. 6. a fin. Hodie vero præplacet Ὠπί τε λοξοτέρῳ. Hesych. Ὠπες ὀφθαλμοί. Redde igitur, 'lumine obliquiori,' et confer illud Maronianum, 'transversa tuentibus hircis,' i. e. præ invidia, necnon Horatianum, 'Non istic *obliquo oculo* mea commoda quisquam limat.'

DE HERMESIANACTE EJUSQUE ELEGIA.

EX RUHNKENII EPISTOLA CRITICA II.*

In priore hujus Epistolæ editione p. 73. Hermesianactis Elegiam, quam Athenæus XIII. p. 597. conservavit, digressionem quadam emendavi. Ex eo tempore, captus eximia carminis pulcritudine, subinde, ut fit, ad illud castigandum reverti, præsertim cum adjumenta quædam e libris scriptis acceperim. Nam Codicis Medicei Variantes Abrahamus Gronovius, Veneti J. P. Blessingius, vir eruditissimus, mecum communicavit. Nunc nihil, quod hoc† instituto alienum sit, facturus videor, si totum carmen, quo, in tanta Veterum Elegiarum jactura, vix quicquam præstantius habemus, hic paulo emendatius, quam a Casaubono editum est, apposuerim.

Hermesianax natus est Colophone, urbe tam fecunda bonis poetis edendis, ut Nicander, indidem oriundus, librum scripserit *περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν*, totum comparatum cum ad Homeri, quem Colophonii sibi vindicabant, tum ad Xenophanis, Polymnesti, Mimnermi, Antimachi, Phœnicis, et Hermesianactis memoriam celebrandam. Vide Scholiastem Nicandri, cujus testimonio sæpe utemur, ad Theriac. 3. et Anonymum scriptorem Vitæ Homeri p. 283. Ætatem Hermesianactis incidisse in Philippi et Alexandri M. tempus, clare intelligitur ex Pausania Attic. c. 9. et Scholiaste Nicandri l. c. Prioris locus hic est: *Λυσιμαχος συνῴκισε καὶ Ἐφεσίων ἄχρι θαλάσσης τὴν νῦν πόλιν, ἐπαγόμενος εἰς αὐτὴν Λεβαδίου τε οἰκῆτορας καὶ Κολοφώνιους, τὰς δὲ ἐκείνων ἀνελών πόλεις* ὡς Φοῖνικα, ἰάμβων ποιητὴν Κολοφώνιον, θρηνησάει τὴν ἄλωσιν. Ἐρμησιάναξ δὲ ὁ τὰ ἐλεγεία γράψας οὐκ ἔτ', ἐμοὶ δοκεῖν, περιῆν' πάντως γὰρ πού καὶ αὐτὸς ἂν ἐπὶ ἀλούσῃ Κολοφῶνι ὠδύρατο. Has autem urbes a Lysimacho eversas esse Olymp. 119. 3. ex Diodoro Sicul. XX. p. 483. constat. Scholiastes Nicandri sic narrat: Ὁ Ἐρμησιάναξ φίλος τῷ Φιλητᾷ καὶ γνώριμος ἦν.—ὁ Νίκανδρος μέμνηται τοῦ Ἐρμησιάνακτος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν. Eadem ætate Philetam vixisse, etiam Suidas testis est: Φιλητᾶς, Κῶος, υἱὸς Τηλέφου, ὦν ἐπὶ τε Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου—ἐγένετο δὲ καὶ διδάσκαλος τοῦ δευτέρου Προλεμαίου. Philetæ disciplina cum Hermesianax usus sit, nescio, an Theocritum, quem vetus Grammaticus in ejus

* Ex altera, multis partibus locupletiore, Epistolarum Critt. editione, Hymno Homérico in Cererem, Anno MDCCLXXXII. repetito, adjecta. Utor autem Opusculorum Ruhnkenianorum editione, a Joanne Theodoro Bergmanno procurata, Lugd. Bat. MDCCCXXIII.

† "Suspicio hic excidisse præpositionem *ad*." BERGMANN. Nodum in scirpo querit Bergmannus. Vide Ciceronis et Gellii loca apud Facc. et Forc. in *Ælianus*.

vita sub Phileta profecisse tradit, condiscipulum et ejusdem artis æmulum habuerit. Ipse exemplo magistri, cujus honorificam mentionem facit in hac Elegia v. 75. ingenium contulit ad Elegos scribendos. Nobiles inprimis sunt tres libri Elegiarum, quos de amicæ nomine Λεόντων inscripsit. Athenæus XIII. p. 597. Α. παρέλιπον δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἑρμοσιάνακτος τοῦ Κολοφωνίου Λεόντιον· ἀπὸ γὰρ ταύτης ἐρωμένης αὐτῇ γινομένης ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία. Scholiastes Nicandri: τοῦτον δὲ τὰ λεγόμενα εἰς τὴν ἐρωμένην. A Parthenio Erot. c. 5. laudatur Ἑρμοσιάναξ Λέοντι. Sed corrigendum esse Λεοντίῳ, ut Elegiarum libri significantur, bene vidit Vossius de Histor. Græc. III. p. 176. confundens tamen poetam cum alio Hermesianacte, Colophonio, athleta, de quo Pausanias Eliac. posterior. 17. Et sic est apud Antonin. Liber. c. 39. Ἰστορεῖ Ἑρμοσιάναξ Λεοντίῳ β'. Ut vero Hermesianax tres Elegiarum libros Λεόντιον, sic ejus imitatione Propertius librum primum Elegiarum *Cynthia* inscripsit. Quod ejus interpretes videtur latuisse. Eandem amicam, etsi haud nominat, tamen alloquitur in hoc carmine v. 73. Γιγνώσκεις αἰόουσα μέγαν πόθον. Ter elegias laudavit Pausanias Achaic. 17. Arcad. 12. Bæot. 35. Inde etiam, præter Antonin. Liber. l. c. amatorias narrationes excerptat Parthenius c. 5. et 22. fortasse etiam c. 2. Nam ubi vulgo editur, Ἰστορεῖ Φιλητᾶς Ἑρμῇ, scribere malim, Ἰστορεῖ Φιλητᾶς καὶ Ἑρμοσιάναξ. Ex iisdem Elegis narrationem de Menalca sumsit Scholiastes Theocriti ad Eid. VIII. 55. et in argumento Eid. IX. In *Leontio* tamen locum invenire non potuit Elegia ad Eurytionem Centaurum, quam commemorat Pausanias Achaic. 18. ὅτι μὲν ἦν πόλισμα μικρὸν ἐξ ἀρχῆς ἢ Ὀλενος, μαρτυρεῖ τῇ λόγῳ μου καὶ ἐλεγείῳν εἰς Εὐρυτίωνα Κένταυρον ὑπὸ Ἑρμοσιάνακτος πεποιημένον. Cujus carminis argumentum forsitan fuerit Mnesimache, Oleni filia, rapta ab Eurytione, sed liberata ab Hercule. Anonymus de XII. Certaminibus Herculis, ab Allatio editus, c. 5. πρὸς Ὀλενον δ' Ἡρακλῆς προσδεξάμενον ἴκετο, καὶ Μνησιμάχην τὴν Ὀλένου ῥυσάμενος Εὐρυτίωνος, ἤκεν εἰς Εὐρυσθέα. Quem locum perperam accepit P. Burmannus Catal. Argonaut. v. *Eurytion*. Denique Hermesianax *Persica* scripsit. Scholiast. Nicandri: τοῦτω δὲ τὰ Περσικά γέγραπται. Ex quibus si quis potius narrationem de Nanide apud Parthenium c. 22. quam ex Elegis, ductam putet, non magnopere repugnabo. Nunc ad ipsam Hermesianactis Elegiam, vel potius Elegiæ partem, cognoscendam veniamus. Ea, teste Athenæo l. c. ex tertio Leontii libro sumta, in ἐρωτικῶν, sive perditæ amantium, enumeratione versatur. Ex quo patet, minus recte a F. Ursino ad Virgil. Georg. IV. 470. *Elegiam in Orpheum* inscribi.

AN EXTRACT FROM PORSON'S REVIEW OF
WESTON'S HERMESIANAX.

Hermesianax ; sive Conjecturæ in Athenæum atque aliquot Poetarum Græcorum Loca, quæ cum corriguntur et explicantur, tum Carmine donantur. Auctore STEPHANO WESTON, S. T. B. Coll. Exon. in Acad. Oxon. Soc. et Eccles. Mamhead in Agro Devon. Rectore. pp. 124. Nichols. [Lond. 1784. J. B.]

The author of this book, in a præcæmium, where he explains the nature of his undertaking, has the following paragraph: *Tota artis critica materia in tres partes distribuitur, ut debeat monstrare primum principia, et causas scribendi recte, quæ philosophica dici potest, deinde de consuetudinibus, præscriptis, moribus, elocutionibusque versari, quæ historica appellari solet ; denique de correctione agere ex collationibus manuscriptorum, optimisque editionibus librorum impressorum exquisita ; nec non de conjecturis tractare, varia eruditione, et editorum acumine excogitatis, quam hypotheticam appellare possumus.* In this publication, Mr. W. professes to deal only in the hypothetical sort of criticism ; and further observes, *plus in bona (conjectura) laudis, quam in mala vituperationis, esse.* Whether he will have any cause to avail himself of this plea, my readers may determine for themselves, from the specimens I shall hereafter produce. It must be owned, even by those who disapprove of his conjectures, that they are often supported with learning and ingenuity, and they who are dissatisfied with his criticisms cannot complain of his want of civility, that great opprobrium of the sect. But, generally speaking, there is not that felicity in his emendations, which instantly compels the reader's assent, and supersedes the necessity of a long defence, or explanation. Mr. W. is somewhat unlucky in setting out with a fragment of Hermesianax, (Athenæi p. 597.) which has come down to us in so wretched a state, that, after the labours of the best critics, Casaubon, Heringa, Ruhnkenius, etc. it still abounds with corruptions*. It is not, therefore, to be wondered at, if Mr. W. has done but little towards restoring this fragment to its first integrity. His best conjecture is, I think, that on v. 83. I shall, therefore, transcribe the

* Bentleium præ oculis plane habuit Porsonus, *Remarks upon a late Discourse of Free-thinking* p. 92. In *Profane Authors* (as they are call'd) whereof One Manuscript only had the luck to be preserv'd, as Velleius Paterculus among the Latins, and Hesychius among the Greeks ; the Faults of the Scribes are found so numerous, and the Defects so beyond all Redress ; that notwithstanding the Pains of the learned'st and acutest Critics for Two whole Centuries, those Books still are and are like to continue a mere Heap of Errors.

lines. After enumerating the most famous poets that were lovers, Hermesianax proceeds to show, that even philosophers, in spite of their gravity, were "the sons of women." Οὐδὲ μὲν οὐδ' ὀπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο Ἀνθρώπων, σκολιὴν μαίόμενοι σοφίην, Οὐδ' οἱ δεινὸν ἔρωτος ἀπετρέψαντο κυδοιμὸν Φαιόμενον, δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον. For Οὐδ' οἱ δεινὸν, to avoid the repetition of the same word, Mr. W. reads, Οὐδ' οἷδ' αἰνὸν. This seems perfectly right (though not having either Lennep or Ruhnkenius at hand, I am not certain whether this conjecture has been anticipated or not); but in the verses immediately following, Mr. W. is less happy. I shall quote the passage, and, for particular reasons, subjoin a Latin commentary. Οἷη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς Πυθαγόρην, ἐλίκων κομψὰ γεωμετρίας Εὐράμενον καὶ κύκλον ὅσον περιβάλλεται αἰθέρ, Βαιῇ τ' ἐν σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον. Οἷψ δ' ἐχλεινόμενον ἔξοχον ἔχρην . . . εἶναι Πολλῶν δ' ἀνθρώπων Σωκράτη ἐν σοφίᾳ Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει.

V. 89. seq. Corruptissimus locus, et qui sensu et rhythmo omnino vacat. Prima egregie emendavit A. Heringa, Οἷψ δ' ἐχλίγνεν, ὄν—quod cum Cl. Westonus se vix capere fateatur, iudicium ejus desidero. Ut antea, Οἷη μανίη κατέδησε, sic nunc, Οἷψ ἐχλίγνε πυρὸς μένει. Planissimus vero sensus. *Quam violento igne Socratem Venus irata calefecit.* Sed interjecta adhuc medicinam implorant. Rescribendum ex verissima Wytttenbachii emendatione, Οἷψ δ' ἐχλίγνεν, ὄν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων Ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίᾳ, Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει. Paullo quidem aliter (si rite audita recordeo) verba constituerat Wytttenbachius, ita nempe: ἔξ. εἶναι Ἀπόλλων Ἐχρησ' ἀνθρώπων—Sed alterum ordinem prætulit, primum ob numerorum facilitatem, deinde ordo, quem ille sequitur, in nullo, quantum sciamus, MS. comparet; alter vero in Codice Veneto, teste Ruhnkenio; postremo cum verbum ἔχρη paullo rarius sit, eo proclivius erat librariis vulgatiorem formam supponere. Sophocles Electr. 35. ΧΡΗ μοι τοιαῦθ' ὁ ΦΟΙΒΟΣ, ὦν πεύσει τάχα. Œd. Col. 87. ΦΟΙΒΩΙ τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες, Ὅς μοι, τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' Εἴῃ ΕΧΡΗ κακὰ, Ταύτην ἔλεξε παῦλαν. Apollon. Rhod. I. 301. Ἐρεῖ μάλα δεξιὰ ΦΟΙΒΟΣ ΕΧΡΗ. * * * *

As the author professes, in his title page, to have turned some of the Greek into Latin verse, I should produce a specimen of his performance in that way; but, to speak ingenuously, I think he has been impolitic in choosing such difficult and unpromising originals. Without doubt, the fault is in the materials, not in the artificer*. To translate Hermesianax, or Hedylus, to any purpose, he should have been first sure of their sense. Even the great Grotius himself, when he translated the

* Drydenum adumbravit Porsonus, *Of the Original and Progress of Satire: The fault was in the tools, and not in the workman.*

scattered fragments of Greek poets, committed a multitude of the grossest mistakes. But had Grotius succeeded ever so well, that success could give no inferior critic or poet a reasonable pretext to follow his example.

 VERSIONES LATINÆ.

- Qualem (*nostri*) carus Cæagri filius reduxit
 Agriopen, Thracia instructus cithara,
 ex Orco. Navigavit vero improbam et intractabilem regionem,
 ubi Charon communem (*s. insatiabilem*) trahit in cymbam
 animas defunctorum, et paludis late resonat 5
 unda, ex vastis profluens arundinetis.
 Constanti tamen animo juxta fluctus solitarium carmen cithara cecinit
 ORPHEUS, omnigenosque flexit Deos,
 ipsumque Cocytum horrendum, superciliis subridentem.
 Quin et truculenti adspectum tulit canis, 10
 igne vocem acuentis, igneque acuentis obtutum
 durum, triplici ex capite terrores inferentem.
 Ibi suo cantu magnos flexit reges, eisque persuasit,
 Agriopa ut dulcis vitæ reciperet spiritum.
 At nec filius Selenes inhonoratam præstitit 15
 MUSÆUS, Gratiarum amasius, Antiopen :
 quæ (*virginibus*) multorum votis expetitis in Eleusinis solo
 lætas voces occultorum efferebat oraculorum,
 Rharizæ sacerdos frustra ministrans
 Cereri : celebrata vero est etiam in Orco. 20
 Dico vero etiam Bæotum relicta domo
 HESIODUM, omnis custodem doctrinæ,
 Ascraorum venisse in Heliconidem vicum :
 ubi Eceam ambiens Ascraicam
 multa passus est, et omnes sermonum suorum libros conscripsit, 25
 carminum ab hac puella primo auspicio capto.
 Ipse vero ille cantor, quem Sors ex Jove custodit
 suavissimum omnium deum Musas-colentium,
 tenuem in Ithacam contendit divinus HOMERUS
 suis cum carminibus, prudentis Penelopæ caussa : 30
 quam propter multa passus, exiguam insulam habitatum concessit,
 longe a lata remotus patria :
 deflevitque Icari genus, et Amycli gentem
 Spartamque, propriorum sensu malorum tactus.

MIMNERMUS vero, suavem qui reperit, multa perpressus, sonum, et mollis pentametri spiritum, ardebat Nannus amore : et cana adhuc sæpe tibia, prurigine concitatus, comessationes cum ea instituebat.	35
Oderat Hermobium semper violentum : item Pherecli inimico infensus, talia carmina misit.	40
Lydæ vero Lydiæ ANTIMACHUS amore captus, Pactoli amnis adiit fluenta.	
Mortuam vero Sardica sub arida posuit terra plorans ; et cum lamentis (eam) relinquens abiit altam Colophonem, querelisque replevit libros sacros, ab omni labore requiescens.	45
Lesbius ALCÆUS quot suscepit comessationes, Sapphus cithara canens amabile desiderium, nosti. Amabat nempe lusciniæ cantor, et carminum solertia doloribus Teium virum urebat.	50
Cum hac enim consuevit etiam mellifidus ANACREON, ornata multas inter Lesbias : veniebatque, modo Samum relinquens, modo ipsam vini feracem armis subjugatam patriam, In Lesbum vino excellentem, promontoriumque sæpe conspiciebat Lectum in opposito Æolici fluctus litore.	56
Attica vero apic (<i>nosti</i>) qualia, multi-collem relinquens clivum, cecinerit chororum in stationibus.	
Bacchum et Amorem divino honorare cantu Jupiter dedit SOPHOCLE. — —	60
Dico vero et illum sæpè caventem virum, qui omnium odium incurrit ex abstinencia [<i>sive</i> , ob convicia] omnes circa mulieres, obliquo percussum arcu, nocturnos non deposuisse dolores.	
Sed Macedoniæ vias omnes pervagatus est, Ægeorum quærens præfectum Archelai ; donec Deus EURIPIDI reperit exitium, diris occurrenti canibus, ut de vita ejus ageretur.	65
Virum vero Cytherium, quem educarunt nutrices, Bacchi tibicæque fidiissimum promum condum,	70
Musæ, alumnum PHILOXENUM, quo pacto percussus clamore per hanc venerit urbem, nosti ; audivisti enim ingens desiderium Galatææ, quod ipsis ovium supposuit primogenitis.	
Nosti vero etiam cantorem illum, quem Eurypyli cives Coi sæneum posuerunt, sub platano qui	75

Battidem cecinit alacrem, PHILETAM, qui cuncta
 vocabula omnemque posteris conservavit sermonem.
 Nec vero quicumque hominum durum vitæ institutum
 secuti sunt, tortuosam quærentes sapientiam, 80
 nec rursus quos acerba ratiocinationum constrictos habet scientia,
 aut valida virtus quæ orationem curat: [vel, orationis virtus, quæ
 in honore habetur:]
 ne hi quidem dirum amoris aversati sunt tumultum,
 cum se illis offerret; sed gravis aurigæ jugo colla submisere.
 Qualis quidem Samium furor adligavit Theanoni 85
 PYTHAGORAM, qui complicatarum Geometriæ figurarum pulcrum
 scientiam
 invenit, et magnum cœli orbem, quantum quantum cingit æther,
 minuta in sphaera totum digessit.
 Qualem porro accendit in SOCRATE, quem oportebat superiorem
 vulgo esse hominum in sapientia, 90
 Cypris irata vehementiam ignis. Ex profundo ille suo
 animo levioribus operam dedit curis,
 domum Aspasie frequentans: nec vero exitum
 reperit is, qui cuique quæstioni propositæ plures exitus noverat.
 Cyrenæum virum solertem intra Isthmum amor 95
 traxit, et Peloponnesiam (sive, et sibi haud facilem) deperiit Laidem
 acutus ARISTIPPUS, omnes autem repudiavit disputationes
 fugitque, et nugatoriam edidit vitam.

SCHWEIGHÆUSER.*

*Eadem Versio reformata, et partim ad textum Dindorfianum, partim etiam
 ad emendationes propositas, accommodata.*

Qualem (O! Leontium, nosti) carus Cæagri filius eduxerit
 Agriopam, Thracia instructus cithara,
 ex Orco. Navigavit vero in impiam et intractabilem regionem,
 ubi Charon capacem trahit in cymbam
 animas defunctorum, et super paludem alta voce clamat, 5
 ex proceris arundinibus fluentum pertrahentem.
 Sed pertulit juxta fluctus solitarius citharizans
 ORPHEUS, et omnigenos flexit deos:
 Cocytumque, præter solitum superciliis subridentem,
 atque etiam gravissimi aspectum tulit canis, 10
 igne vocem acuentis, igne autem obtutum
 durum, ternis capitibus terrorem afferentem.

* Textus Schweighæuserani cum Dindorfiano collationem vide in Præfatione.

Inde cantando magnos (*illos*) flexit reges,
ut Agriopa mollis vitæ reciperet spiritum.

At neque Lunæ filius inhonoratam præstitit 15
MUSÆUS, Gratiarum custos, Antiopam;
quæ multis procis ambita quondam, juxta Eleusinis extremitatem, (*h. e.*
in Eleusinis suburbio)

faustas acclamationes occultorum efferebat effatorum,
Rhariæ sacerdos incassum ministrans
Cerei: nota vero est etiam in Orco. 20

Dico autem et Bœotum, relicta domo,
HÆSIODUM, omnis custodem scientiæ,
Ascræorum sponte sua venisse in Heliconidem vicum:
unde ille, Eœam ambiens Ascraicam,
multa passus est, omnesque sermonum (*h. e. commentariorum*) suorum
conscripsit libros, 25
carminum a puella primo auspicio capto.

Ipse vero ille cantor, quem Fors ex Jove custodit
suavissimum omnium deum poetarum,
tenuem in Ithacam contendit divinus HOMÆUS
suis cum carminibus, prudentis Penelopæ causa: 30
quam propter multa passus, exiguam insulam habitatum concessit,
longe a lata remotus patria:
deflevitque Icari genus, et populum Amycli
Spartamque, propria secum meditans mala.

MIMNÆRMUS vero, suavem qui reperit, multa perpessus, 35
sonum, et a molli pentametro flamen,
ardebat Nannonem; et sæpe cum adunca tibia
capistratus comissatum ibat una cum ea viam conficiens:
Inimicum autem Hermobium, semper infensum, et Phereclum
inimicum odio habens, talia edidit carmina. 40

Lydæ vero ANTIMACHUS Lyseidis amore
perculsus Pactoli amnis adiit fluentum:
in Pergamo autem mortuam sub arida posuit terra,
et nœniam cantans, ea relicta, venit
altam Colophonem; et sermonibus (*h. e. commentariis*) suis implevit
libros 45
sacros, ab omni labore requiescens.

Lesbius vero ALCÆUS quot susceperit comissiones,
Sapphonis cithara canens amabile desiderium;

- nosti. Amabat nempe lusciniā cantor, carminum suorum
 Teium virum urens solertia. 50
- Namque cum illa consuevit mellifluus ANACREON,
 psallentem (*ipsum*) auscultante multas inter Lesbias :
 ventitabatque, modo Samum relinquens, modo ipsam
 vini feracem jam armis subjugatam patriam,
 in Lesbium vino excellentem : et profecto promontorium prospexit Lec-
 tum 55
 sæpius in opposito Æolici fluctus litore.
- Attica autem (*nostī*) qualia apis, columbis abundantem Colonom
 linquens, in tragicis cecinerit choreis,
 Bacchum et Amorem narrans : etenim ætherius
 Archippam seni Jupiter dedit SOPHOCLEI. 60
- Dico vero et illum semper caventem virum,
 et omnium odium incurrentem a teneris unguiculis
 omnes circa mulieres, lunato percussum
 arcu, nocturnos non deposuisse dolores.
 Sed Macedoniæ omnes circumvixit vicos, 65
 et Æginonem sectatus est Archelai cellariam ;
 donec tibi deus, EURIPIDES, reperit exitium,
 diris occurrenti canibus, ut de vita tua ageretur.
- Virum vero, quem e Cytheris oriundum aluere nutrices,
 Bacchi tibisæque fidissimum custodem, 70
 Musæ (*ab ipsis*) educatum PHILOXENUM, quo pacto percussus
 acclamatione (*civium*) per hanc venerit urbem,
 nosti, cum audieris ingens desiderium Galatææ, quod
 ipsis ovium subdidit primogenitis.
- Nosti vero etiam cantorem illum, quem Eurypyli cives 75
 Coi æneum posuerunt sub platano,
 Bittidem canentem celerem, PHILETAM tota sua
 carmina et omnem loquacitatem (*illi*) circumfundentem.
- Nec vero quicumque hominum duram vitam
 nacti sunt, tortuosam, anquirentes sapientiam, 80
 quos ipsa circa prudentia ratiocinationibus constrinxit solertia,
 et valida disputationum, gloriam secum ferens, vis ;
 ne hi quidem dirum amoris aversati sunt tumultum
 sese ostendentem, sed gravis aurigæ iugo colla submiserunt.
- Qualis quidem (*nostī*) Sæmum furor devinxerit Theanoniæ 85
 PYTHAGORAM, qui complicatarum Geometriæ figurarum elegantias

invenit, et orbem, (*cæli*) quantum cingit æther,
exigua in sphæra totum digessit.

Quali autem *SOCRATEM* calefecerit, quem principem oraculo edidit
Apollo hominum esse in sapientia, 90

Venus irata ignis violentia. Egessit vero
ex profundo animo leviores sollicitudines,
in domo *Aspasiæ* versans; nec vero exitum
reperit is, qui quæstionum multos exitus noverat.

Porro virum *Cyrenæum* intra *Isthmum* amor traxit 95
gravis, quando delicatam *Laidem* amavit
acer *ARISTIPPUS*, fugitique et omnes repudiavit disputationes philoso-
phicas,
nec (*domi*) manendo ab *Ephyra* semotus vixit.

J. B.

VERSIONES ANGLICÆ.

Such was the nymph, whom *ORPHEUS* led
From the dark regions of the dead,
Where Charon with his lazy boat
Ferries o'er Lethe's sedgy moat;
Th' undaunted minstrel smites the strings, 5
His strain thro' hell's vast concave rings:
Cocytus hears the plaintive theme,
And reflux turns his pitying stream;
Three-headed Cerberus, by fate
Posted at Pluto's iron gate, 10
Low-crouching rolls his haggard eyes
Ecstatic, and foregoes his prize.
With ears erect at hell's wide doors
Lies list'ning, as the songster soars;
Thus music charm'd the realms beneath, 15
And beauty triumph'd over death.

The bard, whom night's pale regent bore,
In secret, on the Athenian shore,
MUSÆUS, felt the sacred flame,
And burnt for the fair Theban dame 20
Antiope, whom mighty Love
Made pregnant by imperial Jove;

The poet plied his amorous strain,
 Press'd the fond fair, nor press'd in vain,
 For Ceres, who the veil undrew, 25
 That screen'd her mysteries from his view,
 Propitious this kind truth reveal'd,
 That woman close besieg'd will yield.

Old HESIOD too his native shade
 Made vocal to th' Ascrean maid; 30
 The bard his heav'n-directed lore
 Forsook, and hymn'd the gods no more :
 Soft love-sick ditties now he sung,
 Love touch'd his harp, love tun'd his tongue,
 Silent his Heliconian lyre, 35
 And love's put out religion's fire.

HOMER, of all past bards the prime,
 And wonder of all future time,
 Whom Jove with wit sublimely blest,
 And touch'd with purest fire his breast, 40
 From gods and heroes turn'd away
 To warble the domestic lay,
 And wand'ring to the desert isle,
 On whose parch'd sands no seasons smile,
 In distant Ithaca was seen 45
 Chanting the suit-repelling Queen.

MIMNERMUS tun'd his amorous lay,
 When time had turn'd his temples grey ;
 Love revell'd in his aged veins,
 Soft was his lyre, and sweet his strains ; 50
 Frequenter of the wanton feast,
 Nanno his theme, and youth his guest.

ANTIMACHUS with tender art
 Pour'd forth the sorrows of his heart ;
 In her Dardanian grave he laid 55
 Chryseis his beloved maid ;
 And thence returning sad beside
 Pactolus' melancholy tide,
 To Colophon the minstrel came,
 Still sighing forth the mournful name, 60
 Till lenient time his grief appeas'd,
 And tears by long indulgence ceas'd.

ALCÆUS strung his sounding lyre,
 And smote it with a hand of fire,

To Sappho, fondest of the fair,
Chanting the loud and lofty air. 65

Whilst old ANACREON, wet with wine,
And crown'd with wreaths of Lesbian vine,

* * * * * 70

Ev'n SOPHOCLES, whose honey'd lore
Rivals the bee's delicious store,
Chorus'd the praise of wine and love,
Choicest of all the gifts of Jove.

EURIPIDES, whose tragic breast 75
No yielding fair one ever press'd,
At length in his obdurate heart
Felt love's revengeful rankling dart,

* * * * * 80

'Till vengeance met him in the way,
And blood-hounds made the bard their prey.

PHILOXENUS, by wood-nymphs bred
On fam'd Cythæron's sacred head,
And train'd to music, wine and song, 85
'Midst orgies of the frantic throng,

When beauteous Galatea died,
His flute and thyrsus cast aside ;
And wand'ring to thy pensive coast,
Sad Melos ! where his love was lost, 90

Each night through the responsive air
Thy echoes witness'd his despair :
Still, still his plaintive harp was heard,
Soft as the nightly-singing bird.

PHILETAS too in Battis' praise 95
Sung his long-winded roundelays ;
His statue in the Coan grove
Now breathes in brass perpetual love.

The mortified abstemious sage,
Deep read in learning's crabbed page, 100

PYTHAGORAS, whose boundless soul
Scal'd the wide globe from pole to pole,
Earth, planets, seas and heav'n above,
Yet found no spot secure from love ;
With love declines unequal war, 105
And trembling drags his conqueror's car ;

Theano clasp'd him in her arms, And wisdom stoop'd to beauty's charms. E'en SOCRATES, whose moral mind With truth enlighten'd all mankind,	110
When at Aspasia's side he sate, Still found no end to love's debate; For strong indeed must be that heart, Where love finds no unguarded part. Sage ARISTIPPUS by right rule	115
Of logic purg'd the Sophist's school, Check'd folly in its headlong course, And swept it down by reason's force; 'Till Venus aim'd the heart-felt blow, And laid the mighty victor low.	120

CUMBERLAND.

To Leontium.

I.

ORPHEUS,—(Eagrus' son,—thou know'st full well,— The Thracian harper,—how with magic skill, Inspir'd by love, he struck the chorded shell, And made the shades obedient to his will,	4
As from the nether gloom to light he led His lov'd AGRIOPH. He to Pluto's land, Baleful and cheerless, region of the dead, Sail'd far away,—and sought th' infernal strand,	8
Where Charon, gaunt and grim, his hollow bark (Fraught with departed souls, an airy crowd) Steers o'er the Stygian billow dun and dark, And with a voice of thunder bellows loud	12
O'er the slow pool, that scarcely creeps along Through sedge, and weedy ooze: but nathless he, On the lone margent, pour'd his lovesick song, And charm'd Hell's monsters with his minstrelsy.	16
Cocytus scowl'd,—but grinn'd a ghastly smile, Albeit unus'd to the relenting mood: Cerb'rus, three-mouth'd, stopp'd short,—and paus'd the while, Low-crouching, list'ning, (for the sounds were good)	20

Silent his throat of flame, his eyes of fire
 Quench'd in ecstatic slumber, as he lay.
 Thus Hell's stern rulers hearken'd to his lyre,
 And gave the fair one back to upper day. 24

II.

Nor did MUSÆUS, Luna's heav'nly child,
 And high-priest of the Graces, leave unsung
 The fair ANTIOPE, in accents wild,
 As fell th' impassion'd language from his tongue : 28

Who, woo'd of many suitors, at the shrine
 Of mystic Ceres, by Eleusis' brow,
 Chanted the high response in strains divine,—
 And op'd the secret springs,—and taught to know 32

The heav'n-drawn truths, in holy rapture lost.
 But naught avail'd her zeal;—in evil hour,
 Theme of the lyre below, her hopes were cross'd :
 Death cropp'd the stalk, that bore so fair a flow'r. 36

III.

I tell thee too, that the Bœotian bard,
 Sage HESIOD, quitted the Cumæan shore,
 A wand'rer not unwilling,—afterward
 In Heliconian Ascra seen to soar, 40

Deathless upon the mighty wings of fame.
 'Twas there he woo'd EGÆA, peerless maid,—
 And strove to achieve her love,—and with her name
 Prefac'd his verse, with hallow'd lore inlaid. 44

IV.

Enravis'd HOMER, ward of Fate from Jove,
 Prince of melodious numbers, toil'd his way
 To barren Ithaca,—and tun'd, for love
 Of chaste PENELOPE, the am'rous lay ; 48

Forgot his native land, and bade adieu
 To wide Ionia, for the island drear,
 And wail'd Icarus' house, and Sparta too,
 And dropp'd himself the sympathetic tear. 52

V.

MIMNERMUS, school'd in hardship, who first taught
 To breathe soft airs of elegiac song,
 Fair NANNO ask'd, and had; and often sought,
 As by her side he blithly trudg'd along, 56

The merry wake,—a ready piper arm'd
 With mouth-piece aptly fitted: and, with worse
 Than deadly hate and indignation warm'd,
 Hermobius and Pherecles laah'd in verse. 60

VI.

ANTIMACHUS, for beauteous LYDA's love,
 Hied him to rich Pactolus' golden tide:
 But, welladay! his bliss stern Fate unwove;
 Short was her doom,—in Pergamus she died,— 64

And in her grave was laid in prime of age.
 He, full of lamentation, journey'd on
 To Colophon,—and on the sacred page
 Enter'd his tale, and ceas'd, his mission done. 68

VII.

And well thou know'st, how fam'd ALCÆUS smote
 Of his high harp the love-enliven'd strings,
 And rais'd to SAPPHO's praise th' enamour'd note,
 Midst noise of mirth and jocund revellings: 72

Ay, he did love that nightingale of song
 With all a lover's fervour,—and, as he
 Deftly attun'd the lyre, to madness stung
 The Teian bard with envious jealousy. 76

For her ANACREON, charming lyrist, woo'd,
 And fain would win, with sweet mellifluous chime,
 Encircled by her Lesbian sisterhood;—
 Would often Samos leave, and many a time, 80

From vanquish'd Teos' viny orchards, hie
 To viny Lesbos' iale,—and from the shore,
 O'er the blue wave, on Lectum cast his eye,
 And think on by-gone days, and times no more. 84

VIII.

- And how, from steep Colonus' rocky height,
 On lightsome pinions borne, the Attic bee*
 Sail'd through the air, and wing'd her honied flight,
 And sang of love and wine melodiously 88
- In choric numbers: for ethereal Jove
 Bestow'd on SOPHOCLES ARCHIPPE's charms,
 Albeit in eve of life,—and gave to love
 And fold the yielding fair one in his arms. 92

IX.

- Nay, I aver, in very sooth, that he,
 Dead from his birth to love, to beauty blind,
 Who, by quaint rules of cold philosophy,
 Contemn'd the sex, and hated womankind,— 96
- That he,—e'en he,—with all his stoic craft,
 Gave to imperial Love unwilling way,
 And, sore empiere'd with Cupid's tyrant shaft,
 Could neither sleep by night, nor rest by day; 100
- What time, in Archelaus' regal hall,
 ÆGINO, graceful handmaid, viands brought
 Of choicest savour, to her master's call
 Obsequious, or wine's impurpled draught: 104
- Nor didst thou cease, through streets and highways broad,
 EURIPIDES! to chase the royal slave,
 Till vengeance met thee, in his angry mood,
 And deep-mouth'd bloodhounds tore thee to the grave. 108

X.

- And him too of Cythera,—fosterchild
 Of all the Muses, train'd to love and song,—
 PHILOXENUS,—thou knowest,—how with wild
 And loud acclaim, (as late he pass'd along 112
- Through Colophon) and shouts of joyfulness,
 The air was riv'n: for thou didst hear the tale
 Of GALATEA lost, fair shepherdess,
 Whom e'en the firstlings of her flock bewail. 116

* A name given to Sophocles from the harmoniousness of his verse.

XI.

Nor is PHILETAS' name to thee unknown,
 Than whom a sweeter minstrel never was ;
 Whose statue lives in his own native town,
 Hallow'd to fame, and breathes in deathless brass, 120

Under a platane,—seeming still to praise
 The nimble BITTIS, in the Coan grove,
 With am'rous ditties, and harmonious lays,
 And all the art, and all the warmth of love. 124

XII.

And they of humankind, (to crown my song)
 Who, in th' austereness of their life, pursu'd
 Knowledge abstruse, her mazy paths among,—
 And sought for hidden lore,—and ceaseless woo'd 128

The Muse severe, couching her doctrines sage
 In cogent language, marring ev'ry clog
 To intellectual sense, on reason's page ;—
 Or, in the philosophic dialogue, 132

Moulded th' important truths, they meant to prove,
 In milder form, and pleas'd and reason'd too ;—
 E'en these confess'd the mighty pow'r of Love,
 And bow'd the neck, nor could his yoke eschew. 136

XIII.

PYTHAGORAS, the Samian sage, who taught
 To solve the knots, perplex and intricate,
 Of fair geometry, and whilom brought
 Into a narrow sphere's brief compass strait 140

The stars of heav'n, in order absolute ;
 With frantic passion woo'd THEANO's charms,
 Infuriate,—nor ceas'd his am'rous suit,
 Till he had clasp'd the damsel in his arms. 144

XIV.

And what a flame of love the Paphian queen
 Lit, in her wrath, in the enamour'd breast
 Of SOCRATES,—whom of the sons of men
 Apollo nam'd the wisest, and the best ! 148

He in ASPASIA's house each lighter care
 Chas'd from his breast, when at her side he sate
 In am'rous parley,—and, still ling'ring there,
 Could find no end to love, or love's debate. 152

XV.

Shrewd ARISTIPPUS, Cyrenean sage,
 To the Corinthian Isthmus' double shore
 Wended his way, his passion to assuage,—
 And shun'd the calm retreats, he lov'd before; 156

Forsook the far-fam'd Athens,—inly mov'd
 By LAIS' charms, by LAIS lur'd astray,—
 And in voluptuous Eph'ra liv'd,—and lov'd,—
 From Academic bowers far away. 160
 J. B.

APPENDIX.

ARCHILOCHUS¹.

Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μεθυ,
 * * * ὧν οὔτε τίμον * * * εἰσήνεγκας *²
 οὔτε μὴν κληθεὶς * * * ἦλθες, οἶα δὲ φίλος·
 ἀλλὰ σ' ἡ γαστήρ³ νόον τε καὶ φρένας⁴ παρήγαγεν
 εἰς ἀναιδίην⁵. 5

Apud ATHEN. I. p. 8. A.

NOTÆ IN ARCHILOCHUM.

¹ Hujus Fragmenti lacunas ad hunc modum supplevit, versusque emendatos divisit, Porsonus Advers. p. 45. [Ἐσθίων ὧν οὔτε τίμον

[οὔτιν'] εἰσενήνοχας, | οὔτε μὴν κληθεὶς ἐς ἡμᾶς ἦλθες, οἷα δὴ φίλος· | ἀλλὰ σ' ἡ γαστήρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν | εἰς ἀναιδείαν. Idem tamen in secundo versu ἐφ' ἡμᾶς habet *Tracts* p. 232. Est *Fragm. LXXXVIII.*

² "Nimis Atticum est, quod Archilocho restituere voluit Porsonus, εἰσενήνοχας: neque satis bene Græcum οὔτε μὴν; debuit enim οὐδὲ μὴν. Lege igitur: 'Εσθίων θ' ὦν οὔτε τῖμον εἰσένεγκας πώποτε, Οὐδὲ μὴν—". BURGES.

³ Hom. Od. H. 216. οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο | ἔπλετο, κ. τ. λ.

⁴ Hesiod. Scut. Herc. 149. σχερλίη, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἴλετο φωτῶν. Id. Theog. 554. χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ χόλος δὲ μιν ἵκετο θυμόν. Hom. Il. A. 193. ἔως ὁ ταυθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Adde O. 163. Similiter Δ. 309. τόνδε νόον καὶ θυμόν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες. Aristoph. Ran. 535. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας. Imitati sunt Latini. Plaut. Trin. II. 4. 53. *Satin' tu sanus mentis, aut animi tui, | qui conditionem hanc repudies?* Lucret. III. 399. *Nam sine mente animoque nequit residere per artus | temporis exiguam partem pars ulla animæ.* Cic. de Senect. c. 11. *Nec corpori solum subueniendum est, sed menti atque animo multo magis.* Adde Virg. *Æn.* VI. 11. Horat. *Epist.* I. 14. 8.

⁵ Hom. Il. O. 128. μαινόμενε, φρένας ἦλὲ, διέφθορας· ἥ νύ τοι αὐτως | οὔτ' ἀκουέμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς; Hesiod. Op. et D. 321. οἷά τε πολλὰ | γίνεται, εὐτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξυπατήσῃ | ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδίῃ κατοπάσῃ.

GLOSSARIUM IN ARCHILOCHUM.

V. 1. Πολλὸν καὶ χαλίκρητον. Formulam illustrat Blomfieldius ad *Æsch. Pers.* 249. Vide et quæ nos ad *Anal. Gr. Min. Dalzel.* p. *29. Stowius nostras, *The Annales of England* p. 562. de Henrico quinto: *Receiving on his helmet and on the residue of his armour, many and great strokes.*

Ibid. χαλίκρατος, et Ionice χαλίκρητος, merus, meracus, purus. *Æschyli Fragm.* apud Eustath. ad Od. Γ. 332. p. 132. 10. Bas. σπονδαὶ χαλίκρητοι. Apoll. Rhod. I. 473. πῖνε χαλίκρητον λαρόν μέθυ: qui χαλίκρητον μέθυ paulo post ζωρόν μέθυ appellat. Hesychius: Χαλίκρατον. εἰκρατον, ἄκρατον. Suidas: Χαλίκρητος πότος. ὁ χαλῶν τὰς φρένας. ἢ κατὰ στέρησιν τοῦ χά, (lege χ') ἔν' ἧ ἅλῃς ἄκρατον ἔχων· τουτέστιν, οἶνον. καὶ χαλκικήτῃ, μὴ κεκραμένῃ, ἐν' Ἐπιγράμματι· Κεῖτο χαλκικήτῃ νάματι

βριθομένη. Sic χαλίκρατον μέθυ non tantum ἀκρατον, verum etiam τὸ χαλῶν τὰς φρένας exponit Schol. ad Apoll. l. c. qui protinus subjungit Atheniensibus χαλὶν dici τὸν ἀκρατον, additque, Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας χαλιμίας (χαλίδας Schæferus: debuit Χαλιμάδας) φησὶ λέγεσθαι. Est autem χαλίκρατος a Χάλις, (mitto enim ceteras derivationes ut plane ineptas) et κεράννυμι. Fuit Χάλις Bacchi nomen, ab Ægypto fortasse oriundum, et exinde, usu tralatitio satis obvio, *vinum meracum, merum*, significabat. Eustath. l. c. Χάλις γὰρ φασιν, ὁ Διονύσιος. ἐξ ἐκείνου δὲ, καὶ ὁ ἀκρατος οἶνος. ὅθεν καὶ Χαλιμάς γυνὴ κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ ὑπὸ μέθης χαλωμένη τὸ σῶμα. Hesychius: Χάλις. ὁ ἀκρατος οἶνος. καὶ ὁ μεμηνώς καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας. Hipponax apud Schol. Lycophr. 579. ὀλίγα φρονούσιν οἱ χαλὶν πεπωκότες. Etymol. Mag. χαλὶφρων, κυρίως ὁ ἐν μέθῃ ἀφραίνων· χάλις γὰρ ὁ ἀκρατος οἶνος, παρὰ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνέναι ἀφαρνίας τὰς φρένας· ἢ ὁ εὐήθης, παρὰ τὸ κεχαλαῶσθαι τὰς φρένας· καὶ τὰς Βάκχας Χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν· καὶ χαλιμάζειν ἔλεγον, τὸ περὶ τὰς συνουσίας πείθεσθαι· καὶ καγχαλίζειν, ἀπὸ τοῦ χαλᾶν τὰς φρένας πρὸς τὸ πάθος, καὶ ἀπὸ τοῦ χάλις ὁ οἶνος. Etymol. Gud. Χαλὶφρων, κυρίως ὁ μέθυσο λέγεται· χάμις γὰρ ἀκρος οἶνος, παρὰ τὸ χαλᾶν τὰς φρένας. ubi χάλις γὰρ ὁ ἀκρατος quivis ex Etymologo Magno facile reponet. Orion Thebanus: Χαλὶφρων. κυρίως ὁ μέθη ἀφραίνων. χάλις γὰρ ὁ ἀκρατος. παρὰ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνέναι ἀφαρνίας φρένας.

Ibid. μέθυ, *temetum, vinum*. Hom. Od. H. 179. Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος, μέθυ νεῖμον | πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἴνα καὶ Δαΐ τερπικεραύνῃ | σπείσομεν, ὅσθ' ἰκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. | Φῶς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελὶφρονα Φοῖνον ἐκίρνα. Eustath. ad Od. Γ. 380. p. 135. 31. Bas. παρὰ τὸ μεθίεσθαι τοὺς παλαιούς εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν ἐν τῷ τιμᾶν τὸ θεῖον, τὸ μὲν ποτὸν ἐκαλεῖτο μέθυ. Hesychius: Μέθυ. οἶνος. ὅθεν τὸ, Μεθύσκεσθαι. Etymol. Mag. Μεθύω, γίνεται ἐκ τοῦ μέθυ, ὃ σημαίνει τὸν οἶνον· μέθυ δὲ ὁ οἶνος, ἀπὸ τοῦ μεθίειν καὶ ἀμελεῖν τοὺς πίνοντας αὐτόν. Idem: Μεθύω, παρὰ τὸ μέθη· τοῦτο παρὰ τὸ μὴ θεῖν ἡγουν τρέχειν· οἱ γὰρ μεθύοντες ἀκίνητοι εἰσὶ, μέχρῃς ἂν ἀπομεθυσθῶσιν. Etymol. Gud. Μέθυσο, παρὰ τὸ μέθης, (lege μέθυ) ὃ σημαίνει τὸν οἶνον· καὶ Ὅμηρος, (Il. H. 471.) Καὶ μέθυ, χίλια μέτρα· τοῦτο παρὰ τὸ μέθη· τοῦτο παρὰ τὸ μεθίω, τὸ ἀμελῶ· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ἐμὲ θύειν. (an μὴ θεῖν;) Vides de derivatione Grammaticos prorsus nugari. Vox est originis peregrinæ, cujus vestigia etiam apud Cambro-Britannos hodie apparent: scribunt enim *methw*, ejusdem significationis. Vocabulum, ut credibile est, a Phœnicibus olim in Cambriam invectum est; et nescio annon ad rem sit Ægyptiacum *Μεθυερ*, quod cognomen Isis fuit, teste Plutarcho de Is. et Os. p. 374. B. Forma autem, quæ

Æolibus inolevit, *ρέμεθν*, vel potius *ρέμερν*, fuisse videtur, unde Latinum *temetum*, (a quo fiunt *temulentus*, et *abstemius*) quam et ipsam priscam vocem fuisse notant Festus in v. Gell. X. 23. et Plin. XIV. 13.

V. 2. *τίμος*, *pretium*. Æsch. Choeph. 903. *ποῦ δῆθ' ὁ τίμος, ὄντιν' ἀντεδεξάμην*; ubi vide notam Blomfieldii, et Glossarium in l. Hic autem valet *symbola*, Angl. *a shot*, vel *a reckoning*; et *τίμον εἰσήνεγκας* vertendum *symbolam contulisti*, vel *dedisti*, collato Terent. Andr. I. 1. 61. Cf. Timoclem Athenæi VI. p. 237. F. οὐ γὰρ μὴ τίθενται συμβολαί, | *πρυτανεῖα ταῦτα πάντα προσαγορεύεται*.

V. 3. *κληθεῖς*, *vocatus*, de conviva, Angl. *bidden*, *invited*. Machon Athen. VI. p. 244. B. *κληθεῖς ἐπὶ δεῖπνον ὁ παράσιτος Ἀρχεφῶν* | ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως, κ. τ. λ. Eubulus ibid. I. p. 8. B. *εἰσὶν ἡμῖν τῶν κεκλημένων δύο* | ἐπὶ δεῖπνον ἅμαχοι. Plaut. Men. III. 1. 11. *Qui esum neque vocantur, neque vocant*. Terent. Eun. II. 2. 28. *Salutant; ad cenam vocant*.

Ibid. οἶα, *ceu*, *ut*, *sicut*. Vide infra Glossar. in Pratin. v. 6.

V. 4. *παράγω*, *præter rectam viam duco*, in *transversum ago*, Angl. *I lead astray*. Pind. Pyth. XI. 38. ἡ ἐτέρῳ λέχει δαμαλιζομένην | ἐννύχιοι παρᾶγον κοῖται; Eurip. Iph. T. 479. ἡ γὰρ τύχη παρήγαγ' εἰς τὸ δυσμαθές. Hesychius: Παρήγαγεν. ἤνεγκεν. ἡ ἡπάτησεν. Similis est vis præpositionis in illo Archilochi, *πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε*; | *τίς σὰς παρήειρεν φρένας*; Est Fragm. LXXXIV. Hesychius: Παρηέρθη. παρηνέχθη. Unde patet in priore Hesychii loco, pro *ἤνεγκεν*, reponendum esse *παρήνεγκεν*. Nam quod a Wesselingio notatum est, eum morem esse Glossatorum, ut præpositiones in talibus sæpe prætermittant, id in Hesychio nequaquam ferendum est. Vide Kœn. ad Gregor. p. 501.

V. 5. *ἀναιδίη*, Ionicum pro *ἀναίδεια*, *impudentia*. Audiendus Elmsleius ad Eurip. Med. 608, 9. “*Ἀναιδείη*, et similia ab adjectivis in *ἡς* derivata substantiva, quæ passim apud Homerum leguntur, vitiosa esse ante hos annos quindecim declaravi. Nunquam fuerunt nisi duæ horum substantivorum formæ. Prior est *ἀναϊδία* sive *ἀναιδίη*, ut *φιλία* sive *φιλίη*. Hac sola usi sunt Homerus, Hesiodus ceterique veteres. Altera est *ἀναιδεία*, ut *βασιλεια*, *regina*, a solis Atticis, ni fallor, usurpata. Grammatici vero, quorum præpostera metri cura *ἀναιδείην ἐπιειμέμεν* et similia apud Homerum iniecit, tertiam formam fixerunt, *ἀναιδεία*, ut *βασιλεία*, *regnum*, quæ non magis legitima est quam *φιλία*. Scribendum igitur *ἀναιδίην ἐπιειμέμεν* apud Homerum, *ἀναιδίη κατοπάτῃ* apud Hesiodum, *ἀναιδίη δὲ καὶ ὕβρις* apud Theognidem, idemque de metro statuendum quod de *ῥς ὑπεροπλήσι* aliisque sexcentis syllabæ brevis inter duas longas inclusæ exemplis.” Ceterum ad locu-

tionem παρήγαγεν εἰς ἀναίδην conferendum est illud Eurip. Iph. A.
378. μὴ λαν ἄνω | βλέφαρα πρὸς τἀναίδες ἀγαγών.

VERSIONES LATINÆ.

Multum vero bibens et purum merum,
quorum nec pretium contulisti, nec vero
vocatus venisti, veluti amicus : sed tibi
gula mentem sensumque ademit,
impudentemque effecit.

5

SCHWEIGHÆUSER.*

———— Multumque potans et meraculum merum,
Et comedens, quorum nec ullum contulisti hilum preti,
Non vocatus introisti ad nos, amicus ut solet ;
Sed tuus te mentem animumque venter ad impudentiam
Impulit transvorsum agens.

5

J. B.

VERSIONES ANGLICÆ.

Glutton, we ask thee not to be our guest,
It is thy belly bids thee to our feast.

CUMBERLAND.

—— Faith ! but you quaff
The grape's pure juice to a most merry tune,
And cram your hungry maw most rav'nously,
And pay for 't—not a doit. But mark me, Sirrah !
You come not here invited, as a friend.
Your appetite is gross ;—your god's your belly ;—
Your mind, your very soul, incorp'd with gluttony,
Till you have lost all shame.

5

J. B.

* Textum Schweighæuseranum vide in Addendis.

PRATINAS¹.

Τίς ὁ θόρυβος ὅδε²; τί τάδε τὰ χορεύματα;
τίς ὕβρις ἔμολεν ἐπὶ Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέ-
λαν³;

ἐμὸς, ἐμὸς ὁ Βρόμιος·

ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν, ἐμὲ δεῖ παταγεῖν

ἀν' ὄρεα θύμενον⁴ μετὰ Ναϊάδων⁵,

5

οἶά τε κύκνον⁶ ἄγοντα⁷

ποικιλόπτερον μέλος.

τῶν ἀοιδῶν κατέστας σὺ Πιερίς⁸ βασιλεί· ὁ δ' αὐλὸς⁹
ὕστερον χορευέτω.

καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτας κόμων μόνον,

10

θυραμάχοις τε¹⁰ πυγμαχίαισι νέων θέλει¹¹ παρ' οἶνον
ἔμμεναι στρατηλάτας¹².

παῖε τὸν Φρυναίου ποικίλου προανέχοντα¹³,

φλέγε τὸν ὀλεσιανλοκάλαμον¹⁴,

λαλοβαρυνπαρამελορυθμοβάταν

15

θυπατρυνπάνω¹⁵ δέμας πεπλασμένον.

ἦν ἰδοὺ ἄδε σοι δεξιὰ

καὶ ποδὸς διαρριφὰ, θριαμβοδιθύραμβε

κισσόχαιτ' ἄναξ¹⁶, ἄκουε

τὰν ἐμὰν Δώριον χορείαν.

20

Apud ATHEN. XIV. p. 617. C.

NOTÆ IN PRATINAM.

¹ Ut recte intelligatur hoc Fragmentum, sciendum est, ex veterum instituto chorum canentium præire solitum esse, tibicines vero succinere; non versa vice, quod postea factum est, de quo queritur Pratinas. Exscribenda sunt ipsius Athenæi verba, sic præfantis: *Πρατίνας δὲ (sub-*

intellige φησιν) ὁ Φλιάσιος, αὐλητῶν καὶ χορευτῶν μισθοφόρων κατεχόντων τὰς ὀρχήστρας, ἀγανακτεῖν τινὰς ἐπὶ τῷ τοῖς αὐληταῖς μὴ συναυλεῖν τοῖς χοροῖς, καθάπερ ἦν πάτριον, ἀλλὰ τοὺς χοροὺς συνάδειν τοῖς αὐληταῖς· ὃν οὖν εἶχε θυμὸν κατὰ τῶν ταῦτα ποιούντων ὁ Πρατίνας ἐμφανίζει διὰ τοῦδε τοῦ ὑπορχήματος Τίς ὁ θόρυβος κ. τ. λ*. De quo carminum genere sic Athen. XIV. p. 628. D. καὶ γὰρ ἐν ὀρχήσει καὶ πορείᾳ καλὸν μὲν εὐσχημοσύνη καὶ κόσμος, αἰσχροὺς δὲ ἀταξία καὶ τὸ φορτικόν. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς συνέταπτον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ἀδομένων, τηροῦντες αἰετὸν τὸ εὐγενὲς καὶ ἀνδρῶδες ἐπ' αὐτῶν, ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τὰ τοιαῦτα προσηγόρευον. Cf. Lucian. de Saltatione c. 16. ἐν Δήλῳ δὲ γε οὐδὲ αἱ θυαῖαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γούν τοις χοροῖς γραφόμενα τοῦτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο. Plutarch. de Musica p. 1134. C. ἄλλοι δὲ Ξενόδαμον ὑπορχημάτων ποιητὴν γεγενῆσθαι φασὶ καὶ οὐ παλίων, καθάπερ Πρατίνας. Ad rem etiam Athen. I. p. 22. A. ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ Θέσπιδας, Πρατίνας, Κρατῖνος, Φρόνιχος ὀρχησται† ἐκαλοῦντο διὰ τὸ μὴ μόνον τὰ ἑαυτῶν δράματα ἀναφέρειν εἰς ὀρχησιν τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ καὶ ἔξω τῶν ἰδίων ποιημάτων διδάσκειν τοὺς βουλομένους ὀρχεῖσθαι‡. De Pratina autem omnino audiendus est Suidas: Πρατί-

* Commentarii vice fungentur Cumberlandii dicta, Observer LI. *Pratinas struck out a considerable improvement in the orchestral part of his drama, by revoking the custom of allowing the minstrels to join in the chaunt or strain with the chorus, and suffering them only to accompany with their pipes: the recitative was by this alteration given more distinctly to the audience, and the clamorous confusion of voices avoided: the people however, not yet weaned from their old prejudice for the noisy bacchanalian songs of their village masques, opposed themselves violently against this refined innovation, and the whole theatre was thrown into confusion, when in the midst of the tumult Pratinas appeared on the stage in person, and in a kind of Salian song, accompanied with dancing, addressed his audience to the following effect: What means this tumult? &c. Vide et Weston. Hermesian. p. 51.*

† Ita Dindorfius, auctoritate fretus MS. C. Vulgo ὀρχηστικοί, prout citat Bentleius in nota sequenti; quod nec temere, ut opinor, sollicitandum est. Vix enim ὀρχηστής, saltator, vel ὀρχηστοδιδάσκαλος generatim audierit, cum neque omnes ὀρχηστοδιδάσκαλοι necessario ὀρχησται fuerint, ut nec versa vice; multo minus carminum ὑπορχηματικῶν scriptor, qui et alteram artem exercebat.

‡ Bentleius, Dissertation upon Phalaris p. 264. *The ancient Poets (says Athenæus), Thespis, Pratinas, Carcinus, and Phrynichus, were called ὀρχηστικοί, Dancers: because they not only used much dancing in the Chorus's of their Plays, but they were common Dancing-Masters, teaching any body that had a mind to learn.* Idem ibid. p. 234. *The ancient Poets, Thespis, Pratinas, Cratinus, and Phrynichus, were called Ὀρχηστικοί, Dancers; because they used dancing so much in their Chorus's.* Itidem ex Athenæo; ubi tamen diserte notat, cum Comici nomen loco parum conveniat, Καρκίνος vice Κρατῖνος reponendum esse.

νας, Πυρρώνιδου, ἡ Ἐγκωμίου. Φλιάσιος. ποιητῆς τραγῳδίας. ἀντηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἐβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος. καὶ πρῶτος ἔγραψε σατύρους. ἐπίδεικνυμένου δὲ τούτου, συνέβη τὰ ἱκρία, ἐφ' ὧν ἐστήκεσαν οἱ θεαταί, πεσεῖν. καὶ ἐκ τούτου θέατρον φκοδομήθη Ἀθηναίοις. καὶ δράματα μὲν ἐπέδειξατο ν'. ὧν σατυρικά λβ'. ἐνίκησε δὲ ἅπαξ. Quem locum tetigit Blomfieldius Præf. ad Æsch. Pers. p. V. "Hujus autem Phrynichi præ ceteris ἀντιδιδοσκάλοις æmulus fuisse videtur Æschylus, circa viginti annis minor; namque hi duo primi auctores tragædiæ novæ ac lugubris erant, argumento ejus ad fabulas et calamitates converso; quod quum diserte affirmaverit Plutarchus, valde dubium videtur, num Pratinas, quocum Æschylus contendisse narratur, ulla tragædiæ, proprie sic dictas, docuerit, quidquid dicat Suidas, qui solus, ut opinor, Pratinæ τραγῳδίας memorat." Respexit, ut credibile est, Cumberlandii locum, *Observer* LI. *Pratinas succeeded Thespis, and wrote fifty tragedies, if they may be so called, when two-and-thirty of the number were satiric, or allusive to the Satyrs.* Recte autem, opinor, Pratinæ τραγῳδίας commemoravit Suidas; quæ, quanquam antiquioris generis* fuissent, quales, antequam ad fabulas et historias deflexerant Æschylus et Phrynichus, docebant poetæ, non tamen ideo minus recte hoc nomine appellari potuissent. Ceterum hoc Pratinæ carmen ὑπορχηματικὸν citat Julius Cæsar Scaliger *Poet.* I. 47. notatque pyrrhichiis refertum esse ob celeritatem.

² Horat. *Epod.* V. 3. *Quid iste fert tumultus?* Et totidem verbis redidit Westonus *Hermesian.* p. 52. Plaut. *Poen.* I. 1. 79. *Quid istuc tumulti 'st?* Pomponius apud Non. c. 8. n. 7. *Quid hoc est tumulti?* Μοχτίνα pro τί H. Stephanus, in *Lyricorum Fragmentis*; quod verum censeo. Est senarius ferme volatilis.

³ πολυπαταγαθυμέλαν H. Steph. uno verbo. Saltem πολυπαταγαθυμέλαν. Altera forma analogiæ repugnat, sive ad πολυπάταγος referatur, sive ad πολυπάταξ. Cf. vocabula παταγοδρόμος, παταγοειδής et contracte παταγώδης. Vide *Etymol. Mag.* in Διχόμενος, et notam Sylburgii.

⁴ θύμενον primus Schweighæuserus ex MS. Ven. et Epitomes cod. Paris. Edd. Ald. et Casaubon. cum MS. Pal. ἀν' ὄρεα ἐσύμενον. Unus Laurent. σύμενον, quod prætulerim. Vide Glossarium.

⁵ Ald. Ναῖδων, quam formam exhibet Eurip. *Hel.* 187. Νύμφα τις οἶα Ναῖς | ὄρεσι φνγάδα νόμον ἰεῖσα γοερόν.

⁶ Eurip. *Elect.* 151. οἶα δὲ τις κύκνος ἀχέτας | ποταμίους παρὰ χεύμασι κ. τ. λ. Pseud-Anacr. *Fragm.* I. 8. p. 327. Fischer. ἄτε τις κύκνος Καύστρον, | πολλοῖς πτεροῖσι μέλπων | ἀνέμου σύνναυλον ἤχην.

* Vide Bentleium, *Dissertation upon Phalaris*, pp. 234, 264, 274, 278, 287.

⁷ “*κύκνον ᾄδοντα* Casaubon. legit, quia cygni non ἄγουσι μέλος, sed ᾄδουσι. Pace tamen magni viri Apollonium de hac specie cantus cygni laudabo l. IV. 1302. *Κύκνοι κινήσωσιν ἔδν μέλος.*” WESTON. Casaubono suffragatur Heringa. ἄγω et ᾄδω confusa Achill. Tat. l. c. in Glossario in Hermesian. v. 36. itemque Hesych. in Φάλλικα, ubi, pro ᾄδομένον, recte Jablonskius ἀγομένον. “Pratinas, cum ἄγοντα μέλος dixit, in mente habuisse videtur vulgatissimam dictionem ἄγειν χορόν.” SCHWEIGHÆUSER. Vide Glossarium.

⁸ Malim Πιερί β. quod et numerosius est. Metrum est antispasticum tetrametrum acatalectum. Horat. Od. IV. 3. 17. *O! testudinis aureæ | dulcem quæ strepitum, Pieri, temperas.*

⁹ οὐδ’ αὐλὸς edd. Ald. et Casaub. ὁ δ’ αὐλὸς Epitomes cod. Par. et Epitome Hœschelii, itemque Dalecampius, probante Westono.

¹⁰ Epitomes codex Parisinus θήροα μάχοις τε habet. θηροαμάχαισι τε Epitome Hœschelii. Ex quibus liquet, θυρομάχοις in quibusdam MSS. olim lectum esse.

¹¹ Vulgo θέα corrupte. Primus Dobræus θέλει.

¹² Versiculi ad hunc modum, cum Dobræo, distinguendi sunt: καὶ γάρ ἐσθ’ ὑπὲρέτας κώ- | μων μόνον, θυραμάχοις τε | πυγμαχίαισι νέων | θέλει παρ’ οἶνον ἔμμεναι στρατηλάτας. Duo priores sunt trochaici dimetri acatalecti; tertius dactylicus dimeter hypercatalecticis; quartus iambicus senarius.

¹³ Versus corruptus. “Inveniendi veri viam fortasse monstrabit Jacobssii conjectura p. 331. *παῦε τὸν Φρύγα τὸν ποικίλον θροῦν προχέοντα—.*” DINDORF. Fortasse legendum: *παῦε τὸν Φρυγίαν ἱὰν ποικιλοβόαν προχέοντα*, ut referatur ad κάλαμον. Vide notam sequentem. Ad Φρυγίαν ἱὰν conferendus est Auctor Rhesi 553. *νυκτιβρόμου | σύριγγος ἱὰν κατακούω.* Quod autem conjeci, *ποικιλοβόαν προχέοντα*, cum corruptis *ποικίλον προανέχοντα* ad litteram ferme convenit, si modo in memoria teneamus, v cum β in MSS. sæpius confusum esse. De qua confusione consulendi sunt Valckenærius ad Eurip. Phœn. p. 548. Schæfer. ad Gregor. pp. 218, 354, 505.

¹⁴ ὀλεσιανλοκάλαμον. Ita H. Steph. et Casaub. In Aldina ὀλοσιαλοκάλαμον impressum. Et sic Eustath. ad Il. Σ. 576. p. 1224. 47. Bas. itemque MS. Pal. nisi quod ὀλ. MS. Ven. ὀλοσίαλον κάλαμον, quod verum videtur. Vide Glossarium.

¹⁵ “Possis χυπὸ τ. Sed potius dele *θυπα* e v. l. orta.” DOBR. Literas *θυπα* omittit Epitomes cod. Paris.

¹⁶ Cratinus apud Hephæst. p. 96. Gaisford. *Εὐῖε κισσοχαῖτ’ ἀναξ, χαῖρ’, ἔφασκ’ Ἐκφαντίδης.* Ceterum in fine Fragmenti verba sic dispescuerim: *καὶ ποδὸς διαρρίφα, | θριαμβοδιθύραμβε κισσοχαῖτ’ ἀναξ | ἄκουε τὰν ἐμὰν Δωρίαν χορείαν.* ut primus versus sit trochaicus dimeter cata-

lecticus; secundus, iambicus senarius; tertius, antispasticus trimeter acatalectus. Scripsi autem Δωρίαν, ut Δωρίαν φόρμυγγα dixit Pindarus Ol. I. 27. et κισσοχαῖτ', ut in loco Cratini. Sic Hom. Il. O. 174. Γαῖ-
 ῥοχε κυανοχαῖτα.

GLOSSARIUM IN PRATINAM.

V. 1. θόρυβος, *tumultus, turba*. Hesychius: Θόρβος. (lege Θόρυβος, cum Salmasio) ζάλη, παραχή. Idem: 'Ορνυμάδες. θόρυβοι. ubi Albertius corrigit: 'Ορνυμαδός. θόρυβος. Idem: 'Ορνυμαδός. παραχή, ψόφος, θόρυβος, κτύπος. Etymol. Mag. 'Ορνυμαδός. θόρυβος, κραυγή' ὁ ἐν ὄρει γινόμενος. παρὰ τὸ ὄρος καὶ τὸ ὄμαδος. οἱ δὲ φασὶ παρὰ τὸ θορυβάζω θορυβάσσω καὶ Δωρικῶς, θορυβάξω' ὁ μέσος παρακείμενος, τεθορύβαγα, θορυβαγός' καὶ ἀφαιρέσει τοῦ θ, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς μ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ὀρνυμαδός. ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς θορύβον. Etymol. Gud. 'Ορνυμαδός, ὁ ἐκ τοῦ πλῆθους γινόμενος ἄσημος ἦχος. Quamquam suspicor formam 'Ορνυμαδός (quam exhibet etiam Orion Thebanus) furca expellendam esse, quicquid obloquatur Toupius ad Hesych. IV. p. 156. et 'Ορνυμαδός apud Grammaticos passim reponendum. Præ oculis habuisse videtur Hesychius Hom. Il. B. 810. ut patet ex Scholiasta ad locum, cujus verba ipsissima sunt hæc: 'Ορνυμαδός. θόρυβος. Et notandum, si probum sit ὀρνυμαδός, alteram formam neque apud Hesychium, neque apud Etymologos Magnum et Gudianum, neque apud Orionem, comparere. Fuit autem ὀρνυμαδός ab ὀρύω, unde ὠρύω, de qua voce vide Glossar. in Hermesian. v. 72. Vocis θόρυβος significationem illustrabit etiam illud Hesychii: "Ομαδος. ἄθροισις. θόρυβος. ὄχλος. ταραχος. De derivatione alii alia. Etymol. Mag. Θόρυβος, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω καὶ τὸ βοή. ἢ παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω, γίνεται θέρυβος καὶ θόρυβος. ubi de vocabulo βοηδρομέω somniasse videtur Grammaticus. Etymol. Gud. Θόρυβος, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω γέγονε θέρυβος, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο θόρυβος. Eustath. ad Il. Δ. 2. p. 332. 14. Bas. ἐκ τοῦ θροῦς καὶ βοή, ὁ θόρυβος. Eustathio adstipulatur Dammius. A θορῶ deducit H. Stephanus. Nugantur plane, qui ad βοή confugiunt, cum radix sit ΘΟΡΥΒ, et ΟΞ mera terminatio. Ejusdem originis esse vocabulum τύρβη, notavit Schneiderus; et recte proculdubio. Idem tamen minus bene notavit, τύρβη pro σύρβη Attice positum esse, ab Eustathio deceptus ad Od. I. 225. p. 51. 14. Namque ex Latino *turba* satis liquet, etiam Æoles, ante natam dialectum Atticam, τύρβα dixisse, perinde ac τὸν, pro σὺ recentiore, unde Latinum *tu*. Hesychius: Τύρβη. θόρυβος, ἀγωγή, ταραχος. (Ad vocem ἀγωγή cf. Hesych. in Τυρβασία) Affine est etiam vocabulum σκαλαθάρβα, de quo Hesychius: Σκαλαθάρβα. τύρβη. ὑπὸ

τοῦ σκαλεύειν. Fuit autem, ut videtur, vetus verbum *τορύFω*, *turbo*, *agito*, (unde recentiora *τορνάω* et *τορύνω*) cui affinia fuere *τάρω* et *τάράFω* antiqua, unde *ταράσσω* descendit. Cf. et Latinum *taratantara*, quo vocabulo usus est Ennius. A *τορύFω* autem fluxerit *τόρυβος*, (namque aspirationem neglexisse Æoles testis est Grammaticus Leidensis de Dialecto Æolica p. 637. τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντος ψιλῶς ἐκφέρουσι, λέγοντες ἐσπέραν, δέον δασύνειν τὴν προφορὰν) et recentius *θόρυβος*, ut a *ταράσσω* fit *θράσσω*. Formam autem contractionem *τύρβη* (*θορυβή*) habet Soph. Aj. 164.) satis bene illustrabit tum *θράσσω* vocabulum, tum etiam illa, *τάρχη* a *ταραχή*, et *τάρβη*, *τάρβος*, a *ταραβή*, *τάραβος*, obsoletis. Quod ad *σύρβη* attinet, formam illam a Stephano et Schneidero ad *σύρω* perperam relatum esse nullus dubito. Crediderim potius a Doribus primitus fluxisse sibilantem literam, qui *σύρβα* eadem fere ratione scripsisse videntur, qua *σιὼς*, et *σιῶρ*, vice *θεὸς* scripsere. Vide Gregor. p. 299. et 633, 4. Quæ literarum mutatio auribus nostris minus offendet, si modo meminerimus quemlibet balbutientem literam S pro TH non posse non accipere. Eustath. ad Il. A. 638. p. 819. 38. καὶ ἡ τύρβη ἢ καὶ διὰ τῆς σ σύρβη. Hesychius: Σύρβα. μετὰ θορύβου. Ad quem locum prorsus nugantur Guyetus et Valesius. Est plane adverbium, cujus alteram formam exhibet Æschylus apud Athen. IX. p. 375. E. θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς υἱός, | ἢ πολλὰ μ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακὰ, | δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω. Angl. *turning everything topsy-turvy*. Quem locum illustrabit Sophoclis Fragm. apud Plutarch. de Aud. poetis p. 23. C. τυφλὸς γὰρ, ὦ γυναικες, οὐδ' ὥρῳ Ἄρης | σὺς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακὰ. Photius: Συρβάβυρτα: καὶ τὸν τάραχον τύρβη' ὡς Ἀριστοφάνης. Qui locus ex Etymologo Magno sic restituendus est: Συρβάβυρτα: τὸν τάραχον· καὶ σύρβη, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός. Lex. Rhet. Bekker. p. 303. Συρβάσαι: ταραzái, ἀφ' οὗ καὶ τύρβη ἢ ταραχή. Corrige: Συρβάσαι.

Ibid. χόρευμα, saltatio, tripudium. Eurip. Phœn. 664. Βάκχιον χόρευμα. Id. Herc. F. 886. κατάρχεται χορεύματ' ἄτερ τυπάνων. Aristoph. Av. 745. Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω | σεμνά τε Μητρὶ χορεύματ' ὀρεῖα.

V. 2. Διονυσίαις, a Διόνυσος, *Dionysiaca*, *Bacchica*, *Baccho sacra*. Eurip. Herc. F. 889. πρὸς αἷματ', οὐχὶ τὰς Διονυσιάδας | σὺν βοτρυῶν ἐπιχεύμασι λουβάς. Sic Βρομιάς adjectivo, a Βρόμιος, usus est Antiphanes Athen. X. p. 449. C. Βακχιάς, a Βάκχος, est Brunck. Anal. II. p. 271. Substantive Simon. Fragm. LXXII. 1. πολλὰκι δὲ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὀδραι | ἀνωλόλυξαν κισσοφόρους ἐπὶ διθυράμβοις | αἱ Διονυσιάδες.

Ibid. πολυκάταξ, a πατάσσω, *multum strepitum edens*, *strepitu plenus*, *multisonus*. Vide n. 3.

Ibid. θυμέλη, *thymela*, α θύω. Proprie est *altare*, et inde ab ejus similitudine locus editus in orchestra, sive pulpitum, in quo chorus tragœdiarum, et comœdiarum, quamdiu comœdiæ chorum habuerunt, ceterique personam non habentes, fabulæ subserviebant, histrionibusque in scenam abditis, populum gesticulatione retinebant, et oblectabant. Eurip. Ion. 114. ἀ τὰν Φοίβου θυμέλαν | σαίρεις. Id. Suppl. 64. πρᾶσαι τοῦσ' | ἔμολον δεξιπύρους θεῶν | θυμέλας. Quem ad locum vide Barnesium. Id. Elect. 713. θυμέλαι δ' ἐπίπλαντο (ἐπίπλαντο Seidler. probante Burgesio ad Æsch. Suppl. 662, 3.) χρυσήλατοι, | σελαγεῖτο δ' ἄν' ἄστυ | πῦρ ἐπιβύμιον Ἀργείων. Sidon. Apoll. II. 13. 19. *Bimari remittat urbe | thymelen.* ubi tamen unice verum videtur *Thymelen*, respectu habito ad celebrem saltatricem, de qua Juvenal. Sat. I. 36. VIII. 197. Martial. Epigr. I. 5. 5. Hesychius: Θυμέλαι. οἱ βωμοί. καὶ τὰ ἄλφιστα τὰ ἐπιθυόμενα. Idem: Θυμέλη. οὕτως ἔλεγον ἀπὸ τῆς θυηλῆς, τὸν βωμόν. οἱ δὲ, τὸ ἐπίπυρον, ἐφ' οὗ ἐπιθύουσιν, ἢ ἔδαφος ἱερόν. Photius: Θύμελον: τὸν βωμόν. Lege Θυμέλην. Suidas: Θυμέλη. ὁ βώμος, ἀπὸ τοῦ θύειν. Idem: Θυμέλη. ἡ αὐλητική. Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι, καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλώς Βλαιοὺς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην. Quod citatur distichon, Epigrammatis in Sophoclem particula est Anth. Gr. III. p. 398. Brod. Etymol. Mag. in Σκηνή: μετὰ τὴν ὀρχήστραν βωμός ἦν τοῦ Διονύσου, τετράγωνον οἰκοδόμημα κενὸν ἐπὶ τοῦ μέσου, ὃ καλεῖται θυμέλη, πρὸς τὸ θύειν. Idem: Θυμέλη, ἡ τοῦ θεάτρου μέχρι νῦν, ἀπὸ τῆς τραπέζης ὠνόμασται: παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς τὰ θύη μερίζεσθαι, τουτέστι τὰ θυόμενα ἱερεῖα. τράπεζα δὲ ἦν, ἐφ' ἧς δεστώτες ἐν τοῖς ἀγροῖς ᾗδον, μήπου τάξιν λαβούσης τραγωδίας. Pollux IV. 19. ἡ δὲ ὀρχήστρα, τοῦ χοροῦ, ἐν ᾗ καὶ ἡ θυμέλη, εἶτε βῆμά τι οὖσα, εἶτε βωμός. Vide Musgrav. ad Eurip. Elect. I. c. qui θυμέλην in loco Pratinæ de atrio amplo in Bacchi templo intellexisse videtur. Intelligendum, ni fallor, de tota scena in theatro, collato Etymol. Mag. in Παρασκήνια: σκηνὴ δὲ ἐστίν, ἡ νῦν θυμέλη λεγομένη.

V. 3. Βρόμιος, *Bromius*, unum ex Bacchi nominibus. Eurip. Bacch. 411. ἐκεῖσ' ἄγε με, Βρόμιε, Βρόμιε, | προβακχίῃε δαῖμον. Matron parodus apud Athen. IV. p. 137. Β. ροῖαι τε σταφυλαί τε θεοῦ Βρομίοιο τιθῆναι. Ovid. Metam. IV. 11. *Bacchumque vocant, Bromiumque, Lycaumque, | ignigenamque, &c.* Athen. XI. p. 465. Α. ἡσθέντες οὖν τῇ κράσει ἐν ψδαῖς ἔμελλον τὸν Διόνυσον, χορεύοντες καὶ ἀνακαλοῦντες Εὐανθὴ καὶ Διθύραμβον καὶ Βακχευτὰν καὶ Βρόμιον. Hesychius: Βρόμιος. παρὰ Τηλεκλείδῃ, ὁ Σάτυρος, ἢ ὁ Διόνυσος. Etymol. Mag. Ἀβρόμιος, ὁ ἄοινος, χωρὶς οἴνου. βρόμος γὰρ ὁ Διόνυσος. ubi, pro βρόμος, reponendum Βρόμιος. De vocis derivatione nugatur Suidas: Βρόμιος. ὁ Διόνυσος. ὁ γενεσιουργὸς τῶν καρπῶν. παρὰ τὸ βορὰ, βόριμος, καὶ ὑπερθέσει, βρόμιος. Recte Etymol. Mag. Βρόμιος, ὁ Διόνυσος: παρὰ τὸν βρόμον. καὶ γὰρ τῆς Σεμέλης κεραννωθείσης, ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, κατὰ βούλησιν τοῦ Διὸς,

ἐκ μέσου τοῦ πυρός. Corrupte Etymol. Gud. Βρόμος, ὁ Διόνυσος, ὁ γενεσιουργὸς τῶν καρπῶν, παρὰ τὸ βορὰ βόριμος καὶ βρόμιος, ὃ ἐστὶν ἡχὴ τοῦ πυρός. Lege omnino: Βρόμιος, ὁ Δ., ὁ γ. τ. κ., π. τ. β. β. κ. βρόμιος· ἢ παρὰ τὸν βρόμον, ὃ ἐστὶν κ. τ. λ. Cf. Eustath. ad Il. N. 41. p. 885. 15. Bas. βρόμος μὲν ἐπὶ φλογός. Et paulo inferius: καὶ ὅτι βρόμος κυρίως ἐπὶ ἀνέμον καὶ ἐπὶ πυρός, ἐφ' ὧν καὶ τὸ βρέμειν. Sic Hom. Il. Ξ. 396. οὔτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένου, | οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καίεμεν ὕλην. A Brome nympha, quæ una cum sorore Bacche ipsum Bacchum nutrit, ductum vult Servius ad Virg. Ecl. VI. 15. Vide Hygin. fab. 182. Adjective Eurip. Hel. 1328. κρόταλα δὲ Βρόμια διαπρύσιον | ἰέντα κέλαδον ἀνεβόα. Id. Herc. F. 887. οὐ Βρομὶφ κεχαρισμένα θύρσφ. Varro apud Non. c. 2. n. 22. *Cape hanc caducam Liberi mollem dapem | de fronde Bromiæ autumnitatis uvidam.*

V. 4. κελαδεῖν, *tumultuari, personare*. Hom. Il. Θ. 542. Ἐκτῶρ ἀγόρευ' ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδῃσαν. h. e. ἐθορύβησαν, exponente Eustathio. De fluviis, fluctibusque marinis, Aristoph. Nub. 284. καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα, | καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον. Cf. Hom. Il. Σ. 576. Hesychius: Κηλάδῃσαν. ἤχησαν, ἐβόησαν. ubi rescribendum plane est Κελάδῃσαν, et glossa in suum locum protinus retro ferenda. (Vide Glossar. in Hermesian. v. 18.) Sæpius autem de musicis sonis usurpatur. Eurip. Phœn. 1118. παιᾶν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὁμοῦ. Id. Elect. 720. λωτὸς δὲ φθόγγον κελαδεῖ | κάλλιστον, Μουσᾶν θεράπων. Id. Iph. T. 1100. ὅτι πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ μολπαῖς. Hesychius: Κέλαδος. ἦχος μουσικὸς, κραυγὴ, βοή, θόρυβος. Idem: Κελαδῶν. ἡχώων, μέλπων. De Baccharum vociferatione Eurip. Bacch. 578. τίς ὅδε; τίς, πόθεν ὁ κέλαδος | ἀνά μ' ἐκάλεσεν Εὐτίον;

Ibid. παταγεῖν, *strepere, perstrepere*. Aristoph. Nub. 388. χῶσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν. Hesychius: Παταγεῖ. ψοφεῖ, κυττει. Est autem a πάταγος, quod a πατάσσω. Vide Blomfield. Glossar. in Æsch. Sept. c. Theb. 100. Ad rem Dionys. Perieg. 570. de Amnitarum uxoribus sacra Baccho peragentibus: ἀγχι δὲ νησιᾶδων ἕτερος πόρος, ἔνθα γυναῖκες | ἀνδρῶν ἀντιπέρηθεν ἀγανῶν Ἀμνιτᾶων | ὀρνύμεναι τελέουσι κατὰ νόμον ἱερὰ Βάκχφ, | στεψάμεναι κισσοῖο μελαμύλλοιο κορύμβοις, | ἐννύχαι· παταγῆς δὲ λιγύθοος ὀρνυται ἡχή. Ritus hujus colendi morem e Græcia illuc advectum esse, suadet vel insularum nomen, (de Cassiteribus loquitur geographus) ex Græco κασσίτερος, quod metallum toties commemoravit Homerus, plane derivatum. Insularum Cassiteridum meminit Herod. III. 115.

V. 5. θύμενον. "Possit per syncopen dictum esse pro θνόμενον, a verbo θύω, i. q. θύνω, quod valet ὀρμῶ, φέρομαι, cum impetu feror, curro, discurre. A θύω potuit etiam formari verbum in μι, θύμι, passiva forma θύμαι: unde legitime derivaretur θύμενος." SCHWEIGHÆUSER. Equi-

dem *σύμενον* (quod dixi) prætulerim; quanquam alteram formam probam esse non negarim. Est autem *σύμενον* tanquam a *σύμῃ*. Æsch. Eumen. 1004. ἴτε, καὶ σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν | κατὰ γῆς σύμεναι, τὸ μὲν ἀτηρὸν | χώρας κατέχειν. ubi corrupte Turnebus *δύμεναι*, memor forte Homericī *χθόνα δύμεναι* Il. Z. 411. Id. Agam. 723. δύσεδρος καὶ δυσόμιλος | *συμένα* Πριαμίδαῖσιν, | *πομπῇ* Διὸς *ξένιου*, | *νυμφόκλαντος* Ἐρινύς. Eurip. Hel. 1321. ὀρεῖα ποτὲ δρομάδι κώλῃ | Μάτηρ θεῶν ἐσύθη | ἀν' ὑλάεντα νάπη. Et 1146. ἀλίμεν' ἀν' ὄρεα μέλεα βαρβάρου στολᾶς, | ὅτε σύτο πατρίδος ἀποπρὸ χειμάτων πνοῇ. (Cf. Aristoph. Thesm. 992.) Id. Hec. 1073. ἐπὶ τάνδε συθεῖς, | τέκνων ἐμῶν φύλαξ, | ὀλέθριον κοίταν. Ita Porsonus, ubi τάνδ' ἐσυνθεῖς Aldus. Vide n. 4. Id. Alc. 862. ἐξ ἔδρας συθείς. Hesychius: Σύτο. ὥρμησεν, ὥρμα. ἀνῆλθεν. Respexit Hom. Il. Φ. 167. Idem: Σύθι. (sic) ἐλθέ. Suidas: Σύτο. ὥρματο. ἔτρεχε. Σύτο δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοις. (Pind. Ol. I. 32.) Idem: Ἀπόσσυτος καὶ ἀπέσσυτο. σεύω τὸ ὄρμῳ. καὶ σύω ἀφ' οὗ τὸ σύμῃ. ὅθεν καὶ τὸ ἐσσυτο. καὶ ἀπόσσυτος. Etymol. Mag. in Ἐπεσσεύοντο: ἐκ τοῦ σῶ τὸ ὄρμῳ, παράγωγον σύω· ἐξ αὐτοῦ σύμῃ· ὁ μέλλων, σύσω· ὁ παρακείμενος, σέσυκα· ὁ παθητικός, σέσυμαι. τὸ τρίτον, σέσσυται· καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ε, ἔσσυται. Cf. et in Ἐσσενα. Si vero Thierschio auscultemus Gr. Gr. §. CCXXXII. 129. *σύμενος* erit perfect. pro *ἐσσύμενος*, (retracto accentu) et *σύτο* plusquamperfect. pro *ἔσσυτο*, ad *σύω* referenda, ut *χύμενος* et *χύτο*, ait ille, ad *χύω*. Sed obstat imperativus *σύθι*, cuius meminit (quod vidimus) Hesychius, eadem ratione a *σύμῃ* obsoleto natus, qua *κλύθι* a *κλύμι*, *δύθι* a *δύμι*, *πίθι* a *πίμι*, *τλήθι* a *τλήμι*, *βήθι* a *βήμι*, &c.

V. 6. οἶά τε, i. q. οἶα, nihil ad sensum addente particula, *ceu, sicut*. Hom. Od. Α. 364. ἡπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπὶ κλοπον, οἶά τε πολλοὺς | βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους. Et Ξ. 62. ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὅπασσεν, | οἶά τε Φῶ Φοικῆϊ Φάναξ εὐθυμος ἔδωκεν. Cf. quæ nos in Addend. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 158.

Ibid. ἄγοντα μέλος, *carmina peragentem, cantantem*. Sic ἄγειν κτύπον, *strepitum facere, strepere*, dixit Eurip. Orest. 180.

V. 7. ποικιλόπτερος, *proprie varias sive pictas pennas habens, varia pluma decorus, versicolores habens pennas*. Eurip. Hipp. 1265. σὺν δ' ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβάλων | ὠκυράτῳ περῶ. Simile est epitheton *περοποίκιλος*. Aristoph. Av. 248. ὄρνις δὲ περοποίκιλος | ἀτταγᾶς, ἀτταγᾶς. Et 1410. ὄρνιθες τίνες οἷδ', οὐδὲν ἔχοντες περοποίκιλοι, | τανυσίπτερε ποικίλα χελιδοῖ; Sic dispescendi sunt hi versus; quod non viderunt Brunckius et Bekkerus. Prior est Asclepiadeus majusculus, ut patet ex Alcæi Fragmento apud Scholiastam ad l. ὄρνιθες τίνες οἷδ' ὠκεανῷ; γᾶς ἀπὸ πειράτων | ἦνθον, πανέλοπες ποικιλόδειροι, τανυσίπτεροι. Ita correxit Blomfieldius: quanquam vide, annon post ἦνθον potius ponenda sit interrogationis nota, ut sensus sit Angl. *What marine birds*.

are these that are come from the remote parts of the earth? They are, &c. Vim autem locutionis ποικιλόπτερον μέλος, varium et volucre carmen, optime illustrabit locus Aristoph. Av. 1372. ubi de seipso loquitur Cinesias διθυραμβοποιός : ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον | πτερύγεσαι κούφαις· πέτομαι δ' ὁδὸν | ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων. Et paulo post : ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος | ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν | ἀεροδότην καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς. Et mox : τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται | αἰρία καὶ σκότια καὶ κυανανγέα | καὶ πτεροδόνητα. ubi metro satisfacit Brunckius legendo καὶ σκότιά γε. Dindorfius αἰρία τινα κ. σ. conjicit. Dobræus in Auctario ad Porson. Tracts. p. 390. αἰρία καὶ σκότι' ἄττα. Equidem Brunckianum prætulerim. Nempe vocula γε, sic posita, in plurium rerum enumeratione ab Atticis inferri solet. Cf. Platonis Gorg. p. 450. D. οἷον ἡ ἀριθμητικὴ, καὶ ἡ λογιστικὴ, καὶ ἡ γεωμετρικὴ, καὶ ἡ πεπτευτικὴ γε, καὶ ἄλλαι πολλαὶ τέχνηαι. Id. Thææt. p. 156. B. ὅψεις τε καὶ ἀκοαὶ, καὶ ὀσφρήσεις, καὶ ψύξεις τε καὶ καύσεις, καὶ ἡδοναὶ γε δὴ, καὶ λύπαι κ. τ. λ. Timocles Athen. XIII. p. 570. F. τὸ μὴ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἔτοιμα, δεῖν δέ τι | ἀγωνιάσαι, καὶ ραπισθῆναι τε καὶ | πληγὰς λαβεῖν ἀπαλαῖσι χερσίν. Ita Dindorfius, præcipiente Jacobsio, ante quem legebatur καὶ ραπισθῆναι γε, et recte legebatur. Vide Porson. Suppl. Præf. ad Hec. p. LVIII. Ceterum ad Pratinæ locum confer etiam Horat. Od. II. ult. et IV. 2. 25.

V. 8. τῶν αἰοιδᾶν βασιλεῖα, *carminum regina*. Cowleius nostras, *Pindarique Odes* I. init. itidem de Musa : *Queen of all harmonious things!* Similiter αἰοιδᾶν πατὴρ dicitur Orpheus Pind. Pyth. IV. 314. et ἀγῆτωρ μελέων Apollo Eurip. Med. 426. unde Horatianum illud *Ductor arguta fidicen Thaliæ* Od. IV. 6. 25. ex certissima Bentleyi emendatione, probante Porsono ad Euripidis I. c.

Ibid. "κατέστας—Dorice pro κατέστης, constituta es, aut simpliciter, es." SCHWEIGHÆUSER. Sophoclis Hippodamiæ Fragm. apud Stob. T. 27. 6. ὄρκου δὲ προσθεθέντος, ἐπιμελεστέρα | ψυχὴ κατέστη. *fit, esse solet, est.* Thucyd. I. 97. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς ἀπόδειξιν ἔχει τῆς τῶν Ἀθηναίων, ἐν οἷφ τρόφῳ κατέστη. Schol. ad I. κατέστη. ἐγένετο.

Ibid. Πιερίς, *Pieris, Musa*. Auctor Rhesi 344. ἐπεὶ σε χρόνῳ | Πιερίς μάτηρ δ' τε καλλιγέφυ- | ρος ποταμὸς πορεύει | Στρυμῶν. Pind. Ol. X. 116. κόρας Πιερίδες Διός. Solon apud Stob. T. 9. 25. Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίον ἀγλαὰ τέκνα, | Μοῦσαι Πιερίδες. Ovid. Fast. IV. 222. *Ut tacui, Pieris orsa loqui.* Vide n. 8. Adjective ἐν δέλτοις Πιερίσι Eurip. Iph. A. 798. Hesychius, Photius, et Suidas : Πιερίδες. αἱ Μοῦσαι, αἱ ἐν Μακεδονίᾳ. Hesych. et Phot. Πιερία. ὄρος. ubi legendum fortasse ὄρος Μακεδονίας, prout exstat apud Suidam. Hesychius : Πιερίη. ἡ ἀκρόρεια τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ὄρους.

Ibid. ὁ δ' αὐλὸς ὑστερον χορευέτω, *tibia vero post te partes suas agat,*

vertente Schweighæusero. Sensus est: οἱ δὲ ἀθληταί, sive χορααῖαι, ἕστερον τῷ χορῷ αὐλείωσαν.

V. 10. ὑπέρτης κώμων, de tibia, *comissationum ministra*, sive *famula*. Cf. mox ad v. 11. Sic ὑπέρται κακῶν dixit Eurip. Hel. 561. Cic. de Fin. II. 12. *Virtutes voluptatum satellites et ministras esse voluisti*. Id. de Orat. I. 17. *Artes comites et ministra oratoris*. Id. Tusc. I. 31. *Res familiaris ministra et famula corporis*.

Ibid. κῶμος. Vide Glossar. in Hermesian. v. 38.

V. 11. θυραμάχος, idem fere quod θυροκόπος, de qua voce consulendus Blomfieldius Glossar. in Æsch. Agam. 1166. Formatur ut θυρηβόλος et θυρηβόλιον Ionica. In hoc autem Pratinæ loco alluditur ad lascivam petulantiam temulentorum juvenum, qui iteratis ictibus puellarum sibi dilectarum fores pulsando admitti cupiebant, easque præ moræ impatientia non raro effringebant. Huc pertinet, ut videtur, Antiphanis Fragm. apud Stob. T. 116. 26. ἀλλ' οὐδὲ κατεμύρανε, οὐδ' ἐλύσατο | πορνίδιον, οὐδὲ θυροκόπων ὄφλεν δίκην. ubi recte Grotius θυροκοπῶν, ὁδὸς fores fractas, (uti vertit Blomfieldius) quod Gaisfordium fugit. Aristoph. Vesp. 1253. κακὸν τὸ πίνειν· ἀπὸ γὰρ οἶνου γίγνεται | καὶ θυροκοπήσαι καὶ κατάξαι καὶ βαλεῖν | κᾶπει' ἀποτίειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλῃς. ubi pro κατάξαι, quod tacite scripsit Bekkerus, vulgo legitur πατάξαι, ut in Ran. 38. dicitur: τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; Horat. Od. I. 25. init. *Parcus junctas quatiunt fenestras | ictibus crebris juvenes protervi, | nec tibi somnos adimunt: amatque | janua limen, | quæ prius multis facilis movebat | cardines*. Vide et III. 26. 6. seq. Sed et moris fuit horum inverecundorum comissatorum, dum fores pulsabant, tibias simul inflare convenienter ei quod agebant. Cf. Tryphonis* locum apud Athen. XIV. p. 618. C. qui inter modos tibiales etiam θυροκοπικὸν recenset, additque τὸ δ' αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον, cani solitum dum fores pulsabantur, ut exponit Blomfieldius. Pergit Trypho: ταῦτα δὲ πάντα μετ' ὀρχήσεως

* Eustath. ad II. Φ. 283. p. 1324. 34. Βασ. καὶ ὅτι αὐλήσεων ὀνομασίαι, ὥς δ' Ἀθήναιος ἐπιτίθεται, κῶμος, ἐπίφαλλος, χορείος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικινοτούρβη, θυροκοπικὸν, τὸ καὶ κρουσίθυρον, κνησμὸς, (κνισμὸς Athen.) μόθων. μετ' ὀρχήσεως δὲ φησιν αὐτὰ πηλείτο, καθὰ ἱστορεῖ Τρύφων. Repone ex Athenæo: κῶμος, βουκολιασμὸς, γίγγας, τετράκωμος, ἐκ. κ. τ. λ. Scribæ fraudi fuit homocoteleuton. Sed et σικινοτούρβη corrigendum est tum apud Eustathium, tum apud Athenæum. Athen. XIV. 630. B. καλεῖται δ' ἡ μὲν σατυρική ὀρχησις, ὥς φησιν Ἀριστοκλῆς ἐν ὁγδόῃ τῶν περὶ χορῶν, σίκιννις, καὶ οἱ σάτυροι σικιννισταί. τινὲς δὲ φασὶ Σίκιννόν τινα βάρβαρον εὐρετὴν αὐτῆς γενέσθαι, ἄλλοι δὲ Κρήτα λέγονσι τὸ γένος εἶναι Σίκιννον. Photius: Σίκιννις: Σατυρική ὀρχησις· ἐμμέλεια δὲ τραγική· κάρδαξ (lege κόρδαξ) δὲ κωμική· ὥς Ἀριστόξενος α' περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. Etymol. Mag. in Ὀρχησταί: τρία γὰρ εἶδη ὀρχήσεως, πυρρίχη, σίκιννις, ἥτις ἐστὶν ἱερατική, καὶ ὁ κορδακισμός. Poll. IV. 14. εἶδη δὲ ὀρχημάτων, ἐμμέλεια τραγική, κόρδακες κωμικοί, σικιννίς σατυρική. Vide Eurip. Cycl. 37.

ἡλεῖτο. Eiusdem argumenti sed remissior modus fuit παρακλανσίθυρον, de quo consulendus est Casaubonus ad Athenæi l. c. itemque Lectt. Theocr. c. 5. Plutarch. Amat. p. 753. B. τίς οὖν ὁ κωλύων ἐστὶ κωμάζειν; ἐπὶ θύρας ᾗδειν τὸ παρακλανσίθυρον; Cuiusmodi carminis insigne exemplum præbet Aristoph. Eccles. 960. seq. aliud autem Horat. Od. III. 10. et alterius particulam I. 25. 7, 8. aliud denique Ovid. Am. I. 6. Hesychius: θυροκοπιστικόν, (θυροκοπητικόν Heinsius, a θυροκοπήτης sci-licet) ἢ θυροκοπικόν. οὕτως ἐκαλεῖτο. Qui locus plane mutilus est. Lege omnino: θυροκοπητικόν, ἢ θυροκοπικόν. μέλος τὶ οὕτως ἐκαλεῖτο. Sic idem Lexicographus: Κρουσίθυρος. μέρος τὶ οὕτως ἐκαλεῖτο. ubi malim Κρουσίθυρον, et μέλος reponendum, cum Meursio. Suidas: θυροκοπήτης, καὶ θυροκόπος, ὁ τὴν θύραν κόπτων. Phrynichus Bekker. p. 42. θυροκοπεῖν: ἐπικωμάζειν. Ceterum et mendici, sive agyrtæ, θυροκόποι appellabantur. Phrynichus Bekker. l. c. θυροκόπος: ὁ τοῦ ἐπαιτεῖν ἕνεκα κόπτων τὰς θύρας. Auctor chelidonismatis, ex Theognide, apud Athen. VIII. p. 360. C. εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομες, | ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ θύπερθυρον, | ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν· | μικρὰ μὲν ἐστὶ, ῥᾷδίως μὲν οἴσομες. | ἐὰν φέρῃς δὲ τι, μέγα δὴ τι καὶ φέροις. | ἄνοιγ' ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι. Totam cantilenam Anglicis versibus reddidit Mitchell. *The Comedies of Aristophanes*, Vol. I. p. 197. Vide, si tanti est, quæ nos in Addend. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 159.

Ibid. πυγμαχία, pugilatio, pugilatus. Pind. Nem. VI. 41. σὺν θεοῦ δὲ τύχη | ἔτερον οὐτίνα Φοῖκον | ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων | ταμίαν στεφάνων. Et sane potest intelligi hæc vox de pugilatione cum puellarum defensoribus commissa, hoc est, cum rivalibus, quotquot forte fortuna intus includerentur, in κωμιαστῆς ex ædibus erumpentibus. Cf. Eurip. Cycl. 531. πυγμὰς ὁ κῶμος λοιδόρον ἔ' ἔριν φιλεῖ. Quanquam de crebris juvenum protervorum ictibus, quibus fores quatiēbantur, locum potius intellexerim. Cf. Plaut. Stich. II. 2. 38. *Aperite atque appropriate, fores | facite ut pateant, removete moram. | Nimis hæc res sine cura geritur. | Vide quam dudum hic adsto et pulso. | Somnone operam datis? experiar, | fores, an cubiti, an pedes plus valeant.* Quem locum in versus anapesticos digerendum esse primus vidit Hermannus El. Doctr. Metr. II. 32. 23.

Ibid. θέλει, solet, assolet. Eurip. Troad. 27. νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει. Soph. Achill. Amat. Fragm. apud Stob. T. 64. 13. τέλος δ' ὁ χυμὸς οὐρ' ἀφ' ἐθῆναί πως θέλει. Ita Brunckius: vulgo οὐδ' ὅπως ἀφ' ἡ θ. Cf. Gregor. p. 135. ibique Kœnium. Sæpius autem hoc sensu usurpatur φιλεῖ. Eurip. Med. 47. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Id. Hipp. 160. φιλεῖ δὲ τᾷ δυστρόπῳ γυναικῶν | ἁρμονίᾳ κατὰ δύσ- | τανος ἀμαχανία ξυνοικεῖν. Imitati sunt Latini. Horat. Od. III. 16. 9. *Aurum*

per medios ire satellites | et percurrere amat saxa. Quem locum minus recte explicavit Döringius. Seneca Consol. ad Marc. 16. *Nullum amat frustra cadere telum, quod in confertum agmen immisum est.* Tacit. Ann. IV. 9. *Memoriæ Drusi eadem, quæ in Germanicum, decernuntur, plerisque additis, ut ferme amat posterior adulatio.* Plin. XIII. 4. *Palma toto anno bibere amat.* Vide Facc. et Forc. Lex. in *Ano* sub fin.

Ibid. παρ' ολνον, ad vinum, (quod dixit Cic. pro Cæl. 28.) *inter scyphos vel pocula.* Alexander Ætolus apud Gell. XV. 20. καὶ μισογέλως, καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' ολνον μεταθηκώς. Sic παρὰ κρητῆρα, παρὰ κρητῆρας; et παρὰ κρητῆρι, dixerunt Pind. Nem. IX. 107. Eurip. Polyidi Fragm. apud Stob. T. 91. 8. Telestes apud Athen. XIV. p. 626. A. Apoll. Rhod. II. 158. Theogn. 493. et 643. Quæ loca attulit Valckenærius Epist. ad Röver. p. 60. Quin et παρ' οἶνον dixit Soph. Œd. R. 780. Eurip. Troad. 554. Sed, cum vix *inter scyphos* fieri potuerint hæ pugilationes, vel, si mavis, *θυρομαχίαι*, vide annon vera lectio sit *πάροις*; *temulentus*, ut referatur ad *στρατηλάτης*. Cf. Aristoph. Eccles. 948. Antiphanes Athen. X. p. 445. C. Κολχὶς ἀνθρωπος πάροις. Sic παροίνιος ἀνὴρ dixit Aristoph. Acharn. 943. Hesychius: Πάροις. ἀμαρτωλός. μεθυστής. ὕβριστής. λοιδορός. ἐκλυτός. ubi a Christiano quodam interpolatore profectum fuisse videtur istud ἀμαρτωλός. Ceterum Ἰωνικὴν ὀρχησιν παροίνιον meminit Athen. XIV. p. 629. E. et παροίνια ἄσματα Poll. VI. 19. et παροίνιος αὐλοὺς idem Poll. IV. 10. Cf. Lucian. T. II. p. 288. τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν, μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐλήμα γυναικεῖον ὀρχουμένων σφόδρα καὶ καματηρὰ πηδήματα.

V. 13. παῦε, *fac cessare, tolle*, Angl. *stop, put down, down with, away with!* Eurip. Alc. 353. παύσω δὲ κώμους, ξυμποτῶν θ' ὁμιλίας, | στεφάνους τε, μοῦσάν θ', ἥ κατεῖχ' ἐμούςς δόμους. Adde Herc. F. 685. Obiter notabo, cognatum vocabulum esse Anglicum *pause*. Cf. nostra *loose, kiss*, (Cambro-Brit. *cusan*, Sax. *kuss*, prout exstat apud Chaucerum*, et in ore adhuc Eboracensibus est) cum aoristis Græcis λῦσαι, κύσαι, ἀλύω, κύω. Notandus est Johnsonus, in Lexico sic scribens: "PAUSE; n. s. *pause*, Fr. *pausa*, low Lat. *παύω*, Gr." Dele vocabulum *low*; nam probæ notæ est vox Latina. Plaut. Rud. IV. 6. 1. *Aliquando osculandi melius est, uxor, pausam fieri.* Non. c. 2. n. 686. *Pausa est quies aliqujus rei.* Accius Epigono: *Sed jam Amphilocho huc vadere cerno, et nobis datur bona pausa loquendi.* Lucil. Satyr. lib. i. *Hæc ubi dicta dedit, pausam facit ore loquendi.* ubi, pro Epigono, legendum videtur *Epi-*

* Hac forma usus est etiam Jonson. *The Alchemist*, iv. 2. FAc. *Good master Kastril! is this your sister?* KAs. I, Sir. | *Please you to kuss her, and be proud to know her?*

gonis. Accii autem locus in dimetrum versum anapaesticum, cum paræmiaco, sic fortasse dissecandus est: *Sed jam Amphilocho huc vadere cerno*, | *datur et bona pausa loquendi*. Cf. Græcum *καῦλα*.

Ibid. *Φρυγίαν ἰάν, Phrygiam vocem.* Æsch. Pers. 931. τὰν | *κακοφάτιδα βοᾶν, κακομέλετον ἰάν* | *Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος* | *πέμψω, πολὺ-δακρυν ἰαχάν.* Oraculum apud Herod. I. 85. *μὴ βοῦλεν πολέτευκτον ἰὴν ἀνὰ δῶματ' ἀκούειν* | *παιδὸς φθεγγομένου.* Vide et Rhesi l. c. in n. 13. Hesychius: Ἰή. φωνή, βοή. Suidas: Ἰα. μία. ἡ φωνή, ἡ βία. ubi βοή, pro βία, recte legit Kusterus: nam quod proponit μία Albertius ad Hesych. T. II. p. 1. id vix ferendum videtur, cum ea vox jam antecesserit. Etymol. Mag. in Ἀμφιαχῦα: ἰα, ἡ ἐκπεπομένη βοή. ἐκ τούτου ἰάχω καὶ ἰαχῆ. Fuerit autem *Φρυγία ἰὰ* idem quod *Φρύγιον μέλος*. Eurip. Troad. 548. *Λίβυς τε λωτὸς ἐκτύπει,* | *Φρύγιά τε μέλεα, παρθένοι δ' | ἀέριον ἀνὰ κρότον ποδῶν* | *βοᾶν τ' ἔμελπον εὐφρον'.* Id. Bacch. 126. *ἀνὰ δὲ βάχχια συντόνῃ* | *κέρασαν ἀδυβόα Φρυγίων* | *αὐλῶν πνεύματι.* Et 158. *εὖϊα τὸν εὖϊον ἀγαλλόμεναι θεὸν* | *ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσι τε,* | *λωτὸς ὅταν εὐκέλαδος ἱερὸς ἱερὰ* | *παίγματα βρέμῃ σύνοχα Φοιτά-σιν.* Id. Iph. A. 576. *βάρβαρα συρίζων Φρυγίων* | *αὐλῶν, Ὀλύμπου κα-λάμοις* | *μιμήματα πνέων.* Catull. LXI. 19. *Ubi cymbalum sonat vos,* | *ubi tympana reboant,* | *tibicen ubi canit Phryx curvo grave calamo.*

Ibid. *ποικιλοβόας*, (deest Lexicis) *varium clamorem sive sonum edens, clamosus, multisonus*, pro quo *μυξοβόας* dixit Æschylus apud Plutarch. de EI apud Delph. p. 389. A. *μυξοβόαν πρέπει* | *διθύραμβον ὁμαρεῖν* | *σύγκωμον Διονύσῃ.* ubi *σύγκωμον* est ex emendatione Porsoni Append. ad Toup. p. 490. Vulgo corrupte *σύγκοινον*. Conferri possunt epitheta Græca *ποικιλόθροος, ποικιλόγηρυς, ποικιλόφωνος, ποικιλότραυλος, ποικιλοφόρμιγξ*. Simile est epitheton *νομοαῖολος* apud Telestem Athenæi. Locum dedi in Glossario in Hermesian. v. 36. Nec tamen repugnem, si *ποικιλοβόας* exponas *varie strepens* sive *obstrepens, obstreperus*, ut *καλαμοβόας* quidam dictus per contemptum apud Plutarch. de Garrul. p. 514. D. h. e. calamo sive arundine obstrepens. Quæ quidem expositio optime huic loco convenire videtur. Cf. Virg. Ecl. III. 26. *Non tu in triviis, indocte, solebas* | *stridenti miserum stipula disperdere carmen?*

Ibid. *προχέοντα, profundentem, fundentem.* Pind. Pyth. X. 85. *Ἐφυ-ραίων* | *ὅπ' ἀμφὶ Πηνειὸν γλυκεῖ-* | *αν προχέοντων ἐμάν.* Pseud-Anacr. VI. 11. *προχέων λίγειαν ὀμφάν.* Sic Hom. Od. T. 521. *χέει πολυηχέα φωνήν.* Melanippides Athen. X. p. 429. C. *τοὶ δὲ παράπληκτον χέον ὀμφάν.* Æsch. Sept. c. Theb. 72. *Ἑλλάδος* | *φθόγγον χέουσιν.* Simonides Fragm. LXXII. 8. *ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς.* Catull. LXII. 202. *Profudit pectore voces.* Horat. Epist. II. 1. 146. *Versibus alternis opprobria rustica fudit.* Virg. Æn. V. 842. *Funditque has ore loquelas.*

V. 14. ὀλοσίαλος, *sputo refertus*. Angl. *all spittle*. Est autem ab ὄλος, et σίαλος vel σίαλον, *sputum*, eadem analogia, qua ὀλοσίδηρος, ὀλόπτερος, ὀλόστοος, &c. Sic per contemptum, ut videtur, dictum est ὀλοσίαλος κάλαμος, *tibia sputo referta*. Namque Eustathium nihil moror, qui in loco citato in n. 14. corruptum vocabulum utcunque explicare conatus est. Ejus verba sunt hæc : καὶ δόναξ μὲν συριγκαῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς. ὅθεν καὶ τις φανλῶς αὐλῶν, ὀλοσιαλοκάλαμος ἐσκώφθη. In Pratinæ loco de *tibia* plane agitur, non de *tibicine*.

V. 15. λαλαβαρυνπαμελαρυνθοβάτης, (quasi dicas *garruligravitrans-meliorhythmigressor*) *garrulus, importunus, cantici rhythmum prætergre-diens*, exponente Schweighæusero. Compositum autem est ex λάλος, βαρὺς, μέλος, ῥυθμός, et per tmesim scripto παραβάτης.

V. 16. χυπὸ τρυπάνου (ita malim, non τρυπάνω, quod nimis Doricum videtur esse) δέμας πεπλασμένον vertendum erit : *et a terebra, quod ad figuram attinet, effictum*. Et ὑπὸ τρυπάνου hic loci idem valet atque ὑπ' αὐλοτρύπου, *a tibiarum perforatore*, ut τεκτόνων πλασθεὶς ὑπο dixit Eurip. apud Clem. Alex. p. 584. ed. Par. Strattis apud Athen. XIII. p. 592. D. καὶ τὴν Λαγίσκαν τὴν Ἰσοκράτους πᾶλλακην | ἰδεῖν με σνέ-ζουσαν εὐναίαν ἔτι, | τὸν γ' αὐλοτρύπην αὐτόν. Poll. IV. 9. ὁ δὲ τοὺς αὐλοὺς ἐργαζόμενος, αὐλοποιός. καὶ ἀπὸ μέρους γλωττοποιός. καὶ αὐλο-τρύπης, ὡς ἡ κωμῳδία. Ad δέμας confer Hesychium : Δέμας. σῶμα. μορφή. ἰδέα. τρόπος. Ad locutionem πεπλασμένον δέμας, subaudito κατὰ, confer Eurip. Alo. 1080. σὺ δ', ὦ γύναι, | ἦτις ποτ' εἰ σὺ, ταῦτ' ἔχονσ' Ἀλ-κίσιδι | μορφῆς μέτρ' ἴσθι, καὶ προσήϊξας δέμας. ubi confert Barnesius Homericum δέμας δ' ἦϊκτο γυναικὶ Od. Δ. 796. Quid autem sibi voluerit Dobræus desideratissimus, dum τρυπάνω, ceteris deletis, in textu stare posse innuebat, nondum expedit. Fortasse voluit τρυπάνω.

V. 17. ἦν ἰδοῦ, *en! ecce!* Eurip. Herc. F. 869. ἦν ἰδοῦ, καὶ δὴ τινάσσει κῶτα βαλβίδων ἀπο. Aristoph. Pac. 327. ἦν ἰδοῦ, καὶ δὴ πέπauμαι. Alciphron, citante Dorvillio ad Ocharit. p. 656. ἀλλ' ὑπὸ ταῖς μυρρίναις ἦν ἰδοῦ (corrigere ἰδοῦ) τὸ χωρίον ὡς ἐνδροσόν ἐστὶν ἐν κύκλῳ καὶ ἀνθεσι ποικίλον.

Ibid. ἄδε σοι δεξιά verte Anglice : *here's my right hand for you*. Cf. Matthiæ Gr. Gr. 470. Blomfield. Glossar. in Æsch. Prom. V. 977.

V. 18. διαρρίφη, (vox Lexicis adjicienda) *in diversas partes jactus sive jactatio*, a διαρρίπτω, qua voce usus est Aristoph. Thesm. 665, πανταχῇ διάρριφον ὄμμα, | καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς. Sic πανταχῇ κυκλοῦσαν ὄμμα dictum *ibid.* 957. Simplex ῥιφή occurrit apud Lycophr. 1326. Ad rem Aristoph. Pac. 331. τουτογὶ νῆ τὸν Δία | τὸ σκέλος ῥίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν. Id. Vesp. 1529. ῥίπτε σκέλος οὐράνιον. Eurip. Troad. 326. πάλλε πόδ' αἰθέριον' ἀγαγε χορὸν κ. τ. λ. ubi notat Schol. eis τὸν αἰθέρα χορεύει. Similiter δέραν eis αἰθέρα ὄρο-

σερὸν ῥίπτονσα dixit Id. Bacch. 862. et *capita jaciunt* Catull. LXI. 23. de Mænadibus, et *comam jactare* Varro apud Non. c. 4. n. 251.

Ibid. Θριαμβοδιθύραμβος, Bacchi epitheton, *triumpho-dithyrambus*, vertente Schweighæusero. Est autem a θρίαμβος, *triumphus*, et Διθύραμβος, quod Bacchi cognomentum fuit. De voce θρίαμβος audiendus Etymol. Mag. Θρίαμβος, ἐπιδείκνυσι νίκης, πομπή, καὶ τὸ σεμνύνεσθαι. ἐν τισι πόλεσιν, ὅταν ἤνθουν αἱ συκαὶ, παῖδες περιελόντες σύκα σὺν αὐτοῖς τοῖς θρίοις, ἔπαιζον, προσφέροντες (lege προφέροντες) ἱαμβεῖα τετράμετρα, ἢ ἡμιάμβεια. θρία δὲ εἰς τὰ τῆς συκῆς φύλλα· ἐπεὶ εἰς τρία διέσχισται. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ἐν αἰθρία βάζεσθαι, ὃ ἐστι λέγεσθαι. γίνεται ἐκ τοῦ τρία, θρία· καὶ γὰρ τριμερές ἐστι τὸ φύλλον τῆς συκῆς. ἐκ τούτου γίνεται θρίαμβος, καὶ θριαμβεύω· λέγεται γὰρ, ὅτι ὁ Διόνυσος ἐποίησε στέφανον ἀπὸ συκῆς, καὶ οὕτως ἐθρίαμβευσεν, ἤγον ἐπὶ μέσης διέβη. καὶ ἔτι φασὶν ἐν τῇ δῆμῳ τούτῳ γίνεσθαι. λέγεται καὶ θρίαμβος ὁ Διόνυσος, ὅτι ἐπὶ θηρῶν ἐπὶ λεόντων (lege ἐπὶ τῶν θηρῶν, τούτέστιν ἐπὶ τῶν λεόντων, ex Apostolii Collect. et Etymol. Gud.) βέβηκεν, οἷον θηρίαμβος· τῇ γὰρ ἄρματι αὐτοῦ λέοντας ὑποξενγνύειν φασὶν. ἢ ὅτι καὶ συκῆς εὐρετῆς ἐστίν. ἢ ἀπὸ τοῦ θορεῖν· κηδητικὸς γάρ. λέγεται καὶ θυστήριος, ἀπὸ τοῦ θύειν, ὃ ἐστίν ὀρμᾶν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ αἰωρούμενον θύσανον. (Vide Hesiod. Scut. Herc. 225.) Θριαμβεύσας, δημοσιεύσας. Ex qua derivationum farragine illud saltem colligi debere videtur, ad θρίον et ἱαμβος hanc vocem referendam esse. Hesychius: Θρίαμβος. πομπή. ἐπιδείκνυσι νίκης. ἢ Διονυσιακὸς ὕμνος, ἱαμβος. ubi, pro ἱαμβος, Θρίαμβος absurde conjecit Darnaud. Photius: Θριάμβους: τοὺς ἱάμβους ἐννοεῖ εἰλεγον. Nempe in Bacchi festo ficus, ut videtur, una cum foliis ficulneis, a pueris, carmina quædam probrosa occurrentibus, in honorem dei circumferebantur, qui et ipse inde Θρίαμβος cognominatus est, teste etiam Athenæo I. p. 30. B. immo et θριαμβεύειν dicebatur, dum status ejus in curru quasi triumphali per medium populum ducebatur. Quippe συκῆς εὐρετῆς, quod ait Etymologus, fuit Bacchus, hoc est, Osiris, (collato Herod. II. 42. et 144.) qui, India devicta, ut credibile est, arborem illam primus Ægyptiis notam fecit. Cf. Plin. VII. 2. In India sub una ficu turmæ conducuntur equitum. Vide et XII. 5. ubi mira quædam de India ficu tradit. Athen. III. p. 78. C. Σωσίβιος δ' ὁ Λάκων ἀποδεικνύς εὐρημα Διονύσου τὴν συκὴν διὰ τοῦτό φησι καὶ Λακεδαιμονίους σκίτην Διόνυσον τιμᾶν. Porro θριαμβεύειν dicebantur, qui in Bacchi sacris lætum clamorem tollebant. Hesychius: Θριαμβεύσαι. θορυβῆσαι. βοῆσαι. A θρίαμβος autem fit Latinum *triumphus*, olim *trumpus* scriptum, teste Cic. Orat. 48. Quintil. I. 5. Sic triumphavit triumphos duos dixit Gell. II. 11. ut δεύτερον θρίαμβον ἐθρίαμβευσεν Plutarch. Vit. Fab. p. 187. E. Venio ad Διθύραμβος. Etymol. Mag. Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος. (Confer Athen. I.

p. 30. B. XI. p. 465. A.) ἐπιθετόν ἐστι τοῦ Διονύσου. ὅτι ἐν διθύρῳ ἄνθρωπος τῆς Νύσσης ἐγράφη. καὶ ὁμωνύμως τῷ θεῷ ὁ εἰς αὐτὸν ὕμνος. ἢ ἀπὸ τοῦ δύο θύρας βαίνειν, τὴν τε κοιλίαν τῆς μητρὸς Σεμέλης, καὶ τὸν μηρὸν τοῦ Διὸς· ἀπὸ τοῦ δεύτερον τετέχθαι, ἀπὸ τε τῆς μητρὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ μηρὸς τοῦ Διὸς· ἔν' ἢ ὁ δις θύραζε βεβηκώς. Πίνδαρος δὲ φησὶ λυθίραμβον, καὶ γὰρ Ζεὺς, τικτομένου αὐτοῦ, ἐπεβόα, Λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα:— ἔν' ἢ λυθίραμμος, καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν. Etymol. Gud. Διθύραμβος ὁ Διόνυσος, ὁ δις βεβηκώς τὴν θύραν, τοῦτ' ἐστὶ τὰ τῆς μητρὸς, καὶ δις (delenda videtur hæc vox) τὸν τοῦ Διὸς μηρόν· καὶ ὕμνος εἰς Διόνυσον. Similia tradit Suidas in v. Sed nihil cum δίθυρος* huic vocabulo commune esse, extra omnem aleam dubitationis ponit syllabæ prioris quantitas metrica, quæ semper longa est, cum contra in δίθυρος non nisi pro brevi accipi possit. Archilochus Athen. XIV. p. 628. A. ὡς Διωνύσοι· ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος | Φοῖδα διθύραμβον, οἷν' ὅν' συγκεραυνωθείς φρένας. ubi Διωνύσιοιο ἄ. Dindorfius, metro vix salvo. Sed nec Διωνύσου ἄνακτος opus est, cum Hermannō et Kiddio; nam digammon supprimit apostrophe, ut præclare ostendit Thierschius Gr. Gr. §. CLVIII. Epicharmus Athen. ibid. B. οὐκ ἐστὶ διθύραμβος, ὅκχ' ἔδωρ πῆγς. ubi ἐντι Bentleius Epist. ad Mill. p. 56. quod Dindorfium fugit. Eurip. Bacch. 526. ἴθι, Διθύραμβ', ἐμὰν ἄρ- | σενα τάνδε βάθι νῆδυν. Machon Athen. VIII. p. 341. A. τῶν διθυράμβων τὸν ποιητὴν, γεγενέαι | ὀφιοφάγον. Et mox: τοὺς διθυράμβους σὺν θεοῖς καταλιμπάνω. Aristoph. Pac. 795. ψυχὰς δὴ ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων. Tria alia loca vide supra ad vv. 2. 7. 13. Sic et Horat. Od. IV, 2. 10. Seu per audaces nova dithyrambos | verba devolvit. Vide omnino Brunck. ad Aristoph. Nub. 984. Porson. ad Eurip. Orest. 5. et Suppl. Præf. Hec. p. LVI. Etenim Διθύραμβος ex Διῖθύραμβος contractum est, perinde atque Διπολιώδης, Διάσια, Διτύλας, Δίφίλος, ex Διῖπολιώδης, Διῖάσια, Διῖτύλας, Διῖφίλος. Vide Aristoph. Nub. 971. 407. Ran. 607. Machonem Athen. XIII. p. 579. E. Eustath. ad Il. A. 176. p. 57. 19. Bas. δῆλον δέ, ὡς οὐ μόνον ἐκ τοῦ Διὸς γενικῆς αἰ συνθέσεις γίνονται, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δοτικῆς. ὅλον διῖπετῆς ποταμός· διῖφίλος, ἐξ οὗ κατὰ κράσιν Δίφίλος κύριον ὄνομα· Διῖτρέφης κύριον· διῖπετὲς Παλλάδιον. (De scriptura vocum διῖπετῆς et διῖτρέφης vide Elmsleium ad Eurip. Bacch. 1266. et ad Med. p. 131.) Etymol. Mag. Διῖφίλος, ὥσπερ παρὰ τὴν Ἀρῆι δοτικὴν γίνεται ἀρητίφίλος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Διῖ, διῖφίλος· καὶ κράσει τῶν δύο i i eis i μακρόν, Δίφίλος. Vide et in Δίφίλος. Hactenus de vocabuli Διθύραμβος syllaba priore. De θύραμ-

* Ne quis putet in Grammaticorum errorem incidisse Ovidium Metam. IV. 12. qui Bacchum *saturnique iterum, solumque bimatem* ibi appellat, is sciat præ oculis, ut credibile est, poetam habuisse Hymn. Orph. XXIX. ubi διφυῆς Bacchi epitheton est, et LI. ubi διμάτωρ. Cf. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 526.

βος, quod superest, res non adeo in proclivi est; in quo etiam hæsit Vir acutus Elmsleius ad Bacch. 526. notans διθύραμβος vocabulo similia esse ἱαμβος et θρίαμβος. Possis sane putare διθύραμβος, depravata pronunciatione, quasi θηρίαμβος dictum esse, fere atque credibile est ἀναμώλια in ἀνεμώλια degenerasse. Vide Glossar. in Hermesian. v. 19. Perpenso autem Etymologi loco p. 119. l. ult. allato, adductoque altero Juliani Orat. VII. p. 220. αἱ νύμφαι τὸ διθύραμμα προσεπᾶδουσαι κύνοντι τῇ Διῇ, vide annon in θύραμβος lateat id, quod, si σύρραμβος, vel σύραμβος, (collato Aristoph. Thesm. 665. Hesych. in Διαρικνουῖσθαι et Διαρικτίζεσθαι, poscente literarum serie, Pind. Ol. VI. 143.) a συρράπτω scilicet, scriptum fuisset, vix aliquid incommodi in sese habuisset. Tum δισύραμβος valuisse Jovi consutus, h. e. Jovis femori insutus. Namque, ut a κορύπτω fit κόρυμβος, a κύπτω κύμβος, et ab ἰθύμβω obs. ἴθυμβος, ita a ράπτω fieret ράμβος, eadem analogia. Nec multum absimilia sunt θάμβος a θάπω, (cui affine est θάπτω) στρόμβος a στρέφω, τύμβος a τύφω, στόμβος a στέμφω, λιμβος obsoletum Æolicum, unde Latinum limbus, a λίμπω et λιμπάνω obs. unde ἀπολιμπάνω, διαλιμπάνω, &c. Quod ad litteram θ attinet, nulla ob eam remanere debet difficultas, si modo in memoria teneamus, θ vice σ recentioris ab antiquis Græcis sæpius usurpatum esse. Et nihil certius, quam vocabulum διθύραμβος Græcismi fuisse vel antiquissimi. Vide Bentleium, *Dissertation on Phalaris* p. 295. Sic quod ἴθμα est Homero Il. E. 778. ἴσμα scriptum reperimus apud Lycophr. 731. Vide Eustath. ad Homeri l. c. p. 462. 14. Etymol. Mag. in Ἰσθμός. Conferenda est etiam vox antiqua ἐλκθμός Hom. Il. Z. 465. pro qua ἐλκρμός usurparunt recentiores. Cf. Etymol. Mag. in Κεύθω, Ρυθμός, et Κεκορυθμένα χαλκῷ. Affinitas literarum satis patet vel ex Laconicis σιὼρ, pro θεὸς, Σίβυλλα, quasi θεοῦ βουλή, Τιμόσεορ, pro Τιμόθεος, ἔσαμεν (per ἐθεωροῦμεν exponit Hesychius) a σάω, pro θάω, et similibus. Cf. et θάσσω cum supino Latino sessum. Affinia esse θόρυβος et σύρβη, supra notavi ad v. 1. Ad rem etiam illud Etymol. Mag. Θάλασσα, παρὰ τὸ σάλον, σάλασσα καὶ θάλασσα, μεταθέσει τοῦ σ εἰς θ, ὡς ὄρχησμός, ὄρχηθμός. Vide Kœn. ad Gregor. p. 300. Qua quidem vocis διθύραμβος posita derivatione, nulla etiam in ἱαμβος vocabulo vocis amplius exstabit difficultas, quæ, eadem analogia, ab ἰάπτω descendit. Hesychius: Ἰάπτειν. σπαράσσειν, αἰκίζεσθαι. βοᾶν. βλάπτειν. Soph. Aj. 500. καὶ τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ, | λόγοις ἰάπτων. Cf. Etymol. Mag. ἱαμβίζειν, τὸ λοιδορεῖν καὶ κακολογεῖν.

V. 19. κισσοχαίτης, *hedera comam cinctus*, κισσῷ στεφανωθείς, uti dixit Eurip. Bacch. 81. Sic κισσοκόμης audit Bacchus Hymn. Homer. in Bacch. 1. qui et alibi κισσοστέφης et κισσοστέφανος appellatur. Eurip. Antiope Fragm. apud Clem. Alex. p. 418. ἐνδον δὲ θαλάμοις βου-

κάλον | κομῶντα κισσῷ, στύλον Εὐίου θεοῦ. Cf. Eurip. Phœn. 660. seq. Bacch. 106. 341. Ovid. Metam. VI. 598. *Raptæque insignia Bacchi | induit: et vultus hederarum frondibus abdit.* Id. Trist. I. 6. init. *Deme meis hederas, Bacchicaserta, comis.* Nemesian. Ecl. III. 18. *Te cano, qui gravidis hederata fronte corymbis | viteaserta plicas, qui comptos palmite tigres | ducis odoratis perfusus colla capillis, | vera Jovis proles.*

Ibid. ἀναξ, rex, vel, si mavis, deus. Eurip. Bacch. 1030. ἀναξ Βρόµε, καὶ γὰρ θεὸς φαίνει μέγας. Hymn. Orph. XXIX. init. *κυκλήσκω Διόνυσον, ἐρίβρομον εὐαστήρα, | προτόγονον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχείον ἀνακτα.* De Jove, deorum principe, Hom. II. Γ. 351. Ζεῦ Φάνα, δὲς τίσασθαι, ὃ με πρότερος καὶ ἔφοργε. Epicharmus apud Macrob. Saturn. V. 20. Ζεῦ Φάνα, ναίων Γάργαρ' ἀγάννυφα. Adde Æsch. Pers. 768. Sic et Apollo ἀναξ appellatur Hom. II. A. 36. et alibi, Æsch. Sept. c. Theb. 802. Soph. Œd. R. 80. et 96. Eurip. Androm. 1005. Aristoph. Plut. 438. Neptunus Hom. II. N. 28. 38. Soph. Œd. Col. 713. Eurip. Hipp. 45. Vulcanus Hom. II. Σ. 137. Mercurius II. B. 104. Eurip. Med. 757. Hymenæus Eurip. Troad. 310. 314. Hercules Soph. Œd. R. 155. Aristoph. Acharn. 94. Pollux Pind. Pyth. XI. 94. Pluto denique Hom. II. Υ. 61. Etymol. Mag. "Αναξ, παρὰ τὸ τὴν ἀνω ράξιν ἔχειν· ἢ ὁ ἀνω αἰσσων κατὰ δύναμιν τοῦ κρατεῖν· ἢ πρὸς ὃν πάντα ἀναφάρομεν. σημαίνει τρία· τὸν βασιλέα, ὡς τὸ, 'Αρτεῖδῃ κῦδιστε ἀναξ ἀνδρῶν:—(II. B. 434.) καὶ τὸν δεσπότην, αὐτὰρ ἐγὼν οἴκιοι ἀναξ ἔσοι' ἡμετέροιο:—(Od. A. 397.) σημαίνει δὲ καὶ τὸν θεόν, 'Οφρ' Ἰλαον (lege ἱλασώμεθ') ἀνακτα. (II. A. 444.) Vides de derivatione prorsus nugari Grammaticum. Nec felicius Dammius, qui ab ἀνω, vel ἀνά, et ἄκος vocabulum ducit. Namque cum ἀνά, vel ἀνω, nihil huic voci commune esse vel exinde manifestum est, quod digammo carent hæ particule. Nec minus absurde, opinor, notavit Dammius, ab Eustathio deceptus ad II. B. 102. p. 138. 2. Bas. proprie θέλας λέξιν esse, cum a regibus ad deos, quam a diis ad reges, tralatum fuisse hunc appellandi modum multo sit credibilis, collata Hermapionis Flaminii obelisci Interpretatione apud Ammian. XVII. 4. cujus ea est ratio, ut de deone sit sermo, an de rege, cujus laudes ibi prædicantur, passim fere in dubio relinquatur. Ab Ægypto autem in Græciam, heroicis temporibus, facile fluxerit hæc ambiguitas, qua nihil istius ævi regulis magis cordi esse poterat. Cum vero Ἀνακες, et Ἀνακοί, et Ἀνακτες dicti fuerint κατ' ἐξοχὴν Dioscuri, cognatumque plane vocabulum sit ἀνακῶς, (Gloss. Herod. ἀνακῶς. ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς) vide annon ἀναξ primitus valuerit qui curam intendit, vel qui solícite observat, et nihil amplius. Sic Agamemnonem, qui alicubi ἀναξ ἀνδρῶν audit, ποιμένα λαῶν, populi pastorem, h. e. curatorem, ideoque regem, appellat Homerus II. A. 263. Cf. Virg. Ecl. II. 33.

Pas curat oves, oviumque magistros. Quam locutionem ex Ægypto petitam esse tantum non constat, tum quod regum snorum effigies manu dextra pedum, sinistra autem tribulæ quoddam genus, tenentes sæpius effingebant Ægyptii, tum etiam quod ex Ægyptiaco *pimen*, ejusdem significationis, Græcum vocabulum fluxit. Vide quæ nos in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 164. Quo pertinent, ni fallor, utriusque Testamenti loca sequentia, (collato Act. VII. 22.) Ezech. XXXIV. 2. ὁ ποιμένες Ἰσραὴλ, μὴ βόσκονσι ποιμένες ἑαυτοὺς; οὐ τὰ πρόβατα βόσκουσιν οἱ ποιμένες; Et 23. καὶ ἀναστήσω ἐπ' αὐτοὺς ποιμένα ἑνα, καὶ ποιμανεῖ αὐτοὺς, τὸν δούλον μου Δαυὶδ, καὶ ἔσται αὐτῶν ποιμήν. Lege totum caput. Matth. II. 6. ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραὴλ. Apocal. XIX. 15. καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ.

V. 20. χορεία, chorea, saltatio cum cantu. Aristoph. Thesm. 953. ὄρμα, χῶρει | κούφα ποσίν, ἄγ' ἐς κύκλον, | χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας | ὕπαγε πᾶσα· βαῖνε καρπαλίμοι ποδοῖν. | ἐπισκοπεῖν δέ, πανταχῇ | κυκλοῦσαν ὄμμα, χρὴ χοροῦ κατάστασιν. | ἅμα δὲ καὶ | γένος Ὀλυμπίων θεῶν | μέλπε καὶ γέραιρε φωνῇ, πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ. Virg. Æn. VI. 644. *Pars peditibus plaudunt choreas, et carmina dicunt.* Claudian. de Bell. Gild. 448. *Cantatricesque choreas.* Plato de Legg. II. citante H. Stephano: χορεία γε μὴν ὄρχησις τε καὶ ᾠδὴ ξύνολον ἐστὶ. Suidas: Χορείαν. οἱ παλαιοὶ τὴν μετὰ ᾠδῆς ὄρχησιν.

VERSIONES LATINÆ.

Quisnam tumultus hicce?
 quinam hi saltantium cantus?
 quæ contumelia invasit
 Dionysiacum
 strepitu-plenum pulpitem? 5
 Meus, meus est Bromius:
 meum est personare,
 meum est perstrepere,
 per montes discurrentem
 cum Naiadibus, 10
 cygni ad instar, peragentem
 varium volucreque carmen.
 Cantuum sane
 tu es, Musa, regina:
 tibia vero post te partes suas agat. 15

Est enim famula comissationum solum
his qui ad fores pugnant, et qui pugnis contendunt.

ut ferox fiat belli dux.

Feri eum qui Phrynæo vario eminet,
crema sputo-refertum calamum
garrulum, importunum, cantici rhythmum prætergredientem

20

triumpho-dithyrambe hedera-comam-cincte Rex,
audi meum Doricum cantum.

25

SCHWEIGHÆUSER*.

*Eadem Versio reformata, et partim ad textum Dindorfianum, partim etiam
ad emendationes propositas, accommodata.*

Quisnam tumultus hicce? quænam hæc tripudia?
quæ contumelia invasit Dionysiacam multisonam thymelam?

Meus, meus est Bromius:

me oportet personare, me oportet perstrepere,
per montes ruentem cum Naiadibus,

5

ceu cycnum peragentem

varium et volucre carmen.

Cantum tu, Pieri, es regina: tibia vero
post te partes suas agat.

Est enim ministra comissationum solum,

10

et in fores incursantibus juvenum pugilationibus (*h. e.* pugnis in
fores incursantibus juvenibus) solet temulenta

dux fieri.

Tolle Phrygiam vocem clamosam profundentem,

crema sputo-refertum calamum,

garrulum, importunum, cantici rhythmum prætergredientem,

15

et a terebra, (*h. e.* a tibiæ perforatore) quod ad figuram attinet,
effictum.

En! ecce! tibi hæc dextra,

et pedis in diversas partes jactatio, triumpho-dithyrambe

hedera comam cincte rex, audi

meum Doricum cantum choricum.

20

J. B.

* Textum Schweighæuseranum vide in Addendis.

VERSIONES ANGLICÆ.

What means this tumult? Why this rage?
 What thunder shakes th' Athenian stage?
 'Tis frantic Bromius bids me sing,
 He tunes the pipe, he smites the string;
 The Dryads with their chief accord, 5
 Submit, and hail the drama's lord.
 Be still! and let distraction cease,
 Nor thus prophane the Muse's peace;
 By sacred fiat I preside
 The minstrel's master and his guide; 10
 He, whilst the chorus strains proceed,
 Shall follow with responsive reed;
 To measur'd notes whilst they advance,
 He in wild maze shall lead the dance.
 So generals in the front appear, 15
 Whilst music echoes from the rear.
 Now silence each discordant sound!
 For see, with ivy chaplet crown'd,
 Bacchus appears! He speaks in me—
 Hear, and obey the god's decree! 20

CUMBERLAND.

What revel-rout is this? What noise is here?
 What barb'rous discord strikes my ear?
 What jarring sounds are these, that rage
 Unholy on the Bacchic stage?
 'Tis mine to sing in Bromius' praise— 5
 'Tis mine to laud the god in dithyrambic lays—
 As o'er the mountain's height,
 The woodland Nymphs among,
 I wing my rapid flight,
 And tune my varied song, 10
 Sweet as the melody of swans,—that lave
 Their rustling pennons in the silver wave.
 Of the harmonious lay the Muse is sov'reign still:
 Then let the minstrel follow, if he will—
 But not precede: whose stricter care should be, 15
 And more appropriate aim,
 To fan the lawless flame

Of fiery youths, and lead them on
 To deeds of drunkenness alone,
 The minister of revelry— 20
 When doors, with many a sturdy stroke,
 Fly from their bolts, to shivers broke,
 And captive beauty yields, but is not won.
 Down with the Phrygian pipe's discordant sound!
 Crackle ye flames! and burn the monster foul 25
 To very ashes—in whose notes are found
 Naught but what's harsh, and flat,—no music for the soul,—
 The work of some vile handicraft. To thee,
 Great Dithyrambus! ivy-tressed king!
 I stretch my hand—'tis here—and rapidly 30
 My feet in airy mazes fling.
 Listen my Doric lay; to thee, to thee I sing.

J. B.

A D D E N D A.

P. 1. v. 4. Cf. Theocr. Id. I. 130. ἡ γὰρ ἐγὼν ὑπ' Ἐρωτος ἐς Αἶδαν
 ἔλκομαι ἤδη.

P. 2. v. 51. καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς κ. τ. λ. Vertit Fawkesius: *For
 sweet Anacreon lov'd the Lesbian dame; | the Muse-rapt maid inspir'd
 the brightest flame: | and oft his native land he would resign | for wit
 more brilliant, and for better wine.*

P. 3. v. 53. Hodie malim: ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 —Hesiod. apud Schol. in Apoll. Rhod. I. 156. ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνί-
 θεσσι φάνεσκεν | ἄΦερός· ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα Φιδέσθαι, |
 μύρμηξ· ἄλλοτε δ' αὖτε κ. τ. λ. Id. Theog. 830. ἄλλοτε μὲν γὰρ | φθέγ-
 γονθ', ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε | ταύρου ἐπιβρύχῳ μένος
 κ. τ. λ. Et vide annon in fine corrupti αὐτὴν lateat pronomēn posses-
 sivum, ad proximum versum detrudendum, qui sic tandem fortasse re-
 fingi debet: ἦν δορὶ οἰνηρὴν κεκλιμένην πατρίδα. Sic Hom. Od. Δ. 521.
 ἦτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἵης, | καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πα-
 τρίδα. Cf. et I. 28. 34. Nempe, absorpto vocabulo ἦν, voces δορὶ οἰνη-

ρην, quæ in initio versus restabant, transposuit male sedulus librarius, et δορὶ in monstrosum δοῦριν (δοῦρι Casaubonus) mutavit, ut metro succurreret. Hiatus ejus generis est, quod ante vuculas olim digammo insignitas sæpius servarunt, epici carminis studiosi, poetæ recentiores.

Ibid. l. 3. a fine: Illud Programma nunc reperitur inter Hermanni Opuscula T. IV. p. 240—252.

P. 5. n. 3. Si quid mutandum, malim ἀρεπρία χώρον. Hom. Od. A. 93. τίπτ' αὐτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίου | ἤλυθες, ὄφρα Φίδης νέκυσας καὶ ἀρεπρία χώρον;

Ibid. κακὸν—χώρον verte: *impiam regionem*, Angl. *the bad place*. Sic *impia Tartara*, et *limen sceleratum* dixit Virg. *Æn.* VI. 733. 563. et *sedes scelerata* Ovid. *Metam.* IV. 455.

Ibid. Farewell, fair queen; &c. Locum, uti audio, jam contulit Malone. Liber, quod meum est infortunium, in manibus hypothecarii est.

P. 6. n. 6. fœ. Virgil. *Æn.* VI. 285. *Multaque præterea variarum monstra ferarum, | Centauri &c.* Milton. *Par. L.* II. 625. *All monstrous, all prodigious things, | abominable, unsutterable, and worse | than fables yet have feign'd, or fear conceiv'd, | Gorgons, and Hydras, and Chimæras dire.*

Ibid. n. 8. Possis sane, collato loco Horatiano, ἀθέλητον. Lex. Seg. Bekker. p. 322. ἀβούλητον κακόν: ἀθέλητον, δ' οὐ θέλει τις. Eadem verba protulit Suidas. Hesychius: ἀβούλητον, ἀθέλητον. Putaram ἀγέλαστον ἐπ' ὀφρύσι μειδήσαντα, h. e. ἀγέλαστον πρόσωπον βιαζόμενον, collato *Æsch.* *Agam.* 767. Lex. Seg. p. 337. citante Blomfieldio: ἀγέλαστος. ὁ μὴ πρὸς γέλωτα ἐπιτήδειος, καὶ ὁ συγγνός. Hodie autem vulgatum ἀθέμιστον unice verum censeo, quod valeat ἀδικον, ἀνομον, παράνομον. Notat G. G. Humphry: "ἀθέμιστον—perhaps lawless—to which the divine government does not extend." Hesychius: Ἀθέμιστοι. ἄνομοι, ἄδικοι. Sic Κυκλώπων ἀθεμιστων dixit Homerus Od. I. 106. et Κύκλωψ ἀθεμιστία Φειδῶς *ibid.* 428.

P. 7. l. 8. βλέμμα κυνὸς pro κύνα duriusculum esse censeo G. G. Humphry, nec cum φωνὴν τεθωμένον facile conjungendum. Neque ei satis magna videtur esse Hesychii auctoritas, qua sola vulgatum τεθωμένον sollicitetur.

Ibid. n. 10. Hodie πολὺν μύστησιν, cum Blomfieldio, unice verum esse censeo.

Ibid. n. 11. l. 3. Saltem *Æolicum* esset Πάριον, spiritu leni, prout scribi vult Hermannus, ideoque ab Hermesianacte prorsus alienum. Schol. in Dionys. Thrac. p. 693. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ συμφώνον τίθεται ἐνὸς μόνου τοῦ ρ ἡ δασεία καὶ ἡ ψιλὴ. ἐπὶ μὲν τοῦ βάρη καὶ βέω τίθεται ἡ δασεία, ἐπὶ δὲ τοῦ βάρος, δ' σημαίνει τὸ βρέφος κατὰ τοὺς Αἰολεῖς, ἡ ψιλὴ. Καὶ διὰ τί τὸ βάρος ψιλοῦται; ὅτι ἡ Αἰολὶς γλώττα, τὸ ψιλοῦν τὰ στοι-

χεῖα φιλεῖ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕπασης λέξεως ἄρχον πάντες μὲν δασύνουσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς ψιλοῦσιν. ἀντίκα τὸ ὕρχας, Αἰολικὸν ὄν, ψιλοῦται. Similia habet MS. Porphyrii περὶ Προσφῶδιας apud Albertium ad Hesych. T. II. p. 1103. Vide et Kæn. ad Gregor. p. 588. Hesychii glossa, ad quam pertinet Albertii nota, hæc est: 'Ράριον. παιδίον. ubi *παιδίον* certatim corrigunt VV. DD. Sed nec temere aspernandum est illud *παιδίον*, id quod vel ex loco Scholiastæ in Dionysium Thracem satis manifestum est. Mihi quidem manca videtur esse hæc glossa, tali modo fortasse supplenda, et legenda: 'Ράριον. *παιδίον*. καὶ *ράρος*, (vel *ράριον*) *παιδίον*. Sic Lex. περὶ Πνευμ. post Ammon. p. 242. 'Ράριον, *παιδίον*. καὶ 'Ράρος, τὰ ἀμβλωθρίδιον βρέφος. Etymol. Mag. 'Ράρος, οἱ μὲν, λέγουσιν ὄνομα τόπον· οἱ δὲ, τὴν γαστέρα· ἐξ οὗ καὶ *ράριον* λέγεται, τὸ βρέφος. οὕτως εἶρον τὸ λεξείδιον. Suidas: 'Ράριον. τὸ βρέφος. Idem: 'Ράρος. ἡ γαστήρ. ἐξ οὗ *ράριον* τὸ βρέφος. Et nescio annon, collato loco Lex. περὶ Πνευμ. ex *ράρος* Æolico fluxerit Latinum *rarus*, (favente etiam quantitate) notione a *ράρος*, h. e. infantibus abortivis, petita, qui tum corporis exiguitate *rariori* plerumque nascuntur, tum etiam, siquidem adolescant, in suos artus concreti, *rara* quadam brevitate corporaturæ fere semper insigniuntur. Donneganus nostras, ex Schneidero fortasse: "‘Ράριον, *ov*, τὸ, *and* *ράρος*, a remarkably small child, *or* an abortive infant." Similiter ad *mel* substantivum Latinum referendum est adjectivum comparativum *melior*, ut proprie sit Angl. *sweeter*, h. e. *better in point of sweetness*, et exinde, latiori significatione, *præstantior*, *aptior*, *potior*, &c. prout exponunt Lexicographi. Nec nisi pro cognatis vocabulis sumi debere videntur *μανὸς* et *νάνος*; quod meam conjecturam quodammodo firmat.

Ibid. Nescio an accusativus *Δήμητρα* defendi possit ex Apoll. Rhod. IV. 1113. ἀμφίπολοι δέσποιναν ἐὴν μεταποικνύνουσαι. Sed verum fortasse est *Δημήτρα*, quod vulgato prope abest. Suidas: *Δήμητρα*, ὄνομα θεᾶς. Vet. Gloss. *Δήμητρα*. Ceres.

P. 8. l. 4. a *fine*: Musæi oracula meminit Herod. VII. 6. VIII. 96. IX. 43. Vide Porson. ad Eurip. Orest. 5.

P. 9. l. 1. Lectionem ἀπαρχόμενος confirmare videtur Eustathii locus. ad II. Σ. 570. de Lino: ἐτάφη δὲ ἐν Θήβαις, καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν ποιήτων θρηνηφῶσαι ἀπαρχαῖς.

Ibid. n. 15. Mosch. Id. III. 72. ἀπώλετο πρὶν τοι Ὅμηρος, | τὴν τοῦ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα. Incerti Epigr. Anth. Gr. V. p. 532. Brod. de Homero: Πιερικὴ δὲ μέλισσα περὶ στόμα θεῖον ἀλάτο, | κηρίον ὠδίνουσα μελισταγῆς.

Ibid. n. 16. *init.* Sic *ιατρὸν θεῶν*, pro *ιατρὸν θεόν*, optime reposuit Salmasius apud Hesych. in Παιθόνα.

P. 11. n. 22. *fin.* κνίζετο μὲν Ναννοῦς Porsonus *Tracts* p. 245. com-

parans Machonis l. c. quod tum me, tum etiam Dindorfium fugit, ob vocabulum "Hermesianax" a Kiddio, ἀνθρώπινόν τι παθόντι male positum. Quam tamen emendationem, utcunque elegantem, improbare videtur Dobræus ad Aristoph. Plut. 974, 5. et fortasse minus necessariam reddit Charitonis locus ab Heinrichio citatus. Cum vulgato conferendus est Plutarch. Amator. p. 753. A. ἐπάται γὰρ αὐτοῦ καὶ καίεται. ubi ἐρᾷ re corrigendum videtur.

P. 13. n. 24. Hodie incertus sum, annon totum distichon sic legendum sit: ἤκαχε δ' Ἑρμόβιον τὸν αἰὲ βαρὺν, ἡδὲ Φερέκλῃν | ἐχθρὸν μισήσας οἱ ἀνέπεμψεν ἔπη. Tunc ἤκαχε vertendum Angl. *he galled*, vel *he lampooned*, et οἱ ἀνέπεμψεν ἔπη, *what picquant verses he published!* Hesychius: "ἤκαχεν. ἐβλαψεν, ἐλύπησεν. Hom. Od. II. 428. ἤκαχε Θεσπρωτοῦς. *laesit, malo affecit.* Alcæus Messenius Anth. Gr. III. p. 386. Brod. ἡρώων τὸν αἰοῖδὸν "Ἴψ ἐνὶ παῖδες Ὀμηρον | ἤκαχον, ἐκ Μουσέων γρίφον ὑφηνάμενοι.

Ibid. n. 24. l. 5. a fin. Formam Φερέκλος usurpavit Hom. II. E. 59.

Ibid. n. 26. Quivis videbit Aldinum χρυσηίδος ex librario profectum esse, circa Homerum satagente. Quod genus errorum satis frequens est, et ad ridiculum sæpius vergit. Sic διεμήρισαν ἄνδρες δικασταί, per scribæ stupiditatem, in Demosthenem intenti, habet Suidæ ed. Mediol. in Διεμήρισαν, satis ridicule, tum sensu, tum metro respuente. Locus est Aristoph. Av. 706. ubi recte legitur δ. ἄνδρες ἐρασταί, prout ipse Suidas in Ἀπομώμοκα.

Ibid. n. 26. fin. Lydæ Antimachæ loca nonnulla apud Schol. Apollonii I. 1289. II. 297. III. 409. IV. 259. 1153. Schol. Ven. ad II. Z. 200. indicavit Blomfieldius in Diatriba de Antimacho. Adde Schol. Eurip. Phœn. 44. ubi plura suppeditabit Valckenærius.

P. 15. l. 7. Vide Blomfield. Glossar. in Æsch. Pers. 197. Locus, dum notam scribebam, me fugerat.

P. 16. l. 10. ἐν τινὶ στασίμῳ. Vide Casaub. ad Athen. p. 555. Hermann. El. Doctr. Metr. III. 22.

Ibid. l. 2. a fin. Reisig. in Enarrat. Soph. CEd. C. p. IV. ita legit: Βάρχον καὶ τὸν Ἑρῶν· ἀναγείραι εἴαρι εἶδος [Φθέγμα τὸ * * * *] Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

P. 18. n. 41. Ion Anth. Gr. III. p. 394. Brod. εἰ καὶ δακρυόεις, Εὐριπίδῃ, εἰλέ σε πότμος, | καὶ σε λυκορβαῖσται δειπνον ἔθεντο κύνες, | τὸν σκηνῇ μελίγερυν ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηνῶν, | τὸν σοφίῃ τραγικῇ μιζήμενον χάριτα, | ἀλλ' ἔμολες Πελλαῖον ὑπ' ἥριον, ὡς ἂν ὁ λάτρης | Πιερίδων ναίης ἀγχόθι Πιερίδων. Adde Ovid. Ib. 595. Gell. XV. 20. Val. Max. IX. 12. Pausan. I. p. 3. Quæ loca attulit Auctor Libelli inscripti *The Theatre of the Greeks* p. 138. Camb. 1827.

Ibid. n. 42. Etiam Westonus ἀνεθρέψαντο.

Ibid. n. 43. *init.* Similiter κᾶπος, pro ἄπος, Ald. et plures MSS. Eurip. Phœn. 865. Vide Porson. ad l. *In fine adde* : Theocr. Id. I. 71. τήνον μὰν θῶες, τήνον λύκοι ὠρύσαντο, | τήνον χῶ' κ' ὄρυμοιο λέων ἀνέ-
κλανσε θανόντα. Et μοx : πολλαὶ Φοὶ παρ ποσσὶ βόFες, πολλοὶ δέ τε
ταῦροι, | πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. Antipater Anth.
Gr. III. p. 389. Brod. de Orpheo : ἐπωδύραντο δὲ πέτραι, | καὶ ὄρνες, ᾗς
ἐρατῇ τοκρὶν ἔθελγε λύρη. Virg. Ecl. V. 27. *Daphni, tuum Pænos etiam*
ingemuisse leones | interitum, montesque feri silvæque loquuntur. ubi mon-
tesque feros silvasque malim, cum Heynio. Id. *ibid.* X. 13. *Pinifer illum*
etiam sola sub rupe jacentem | Mænalus, et gelidi flevērunt saxa Lycæi. |
Stant et oves circum ;—Omnes, unde amor iste, rogant, tibi ? Id. Georg.
IV. 461. *Flerunt Rhodopeiæ arces, | altaque Pangæa, et Rhesi Mavortia*
tellus, &c. Ovid. Ep. Heroid. XV. 151. *Quin etiam rami positis lugere*
videntur | frondibus. Paulo moderatius Euripides tragicus Phœn. 1361.
ΑΓ. ὦ δῶμα' εἰσηκούσαι' Οἰδίπουν τάδε, | παίδων ὁμοίαις ξυμφοραῖς ὀλω-
λότων ; | ΧΟ. ὦστ' ἐκδακρῦσαι γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανεν. Cowleius nos-
tras, *Constantia et Philetas* p. 6. *And all the senseless walls, which are |*
now round about me, cannot hear. | For, if they could, they sure would
weep, | and with my griefs relent : | unless their willing tears they keep, |
till I from earth am sent. | Then, I believe, they'll all deplore | my fate,
since I taught them before.

P. 19. l. 15. "Huc facit Philostratus in vita Herodis Attici : εἰκόνας
γούν ἀνέριθει σφῶν θηρώντων τε καὶ τεθηρακῶτων καὶ θηρασόντων τὰς
μὲν ἐν ὄρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς
ΠΛΑΤΑΝΩΝ." WESTON.

P. 20. n. 48. Contra πικρὰ (assentiente Suida in Λαμυρὸς) restituit
Porsonus Meleagro Anth. Gr. VII. p. 611. Brod. ubi vulgo legitur : ἡ
γὰρ ὁ παῖς τούτοις γελᾷ, καὶ πυκνὰ κακισθεῖς, | ἤδεται. Vide *Tracts* p.
259.

Ibid. n. 50. Equidem, collato loco Homérico, οὐδ' οἱ δεινὸν verum esse
censeo. Estque οἱ hoc in loco, ni fallor, tum fortius, tum etiam magis
epicum, quam οἷδε. Notandum autem Hermesianactem paulo negli-
gentiorem esse in iisdem vocibus, vel locutionibus, repetendis, inter-
dum etiam, quamvis ipsas non diserte repetat, in earum tamen repetitione
tantum non versari. Sic ρεῦμα habemus 6. 42. μεγάλων, μεγάλους, 6.
13. ῥυομένης, ῥυόμενον, 6. 78. αἰδιδιῶν, αἰιδὸς, αἰιδὸν, 13. 27. 49. 75.
μαλακοῦ πνεῦμα, 14. 36. ἥρανος, ἥρανον, 16. 22. ἀποπρολιπόντα, ἀποπρο-
λιπών, 21. 44. πόλλ' ἔπαθεν, πολλὰ παθών, πολλὸν ἀνατλάς, 25. 31. 35.
λόγων, λόγοις, 25. 45. 81. 94. λόγων ἀνεγράψατο βίβλους, γόνων (λόγων)
ἐνεπλήσατο βίβλους, 25. 45. ὕμνων, 26. 49. πολλόν, 32. 35. ἐκλαιεν,
ελαίων, 33. 44. εὔρετο, εὔρόμενον, εὔρε, εὔρόμενος, 35. 67. 87. 94. πολιψῷ,
(σκολιψῷ) σκολιοῖο, σκολιῆν, 37. 63. 80. πολλάκι, πολλάκις, 37. 56. λωτῷ,

λωτοῦ, 37. 70. κώμους, 38. 47. πόθον, πόθος, 47. 73. 95. ἡράσατο, 49. 96. ἄνδρα, 50. 61. 69. 95. ταμῖν, 66. 70. θήκαθ' ὑπὸ, θῆκαν ὑπὸ, 74. 76. ἀνθρώπων, 80. 90. σοφίην, σοφίη, 80. 90.

P. 21. l. 2. Theanonis γαμικὰ παραγγέλματα quædam meminit Stobæus T. 74. 32. 53. 55. Θεανὼ ἡ Πυθαγόρειος ἐρωτηθεῖσα πῶς ἐνδοξος ἔσται, ἔφη· Ἰστοῖν ἐποικομένην, καὶ ἐμὸν λῆχος ἀντιώσω. — Θεανὼ ἐρωτηθεῖσα ποσταία γυνὴ ἀπ' ἀνδρὸς καθαρεύει, Ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου, εἶπε, παραχρῆμα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου, οὐδέποτε. — Θεανὼ ἡ Πυθαγορική φιλόσοφος ἐρωτηθεῖσα τί πρέπον εἴη γυναικί, Τὸ τῷ ἰδίῳ, ἔφη, ἀρέσκειν ἀνδρί. Plutarch. Conjug. Præcept. p. 142. C. et apud Stob. T. 74. 49. ἡ Θεανὼ παρέφηνε τὴν χεῖρα περιβαλλομένη τὸ ἱμάτιον· τινὸς δ' εἰπόντος, (Stob. εἰπόντος δὲ τινος) Καλὸς ὁ πῆχυς, Ἀλλ' οὐ δημόσιος, ἔφη. δεῖ δὲ μὴ μόνον τὸν πῆχυν, ἀλλὰ μηδὲ τὸν λόγον δημόσιον εἶναι τῆς σώφρονος· ἀλλὰ (καὶ Stob. sed ἀλλὰ Gesneri margo, ex Plutarcho scilicet) τὴν φωνήν, ὡς ἀπογύμνωσιν αἰδεῖσθαι καὶ φυλάττεσθαι πρὸς τοὺς ἐκτός. ἐνορᾶται γὰρ αὐτῇ (Stob. ὁρᾶται γὰρ ἐν αὐτῇ) καὶ πάθος, καὶ ἥθος, καὶ διάθεσις λαλούσης. (Stob. τῆς λαλούσης) Plutarchi ἐκδοσὶν neglexit Gaisfordius.

Ibid. n. 53. De Porsoni emendatione vide etiam Kidd. ad Dawes. p. 297. Cic. Cat. Maj. 21. Socrates—is, qui esset omnium sapientissimus oraculo Apollinis iudicatus. Milton. Par. R. IV. 272. To sage philosophy next lend thine ear, | from Heav'n descended to the low-rooft house | of Socrates; see there his tenement, | whom well inspir'd the oracle pronounc'd | wisest of men. Quæ loca attulit Kiddius ibid. p. 298. Poetam Anglicum nescio quem citat Poolius, *The English Parnassus* p. 530. de Socrate sic loquentem: *He whom Apollo wisest thought of men.*

P. 22. n. 59. Sic πόθον ἔχειν δεινὸν dixit Xen. Cyrop. II. 1. 13. Dubitari tamen potest, an δεινὸς πόθος proprie expresserit Virgilianum illud *dira cupido*, qua locutione usus est poeta etiam *Æn.* VI. 721. Propius fortasse ad Græca accedit Lucretianum IV. 1083. *Tam magis ardescit dira cuppedine pectus.* Δεινὸς per ὁ φόβον ποιητικὸς exponit Etymologus Magnus, additque, παρὰ τὸ δέος γίνεσθαι δεινός, (lege *deēnos*: male Larcherus, *deeinós*) καὶ κράσει δεινός. Eadem analogia δέλη ex δέλη per crasin factum est, notante eodem Grammatico, itemque Etymologo Gudiano. Cf. *δέλελος* et *εὐδέλελος* epica. Et nescio annon primitus ad *Deorum metum* pertinuerit hoc epitheton, quod Diis ab Homero toties tributum videmus. Confer Virg. *Æn.* VIII. 349. *Jam tum relligio pavidos terrebat agrestes | dira loci: jam tum sylvam saxumque tredebant.* Vide omnino Facc. et Forc. Lexicon in *Religio* sub *inif.* A δεινός autem ortum vult Vossius Latinum *dirus*, ut a *μονά*, *Æol.* pro *μονή*, fit *mora*, N in R cedente. Quod contra factum videmus in *donum* a *δῶρον*: nam, qui hanc vocem ad *δαίνος* referunt, conferuntque

cum *domo* a *δαμάω*, ii plane in analogiam peccant, cum pænultima in *δάνος* sit brevis, in Latina autem voce longa. In Virgilianis *dira cupido*, *dira fames*, si loca attente perpendamus, notio epitheto inest primitivo Græcæ vocis usui plane affinis. Inde illud Servii ad *Æn.* II. 519. *Dira est deorum ira. Ergo quæ mens dira, infusa ex deorum ira.* Sic et Festus: *Dirus, dei ira natus.* Nonius c. 1. n. 127. *Dirum est triste, infestum, et quasi deorum ira immissum.* Isid. Orig. X. p. 1073. *Dirus præparcus et teter, quasi divina ira in id actus. Nam dirum dicitur, quod divina refertur ira.* ubi, pro *præparcus*, legendum videtur *tetricus*. Qui tamen derivandi modus analogiæ prorsus repugnat. Ceterum in loco Georgicorum allato *dira* simpliciter per *magna et vehemens* ipse Servius exponit; quæ saltem Lucretii loco satis apte convenire videtur expositio. Sil. Ital. IV. 284. *Contorquet nodis et obusto robore diram | vel portas quassare trabem.* h. e. potentem quassare, ut exponunt Facciolatus et Forcellinus, collatis Græcis *δεινὸς λέγειν*, *δεινὸς γράφειν*. Obiter notabo, (ad rem me quasi manu duxit vocis *δάνος* consideratio) ex *δάνος*, quod Macedonibus idem fuit quod *θάνατος*, teste Plutarcho De aud. Poet. p. 22. C. fluxisse Latinum *damnum*. Quod fugit Etymologos. Forma, ut videtur, quæ Æolibus innotuit, fuit *δάμνος*, et M literam servarunt Latini, qui tamen in re tali eam usitatius sive in G mutarunt, ut in *agnus* ab *ἀμνός*, sive literam sequentem extriverunt, ut in *ramus* ab *ῥαμνος*. Huc pertinet illud Etymologi Magni in *Δανάκης*: *Δαναοὶ γὰρ οἱ νεκροὶ, τούτέστι ξηροί.* ubi *δανοὶ* corrigendum est, collatis Hesychio, Suida, Etymologo Gudiano, ipsoque Etymologo Magno, in *Δανά*. Hesychius: *Δαινῶν. κακοποιῶν. κτείνων. Μακεδόνες.* Lege *Δαινῶν*, cum Vossio et Kustero, poscente etiam literarum serie. Idem: *Δανιεῖν. κακουργεῖν.* Lege *Δανεῖν*, cum Kustero. Quod si quis paulo difficilior me ideo amentię inculpabit, quod in re etymologica Latina ad Macedones confugerim, is jam tandem sciat in lingua Macedonica temporum vel antiquissimorum Græcismos passim scatere. Exemplo sit vocabulum *ἐέλδω*, quod pro *ἐθέλω* dicebant Macedones, quodque cum Homericis *ἐέλδομαι*, *ἐέλδωρ*, ceterisque similis initii vocabulis, protinus conferendum est. Vide Sturzium de Dialecto Macedonica p. 31.

Ibid. l. 7. *χ* confusum cum *α* notat Valckenærius ad Theocr. Adonias. p. 290. *λ* autem cum *π* Bastius Comment. Palæogr. p. 729 seq.

Ibid. n. 61. Thucyd. V. 10. *καὶ ὁ μὲν Κλέων, ὡς τοπρῶτων οὐ διανοεῖτο μένειν, εὐθὺς φεύγων, καὶ καταληφθεὶς, ὑπὸ Μυρκινίου πελταστοῦ ἀποθνήσκει.*

Ibid. n. 62. l. 8. Vide Kidd. ad Dawes. p. 300, 1.

Ibid. l. 6. *a fin.* Aristippi cum Diogene disputationem de Laide retulit Athen. XIII. p. 588. E. F.

P. 23. ad v. 1. l. 6. De Hesiodi *Ῥόλαις μεγάλαις*, præter Ruhnkenium

Epist. Crit. I. egerunt ad Eunap. Boissonadius p. 266. et Wytenbachius p. 133. notante Bergmanno. Vide et Bentl. ad Horat. Sat. I. 3. 7.

Ibid. l. 11. a fin. Ab Eustathio prope abesset: ἡ οἶν Ὑρίη Βουωρίη τρέφε κούρην. Sic Hesiod. Theog. 454. Ἰστίνην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χροσπέδιλον. Vide omnino Thiersch. Gr. Gr. §. CXLVIII. 2.

P. 25. suo loco insere: V. 1. νιὸς—Οἰάγροιο, *Æagri filius*. Cf. Phanoclis Fragmenti init. apud Stob. T. 64. 14. ἡ ὡς Οἰάγροιο πάϊς Θρητικός Ὀρφεὺς | ἐκ θυμοῦ Κάλαϊν στέρξε Βορηιάδην, κ. τ. λ. ubi nescio annon verum sit ἡ οἶον, pænultima brevi, ut apud Hom. Il. Σ. 105. Od. Υ. 89. cum satis manifestum sit ad Ἠοίων μεγάλων Hesiodearum normam scriptam fuisse elegiam, unde hanc particulam excerpit Stobæus. Liber, quo pertinebat, Ἐρωτες ἢ Καλοὶ inscriptus est. Apoll. Rhod. IV. 905. citante Ruhnkenio: εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο πάϊς Θρητικός Ὀρφεὺς | Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν εἰς φόρμιγγα τανύσσας. Incerti Epigramma Anth. Gr. III. p. 389. Brod. Καλλιόπης Ὀρφῆα καὶ Οἰάγροιο θανόντα | ἐκλαυσαν ξανθαὶ μυρία Βιστονίδες. Manil. V. 321. Qua quondam sonitum referens *Æagrius Orpheus*.

Ibid. ad v. 2. Hodie haud scio annon verum fuerit Θρήσση στειλάμενος κιθάρῃ. h. e. πλεύσας, interpretante Toupio ad Hesych. T. IV. p. 309. Neque aliter Ruhnkenius, nisi quod Θρήσση scriptum voluit, quod Doricum esset. κιθάρῃ etiam MS. Pal. cum edd. Ald. et Casaub. Sic ἀνερείνετο φῶδρσιν infra dictum vv. 29, 30. et στείχειν ἐπὶ κόμους λωτῷ vv. 37, 38. στειλάμενος κιθάρῃ etiam citat Schæfer. ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 8680. D. conferens Virgilianum *fretus cithara* *Æn.* VI. 120.

Ibid. post l. 26. adde: *Ibid.* ἀπειθῆς, cui persuaderi non potest, qui flecti nequit, ideoque intractabilis. Confer Sen. Hipp. 227. Sed posse flecti conjugem iratum puta: | quis hujus animum flectet intractabilem?

Ibid. l. 7. a fin. Burnsius nostras, *To a Mouse* 29. Till crash! the cruel coultter past | out through thy cell. διέκ.

Ibid. l. ult. Notat Schol. Ven. ad Hom. Il. Σ. 576. παρὰ ῥαδαλὸν δονακῆα Aristophanis Grammatici lectionem esse; ubi vulgo ῥοδαλὸν legitur. Exponit Scholiasta: ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸν εὐκράδαντον δι' ὕψος.

P. 26. ad v. 8. De Orpheo consulendus est Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 228 seq.

P. 27. l. 2. Virg. *Æn.* VI. 417. *Cerberus hæc ingens latratu regna tri-fauci | personat, adverso recubans immanis in antro.*—*Ille fame rabida tria guttura pandens* &c. Adde Georg. IV. 483.

Ibid. ad v. 15. Archias Anth. Gr. III. p. 381. Brod. οὐ σε, φίλη πέρδιξ, φθιμένην ἀγέραστον εἴσω.

Ibid. l. ult. Eurip. Herc. F. 675. οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας | Μούσαις συγκαταμυγνὺς | ἀδίσταν συζυγίαν.

P. 28. ad v. 17. l. 1. Vide Porson. ad Toup. Emend. in Suid. p. 462. et ad Aristoph. Pac. 1302.

P. 29. l. 2. in fine adde: Ceterum locutionem Ἐλευσίνος παρὰ πέζαν vel amplius illustrabit locus Clem. Alex. Protrept. p. 13. Ἴμματος δὲ ὁ Εὐμόλπου, καὶ Δαείρας, οὐχὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσινίου, τοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει; Vertit Arnob. VI. *Dairas et Immarnachus* (sic) *fratres pessimi in Eleusinis consepito, quod civitati subjectum est.* ubi pro *pessimi*, legendum videtur *positi*, et *Eleusinii*, subintellecto *templi*, reponendum cum Meursio.

Ibid. ad v. 18. circa med. De μ et β confusis vide etiam Porson. ad Eurip. Phœn. 1050, l. ubi βέλως pro μέλος Eustathius, (cf. Etymol. Mag. in Ἰήγι) itemque Advers. p. 105. Albert. ad Hesych. T. II. p. 1. Poll. IV. 9. p. 211. ubi, pro Κάβωνος, olim Κάμωνος legebatur.

Ibid. l. 10. a fine: Photius p. 383. Παρασαβάζειν: παραμαίνεσθαι. ἀπὸ τοῦ σαβοῦ· τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ (sic, pro τῷ Σαβαζίῳ, operarum menda, ut videtur) βακχεύοντας καλοῦσι σαβοῦς· καὶ τὸ βακχεύειν σαβάζειν. Eustath. ad Dionys. Perieg. 1069. ἦσαν δὲ καὶ ἔθνος Θρηκικῶν Σάβοι, ὅπερ τοὺς Βάκχους δηλοῖ Φρυγίᾳ διαλέκτῳ· ἐξ οὗ καὶ ὁ Διόνυσος εἶκε Σαβάζιος λέγεσθαι, διότι καὶ Βάκχος ὁ αὐτός.

P. 30. l. 15. De Celeo vide Virg. Georg. I. 165.

Ibid. l. 8. a fin. Photii locus est: ὁ γ' οὖν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Ἀνθη· Γενεᾷ Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργειῶνας. ubi Tourpius Emend. in Hesych. T. IV. p. 204. (ceteris neglectis) Καβάρνους θῆκεν μὲν ἀγάκλεας Ὀργειῶνες. Voluit, ut videtur, ἀγακλέας Ὀργειῶνας. Blomfieldius omnino Diatr. de Antimacho p. 232. ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Ἀνθῇ ἐλεγείῳ Καβάρνους (vel Καρβάνους) μὲν ἔθηκεν ἀγακλέας ὀργειῶνας. Equidem, collato Friedmanno de Med. Syll. Pent. Gr. p. 344. totum locum sic legendum puto: ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Ἀνθῇ γ'· Ἐνθα Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργειῶνας. Et voces ἐν τῇ Ἀνθῇ γ' vertendæ sunt: in *Lyde libro tertio*. Sic Anton. Liber. 39. ἰστορεῖ Ἑρμησίαναν Λεοντίῳ β'. in *Leontii libro secundo*.

P. 32. l. 12. Accedit Photii auctoritas: Πλεύμων: διὰ τοῦ λ'· καὶ Ὀμπος—πάγη δ' ἐν πλεύμονι χαλκός.

Ibid. l. 13. Cf. quæ nos in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 170.

Ibid. l. 4. a fin. Similem corruptelam exhibet nomen vici Londinensis, qui *Nightingale Lane* dicitur, corrupto nomine ex Anglo-Saxonico *Cnihtena-gild land*.

P. 33. l. 21. Confert G. G. Humphry Buttmann. Lexilog. Anglicæ versionis p. 482.

P. 34. l. 6. Suspicio Eustathium scripsisse: καὶ κατὰ τὸ ἀγάζω ἀγαστὸς, καὶ ἀπελεύσει τοῦ σίγμα, ἀγαστὸς, καὶ τροπή κ. τ. λ. Cf. Theocr. Id. I. 125. αἰπὺ τε σᾶμα | τῇν Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

P. 36. l. 13. Formam tamen recentiore Sophocli tribuit Anti-Att. Bekker. p. 87. Γνωστός: ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σοφοκλῆς Ἑρμῶν. Adde Gloss. in CEd. R. 360. apud Fæhsium in Sylloga Lectt. Gr. p. 203. Γνωστὸν. νοοῦμενον.

Ibid. l. 17. Imitati sunt Latini. Cic. Off. I. 5. *Animi excelsi atque invicti magnitudo ac robur.* Angl. *invincible.* Sallust. B. Jug. 76. *Sed res nihil jam Metello infectum credens.* Angl. *impracticable.* Tacit. Agr. 18. *Nihil arduum aut invictum.* Angl. *insuperable.* Plin. VIII. 25. *Crocodilus contra omnes ictus cute invicta.* Angl. *impenetrable, invulnerable.* Horat. Sat. I. 6. 5. *Naso suspendis adunco | ignotos.* h. e. ignobiles. Sic et 24. *Sed fulgente trahit constrictos gloria curru | non minus ignotos generosis.* Contra dissociabilis, pro dissociatus, idem usurpavit Od. I. 3. 21. et illacrymabilis, pro illacrymatus, Od. IV. 9. 26. Activa significatione Virg. Georg. I. 93. *penetrabile frigus,* et Æn. X. 481. *penetrabile telum,* Angl. *piercing,* et Ovid. Metam. XIII. 857. *penetrabile fulmen.* Angl. *subtle.*

P. 38. l. 7. Burgesio parum satisfacit hæc mea emendatio, qui notat: "Vix dici potest ποιεῖν φωνήν. Sic et Angli *to make a noise,* at non iidem *to make a voice.*" Cf. Suid. in Φωνήν. Quæ si vera sint, nihil promovebo citando ποιεῖν κραυγὴν, quod dixit Xenoph. Cyrop. III. 1. 2. Anab. II. 2. 17. et alibi. Namque nihil moror Etymologi Magni locum, quem tantum cito, ut emendem: Κύμβαλον, παρὰ τὸ κύπελον, κύπαλον καὶ κύμβαλον ἢ παρὰ τὸ πεποιημένην φωνήν ἔχειν κύμβαλον γὰρ ἐκ πεποιημένης φωνῆς εἰληπται· αἱ δὲ πεποιημένοι φωναὶ αὐταὶ κυμ, καρ, κεν, ρε, κρι, κε, τρι, χθα. Quas voculas de sonorum imitatione satis infeliciter intellexit Sylburgius. Cum vero ultima sic se habeant in Etymologico Gudiano, κύμα, κάρκεροι, κρύκαι καὶ τὸ τριχθά, ad pellenda monosyllaba ista, Thumbianis *fe, fi, fo, fum,* plane ineptiora, via jam tandem aperitur. Lege omnino: κύμα, κάρκαιρε, κρίκε, τριχθά. Nempe πεποιημένοι φωναί, quas vocat Etymologus, sunt voces factitiæ, e soni proprietate confictæ, qualis est κλαγγή vox, de qua sic idem Etymologus: ἀπὸ γὰρ τῆς τοῦ ἤχου ιδιότητος οἱ σοφώτατοι τῶν ποιητῶν τὰ τοιοντότροπα τῶν ὀνομάτων σχηματίζουσι. Ejusdem generis est vocabulum βοῖζος, de quo sic Etymol. Mag. Ποῖζος, πεποιημένη φωνή. Quod ad κύμα attinet, respexisse videtur Etymologus derivationem sive suam, sive antiquioris cujusdam Grammatici, Κύμα—παρὰ τὸ κυκῶ συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων καὶ ἡ χρῆσις, (Hom. II. Φ. 240.) Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα κυκωμένον ἴστατο κύμα. Eustath. ad II. Φ. l. c. p. 1320. 25. Βασ. τὸ δὲ κυκᾶσθαι, καίριά ἐστὶ λέξις. διὸ καὶ πολλάκις ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς αὐτῇ χρᾶται. παράγεται δὲ ἀπ' αὐτῆς τὸ κύμα, ὡς ἐν τῷ Κυκωμένον ἴστατο κύμα ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς, ἐγγὺς τοῦ κυκᾶσθαι τὸ κύμα θέμενος τρόπῳ ἐτυμολογικῷ. Et p. 1321. 31. τὸ γὰρ κύμα, ἐπεὶ

(ὡς ἐρρέθη) ἐκ τοῦ κυκᾶν λέγεται, τινός ἐστι κύμα ἡγουν κύκημα. Vide et ad Il. II. 752. p. 1112. 17. Nisi forte in utroque Etymologo κύμβαχος reponendum est, de qua voce sic Eustath. ad Il. E. 586. p. 444. 21. ὁ δὲ γε κύμβαχος, ἡ ἔχει τι ὀνοματοποιίας διὰ τὸν δοκοῦντα ἐγκεῖσθαι αὐτῷ ἦχον, ἡ ἐκ παραγωγῆς ἔχει τὸ χ'. Idem ad Il. O. 536. p. 1036. 39. κύμβαχον, τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς διάκενον τῆς περικεφαλαίας, εἰς ὃ καθιέται ὁ λόφος. εἴρηται δὲ, παρὰ τὸν ἦχον τῆς κύμβης, ὃ ἐστὶ τῆς κεφαλῆς. Confer Schol. ad Nicandri Ther. 484. ubi κυμάτων et κυμβάλων confusa sunt. In κάρκαυρε allusio facta est ad Il. Y. 157. κάρκαυρε δὲ γαῖα πόδεσσιν | ὀρνυμένων ἄμυδις. Quem locum citat ipse Etymologus in Σκαρδαμύσειν. Schol. ad l. Κάρκαυρε. ἐκινεῖτο, ἤχει. ὀνοματοποιία ὁ τρόπος. Onomatopoeiticum esse ait, e sono factum. (Cf. Schweighæuser. ad Athen. I. p. 30. F. Similiter Eustath. ad Od. E. 402. p. 230. 25. τὸ δὲ ῥοχθεῖν, ὠνοματοποιεῖται, καθὰ καὶ τὸ ξερὸν, καὶ τὸ ἐρευγόμενον, καὶ τὸ παλιρρόθιον, καὶ τὸ βέβρυχε, καὶ ὁ δοῦπος. Id. ad Od. M. 60. p. 474. 8. τὸ μὲν ῥοχθεῖν, ὡς τραχὺν ἦχον δηλοῖ κατ' ὀνοματοποιίαν. Id. ibid. 104, 5. p. 480. 52. τὸ ῥοφεῖν εἴτ' οὖν ἀναρροφεῖν κατὰ ὀνοματοποιίαν, ὅποίαν τινα ἔχει καὶ τὸ ῥοχθεῖν. Etymol. Mag. Φλοῖσβος, τάραχος. ὠνοματοποιεῖται δὲ ἡ λέξις.) Eustath. ad l. p. 1275. 15. Κάρκαυρε δὲ γαῖα πόδεσσιν, ὃ ἐστὶ ποιὸν ἦχον ἀπετέλει Ὀρνυμένων ἄμυδις. Ad κρίκε, conferendus est Hom. Il. II. 470. Schol. ad l. Κρίκε. ἐφόφην, ἤχησε, ποιὸν ἦχον ἀπέτελεσε. Eustath. ad l. p. 1093. 35. τὸ δὲ Κρίκε ζυγὸν ἀντὶ τοῦ ἐτρίξε κατὰ ὀνοματοποιίαν. Vide et Schol. Ven. ad Homeri l. Etymoll. Mag. et Gud. in Κρίκε. Quod autem dedi τριχθὰ, est Il. Γ. 363. ad quem locum sic notat Eustathius p. 321. 52. ἐν τῷ Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ (ξίφος) Τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυνφὲν ἔκπεσε χειρὸς, εἴποις ἂν, σιδήρου θραυομένου ἀκούειν. τοιοῦτον γὰρ τινα ἦχον ἢ τῶν λέξεων ὑπηχεῖ τραχύτης. ἐπίτηδες οὕτω φράζοντος τοῦ ποιητοῦ ὀνοματοποιίας τρόπον. Idem ad Od. I. 71. p. 336. 27. τὸ δὲ τριχθὰ καὶ τετραχθὰ, καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι, τραχυφωνίαν ἦχον ῥήξεως δηλοῖ. Atque hoc illud est, mi lector, quod nos Anglice dicimus *to wed the sound to the sense*; quale genus nuptiarum Popio nostrati, prout tute scis, inprimis cordi fuit. Sed vereor ne Eustathio occinendum sit Terentianum illud, *Quas credis esse has, non sunt veræ nuptiæ*. Quod enim addidit ad Il. Γ. l. c. τὸ δὲ τριχθὰ καὶ τετραχθὰ, ἐκ τοῦ τρίχα καὶ τοῦ τέτραχα γίνεται, πλεονασμῷ τοῦ θ διὰ τραχυφωνίαν πλείονα, id plane φαντασιόπληκτος asseveravit, cum nullus hic omnino sit pleonasmus, ideoque neque de industria petita τραχυφωνία. Etenim τριχθὰ et τετραχθὰ, perinde atque διχθὰ, mera adverbia sunt epica, vel potius antiqua, pro quibus τρίχα, τέτραχα, δίχα, recentius dictum est, quæque Doricæ originis fuisse tradit parum sibi constans Archiepiscopus ad Od. A. 23. p. 12. 17. ἐστὶ δὲ τὸ μὲν διχθὰ, καθὰ καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ τριχθὰ καὶ τετραχθὰ, Δωρικόν.

Δωριέων γὰρ, ἡ τοῦ θῆτα ἐν τούτοις ἐπένθεσις. ὥς καὶ ἐν τῷ πονῶ ποιήσω πεπόνηκα πέποναι καὶ πλεονασμῷ πέπονθα, πρὸς τινὰ ὁμοιότητα τοῦ πέποιθα. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ μαλακὸς μαλθακὸς, καὶ χαμαλή χθαμαλή. Ut vero ad Hesychium redeam, si exempla desint, quibus firmetur locutio ποιεῖν φωνήν, legas omnino per me licet: Κλαυσιῶν. ποιὰν φωνήν ἀποτελεῖν. Eustath. ad Il. P. 56. τονθολογούντες ἤγουν ποιὸν ἤχον ἀποτελοῦντες. Etymol. Mag. in 'Ροῖζος: καὶ ροίζησεν, 'Ιλιάδος κ', (502.) ἀντὶ τοῦ ποιὸν ἤχον ἀπετέλεσε, τουτέστι συριγμόν. πεποιημένη δὲ ἡ λέξις. Confer et Eustathii et Scholiastæ ad Homerum loca duo supra allata.

Facile exciderit illud ἀποτελεῖν, ^{π λ} a t e compendiose scriptum, nec a librario intellectum. Vide Bast. Comment. Palæogr. p. 794. et 845.

Ibid. post l. 34. insere: Ibid. "ἀποπρολείπω (vel etiam ἀποπρὸ λείπω) relinquo longe." H. ΣΤΕΡΝ. Similia sunt ἀποπροάγω, ἀποπροβαίνω, ἀποπροβάλλω, ἀποπροθέω, ἀποπρονοσφίζω, &c. Vide infra v. 44.

Ibid. ad v. 22. De Hesiodo, ejusque Fragmentis, egit Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 80. et p. 104—116.

Ibid. post l. 6. a fine insere: Ibid. ἱστορίας, scientiæ, doctrinæ. Proprie autem est ἱστορία sciscitatio, inquisitio, exploratio, Angl. search, research, enquiry; tum, metonymice, ut in hoc loco, id quod sciscitando, vel inquirendo, cognitum est, Angl. information, knowledge, learning. Namque usus hujus vocabuli, apud sequioris maxime ævi scriptores pervulgatus, quo referendum est Latinum historia, unde nostrum history, ab hoc loco plane alienus est. Vide omnino Schweighæuseri Lex. Herod. in 'Ιστορίη. Hesychius: 'Ιστορία. μαρτυρία, καὶ τὰ ὅμοια. Est autem ab ἴστωρ, quod ab ἴσμη, unde etiam ἴδμων et ἴδρις ejusdem significationis. Hesychius: 'Ιστωρ. συνετός, σοφός, ἔμπειρος. μάρτυρος. οἰκοφύλαξ. ubi legendum, cum Salmasio et Vossio, μάρτυρ, συνθηκοφύλαξ. Idem: 'Ιστορας. (sic recte Ald. quod in 'Ιστορας mutavit Albert.) ἐμπείρους, μάρτυρας. συνετούς. συνθηκοφύλακας. ἔρωτας. ubi ἐρωτῶντας Heinsius, vel, quod prætulerim, ὁρῶντας, Angl. seeing, observing, collato Horatiano illo, Qui mores hominum multorum vidit et urbes. Sic idem: 'Ιστορεῖ. μαρτυρεῖ. μυθεύει. ἐρωτᾷ. ἐρᾷ. πύθεται, ἀνακρίνει. ὁρᾷ. ubi delendum videtur istud ἐρᾷ sive ex ἐρωτᾷ, sive ex ὁρᾷ, corruptum. Photius, a Suida exscriptus: 'Ιστορηῆσαι. θεάσασθαι. Suidas: 'Ιστορία. ἡ θέα. Cf. Schweighæuseri Lex. Herod. in Θεωρίη. Jure igitur πάσης ἡβανος ἱστορίας audierit Hesiodus, doctrinæ sane, si quis alius poeta antiquus, variorum ac multiplicis, id quod vel ex reliquiis ejus, quæ plenæ sunt rerum aliunde petitarum, satis liquet. Jure illa, quæ de divinis putata, divinum parentibus*, vel de agri cultura ac satione, unde unde, etiam ex intimis sacerdotum latebris†, collecta, cecinerit Hesiodus, ἱστορίας nomine

* Manil. II. 11.

† Vide Procli Prolegom. init. p. 3. Gaisford.

appellari poterant. Etiam geometriam a Pythagora sic nuncupatam fuisse, testatur Iamblichus Vit. Pythag. 18. Notent autem tirones, ex Latina voce fluxisse alteram *storia*, sequioris ævi, quæ et hodie in ore est Italii, et exinde nostrum *story*, quod olim de vera historia unice usurpatum est, non de narratione fabulosa, prout hodie usurpatur. Sic Milton. *Comus* 513. *I'll tell ye; 'tis not vain or fabulous, | (though so esteem'd by shallow ignorance) | what the sage poets, taught by th' heav'nly Muse, | Story'd of old in high immortal verse, | of dire chimeras and enchanted isles, | and rifted rocks, whose entrance leads to Hell; | for such there be, but unbelief is blind.* Sed et Latinum *historia* de narratione fabulosa aliquoties, etiam apud probæ notæ scriptores, usurpatum est. Loca quædam suppeditabunt Facciolatus et Forcellinus in Lexico. Cum *storia*, cadentis Latinitatis, conferenda sunt *striculus*, *Spanus*, *stera*, *sterricus*, ejusdem farinæ, pro *hystriculus*, *Hispanus*, *hystera*, *hystericus*.

P. 39. ad v. 25. De voce ἀναγραφὴ vide omnino doctissimum Dodwellum *De Dicaërcho ejusque Fragmentis* p. 20. seq.

Ibid. ad v. 29. l. 3. Respexit Lexicographus Thucyd. I. 2. notante G. G. Humphry.

P. 40. l. 3. In Hom. II. Σ. 595. λεπτὰς ὀθόνας per διαφανεῖς ἐσθῆτας, λαμπραῖς, exponit Scholiasta.

P. 41. l. 7. Hoc *Idyllium* Theocrito jure abjudicat Burgesius. Alcæi potius videtur esse. Cf. Gaisford. ad Id. XXIX. init.

P. 45. l. 13. adde: Cf. Eustath. ad Od. I. 92. p. 339. 36. Bas.

Ibid. ad v. 37. l. 9. a fin. Cf. vocabulum μεστοκάλαμος, quod *arundo plena et solida* exponitur.

P. 46. l. 20. Athen. XIV. p. 621. C. ἀνδρα μεθύοντα καὶ ἐπὶ κῶμον παραγενόμενον πρὸς τὴν ἐρωμένην. ubi male Toupius ἐπὶ κῶμον Emend. in Hesych. T. IV. p. 309. Theogn. 934. καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην. Simile est illud Eurip. Cycl. 423. καὶ δὴ πρὸς φῶδ' εἶπ'.

P. 47. suo loco insere: V. 42. ἐπέβη, adiit, advenit. Hom. II. Ξ. 226. Πιερίην δ' ἐπιβάσα καὶ Ἥμαθιν ἐρατεινήν. ubi citat Schol. Ven. Od. E. 50. Πιερίην δ' ἐπιβάς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ. Eustath. ad l. p. 969. ult. Bas. τὸ δὲ Πιερίην ἐπιβάσα, ἡ ἀναστροφὴν ἔχει, ἵνα ἡ, ἐπὶ Πιερίαν βᾶσα, ἡ ἀρχαϊκῶς αἰτιατικῇ συντέτακται. Idem ad *Odysseæ* l. p. 206. 10. Σημειῶσαι δὲ τὸ ἐπιβάς αἰτιατικῇ συνταχθὲν, ἕτερον ὃν παρὰ τὸ, ἐπιβάς ἵππου ἢ ἀρματος. Herod. VII. 50. τῶν ἂν κον ἐπιβέωμεν γῆν καὶ ἔθνος, τούτων τὸν σίτον ἔχομεν. Soph. Aj. 143. σὲ τὸν ἵππομανῆ | λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσαι κ. τ. λ.

Ibid. suo loco insere: V. 43. θέτο, posuit. Soph. *Oed. Col.* 1409. μή μ' ἀτιμάσῃτέ γε, | ἀλλ' ἐν τάφοις θέσθε κἀν κρείσμασι Sic et Latini. Virg. *Æn.* VI. 507. Te, amice, nequivi | conspiciere, et patria decedens ponere terra. Ovid. *Trist.* V. 480. Qua positus justa feruntur avis. Virg.

Æn. VI. 653. Quæ gratia currum | armorumque fuit vivis, quæ cura nitentes | pascere equos, eadem sequitur tellure repostos. Horat. Sat. I. 9. 27. *Haud mihi quisquam : | omnes composui.*

P. 49. l. 5. Sic et Ἰακχος audiebat canticum Bacchicum, teste Herod. VIII. 65. Cf. Eurip. Elect. 143. Cycl. 69.

P. 51. l. 7. Possis etiam : ὦ Δίε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένη, σοὶ γὰρ ἔδωκαν | ἀθάνατοι πρῶτῳ μέλος ἀνθρώποισιν αἰεῖειν | φωνῇσι λιγυρῇσι κότῃ δέ σε Φοῖβος ἀναρεῖ | ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ κ. τ. λ. Quam locum emendandi rationem etiam Burgesio proposueram, qui eam aliquatenus probavit, sed et alia adhuc medicina locum egere censuit. Vide Epist. Crit. Postscript. p. 76. 81.

Ibid. l. 21. Ἀχαΐοι apud Homerum scribi jubet Thiersch. Gr. Gr. §. CLX. 3. Sed Ἀχαΐοι unice verum esse patet ex Eustath. ad Il. A. 22. p. 21. 50. Bas. Vide Gregor. p. 596. ibique Kænium et Bastium.

P. 52. suo loco insere : V. 45. λόγων δ' ἐνεπλήσατο βίβλους, et sermonibus implevit libros. Sic Juvenal. Sat. I. 63. *Nonne libet medio ceras implere capaces | quadrivio ?*

Ibid. suo loco insere : V. 48. πόθος (a πάθω obs. ut volunt, unde ἔπαθον 2. aor. verbi πάσχω) proprie est *molestia*, sive *dolor*, qui *sentitur in carentia rei optatæ, desiderium*, Angl. *a longing for or after any thing*. Hom. Od. Ξ. 144. ἀλλὰ Ὀδυσσεὺς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο. Hesiod. Scut. Herc. 39. οὐδ' οὐ γὰρ ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροῖώσας | ὦρ' ἰέναι, πρὶν γ' ἢς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς | τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἰνυτο ποιμένα λαῶν. Terent. Hec. I. 2. 13. *Epol te desiderium Athenarum arbitror, | Philotium, cepisse.* Et hic reddi potest *cupido*, *amor*, ut Σαπφοῦς πόθος idem fere valeat, quod *μανίη* Θεαγοῦς infra v. 85. Inter ποθεῖν et ἐρᾶν paulo argutius distinguit Eustath. ad Od. A. 202. p. 427. 26. Bas. ποθεῖν μὲν γὰρ, ἐπὶ τῶν ἀπόντων· ἐρᾶν δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν ὄψει. Quanquam plerumque servari hanc distinctionem non inficias iverim. Aristoph. Eccles. 954. πάντῃ γὰρ τις ἔρωι με δυνεῖ | τῶνδε τῶν σῶν βοστρούχων. | ἀτοπος δ' ἐγχεῖται μοί τις πόθος, | ὅς με διακναίσας ἔχει. ubi notandum, præsto fuisse adolescentem, quem perditæ amabat anicula, de quo supra dixerat ἀλλ' οὔτοσὶ γὰρ αὐτὸς, οὐ μεμνήμεθα. Id. Ran. 53, 56. πόθος γυναικός. Et protinus addit : τοιοῦτος ἡμερός με διαλυμαίνεται. Cf. et infra v. 95. Horat. Epod. ult. extr. *Desiderique temperare pocula*, h. e. pocula amatoria, φίλτρα, Angl. *love-potions, philters*. Hesychius : Πόθος. ἔρωις, ζήτησις. ἐπιπόθησις. At infra v. 73. πόθος valet Angl. *regret for the loss of any thing*, quo sensu etiam Latinum *desiderium* usurpavit Horat. Od. I. 24. 1. *Quis desiderio sit pudor aut modus | tam cari capitis ?* Quæ tamen significatio ad primitivam notionem tantum non accedit.

P. 53. ad v. 50. Eugenēs Anth. Gr. IV. p. 507. Brod. τὸν τοῖς μελι-

χροῖς ἡμέροισι σύντροφον | Λυαῖος Ἀνακρέοντα, Τήϊον κύκνον, | ἔσφηλας
ὕγρῃ νέκταρος μεληδόνι. Incerti Epigr. ibid. Τήϊον ἀμφοτέρων με βλέ-
πεις ἀκόρεστον ἐρώτων | πρέσβυν, ἴσον κούροις, ἴσον ἀδόντα κόραις.

Ibid. ad v. 50. l. 2. Pseudo-Sapphonis Fragmentum sic vertit Fawkes-
ius: *Ye Muses, ever fair and young, | high-seated on the golden throne! |*
Anacreon sent to me a song | in sweetest numbers, not his own; | for, by
your sacred raptures fir'd, | the poet warbled what the Muse inspir'd.

P. 55. l. 11. Δεκτὸν, cum gravi accentu, Homerus, Strabo, et Ptole-
mæus. Vide Cellar. Geogr. Ant. III. 3. 57.

Ibid. ad v. 57. l. 3. lege: teste Suida, et Eustath. ad Od. Α. 298. p.
438. 6. Bas.

Ibid. ad v. 57. Cf. Aristoph. Av. 748. ἐνθεν, ὥσπερ ἡ μέλιττα, | Φρύ-
νιχος ἀμβροσίῳν | μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν, αἰὲ | φέρων γλυκεῖαν ψῆδαν.

P. 56. ad v. 59. l. pænult. Virg. Georg. II. 419. *Et jam maturis metu-*
endus Jupiter uvis. h. e. æther, aer. Cf. et IV. 220—227.

P. 57. l. 9. De ἐκεῖνος, δεικτικῶς dicto, vide Heynium ad Hom. II. E.
604.

Ibid. insere: V. 65. Μακεδονίης. Tum Μακεδὼν, tum Μακεδὼν, Græ-
cos dixisse notat Eustath. ad Dionys. Perieg. 254. 427. Æsch. Pers. 498.
Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν, ἥδὲ Μακεδόνων. Callim. H. in Del. 167. Ἱζεταὶ οὐκ
ἀέκουσα Μακεδόνι κοιρανέεσθαι. Vide Maltbyum in Μακεδόνιος, Gais-
ford. ad Hesiodi Fragm. LXXXVIII. ubi vulgo legitur Μακεδόνα, metro
respuente, sed Μακεδόνα correxit Gaisfordius in Indice. Eadem quan-
titatis ratio est apud Latinos. Plaut. Mil. I. 1. 44. *Triginta Sardi, sex-*
aginta Macedones. Horat. Od. III. 16. 13. *Diffidit urbium | portas vir*
Macedo. Ovid. Metam. XII. 466. *Qui clypeo, gladioque, Macedoniaque*
sarissa, &c. Arator in Acta Apost. II. 313. *Vir quippe Macedo | in som-*
nis hæc visus ait.

P. 58. l. 14. Cf. Milton. Sonnets IX. init. *Lady, that in the prime of*
earliest youth | wisely hast shun'd the broad way and the green.

P. 59. l. 12. fin. adde: De λαύρα vocabulo vide Sturziū de Dialecto
Macedonica et Alexandrina p. 78.

Ibid. ad v. 67. l. 9. Istud Ἰσόκεν defendere videtur ΙΑΚΥΣΙΝ, h. e.
εἰλκυσεν, quod in Inscriptione legitur e rudibus urbis Teni effossa,
hodieque penes Coll. Trin. Cant. quodque sanum censet Kiddius ad
Dawes. p. 339. Quanquam crediderim ex duplici errore natum esse
illiterati lapidicæ. Cave autem ne ex dictatione, minus accurate per-
cepta, ortam putes glossam Hesychianam, Ἡθε, (sic Ald.) ὄφελον. ubi
Εἶθε, vel Αἶθε, coniecit Kusterus. Nam, cum Ἡθε, [μακάρι,] ὄφελον,
scriptum reperiatur in codice Marciano, legendum omnino: Ἡθεῖ. ὦ
μακάριε, ὦ φίλε. Respexit Lexicographus Hom. II. Z. 518. Quæ glossa,
præ interpolatorum inconstantia et temeritate, etiam sub Εἶθε reperitur,

ad hunc modum scripta apud Schowium p. 239. Εἶθε, ὄφελον, [μακάρι] In illo tamen Hesychii, Φαλικρόν. ἄκρατον, vide annon, cum Palmerio, χαλικρόν corrigendum sit, vocabulo, ob scribæ nescio cujus pravam scripturam, de suo loco moto. Quamvis erunt fortasse, qui Φαλερίνος. ἄκρατος, scribendum esse autument, respectu habito ad vini Falerni vim, quæ tanta fuisse dicitur, ut solum vinorum flammam accenderet, teste Plinio XIV. 6. Vide Athen. I. p. 26. C. et 33. A. Sed alterum magis placet.

P. 60. suo loco insere: V. 69. Κυθήρηθεν, e Cytheris. Athen. VIII. p. 341. A. Περὶ δὲ Φιλοξένου τοῦ Κυθηρίου διθυραμβοποιου Μάχων ὁ κωμωδοποιὸς τὰδε γράφει. Vide et Suidam in Φιλόξενος. Eustath. ad II. O. 431. p. 1031. 12. Bas. Κύθηρα δὲ ἐν οὐδετέρῳ γένει, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ, ὡς φησιν ὁ γράψας τὰ Ἑθνικά. ἡ ποτὲ καὶ Πορφυρούσα, (lege Πορφυρούσσα) ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, διὰ τὸ καλλίστας φέρειν πορφύρας. ἐκ ταύτης, ἥς ἡ κλήσις εἰ καὶ κατὰ παραφθοράν, ὅμως μέντοι ἔως καὶ ἄρτι φυλάττεται, καὶ ἡ Ἀφροδίτη Κυθήρεια κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον (Theog. 198.) λέγεται. διὸ καὶ ζάθρα Κύθηρα ἔφη ὁ ποιητῆς (II. I. c. 432.) διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μυθευομένην τῆς Κυθερείας ἔκφανσιν. Idem ad Dionys. Perieg. 499. τὰ Κύθηρα δὲ νῆσός ἐστι πρὸς τῇ Κρήτῃ, φυλάττουσα καὶ εἰσάρτι τὴν κλήσιν· δοκοῦσα αἰγία εἶναι τοῦ τὴν Ἀφροδίτην καλεῖσθαι Κυθήρειαν, κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον, λέγοντος Κυθήρειαν τὴν Ἀφροδίτην λέγεσθαι, ὅστις προσεπέλασε Κυθήροις. ἐκαλεῖτο δὲ, φασὶ, καὶ Πορφυρούσά (scribe cum duplici σ) ποτε, διὰ τὸ καλλίστας ἔχειν πορφύρας. ὠνόμασται δὲ, φασὶν, ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. Et notandum, Eustathium, respectu habito ad vocis Κυθήρεια derivationem Hesiodeam, (in qua plane hæret) Κύθερα accuratius, quam Κύθηρα, scribi potuisse innuere videri nomen insulæ: quæ tamen forma nusquam comparet. Notandum etiam est, vocabulum Κυθήρεια in Iliade ne semel quidem occurrere, et bis tantum in Odyssea, (Θ. 288. Σ. 192.) quod tamen in Homeri spuris quinque ad minimum reperitur. Neque ejus meminit, de templo Veneris Cytheriæ loquens, Herod. I. 105. Nec profecto mirum est, Grammaticis antiquis displicuisse derivationem Hesiodeam, quæ analogiæ prorsus repugnat. Hesychius: Κυθήρεια. ἡ Ἀφροδίτη. καθ' Ὅμηρον μὲν, οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, (Hesiod. Theog. 198.) ἀλλ' ὅτι κευθόμενον ἔχει ἐν ἐαυτῇ τὸν πάσης ἐρωτικῆς φιλίας ἐξηρημένον (τὸν inserit MS. Schow.) κεστὸν ἰμάντα, ἡγουν τὸν ποικίλον. ἡ ὅτι οἱ ἐρώντες ἐν αὐτοῖς (lege αὐτοῖς) κρύπτονται τὸ ἐρωτικὸν πάθος. Photius: Κυθήρεια: οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, ὡς Ἡσιόδος φησὶν· ἀλλ' ἡ ἐν αὐτῇ (lege αὐτῇ) κευθόμενον ἔχουσα τὸν ἔρωτα, ὃν πᾶσιν ἐφίησιν· διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ἔχει τὴν δύναμιν. Quæ verba exscripsit Suidas. Etymol. Mag. in Κύπρις: Κυθήρεια δὲ καθ' Ὅμηρον οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις. οἶδε μὲν (lege οἱ μὲν γάρ) τὰ Κύθηρα· οὐκ ἀπὸ τούτου δὲ εἴρηται, ἀλλ' ἡ κευθόμενον.

ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πᾶσι (lege πάσης) τῆς ἐρωτικῆς φιλίας ἐξηρητημένον ἱμάντα, ὅλον τὸν ἔρωτα, ὃν πᾶσι τοῖς νέοις ἐφίησι. διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ταῦτα παρέπεται. "Ενθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃ, ἐν δ' ἱμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς, Πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονέοντα. (Il. ℥. 216.) Vide et in Κυθήρεια. Etymol. Gud. Κυθήρεια, ἡ Ἀφροδίτῃ, ἡ κεύθουσα τοὺς ἔρωτας, ἡ ἀπὸ τοῦ τόπου, διότι προσέκυρσε Κυθήρας· ἡ ἀπὸ τοῦ χέειν τοὺς ἔρωτας· ἡ δὲ κοινὴ ἔννοια, ἥς ἔθει ἀποκεκρύφθαι τὸ ὄνομα ἀκούει. ἐπεὶ μυστηριώδης ἡ γένεσις αὐτῆς· τινὲς δὲ καὶ τὴν Κύθηραν ἀπ' αὐτῆς, ὅτι γεννηθεῖσα ἐκεῖ ἐκρύφθη· τὴν δὲ Κυθήρειαν νοοῦσι τινὲς ὡς κρυψίποθον ἔνων· διὸ καὶ σκοτίας Ἀφροδίτης ἱερὸν εἶναι ἐν Φαιστῷ· ἐν δὲ καὶ οὐ καλῶν ἔστιν Ἀφροδίτης ἱερὸν. ubi legendum videtur: Κυθήροις· ἡ ἀπὸ τοῦ χέειν τοὺς ἔρωτας (ἡ δὲ κοινὴ ἔννοια, ἥς ἔδει ἀποκεκρύφθαι τὸ ὄνομα) ἀκούει.—κρυψίποθον (κρυψίποσθον Etymol. Mag. ed. pr. in Κυθήρεια) οὖσαν.—Καύνῳ (Κνίδῳ conjicit Sturzius) καὶ Καλνυοῖ. Orion Thebanus: Κυθήρεια. παρὰ τὸ χεῖν τοὺς ἔρωτας· ἡ παρὰ τὸ χύδην θέρειν καὶ φλέγειν τῷ πάθει· οἱ δὲ παρὰ τὸ κεύθειν, κρυφίαν τινὰ οὖσαν κατὰ τὴν μίξιν. Ἡσιόδου δὲ ἀπὸ Κυθήρων. ἀταρ Κυθήρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις. Schol. ad Hesiod. Theog. 196. Κυθήρεια δὲ, ἀπὸ τοῦ κεύθειν τοὺς ἔρωτας, καὶ λάθρα παραγίνεσθαι· ἡ ἀπὸ τοῦ χέειν τὸν ἔρωτα. Schol. Ven. ad Il. E. 458. καὶ ἡ Κυθήρεια δὲ καθ' Ὅμηρον, οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήρας· οἶδε (lege Κυθήροις· οἱ) μὲν γὰρ τὰ Κύθηρα· οὐκ ἀπὸ τοῦδε (lege τούτου δὲ) εἴρηται. Κυθήρεια δὲ, ἡ κευθέμενον (lege κευθόμενον) ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πάσης τῆς ἐρωτικῆς φιλίας ἐξηρητημένον ἱμάντα, ὅλον τὸν ἔρωτα, ὃν πᾶσι τοῖς νέοις ἐφίησι· διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ταῦτα παρέπεται. "Ενθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃ, ἐν δ' ἱμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς, Πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. Vide autem annon ab amore furtivo, inque primis ab adulterio cum Marte facto, Κυθήρεια audierit Venus, ut alia de causa Ἀφροδίτῃ, quia e spuma maris orta credebatur, exinde etiam Ἀφρογένεια dicta; quanquam etiam de hujus vocis origine inter Grammaticos disceptatur. Fuerit autem Κυθήρεια a κύθω, obsoleto verbo, (vide Od. Γ. 16.) et ἔρος, antiquo et Ἄεολico nomine substantivo, analogia satis facili. Verbi autem obsoleti vestigia etiam in κυθηγενῆς et κυθώνυμος latere videmus. Hesychius: Κυθηγενέσι. κρυφογενέσιν. Idem: Κυθωνύμου. αἰσχροὺς κλέος ἔχοντος. ἡ τοῦ (lege οὗ, cum Ald.) ἂν τις ἐπικρύψει τὸ ὄνομα διὰ τὰς συμφορὰς τὰς πράξεις. ἡ ἀξίου κεκρύφθαι. ubi καὶ τὰς πράξεις Ald. Malim ἢ τ. π. Vide Porson. ad Eurip. Orest. 821. Sic Ἀφροδίτῃ Ψιθύρος, Venus Susurratrix, simili appellatione, Athenis olim colebatur. Vide Hesych. in Ἀφροδίτῃ. ψιθύρος, et Ψιθύρα, Suid. in Ψιθυρίζει, Harpocrat. in Ψιθυριστῆς Ἑρμῆς, itemque Meurs. Att. Lect. IV. 12. Eustath. ad Od. X. 445. p. 795. 33. Καὶ ὅρα τὸ λάθρη, συντελοῦν εἰς τὸ, Ψιθύρος Ἀφροδίτῃ, περὶ οὗ προγέγραπται. (ad Od. Υ. 8. p. 718. 38.) Sed et ex κύθω, et

ήρα, (unde *ἐπίηρα*, et *ἐπίηρες*, collato Etymol. Mag. in *Ἐπίηρ*) descendit, ni fallor, etiam insulae nomen, alteri vocabulo sane affine, quamvis ejus non sit parens, id quod voluisse videtur Hesiodus. Quæ autem *Κύθηρα*, *ρων*, scriptoribus antiquioribus audiebat insula, eadem et *Κύθηρα*, *ρας*, recentius audivit. Quod fugit Geographos. Laert. Vit. Chilonis : *ἐνδοξότατος δὲ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, προεϊπὼν περὶ Κυθήρας τῆς νήσου τῆς Λακωνικῆς*. T. Magist. p. 557. *Κύθηρα πόλις θηλυκῶς. καὶ οὐδετέρως τὰ Κύθηρα, ὃ καὶ κρείττον*. Vide et locum Etymol. Gud. supra citatum. Tacit. Ann. III. 69. *Ut Cytheram potius concederet*. Etiam formam *Κυθήρη* Ionibus recentioribus in usu fuisse, patet ex *Κυθήρηθεν* Hermesianacteo. Ut enim ab *Ἴδη* fit *Ἰδηθεν*, a *Θρήκη* *Θρήκηθεν*, ab *Οἰχαλίη* *Οἰχαλίηθεν*, a *Σπάρτῃ* *Σπάρτηθεν*, a *Τροίῃ* *Τροίηθεν*, ita a *Κυθήρῃ*, eadem analogia, fit *Κυθήρηθεν*, pro quo *Κυθηρόθεν* dixit Hom. Il. O. 438. Obiter observandum, *Κύθηρα*, urbem Cypri, quam veteri geographiæ obtrusere nonnulli, v. g. Meurs. de Cypro I. 11. Brod. ad Anth. Gr. IV. p. 471. Nolten. Lex. L. L. Antibarb. T. I. p. 254. ex prava interpretatione Schol. ad Hesiod. Theog. 192. pro nulla habendam esse acriter vidisse Cellar. Geogr. Ant. T. II. p. 238. Ferme oblitus sum dicere, ex *Æolico* *Κυθήρη* recta descendisse Latinum *Cytherea*. Grammaticus Leidensis p. 637. *Καὶ ἀντὶ τῆς εἰ διφθόγγου τὸ ἦ τάσσουσι*. *Κυθήρη* γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ *Κυθήρειαν*. Grammaticus Augustanus p. 670. *Τῷ ἦ ἀντὶ τῆς εἰ διφθόγγου χρῆται*. *ἐλθὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν, καὶ κιθαίρῃ ἀντὶ τοῦ κιθαίρειος*. Lege : καὶ *Κυθήρη* ἀντὶ τοῦ *Κυθήρεια*. De *Æolibus* loquitur uterque Grammaticus. Ita etiam Dores. Alcman apud Apollonium *περὶ ἐπιρρήμάτων*, citante et corrigente Bastio ad Gregor. p. 187. *πρόσθ' Ἀπόλλωνος Λυκῆω*, h. e. *Λυκεῖον*. Etymol. Mag. p. 32. citante Bastio ibid. *τὸ ὄρηος καὶ Λύκης Λακωνικά*. Inde Latinum *Lyceum*, non *Lycium*; quamvis alteram formam prætulit Gell. XX. 5. Nam quæ in linguam Latinam illata sunt vocabula Græca, ei diphthongo in *i* mutata, v. g. *Ἰφίγεία*, *Νεῖλος*, &c. sive *Æolibus* prorsus ignota fuerunt, sive in Latium serioribus temporibus irrepsere. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. XVI. 3. Etiam Homerus vocem *Ἰφίγεια* ignoravit, pro qua *Ἰφιάνασσα* dixit Il. I. 145. 287. perinde atque *Ἐπικάστη* Od. A. 270. quod in *Ἰοκάστη* postea degeneravit. Homero etiam (qui tamen *Ægyptum* probe novit) ignotum est *Νεῖλος* vocabulum, quamvis illud agnoscat Hesiodus, vel potius ejus interpolator, Theog. 338. pro quo *Αἴγυπτος* a poetarum principe semper ponitur. Mitto enim sciolorum quorundam sententiam, qui *Ἰκέαον* Homericum de Nilo intelligendum esse autumarunt. Quasi si de Nilo, vel de ullo alio flumine, accipi possint magnifica illa Il. Φ. 196. *ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, | καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν!* Vide et Herod. II. 23. Longe meliora vidit Eustath. ad l. p. 1316. 26.

qui de Αἰγύπτῳ, h. e. Nilo, consulendus est ad Od. Δ. 351. p. 172. 24. *Æ.* 257. p. 544. 14. Quod si linguæ Æolicæ innotuissent hæc vocabula, nullus dubito quin Ἰφιγένεια, Νῆλος, &c. scripsissent, et ad eorum exemplum Latini *Iphigeneia*, *Nelus*, &c. ut protinus ad Æolum consuetudinem revocanda fuisset cantiuncula illa, ex Scotorum tum pronuntiatione, tum etiam scriptura accuratissima, *The battle of the Nele | is the foremost on the fele*, &c. Quanquam de ultima cantiunculæ voce res non adeo in proclivi est.

Ibid. l. 20. in fine adde: ἀνεθρέψαντο—παυθενθέντα veritas licet aluerunt et formarunt, collato Horat. A. P. 307. *Quid alat, formetque poetam.*

P. 62. ad v. 73. Notandum, pænultimam verbi αἰώ ancipitem esse. Eurip. Hec. 175. ἐξέλθ' οἴκων· αἰε μαρέπος | αὐδᾶν, ὧ τέκνον, ὡς ἐλθῆς, | οἶαν, οἶαν | αἰώ φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς. Adde Aristoph. Nub. 1149. Pac. 1029. Vide Maltbyum. Ex αἰώ (ἀFίω) fluxisse Latinum *audīo*, fere atque ex γαίω (γαFίω, unde *gavisus*) gaudeo, optime notavit Thiersch. Gr. Gr. §. CLX. 5.

P. 63. ad v. 79. Menander apud Stob. T. 16. 10. ἀστοργίαν ἔχει τιν' ὁ σκληρὸς βίος. Auson. Præf. Cent. Nupt. p. 169. *Quid ipsum Menandrum? quid Comicos omnes, quibus severa vita est et lata materia?*

Ibid. ad v. 81. Voces sic copulat Schweighæuserus in versione, quasi constructio sit πικρὰ μῆτις περιεσφίγξατο. Sed obstat quantitas metrica: namque ultima in πικρὰ nominativo producat necesse est. Scilicet copulandum περὶ πικρὰ, vel potius, cum Porsono, περὶ πυκνὰ.

P. 64. ad v. 82. in fine adde: Ceterum totum versum de oratoribus intellexit Schweighæuserus, quorum neque ulla apud Hermesianactem fit mentio, neque ipsis satis apte convenire videtur vocabuli μύθων usus, sive ad ἀρετὴν referatur, sive ad κῆδος, quod præfert Schweighæuserus.

Ibid. ad v. 84. Xen. Anab. I. init. ἐθαύμαζον, ὅτι Κῦρος οὔτε ἄλλον πέμποι σηματοῦντα, ὅ τε χρὴ ποιεῖν, οὐτ' αὐτὸς φαίνοιτο. Virg. Æn. V. 550. *Ducat avo turmas, et sese ostendat in armis.*

Ibid. l. 8. a fin. Pseudo-Linus Stob. T. 5. 22. νηδὺν μὲν πρῶτιστ' αἰσχροῶν δώτεψαν ἀπάντων, | ἣν ἐπιθυμία ἥνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς.

P. 65. ad v. 85. adde: Ad locutionem μανίῃ Θεανοῦς, conferri potest Sen. Hipp. 538. *Impius lucri furor.*

Ibid. post l. 7. insere: *Ibid.* καταδέω, devinctio. Hom. Od. O. 442. ὁ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ | δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ. Et hic de amoris vinculis intelligendum est. Sic Lucret. I. 35. *Æterno devinctus volnere amoris*, ubi *devictus* mavult Burgesius. Permutantur *devinctus* et *devictus* Catull. LXIII. 120. Stat. Theb. IX. 808. *Hærebat juveni devinctus amore pudico | Mænalius Dorceus.*

Ibid. ad v. 87. Virgilii locum paulo impeditiorem simpliciter veritas licet Angl. *Here a more ample sky, and with sheeny light, invests the*

plains, h. e. *illumes the plains with its sheeny light*. *Purpureus* hic valet nitidus, splendidus, collato Virg. *Æn.* I. 593. Ovid. *Fast.* VI. 251.

Ibid. l. 2. *a fin. adde*: Ovid. *Metam.* VI. 490. *At rex Odrysius, quamvis secessit, in illa | æstuat*. Adde Virg. *Æn.* IV. 1. Tibull. IV. 12. 1. Beattius *The Minstrel* II. 57. *But she, who set on fire his infant heart, &c.*

P. 67. n. 92. De quantitate nominis ἀνία, vel ἀνίη, vide Porsonum ad Eurip. *Phoen.* 1334. qui locum *Hermesianactis* ibi citat.

P. 68. ad v. 95. "Κυρρηναῖον. Prima est communis. V. Scaliger. ad Catull. p. 10. Callim. H. *Apoll.* v. 94." WESTON.

Ibid. ad v. 96. l. 4. Similia sunt sequentia. Bion apud Stob. T. 65. 4. μορφα θηλυτέρρσι πέλει καλόν, ἀνέρι δ' ἀλκά. Sall. B. Jug. 85. *Mundities mulieribus, viris laborem convenire*.

P. 77. l. 4. *a fin.* μάλ' οἴμοι etiam Canterus.

P. 80. l. 8. *a fin.* Ita etiam Bachius, ex conjectura Heinrichii.

P. 99. n. 1. Totum Fragmentum sic se habet apud Schweighæuserum:

Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθην,
ὧν οὐδὲ τιμὴν εἰσένεγκας, οὔτε μὴν
κληθεὶς ἐσῆλθες, οἷα δὴ φίλος· ἀλλὰ σε
γαστήρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
ἐς ἀναιδίην· — —

5

P. 104. n. 1. De hoc Pratinæ Fragmento consulas etiam licet *La pratique du théâtre, par Hédélin, abbé d'Aubignac* IV. 4. Totum sic se habet apud Schweighæuserum:

Τίς ὁ θόρυβος ὅδε;
τί τὰδε τὰ χορεύματα;
τίς ὕβρις ἔμολεν
ἐπὶ Διονυσιάδα
πολυπάταγα θυμέλαν;
Ἐμὸς, ἐμὸς ὁ Βρόμος·
ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν·
ἐμὲ δεῖ παταγεῖν,
ἀν' ὅρεα θύμενον
μετὰ Ναϊδων,
οἷά τε κύκνον, ἄγοντα
ποικιλόπτερον μέλος.

5

Τῶν αἰοιδᾶν
κατέστας σὺ Πιερίσ βασιλεια·
ὁ δ' αἰλὸς ὕστερον χορευέτω.
καὶ γὰρ ἔσθ' ὑπηρέτας κώμων μόνον
θυραμάχοις τε πνυγμαχίαισιν
εὼν θεα, εἰς πάροιον ἔμμεναι στρατηλάτας.

15

Παῖε τὸν Φρυναίου ποικίλον προανέχοντα,
 φλέγε τὸν ὀλοσίalon κάλαμον,
 λαλοβαρυνπαμελορνημοβάταν
 θυπατρυνπάνω δέμας πεπλασμένον ἡνιδού
 ἄδε σοι δεξιὰ, καὶ πόλος διάρεφα
 θριαμβοδιθύραμβε κισσοχαίτ' ἀναξ,
 ἄκουε τὰν ἐμὰν Δώριον χορείαν.

20

25

P. 105. *not. l. ult.* In Athen. XIII. p. 566. E. κατὰ τὸν καρκίνον habet Ald. ubi κατὰ τὸν Κρατῖνον correxit Casaubonus ex MSS. Cum Aldina, ut sæpius, consentit MS. Palatinus. Carcinus autem, ut videtur, Pratinæ erat æqualis, ab Aristophane jam senior, una cum filiis suis, sæpius derisus, etiam ob nomen, quod *cancer* denotabat. Vide Pac. 829. Vesp. 1507, 10. De filiis sic Schol. ad Aristoph. Pac. 761. παῖδες δὲ Καρκίνου τρεῖς, Ξενοκλῆς, Ξενότιμος, Ξέναρχος. τραγικοὶ δὲ οὗτοι χορευταί, οἵτινες διὰ τὴν σμικρότητα τῶν σωμάτων ὄρνυγες (Pac. 768.) ἐκαλοῦντο. Ex quibus Xenocles et trægœdiarum scriptor fuit, (Ran. 86. Vesp. 1511.) sed ordinis vilioris; qui tamen cum Euripide certavit, et palmam semel tulit. Vide Schol. ad Nub. 1243. et ad Ran. 86. Ælian. Var. Hist. II. 8. Carcinum etiam meminerunt Aristoteles de Poetica, Suidas, et Photius in Καρκίνου ποιήματα, ejusque Fragmenta nonnulla servarunt Athenæus et Stobæus. Ceterum καρκίνος ubique mediam brevem habere notavit Meinekius ad Menand. p. 183. De quantitate minus accurate egit Florens Christianus ad Pac. 763. a Scholiasta deceptus ad ejusdem fabulæ v. 761. itemque Schweighæuserus ad Athen. III. p. 91. C.

P. 108. *ad v. 1.* Ὀρυγμαδὸς vocem nihili esse ostendit etiam illud, quod in Etymologi Magni loco nulla literarum transpositionis fit mentio.

P. 109. l. 14. De σλοπ, et similibus Laconicis, vide quæ nos in Præfatione ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. xxxi, ii. ubi, vel in media voce, Æolibus inolevisse hunc P literæ usum diserte ostendimus, adducto exemplo futuri Latini *ero, eris, erit*, &c. ab obsoleto ἔρω, ἔρες, ἔρηγι, ἔρομες, ἔρες, ἔρυντι, prout Æoles scripsisse videntur vice recentioris ἔσομαι, [ἔσεσαι] ἔση, ἔσεται, &c. Ejusdem, in media voce, usus literæ P vestigia cernere licet in infinitivorum præsentium activorum, cujuscumque conjugationis, terminationibus Latinis, ex aoristis primis Græcis recta effluentibus. Sic ab ἀμῆσαι, Æol. ἀμᾶσαι, (ab ἀμάω, ὦ) fluxit Latinum *amĀRE*; a μὲνῆσαι (cujus præsens fuit μενέω, a μένος, unde Latinum *mens*) *menĒRE*, (ut *Apello, memordi, peposci*, &c. olim dictum est) et recentius *monĒRE*; a λέγῃσαι, unde λέξαι, *legĒRE*; et ab

ἀΐσαι, vel αὐΐσαι, et contracte αῖσαι, insertoque δ euphoniæ causa αὐδῖσαι, (ab ἀΐτω) αὐδῖρε. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CLX. 5. CCXXXI. 103. CCXXXII. 155. et quæ nos in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 164. itemque in Præfatione ibid. p. xxiv.

P. 114. l. 3. a fine: Ad hoc αὐλήσεως genus respexit Athen. XIII. p. 585. A. ἐπὶ δὲ τὴν θυγατέρα τῆς Γναθαίνης πτωχῶν ἐραστῶν κωμαζόντων καὶ ἀπειλούντων κατασκάψειν τὴν οἰκίαν, ἐνηνοχέειν γὰρ δικέλλας καὶ ἄμας, "Εἰ ταῦτ' εἶχεθ' ὑμεῖς," εἶπεν ἡ Γνάθαινα, "ἐνέχυρα θέντες τὸ μίσθωμα ἂν ἀπεστείλατε." Ultima veritas licet Anglice: *you should have pledged them with the pawnbroker, and have remitted to me what you owe me.*

P. 116. l. 20. Hesychius: Ἀμαρτωλόν. πανούργον. μοχθηρόν. αἰμύλον. Quæ glossa a studioso quodam Christiano in exemplaris sui margine scripta fuisse videtur.

Ibid. l. 10. a fine: Vide Præf. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. xii.

P. 117. l. 2. In Accii loco legit Burgesius:—*cerno* | *q̄c* (i. e. *quocum*) *nobis* | *dat'* *er'* (i. e. *data erit*) *b. p. l.* Equidem vulgatum hodie retinuerim, et sic dispescuerim: *Sed jam Amphilochem huc vadere cerno, et nobis datur* | *bona pausa loquendi.* ut senarius sit, cum parte alterius.

Ibid. l. 8. Vulgatum fortasse defendit Etymol. Mag. locus in Βία: ἀμφοτέρα παρὰ τὴν ἰάν. δ σημαίνει τὴν δύναμιν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, βία. τὸ δὲ μετὰ δυνάμεως καὶ βιαστικῶς τι πράττειν, βία εἶρηται. τὸ δὲ ἴα, παρὰ τὸ ἴς ἰνός· τὸ θηλυκόν, ἴα.

P. 118. ad v. 15. Hujusmodi λέξεων πολυσυνθέτων, sive γομφοπαγῶν, exempla nonnulla suppeditabunt Aristoph. Vesp. 220. Eccles. 1169. seq. Philoxenus Athen. XIV. p. 643. B. C. Hegesander ibid. IV. p. 162. A. Vide Eustath. a Brunckio ad Eccles. l. c. allegatum, Schol. ad Aristoph. Ran. 823. Suid. in Γομφοπαγῇ ῥήματα.

Ibid. ad v. 16. Erunt fortasse, quibus frigidiusculum videbitur illud χυπό τρυπάνου δέμας πεπλασμένον, de tibia per contemptum dictum, quanquam credibile est ex generis inferioris artificibus tum αὐλοτρύπας, tum etiam αὐλοποιούς, fuisse. Cf. Pseudo-Plutarch. Vit. Isocr. p. 836. E. qui Theodorum, Isocratis patrem, multos tibiarius artifices aluisse, et inde quæstum fecisse, ibi narrat, ipsumque Isocratem ea de causa ab Aristophane et Strattide eis αὐλοὺς κεκωμωδῆσθαι diserte tradit. Et sane fuit ubi suspicatus sum ex corrupto θυποτρυνπάνω erui debere χυποτρυνπάνον. Fuerit autem ὑποτρύπανον, id quod a τρυπάνῳ teritur, et speciatim (de πυρείοις, sive instrumentis ligneis, ex quorum collisione ignem antiqui extundebant) lignum illud cavum, alio nomine ἐσχάρα itemque στροπεὺς, quod ab altero solido, quod τρύπανον dicitur, ad flam-

mam concipiendam atterebatur. Theophrast. Hist. Plant. V. c. ult. *δεῖ δὲ τὴν ἐσχάραν ἐκ τούτων ποιεῖν, τὸ δὲ τρύπανον ἐκ δάφνης.* Schol. Apoll. Rhod. I. 1182. *Πυρήϊα γὰρ ταῦτά φησι τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγγενῶν· ὧν τὸ μὲν ἐστὶν ὕπτιον, ὃ καλεῖται στορεῦς· θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν.* Vide et Etymol. Mag. in Πυρήϊα. In Theophrasti loco *τρίβανον*, pro *τρύπανον*, certatim corrigunt VV. DD. Sed vulgatum bene se habere patet vel ex Scholiastæ in Apollonium dictis. Adde Hesychium: *Ἀχάλεντα τρύπανα. τὰ Φρύγιά πυρεῖα. Σοφοκλῆς Φινεῖ δευτέρῳ.* Cf. et eundem in Στορεῦς. Quod si in Pratinæ Fragmento vocabulo *ἄπαξ λεγομένῳ* fuerit locus, crediderim tubi ad instar *ὑποτρύπανον* instrumentum sæpius effectum fuisse. Cui quidem notioni favere videntur decantata illa de Prometheo ignem *ἐν κοιλῇ νάρθηκι* furante, et e cælo ad homines transferente. Vide Æsch. Prom. V. 109. et Blomfieldii Glossarium in I. Scilicet *ὑποτρυπάνων*, vel *στορέων*, ferulaceorum inventor fuit Prometheus; et ferula sane, quæ corticis loco lignum forinsecus habet, ligni autem loco fungosam intus medullam, nihil, medulla inarefacta, ad ignem *τρυπάνον* ope concipiendum accommodatius esse potuit. Vide Plin. XIII. 22. et VII. 56. Et profecto Pratinæ loco optime convenit similitudo, ex re trita atque viliori, ex instrumento rudi et infabre facto, ipsoque a terebra profecto, contemptim prompta ac petita. Verendum ergo *χύποτρυπάνον δέμας πεπλασμένον, et ad instar ignitabuli effectum.* Vide Casaubon. Lectt. Theocr. c. 20. qui apte citat Nonn. Dionys. II. 491. *ὡς λίθος ἀμφὶ λίθον φλογερὴν ὥδινα λοχεύων | λαῖνον ἡκόντιζε πολυθλιβὲς αὐτόγονον πῦρ, | πυρσογενὴς ὅτε θῆλυς ἀράσσειται ἀρσένι πέτρῳ.* Quod ad locutionem *ὑποτρυπάνον δέμας* attinet, confer Homericum illud, *Ὡς οἱ μὲν μάρναντο πῦρὸς δέμας αἰθομένοιο.* Sed huic conjecturæ non nimium tribuo.

P. 119. ad v. 18. *Διθύραμβος* vocabulum a *Διτῷ*, *θύρσος*, et *ἄπῳ* ductum vult Donaldsonus *The new Cratylus* p. 397. Sed displicet literæ σ e secunda voce abjectio. Equidem hodie suspicor ex *Διτῷ*, *θύρα*, et *ἄπῳ* natum esse hoc vocabulum. Fuerit autem *θύρα* *foramen*, sive *incisura*, in Jovis femore, cui, tanquam matrici, insutus est e Semela raptus infantulus. Sic *τῆς Σεμέλης θύραν, Semelæ matricem*, dixit Suidas, hac de voce agens. Cf. et Etymol. Mag. et Gud. II. II. Schol. ad Pind. Ol. XIII. 26. Mirum est Hesychium, in poetis Græcis toties versatum, vocabulum *Διθύραμβος* prorsus præterverctum esse. Ovid. Metam. III. 310. *Imperfectus adhuc infans genitricis ab alvo | eripitur, patrioque tener (si credere dignum) | insuitur femori, maternaque tempora complet.* Ceterum *θύρα* de oculo usurpavit Philostratus p. 946. citante Wakefieldio ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 4355. Ad rem etiam

Apollodorus apud Stob. T. 46. 15. citante eodem Viro doctissimo ibid. itemque Aristoph. Eccles. 316. 361. Catull. XV. 18. Nec multum ab-similiter πύλαι ὥτων, et στόματος, dixerunt Græci, itemque πύλαι ἡπα-ros, quæ portæ jecoris sunt Cic. Nat. Deor. II. 55. "Quam etiam ratio-nem," verba sunt Stephani, "secuti Anatomici, Latine Venam portam appellarunt: rectius, opinor, si Venam portæ dixissent. Est enim hac parte ingressus chyli in jecur, sicut in gibba sanguinis ex eo egressus." *Vena porta*, vel *portæ*, est quod nos Anglice dicimus *the gatevein*. Sed et vocem θρίαμβος ex θρίον et ἄπτω hodie potius duxerim. Ἰάπτω ex ἰὸς et ἄπτω ductum esse vix, ut opinor, dubitari potest; ut neque, ex ἰὸς et ἄλλω Æolico obsoleto, unde Latinum *salio*, (ut ab ἄλλος, φύλλον, fiunt *alius*, *folium*) natum esse verbum, et ipsum antiquum, ἰάλλω.

Ibid. l. 4. a fine: Vide Reinold. Hist. Gr. et Lat. Lit. p. 7.

P. 120. l. 5. a fine: Vide Dobræi Advers. T. II. p. 221.

ADDENDA BURGESIANA.

P. 74. Statui vocem αἰλινος esse minime sinceram, neque sententiam muto, quamvis eam ediderit Blomfieldus in Callimach. Epigr. 64. e con-jectura Ernesti, hominis, judice Toupio, in literis Græcis plane hospitii. Verba Cyrenæi sunt misere corrupta—Αἴνιε καὶ σὺ γὰρ ὦδε Μενέκρατες ἔτι πουλὺς Ἦσθα τί σε ξείνων ὥστε κατειργάσατο: quæ in posterum ita legi possunt emendata—Αἴ νε', ἐκεῖ σὲ γὰρ οἶδα, Μενέκρατες, οὐ γ' ἔπ' ἱουλος ἦλθε· τί σ', ὦ ξείνων λῶστε, κατειργάσατο; Inter hæc Zedelio, nescio cui, debetur λῶστε: qui conferre poterat Soph. Philoct. 1163. ὦ λῶστε τῶν πρὶν ἐντόπων. Cætera sunt mihi propria. Sermo fuit de juvene, in cujus genas modo ἦλθον ἱουλοι, ut Callimacheum loquar in H. Jov. 56. Hac re perspecta, illico se prodit—Αἴ νε', ἐκεῖ—ubi ἐκεῖ est δεικτικῶς dictum ad inferos. Vid. mea in Postscript. Epistol. p. 78. unde emendabis Æsch. Teleph. Fr. Ὅδοι δὲ πολλαὶ ἀπάγονσ' ἀμαρτίας legendo—πολλαὶ κείσ' ἀγουσ'—

P. 75. In Soph. Aj. 838. reposui λυγρὸν κωκυτὸν ἐν τ' ἄσῃ πολὺν—vice μέγαν—ἐν πάσῃ πόλει—memor Euripidei καρδίας ἄσῃ in Med. 247. ita enim veram scripturam conservavit Olympiodorus vice καρδίας χρόλον, unde restitui ἄσῃς—ψυχῇς in Eum. 116.

P. 76. In Epigrammate apud Eustathium olim volui—κορέων δὲ σὲ Φοῖβος ἀναίρει, Ἐν ποδὶ λαῖξ ἐτέρῃ—memor dictionis in Apoll. Rh. II.

221. ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἑριννὺς Λὰξ ἐπέβη—necnon Aristophanis in Eccl.
161. οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον : quo respexit Hesych. "Ερε-
ρον πόδα' πὸν ἕνα πόδα' τὸν εὐώνυμον.

P. 80. l. 1. In Aristoph. Lys. 155. vulgo legitur—*rās* Ἑλένας τὰ μᾶλά
πῶ Γυμνάς παρενιδὼν—At nihili est verbum *παρενιδὼν*—Quod ad σπέ-
ρῳν depravatum, vid. mea in Poppon. Prolegom. p. 317. ubi erui *eis σπό-
ρον* ex ὥσπερ οὖν in Platon. Cratyl. ss. 50. et allegare debui Eurip.
Hypsipyl. Fr. 6. Θάπτει τε τέκνα, χᾶτερ' αὖ σπείρει νέα : cujus vice
κτᾶται νέα citat Clemens Alexandr. Str. IV. p. 495. at *σπείρει* tuetur
Cicero versione sua in Tuscul. III. 25. 'Multi sunt humandi liberi,
Bursum creandi.'

P. 80. ad v. 89. Porsoni vestigiis, ut videtur, inscius insistens Sym-
mons in Præfat. Agam. Vers. Angl. p. xiv. legere voluit—*ὄν* ἔξοχον ἔχρα'
'Απόλλων—advocato Apoll. Rh. II. 456. Τοῖς ὁ γέρων πάντεσσιν—"Εχραεν
ἐνδυκέως.

P. 100. In Hom. II. O. 128. Μαινόμενε φρένας ἡλὲ διέφθορας—legi
debet—Μαινόμεν', ἡ φρένα σ', ἡλὲ, διέφθορας—quia διέφθορας est trans-
itivum.

Ibid. In Hesiod. Epy. 322. αἰδῶ δέ τ' ἀναιδὴ κατπαίζει—vice inepti
κατπαίζει—lege καταβάζει—Anglice 'talks down'—Et profecto impu-
dici sunt loquaces, taciti vero pudici.

P. 101. In Etymol. v. Χαλίφρων—vice καγχαλίζειν lege παγχαλίζειν,
'in omnia dissolvi.'—Hac occasione te monebo Æschyli fragmentum
σπονδαὶ χαλίκρητοι pertinere ad Choephorarum initium, quod ita scrip-
sit Tragicus. Ἑρμῇ χθόνιε, πατρῷ ἐποπτεύων κράτη, Σωτῆρ γενοῦ μοι,
ξύμμαχος τ' αἰτουμένῳ. Ἦκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. Τύμβου
δ' ἐπ' ὄχθῳ τὰδ', ἃ γε κηρύσσοις πατρὶ Κλύων, ἀκούσει. Πρῶτα μὲν δέξαι,
πάτερ, Τάσδ', ἃς χέω σοι, τὰς χαλικρήτους λίβας. Τὸ δεύτερον δὲ, τόνδε
πενθητήριον Πλόκαμον δέχον τόν τ' Ἰνάχῳ θρεπτήριον. Ἐριούνι Ἑρμῇ,
παῖ Διὸς Μαίας τ' ἄπο, τί χρῆμα λεύσσω; Unde vero supplementa hau-
serim, quæ Canterus prætermisit, schedæ meæ, cum ipse illuc migra-
vero, indicabunt; nisi forte vivus ipse omnes eas ignibus tradidero;
nam Pantologia, cui totum me dedi, est infesta Musis, quas olim ama-
bam amore, uti nunc fateri cogor, insano.

P. 104. Pratinæ ὑπορχήματος fragmentum, de quo jam desperave-
runt Viri etiam doctissimi, in posterum vel a tironibus sine offensione
legi poterit a me suis numeris restitutum. In hac etenim labyrintho,
sic ut in aliis, Diva Critica mihi filum præbuit, quod et olim Ariadne
Theseo, unde pedem extricare potui facillime, ubi metrorum scilicet
callentes Hermanni sese ambagibus esse circumventos fateantur necesse
est. En! Poetæ ipsius et verba et versus:

Τίς ὁ θόρυβος ὑδ' ἦν ;	
τί τὸδ' ἄχορον, ἔται ;	
τίς ὕβρις ἔμ-	
ολεν ἐπὶ	
Διονυσιάδα πουλ-	5
υ-παταγο-θυμέλαν ;	
ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν,	
ἐμὲ δεῖ παταγεῖν,	
ἄν' ὄρη σύμενον	
μετὰ Ναϊάδων·	10
οἷά τε κύκν-	
ον μ', ἀνάγοντ-	
α παγκαλό-	
τροπον μέλος,	
τῶν ᾠοιδᾶν	15
ἐγκατέστας-	
εν Πιερίς	
ἃ βασιλῖς·	
ὁ Λυδὸς δ'	
δδ' αὐλὸς,	20
ὥς πρέπον, γαρνέτω·	
καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτας	
κώμων μόνον,	
θηρὸς μάχαις δ'	
οὔτε πυγμαχί-	25
αις νέων ἐθέλ-	
ει παρ' οἶνον ἐμμέν-	
ειν στρατηλάταις τε·	
παῦε τὸν θρόον, ὦ'να,	
καλὸν οὐ τρόπον, Εὐί',	30
ἔχοντα· φλέγε τὸν ὅλεσ-	
ίαυλον ἀκάλαμον	
λαλο-βαρυ-παρα-	
μελος-αρυθμο-βάτ-	
αν, τῷ θυγάτηρ Ἐννῷ,	35
δέμας οὔτι πεπλασμένον ἦν·	
ἦν ἰδοῦ,	
ἄδε σοι	
δεξιὰ τε καὶ ποδὸς δι-	
αρριφά· θριαμβὲ διθρί-	40
αμβε, κισσοχαῖτ' ἄναξ, ἔκονε	
τάνδε Δωρίαν ἐμὴν χορείαν.	

Sentisne, mi Jacobe, me vel pede claudo posse Pratinam saltando imitari, et poetam quasi ex inferis revocare, legem, quam ipse primus detexi, sequendo, cujusque ope carmina tam Lyricorum quam Tragicorum non pauca, quicquid homines inficeti ogganniant, ad modulum pristinum exegi? Tuae ipsius aures te docebunt versus per paria decurrere, adeo ut primus secundusque sint ejusdem metri, ejusdemque tertius et quartus, et sic deinceps per reliqua versuum paria. Rem plus semel tractavi in Diario Classico, necnon ad Æsch. Suppl. 814. et Eum. 768. Fateor tamen in locis nonnullis me novitatis cupidiorum fuisse, et præcipue inter Aristophanis carmina monostropha, quæ Hermannus aliique melius digesserunt. Hactenus de mensura cantus. Ad verba ipsa progredior.

V. 1. Vulgo deest ἦν. At loca, quæ citasti, verbum illud satis tuentur, ne quid dicam de metro. Cf. et Iph. A. 317. *Τίς δῆρ' ἐν πύλαισι θόρυβος, καὶ λόγων ἄκοσμία*; Ubi Lexicon Bekker. p. 369. exhibet *Τίς ποτ' ἐν θύραισι θόρυβος*. At *θύραισι* elegantius dicitur, omisso *ἐν*. Hoc primum. Deinde istud *δῆτα*, non facile quis dixerit, unde venerit, nisi ex—*Τίς ποτ' ἦν ὁ θροῦς θύραισι χ' ἡ λόγων ἄκοσμία*; Certe anapæstus in trochaico vix et ne vix quidem stare potest, et *θροῦς* est Atticorum.

V. 2. Vulgo *Τί τὰδε τὰ χορεύματα*; Atqui non erant choreæ, verum rixæ, de quibus Pratinas sciscitabatur, uti patet e fragmenti tenore omni: quod et in animo habuit Horatius in Od. I. 27. 'tollite barbarum Morem, verecundique Bacchum Sanguineis prohibete rixis'—et mox—'impium Lenite clamorem, sodales'—unde hic erui *τόδ' ἄχορον*, ἔται—et mox *παῦε τὸν θρόνον, ὦ 'να, καλὸν οὐ τρόπον, Εὔϊ', ἔχοντα* dedi in v. 30, l. vice *παῖε τὸν Φρυναίου ποικίλου προανέχοντα*. Quod ad *ἔται* sæpe depravatam, vide mea in *Gentleman's Magazine*, Jun. 1837. et ad Poppon. p. 328.

V. 6. Jure statuisti analogiam *πολυπαρογοθυμέλαν*—postulare; jure quoque prætulisti *σύμενον*, repertum in MS. Laurent. pro *θύμενον*: quod est verbum nauci.

V. 11, 12. Vulg. *κύκνον ἄγοντα ποικιλόπτερον μέλος*. At ineptum est *ποικιλόπτερον μέλος*. Sana ratio postulat *παγκαλότροπον*—De cycni cantibus multus est Jodrellus in suis 'Illustrations of Euripides' p. 43. sqq. quæ partim descripsit Hulsemann ad Ion. v. 166. Video tamen te allegare Anacreontea—*Ἄγε τις κύκνος Καῦστρον Πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων Ἀέμον σὺνανλον ἤχην*—Verum et ibi prætulerim—*κύκνος—Πολιοῖς, πτεροῖσι—ἀνέμον*—memor Ovidiani 'Sic ubi fata vocant, udis abjectus in herbis Ad vada Mæandri concinit *albus olor*.' Canebat igitur avis moribunda carmen alis venti consonum—i. e. voce summissa, instar venti leniter alas moventis et susurrantis. Quod ad *ἀνάγοντα—μέλος* satis erit citare Phœn. 1371. *ἀναγε κωκυτόν*. Athen. p. 624. F. *ὑμνον ἀνά-*

γων Αιολίδα καὶ βαρύβρομον ἁρμονίαν: nam plura indices suppedita-
bunt.

V. 16. Vice καρέστας σὺ reposui—κατέσταςεν. Intransitivum est κα-
έστας: at sententiæ nexus postulat transitivum. Ad Pratinæ cygnum
plus semel respexit Horatius. Nosti illud 'Multa Dircaeum levat aura
cygnum'; necnon 'album mutor in alitem.'

V. 18. Vulgo βασιλεια. Metrum poscit ἂ βασιλῆς. Opportune ci-
tasti Horatiana 'dulcem quæ strepitum, Pieri, temperas.' Junge τῶν—
ᾠοιδᾶν—βασιλῆς. Similiter Venus audit Θαλάμων ἄνασσα, teste He-
sychio in Θαλάμων: qui respexit, ni fallor, ad versum Sapphus non
alibi lectum—'Ἀφροδίτα τῶν θαλάμων ἄνασσα—uti monui in *Monthly
Magazine* Feb. 1838. p. 197: quomodo respexit iterum ad Lesbīæ poe-
triæ fragm. in 'Ὠκείες στρουθοί: necnon ad Æschylum, ut opinor, in
Διγήρες στρουθοί, ubi tamen legi debet Διγήρες στρουθοί—etenim sermo
fuit de Jovis alitibus, quibuscum Atridæ comparantur in Agam. 109.

V. 19. Vulgo ὁ δ' αὐλὸς—Ipsæ literas omisssas supplēvi—Ο ΛΥΔΟC Δ
ΟΔ ΑΥΛΟC. Similiter annis triginta plus jam elapsis emendavi Soph.
Trach. 216. 'Αείρομ' οὐδ' ἀπώσομαι τὸν αὐλὸν ὃ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός'
ἰδοὺ μ' ἀναταράσσει, εἰοὶ μ' ὁ κισσὸς ἄρτι Βακχίαν ὑποστρέφων ἄμιλλαν—
legendo 'Αείρομ' οὐδ' ἀπώσομαι τὸν Λυαῖον' ὃ κολραν', ἐμᾶς, ἴδε, φρενός,
ἀναταράσσεις μ', Εὐάν, ἄρτι Βακχίαν ὑποστρέφων ἄμιλλαν—deleto κισσὸς
—e gl. uti patet ex Hesychio. Εὐάν' ὁ κισσὸς ὑπὸ 'Ἰνδῶν—unde venit
Anglorum—Ivy. Meum vero Λυαῖον proculdubio legebat Schol. cujus
verba sunt—ὃ τύραννε' ὃ αὐλὲ] ὃ 'Ηρακλεῖς ὃ Διόνυσσε. Verum unde,
quæso, venit ὃ Διόνυσσε? Nondum Bacchi mentionem Chorus ullam
fecerat. Nempe in ΑΥΛΟΝ latet ΛΥΑΙΟΝ, ut monui in Append. Tro.
p. 127. B. unde corrigas et intelligas Scholiastæ verba—ὃ τύραννε, ὃ
Λυαῖε] ἡγουν, ὃ Διόνυσσε ἢ ὃ 'Ηρακλεῖς. Quod ad Λυαῖος Bacchi cog-
nomen, bis idem Plutarcho restitui debet, quod acute vidit Wyttēnbach.
ad p. 68. D. Nempe in Sympos. p. 716. B. οἱ παλαιοὶ τὸν θεὸν ἔλεν-
θέριον καὶ λύσιον ἐκάλουν—manifesto scripsit auctor λυαῖον—uti patet
e p. 462. B. ubi probe Xylānder λυαίου pro λυσίου: unde et in Sym-
pos. p. 613. C. εἰ δὲ πάντων μὲν ὁ Διόνυσσος λύσιός ἐστι καὶ λύδιος, μά-
λιστα δὲ τῆς γλώττης ἀφαιρεῖται τὰ χαλινὰ—legi debet—εἰ δὲ καμᾶτων
μὲν ὁ Διόνυσσος λυαῖος, ἔστι καὶ δέους, μάλιστα—ubi δέους pendet de
λυαῖος et sententia—λυαῖος δέους concinit cum Anglorum dicto—pot-
valiant. Sunt tamen qui tueantur λύσιος ope Etymol. V. Διόνυσσος—ἢ
παρὰ τὸ πολλὰ διαλύσαι, Διάλυσος, τροπῇ τοῦ α̅ εἰς ὁ καὶ τοῦ λ̅ εἰς ν̅: et
Λυαῖος ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ ῥάμματος' προσεβῆράφῃ γὰρ τῷ μνηρῷ τοῦ Διός.
Verum nunquam deus ille appellatur Λύσιος, semper Λυαῖος—hinc et
Horatius—'Curam metumque Cæsaris rerum juvat Dulci Lyæo sol-
vere'—dum in animo habuit Pindarica apud Athen. XI. p. 782. D. κα-

ματώδες οἰχονται μέμναι στηθέων ἔξωθεν. Hæc et his plura scribere potui in Cl. Jl. N. XIV. p. 369. ubi Sophoclea restituuntur. Sed nihil adhuc de Pratineo *Ἀνδὸς αὐλὸς* dixi, neque multa dici debent; nota enim vel pueris sunt omnia de *Lydis—tibiis* ex Horat. IV. 15. 30. ubi teste Schol. '*Lydis tibiis læta cantabantur*'—ideoque Bacchi sacris erant consentaneæ.

V. 21. Vulgatum ὕστερον χορεύετω Athenæo fraudi fuit. Nihil de ordine pompæ cogitabat Pratinas, verum metuebat ne in pugnam commessatio mutaretur. Unde reposui—ὡς πρέπον, γαρνέτω: ubi ὡς πρέπον plane Horatius agnoscit suo '*verecundique* Bacchum sanguineis prohibete rixis': unde probe intelligas cur dederim *θηρὸς μάχαις—ἐμμένειν*—in *θηροσµαχοῖς* corrupta; quia nesciebat interpolator deesse οὔτε in prioris sententiæ membro, sicut in Eurip. Tro. 485. *Οὗς Τρῶας οὔθ' Ἑλλήνις, οὔδὲ Βάρβαρος Γυνὴ τεκοῦσα κομπάσειεν ἂν ποτε*: ubi Musgravius citat Aristoph. Av. 694. *Γῆ δ', οὔτ' Ἀἴρ, οὔδ' Οὐρανὸς ἦν*.

V. 29—31. Vulgo παῖε τὸν Φρυναίου ποικίλον προανέχοντα. Inde erui παῦε τὸν θρόον ὧνα καλὸν οὐ τρόπον εὔι' ἔχοντα—memor eorum, quæ cecinit Aristophanes in Thesm. 987. ἡγοῦ σὺ δ' αὐτὸς, ὦ Ζεῦ | κισσοφόρε, | βακχεῖε | δέσποτ'. ἐγὼ δὲ κῶμοις | φιλοχόροις σε μέλψω | Εὐῖον, ὦ βρόμει | καὶ Σεμέλας παῖ, χορ- | οἷς τερπομένοις κατ' ὄρη | Νυμφᾶν ἐρατοῖσιν ἐν ἔμν- | οῖσιν Εὐῖον, Εὐάν | Εὐάν, ὦ ἴνα, χορεύων. | Ita enim emendavi in Cl. Jl. N. XXVIII. p. 237. aut emendare debui; ubi Ζεῦ κισσοφόρε de Baccho dicitur, sicut Ζεὺς θαλάσσιος de Neptuno, teste Hesychio—Ζεὺς θαλάσσιος· ἐν Σιδῶνι τιμᾶται: necnon Eustathio in Il. I. p. 763=668. περί τινα Καρικὸν ποταμὸν Ζητὸς Ποσειδῶνος ἦν ἱερὸν: quæ nomina deridebant Comici, uti patet e Suid. Πωγωνίτης ὁ Ζεὺς καὶ Πωγωνίτης, et Hesych. Διὲ συκασίφ' παραπεποίηται παρὰ τὸ συκοφαντεῖν: unde Comico suum Ἀλλάντιε Ζεῦ, σὸν τὸ νικητήριον restitui ad Æsch. Suppl. 1. vice inepti Ἑλλάνιε Ζεῦ, in Eq. 1262.

V. 32. Meum ἀκάλαμον plane tuentur, quæ scripsi ad Hermesian. de ἄναυλος. Sermo est de Marte, qui graditur ὀλεσίανλος et ἀκάλαμος. Cum verbis Pratinæ confer Euripidea in Phœn. 796. ὦ πολύμοχθος Ἀρης—Βρομίον γὰρ ἄμουσος ἑορταῖς, Οὐδ' ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι Μιμᾶλλονιδ' αὔραις Βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει Μοῦσαν, ἐν ᾗ Χάριτες χοροποιοί—ita enim lego vice—παράμουσος—στεφάνοισι νεανίδος—propter Pseud. Orph. Hymn. 64. Ἀρῆς—Ὅς ποθέεις ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἄμουσον et verba Athenæi V. p. 198. E. ubi in pompa Dionysiaca commemorantur Μιμᾶλλονες—κατακεχυμένα τὰς τρίχας. Sed maxime opportunus est Æschyli locus in Suppl. 675. ἄχορον ἀκίθαριν δακρνώγονον Ἀρην. Quod ad Μιμᾶλλονίδα—βόστρυχον—vid. mea ad Prom. 2.

V. 33. λαλο-βαρυ-παρμελος-αριθμο-βάταν—Hujusmodi composita deridet Comicus in Eccl. 1169. et sqq.

V. 35. E vulgatis *θυπατρνηπανω δεμας πεπλασμενον ην*—*ενυι θυγάτηρ Ένυώ* *δέμας ουτι πεπλασμένον ην*—*memor gl. Hesychianæ, Ου πεπλασμένον· άπλαστον*: unde emendabis Theocrit. Id. VII. 45. Πάν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος legendo—, *πεπλασμένον οὐ, Διὸς*—Cf. Prom. 1066. *ὡς ἔδ' οὐ πεπλασμένος Ὁ κόμπος, ἀλλ' εὖ καὶ λίαν εἰρημένος*: ubi poteram emendare Platon. Epist. VII. *οὐκ ἐκ φιλοσοφίας—φίλῳ, ἀλλ' ἐκ—ἐταπεινίας ταύτης τῆς τῶν πλείστων φίλων*—legendo—*πλαστῶς*—propter illud in Sophist. p. 216. E. οἱ μὴ πλαστῶς ἀλλ' ὄντως φιλόσοφοι—et Legg. i. p. 642. D. ἀληθῶς καὶ οὐ τι πλαστῶς—Quod ad Ένυώ, Martis filiam, id ipsum alicubi me legisse memini; sed locum non in promptu habeo.

V. 37. ἰδοῦ, ἄδε δεξιὰ σοί. Hæc satis explicat Comicus in Thesm. 954. *χειρὶ σὺναπτε χεῖρα· ῥυθμὸν χορείας ἔπαγε πᾶσα.*

V. 40. Θριαμβέ, διθρίαμβε—Cf. Incert. apud Dionys. de Compos. p. 222. ed. Schæf. *Ίακχε διθύραμβε | σὺ τῶνδε χοραγέ*, ubi Sylburgius voluit *δίραμβε*—debuisset *θριαμβέ*—.

V. 42. Optime tu *Δωρίαν*.

P. 109. In Eurip. Herc. F. 889.—*πρὸς αἷματ' οὐχὶ τὰς Διονυσιάδας σὺν βοτρυῶν ἐπιχεύμασι λοιβάς*—restitui *Ἰὼ δόμος πᾶς αἷματ' οὐχὶ τὰς Διονυσιάδας ἐκ βοτρυῶν ἐπεκώμασε λοιβάς*—in Cl. Jl. N. XXI. p. 28. locisque ibi citatis adde Aristoph. Ach. 980. *πόλεμος ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας εἰργάσατο πάντα κακά.*

P. 110. In Bacch. 411. *ἐκεῖσ' ἄγε με Βρόμει, Βρόμει, προβακχίῃε δαῖμον*—*vox προβακχίῃε est parum bene Græca. Lege—τρίς βάκχ', εὖτε δαῖμον*—Ter Bacchum Chorus invocat.

Ibid. In Athen. XI. p. 465. A. *ἀνακαλοῦντες Εὐάνθη καὶ Διθύραμβον*—lege *Εὐῖον θεὸν καὶ Διθρίαμβον*—Certe Bacchus nusquam appellatur *εὐάνθης*.

P. 115. l. 18. Lege, μέγα δὴ τί κεν φέροις.

P. 134. Post Friedmannum Gaisfordum Photium emendat legendo—*ἐν τῇ Λύδῃ Γ. ἔνθα vice ἐν τῇ Λύδῃ γενεᾷ. At omitti debebat τῇ. Cf. Plutarch. Consolat. p. 105. Ἀντίμαχος—ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην*: cujus loci indicium debetur Kustero ad Suid. in Ἀντίμαχος. Apud Photium legerim—*ἐν τῇ Λύδῃ γε νῆα. Fuit enim altera et vetustior Lyda, quam amabat et canebat Lamynthius Milesius, teste Athenæo XIII. p. 597. A.*

P. 135. In verbis—*κυμ, καρ, κεν, ρε, κρι, κε, τρι, χθα*, latent *κυμ, κάρ, κάρκαυρε, κρέκε, τριχθά. Quod ad κάρ, fuit id corvi crocitantis; unde ad Tro. Append. p. 186. emendavi Aristoph. Av. 19. legendo Τῷ δ' οὐδὲν ἦσθην ἄλλο πλὴν ᾄδειν γε “κάρ.” Unde hodie corrigam et Pris-*

cian. I. p. 538. 'Aliæ vero sunt, quæ quamvis scribantur, tamen inarticulatæ dicuntur, cum nihil significant, ut *coax*, *cra*. Hæ enim voces, quanquam intelligimus de qua sint volucre profectæ—Ubi legi debet *coax*, *car*. Exstat Salonis Parmensis versus—'Linquo *coax* ranis, *car* corvis, vanaque vanis.' Cætera vocabula sunt HomERICA. At quid de $\kappa\rho\mu$ faciam nescio.

P. 141. l. 25. Hoc pro argumento afferri potest, cur post Homeri ætatem floruisse Hesiodus dicatur.

INDEX IN GLOSSARIA.

Numeri paginas indicant.

A.

- Ἀγέραςτος 27. 133.
 ἄγοντα μέλος 112.
 ἄδε σοι δεξιὰ 118.
 ἀηδῶν 52.
 αἰάζω *ibid.*
 αἰθεροειδής 56.
 αἰλινος 47.
 Ἀλκαῖος—Σαπφῶς 52.
 ἄμμιγα 54.
 ἄμφι βίον 60.
 ἄμφι γυναῖκας, *in re mulierum* 57.
 ἀνάγω 25.
 ἀναίδη 102.
 ἀναξ 122.
 ἀνατρέφω 60.
 ἄνδρα Κυρηναῖον, *priore in K. brevi* 68.
 ἀνεγράψατο 39.
 ἀνεδέξατο 52.
 ἀνέθιστος 26.
 ἀνεμῳλιος 30.
 ἀνετείνετο 40.
 Ἀντίμαχος 47.
 ἀντιπέρας 55.
 αὐδιᾶω 27.
 ἀπαρχόμενος 39.
 ἀπειθής 133.
 ἀπολειπόμενος πατρίδος 41.
 ἀποπρολείπω 137.
 ἀποτασσόμενον 65.
 ἀρετῇ, *virtus, vis* 64.
 Ἀτθίς μέλισσα 55.

B.

- βαρὺς 46.
 βρόμιος 110.

Γ.

- γεραιῶ, *pænultima brevi* 56.
 γιγνώσκεις, αἰουσα 62.
 γνωστὸς 33.

Δ.

- διάρρηξη 118.

διὰ 25.

Διονυσιάς 109.

E.

- ἐβίω 69.
 εἵνεκα 40.
 εἰσνάομαι 41.
 εἰσόκες 59.
 ἐκ δὲ βαθείης ψυχῆς 67.
 ἐκείνον ἄνδρα, *δεικτικῶς* 57.
 ἐκφορέω 29.
 ἐλικῶν κομψὰ γεωμετρίας 65.
 ἐξαναπαίδω 26.
 ἐξ ὀνύχων, *a teneris unguiculis* 57.
 ἐπέβη, *cum accusativo* 138.
 ἐπὶ κώμους στείχε 46.
 ἐπλευσεν 25.
 ἐπορεν, *dedit* 56.
 ἔτλη 26.
 εὐασμὸς 29.
 εὐοῖνος 54.
 Εὐρυπύλου πολιῆται Κῶοι 63.
 ἐφομιλέω 54.
 Ἐφύρη 68.
 ἐχλίγηνεν 65.

H.

- ἡγήνατο 68.
 ἦν ἰδοῦ 118.
 ἡνίοχος, *de Amore* 64.
 Ἡοῖην 39.
 ἦρανον 38.
 ἡράσατο 53. 68.
 Ἡσιόδον 38.
 ἦ τε, *vel potius ἦτε* 28.

Θ.

- θέλει, *solet* 115.
 θέτο *in re funebri* 138.
 θήκαθ' ὑπὸ, *h. e. ὑπεθήκατο* 62.
 θοῇν 63.
 θοώω 26.
 θόρυβος 108.
 Θριαμβοδιθύραμβος 119.
 θυμέλη 110.

θύμενον 111.
• θυραμάχος 114.

I.

ιδίῳ ἀπτόμενος παθέων 41.
Ἰκάρου γένος ibid.
ιστορίας 137.

K.

καίετο, *ardebat* 43.
καταδῶ 144.
κατενίστατο 57.
κατέστας, Dor. pro κατέστης, *es* 113.
κεκλιμένην πατρίδα 54.
κελαδεῖν 111.
κημόν 45.
κισσοχαίτης 121.
κληθεῖς, *vocatius*, de conivina 102.
κουφοτέρας ἐξεπόνθη' ἀνίας 67.
κυδοιμὸν 64.
Κυθήρηθεν 141.
κύκλον, *caeli orbem* 65.
Κύπρις μηνίονσα 66.
κῶμος 114.

A.

λαλίην 63.
λαλοβαρυπαραμελορυθμοβάτης 118.
λαῦρα 58.
Λέκτον 55.
λεπτὸς 39.
λέσχη 68.
λόγια 30.
λόγοις ἐσφίγξατο 64.
λόγων δ' ἐνεπλήστατο βίβλους 139.
λόγων πολλὰς εὐρόμενος διόδους 67.
Λυσηίδος 47.
λωτὸς 44.

M.

μαΐόμενοι 63.
Μακεδονίης 140.
μακρὸν αὐτεῖ 25.
μαλακοῦ βιότου 27.
μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου 42.
μανίη, *furor, flagrans amor* 65.
μεγάλαι δόνακες 25.
μέθεπεν 59.
μέθην 101.
μελιχρὸς 54.
μήλειος 62.
μήτις 64.
Μίμνερος 42.
μνάομαι 39.
μονόζωστος et μονόζωνος 26.
Μουσαῖος 27.
μουσοπόλος 39.
μύθων, *disputatorium, dialogorum* 64.

O.

ὄγε 38.
ὁ δ' αὐτὸς ὕστερον χορευέτω 113.

οἶα, *ceu* 102.
οἶα, et *usitatus oion, quo pacto* 60.
οἶά τε, *ceu* 112.
οἶην 23.
οἰκί' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος 67.
οἰνηρὸς 54.
ὀλοσίαιος 118.
ὄμμα σκληρὸν 26.
ὄν ἐξοχὸν ἔχρη' Ἀπόλλων 66.
ὄξυς, *acutus, acer* 68.
ὄργεων 30.
Ὀρφέως 26.
οὐδέ τι τέκμαρ εὔρε 67.

II.

πάντων μῖσος κτώμενος 57.
παράγω 102.
παρ' οἶνον, *ad vinum* 116.
παταγεῖν 111.
παῦς, *fac cessare, tolle* 116.
πέζα 28.
πενταμέτρου 43.
περιβάλλεται, *cingit* 65.
περί πυκνὰ 63.
περιχευόμενον ibid.
πεφυλαγμένον, *cautum* 57.
Πιερίς 113.
πινυτὸς 40.
πόθος 139.
ποικιλοβόας 117.
ποικιλόπτερος 112.
ποιπνύω 33.
πολλὸν ἀνατλάς 42.
πολλὸν καὶ χαλίκρητον 100.
πολυμνήστη et πολυμνήστευτος 28.
πολυπάταξ 109.
πολυτρήρων 56.
πολυφραδία 53.
προγόνοις, *Angl. firstlings* 62.
προχέοντα 117.
πυγμαχία 115.
πυρὸς μένει 66.

P.

Ῥάριος 30.
ρίον 54.

Σ.

σκληρὸν βίον 63.
σκολιήν σοφίην ibid.
σκολιὸς 43.
στειλάμενος κιθάρην 25.
στελλομένην 54.
σύμενον 112.
συνεξανύω 46.
σφαῖρα 65.

T.

ταμίη, *proma condia* 59.
ταμίην, *custodem* 60.

τᾶν δαυδᾶν βασιλεία 113.
ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως 62.
Τήιον ἄνδρα 53.
τὴν, ἰλαμ 54.
τίμος 102.
τιναχθεὶς 60.
τοιάδε ἔπη 47.
τρίστοιχος 26.

Υ.

υἷς—Οἰάγροιο 133.
ὑπέμεινε 26.
ὑπηρέτης κώμων 114.
ὑπομειδᾷ 26.

Φ.

φαινόμενον, pro ἐλθόντα 64.
φεύγων, οὐδὲ μένων 68.
φημί, ἀξιωματικῶς dictum 38. 57.

Φιλητᾶν 63.
Φιλόξενον 60.
φοῖτα 54.
Φρυγίαν ἰὰν 117.

Χ.

χαλίκρατος, et Ionice χαλίκρητος 100.
χαλκείον θῆκαν 63.
Χαρίτων ἥρανος 27.
χλιδανός 68.
χορεία 123.
χόρευμα 109.
χοροστασία 56.
χράω, χρῶ, *otacutum edo* 66.
χὺπὸ τρυπάνου 118.

Ω.

ὠρυγή 61.

INDEX GRÆCUS.

Α.

α et οι confusa 29. α et ος confusa 39.
46. 48. 143. α et χ confusa 132.
α 52.
ἀβρωτος duplicis potentiae adiectivum
36.
ἀγαθός 34.
ἀγαθός 134.
ἀγειν μέλος, χορὸν, κτύπον 107. 112.
ἀγέλαστον μειδήσαντα 127.
ἀγήτωρ μελέων de Apolline 113.
ἀγκύλα ἐρωτήματα 63.
ἀγνωστος, activa significatione 38.
ἀγνωτος, ἀγνωστος 33. 34.
ἀγω et ἄδω confusa 107.
ἀέρι φέρεσθαι 31.
ἄζω 52.
ἀηδὼν de tibia 44. de Sapphone 52. de
Palamede ibid. de Euripide 53. de car-
mine ibid.
ἀθέατος duplicis potentiae adiectivum
36.
ἀθέλητος 127.
ἀθέμιστος ibid. ἀθεμίστια Φειδῶς ibid.
αι et ε permutata 50. 135. 143.
αἰ 49. 52. solum potius, quam gemina-
tum, usurpasse videntur veteres 49.
αἰ αἰ ibid. 52.
Αἰγεῖνῶ, *Ægino*, ut Θεανῶ, Κελαινῶ,
&c. 18.
Αἴγυπτος apud Homerum pro Nilo 143.

αἰθέριος Ζεὺς 56.
αἰθήρ de Jove ibid. αἰθήρ et οὐρανός At-
tici synonyma ibid.
αἰλίνα adverbialiter pro θρηνητικῶς 14.
αἰλίνα στοναχεῖν et μύρεσθαι ibid.
αἰλινός 47. seq. non semper de lugubri
carmine intelligendum 50. αἰλινον αἰά-
ζειν, προκλάειν, ἰαχεῖν 14.
αἰώ, ejus pænultima anceps 144. ex αἰώ
(ἀφῶ) fluxit Latinum *audio* ibid. 147.
αἰουσα et καίουσα confusa 18.
ἀκαχήμενος, retracto accentu 61.
ἄκλαντος, ἄκλανστος 36. 37.
ἀκόντια ἐπίκαυτα 37.
ἀλαλάζω 52.
ἀλαλαῖ ibid.
ἄλη 72.
ἀλλογνώσας 34.
ἀλλόγνωτος, ἀλλόγνωστος ibid. 35.
ἄλλοτε μὲν—ἄλλοτε δ' αὐτε 126.
ἀμαρτωλός 116. 147.
ἀμάσαι, unde *amare* 146.
ἀμμιγα cum dativo, ac genitivo 54.
ἀμφὶ τινα, in re *amicus* 57.
ἀναγραφὴ 39. 138.
ἀνάγω pro simpliciter ἄγω 25. ἀνάγειν κω-
κυτὸν, ὕμνον 152.
ἀναδέχεσθαι κώμους, *comissationes sus-
cipere* 15.
ἀναδεία vox nulla 102.
ἀναίνομαι 68.

**Ἀνακες*, et **Ἀνακοί*, et **Ἀνακτες*, dicti sunt Dioscuri 122.

**Ἀνακρείων* valde insolenter pænultimam sub ictu versus producit 15.

ἀνακώς 57. 122.

ἀνάλωτος duplicis potentiae adjectivum 36.

ἀναμώλιος 32.

ἄναξ de Jove, Apolline, Neptuno, &c. 122. ejus significatio primaria ibid.

ἄναξ ἀνδρῶν ibid.

ἀναρροφεῖν vox onomatopoeica 136.

ἀναρχόμενος vox nauci 9.

ἀνάτλημι, vel *ἀνατλάω*, vox nulla 42.

ἀναχρονισμὸς Hermesianacteus 53.

ἀνεβίω 69.

ἀνέστιος 7.

ἀνέμοις φέρεσθαι παραδιδόναι, μεθιέναι, πέμπειν, &c. 31.

ἀνεμώλια βάλλειν et *βάλλειν* 30.

ἀνέπεμψε, ἐδίδι 13.

ἀνθάπτομαι 41.

ἀνία, de ejus quantitate 145.

ἀνόστητος χώρος 5.

ἀνόστιμος κέλευθος ibid.

ἀντιμόλιος 32.

ἀντιπέρας adverbium substantivum compositum 55.

ἀνωρύεσθαι 61.

ἀοιδᾶν πατήρ de Orpheo 113.

ἀοιδοπόλος 39.

ἄοκνος, ὁ, ἡ 5.

ἀόρατος duplicis potentiae adjectivum 36.

ἄπαξ εἰρημένα xii. λεγόμενον 148.

ἀπαρχαί 128.

ἀπάρχεσθαι 39. 128.

ἀπαρχόμενος ὕμνων 9. 128.

ἀπέχων ἐξ Ἐφύρης solæcum 22.

ἀπὸ cum genitivo, Angl. *proceeding from* 10.

ἀπολείπεσθαι 41.

ἀποπροάγω, ἀποπροβαίνω, &c. 137.

ἄπος et *κάπος* confusa 130.

ἀποτελεῖν ἦχον, φωνήν 137. *ἀποτελεῖν* π λ

compendiose scriptum α τ ε ibid.

ἀποτεταγμένως 65.

ἄπτομαι 41.

ἀρίγνωτος 35.

**Ἀρίγνωτος* 34.

**Ἀρμόδιος* scolii nomen 49.

ἄρρητος duplicis potentiae adjectivum, 36.

**Ἀρχίππη* Sophoclis amica 16. 17.

ἄση 75. 149.

**Ἄσκηρ*, **Ἄσκραῖος* 8.

ἄσωτος 35.

ἀτελεύτητος duplicis potentiae adjectivum 36.

**Ἀτθίς* μέλιττα, et nude μέλιττα, audiebat Sophocles 15. 55.

ἄτρωτος duplicis potentiae adjectivum 36.

**Ἀττική* μέλιττα, et **Ἀττική* Μοῦσα, audiebat Xenophon 55.

αὔδισαι, unde *αὔδρε* 147.

αὔληται, sive χοραῖται 114.

αὔλοποιοί 147.

αὔλος πολυκαμπής 44. *εἰς αὔλους κωμφοδεῖσθαι* 147. Vide et *Λιβὺς αὔλος*.

αὔλοτρήπης 118. 147.

αὔραις φέρειν διδόναι 31.

αὔστηρος βίος 63.

αὐτεῖν de personis 6. de rebus ibid.

αὐτόγνωτος 35.

**Ἀφροδίτη* Ψίθυρος 142.

**Ἀχαῖοι*, non **Ἀχαιοί*, apud Homerum scribendum 139.

ἀχθέω vox nulla 13.

ἄχορος, ὁ, ἡ 5.

B.

β et μ confusa 29. β et υ confusa 107.

β α 52.

βαβάζω ibid.

βαβαί ibid.

βάζω ibid.

βαθεία ψυχή, anima profunda, vel *potius imum pectus* 67.

Βακχιάς 109.

Βακχικὸν ἐπίφθεγμα 29.

Βασιλεία vox nulla 102.

Battis 19.

βέβρυχε vox onomatopoeica 136.

βῆ λέγειν 52.

βῆθι 112.

βίβλοι λόγων de sacris Commentariis 8. 14.

Βιττίς, *Βιττώ*, et *Βίττιον* 19.

βιῶναι, *βιοῦς* 69.

βλέμμα κυνὸς pro *κύνα* 7.

βλήμενος, retracto accentu 61.

Βοιώτιος, pænultima longa 133.

Βοιωτὸς dictus Hesiodus a sede postea electa 8.

Βόλβης δόνακα pro *Βόλβην δονακῶδη* 67.

Βουκολισμὸς 50.

Βρομιάς 109.

Βρόμος adjective 111.

βρόμος 110.

βρότω, *βρώτω* 34.

βρωτὸς ibid.

Γ.

γ et τ permutata xix. γ et σ confusa ibid.

γ' in digammi locum a Grammaticis intrusum 38. 39.

γαλῖω, *gaudeo* 34. 144.
 γαμικά παραγέσματα 131.
 γε in plurium rerum enumeratione 113.
 γεραῖος, *pænultima brevi* 56.
 γλυκεία φροντίς 62.
 γλύκκα, γλυκκόν, *Æolica* 41.
 γλυκυκάλαμος 45.
 γνώτω, γνώτω 34.
 γνωστός 33. seq. 135.
 γνωτοί, *noti* 33. 34.
 γνωτός, γνωστός 33. seq.
 γνωτός ἐμμί, γνωτός ἐσσί, &c. 35.
 γνωτοφόνος *ibid.*
 γνωτοφόντης *ibid.*
 γομφοπαγή ῥήματα 147.
 γόος et λόγος confusa 14.
 γρύ 52.
 γρύζω *ibid.*
 γυναιμανής 79.

Δ

δαίμων μουσποδών de Homero 9.
 δάμνος *Æolicum* pro δάνος 132.
 δανοί, *mortui, sicci* 132.
 δάνος *Macedonibus* i. q. θάνατος *ibid.*
 δέγμενος, *retracto accentu* 61.
 δειελος 131.
 δειλη *ibid.*
 δεινός *ibid.* δεινός πόθος 22. 131. δεινός
 λέγειν 132.
 δέμας 118. *adv. instar* 148.
 Δημητρα i. q. Δημήτηρ 7. 128.
 Δημοχάρης 66.
 δηρὸν *adverbium substantivum* 55.
 διαβρίπτειν ὅμα 118.
 διαφανή χιτώνια, διαφανές ἔνδυμα 40.
 διαφανείς ἐσθῆτες 138.
 διέκ, non δι' ἐκ, *scribendum* 25. 133.
 διέφθορας 150.
 διθρίαμβος 121. 155.
 διθύραμβοποιός 113.
 Διθύραμβος *Bacchi cognomentum* 119.
 120. et *cantilena in Bacchi honorem*
 49. 120. *ejus vocis derivatio* 120. 121.
 148. *primam producit, utpote ex Δι-*
θύραμβος contractum 120.
 διθύραμμα 121.
 διθύρος *primam corripit* 120.
 διψετής 120.
 διψρέφης *ibid.*
 διμάτωρ *Bacchi epitheton* *ibid.*
 διόνγνωτος 34.
 διόδοι λόγων, διέξοδος τοῦ λόγου 21.
 Διπολιώδης, Διάσια, Διτύλας, Δίφίλος,
primam producant, utpote ex Διπο-
λιώδης, Διάσια, &c. contracta 120.
 διφυής *Bacchi epitheton* *ibid.*
 διχθα *adverbium epicum, vel potius an-*
tiquum 136. *Doricæ originis* *ibid.*
 δοῦπος *vox onomatopoeica* *ibid.*

δοῦριν, δούρει, δόρει, δούρασιν 15. δοῦριν
 vox nulla 127.
 δῶθι 112.
 δόμεναι et σύμεναι confusa *ibid.*

Ε.

ε et αι permutata 50. 135. 143.
 ἐέλδομαι, ἐέλδωρ 132.
 ἐέλδω, pro ἐλδω, *Macedonum fuit* *ibid.*
 εἶα 52.
 εἰάζω *ibid.*
 εἰαρσεύης et εἰαρόμαστος 16.
 εἵνεκα *Ionium* 40. *Atticis poetis abju-*
dicarunt Musgravius et Blomfieldius
 41. *apud Pindarum non comparat* *ibid.*
 ex *Homericæ imitatione a seniorum*
temporum poetis usurpatum *ibid.*
 εἰσενήνοχας *Atticum* 100.
 εἰσόκα *Dor. pro εἰσόκε* 60.
 εἰσόκε *subjunctivum regit* 59. *cum indi-*
cativo usurparunt seniores *ibid.*
 εἰσότε *vox nulla* 60.
 ἐκδοσις 51. 131.
 ἐκεῖ, *apud Ἰνfernus* 78.
 ἐκείνος, κείνος, *δεικτικῶς* 57. 140.
 ἐκπονεῖν, *elaborare, emiti* 21. *excoquere,*
egerere 67.
 ἐλεγείον μέτρον 43.
 Ἐλευσίνιον, τὸ, sc. ἱερὸν 134.
 ἔλινος 50.
 ἐλκηθμός 121.
 ἔλκομαι de *mortuis* 1. de *morbundis* 126.
 ἔμαθεν et ἔπαθεν confusa 8.
 ἐμπεφορβιωμένος, vel ἐμπεφορβειωμένος
 12. 45.
 ἐμπλήσασθαι βίβλους 139.
 ἐνά, h. e. ἐν πρώτῃ, et ἓνα confusa xx.
 ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ, *pede dextro, ut ἐν*
παλάμῳ, palmis, manibus 51.
 ἔννεκα *Æolicum* 41.
 ἔννω, *priore brevi* 155.
 ἐξ ὀνύχων, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων 18. 57.
 ἔπαθεν et ἔμαθεν confusa 8.
 ἐπεβίων 69.
 ἐπιβῆναι cum *accusativo* 138.
 Ἐπικάστη *Homericum* 143.
 ἐπικάντος 37.
 ἐπιμαίνεσθαι in *amore* 65.
 ἐπιμύλιος 50.
 ἐράζω *vox nulla* 53.
 ἐρατίω *ibid.*
 ἐρευγόμενον *vox onomatopoeica* 136.
 ἐρημι *vox nulla* 53.
 ἔρω, ἔρες, ἔρητι, &c. unde *Latinorum ero,*
eris, erit, &c. 146.
 ἐρωμανής, ἐρωμανοῦντες 79.
 Ἐρωτες ἢ Καλοί, *carmen sic dictum*
scripsit Phanocles 133.
 ἐσσηθεῖς et συθεῖς confusa 112.
 ἐσσύμενον et σύμενον confusa 106.
 ἐσχάρα 147.

ἑτερομόλιος 32.
 εὐάλω, *esse clamo* 29. 52. εὐάζειν et σα-
 βάζειν consimilia 29.
 εὐγνωτος 35. 36.
 εὐδέσιλος 131.
 εὔοι 29. 52. εὔοι σαβοῖ 29.
 εὐράμενος et εὐρόμενος confusa 20. 22.
 Ἐφύρα, et Ion. Ἐφύρη, vetus nomen
 Corinthi 22. 68. et ipsa olim urbs, Co-
 rintho vicina, quacum postea coaluit
 68.
 ἐχθέω vox nulla 13.

H

ἡγήτωρ μελέων de Apolline 113.
 ἡθεος x.
 ἡκαχε 129.
 ἡμικανστος 37.
 ἡνιοχεύω accusativum regit 64. 144.
 ἡνιοχος de Amore 20. 64.
 Ἡοῖαι μεγάλοι, sive Κατάλογος γυναι-
 κῶν, Hesiodi carmen vii. 8. 23. 132. sic
 dictæ, quod singulæ similitudines a vo-
 cibus ἡ οἷη inciperent 23. Ἡοίων με-
 γάλων Fragmentum est Scutum Her-
 culis Hesiodum 24. inter Ἡοίας tamen
 et Scutum Herculis distinguit Suidas
 ibid. Ἡοίας Hesiodæas imitatus est
 Sosicrates Phanagorita, itemque Ni-
 cænetus Samius ibid. et Phanocles 133.
 Ἡοῖαι tanquam subleste fidei a non-
 nullis citantur 24.
 Ἡοίη, *Esæa*, ab Hesiodo adamata, prout
 finxere posteriores poetæ 2. 23.
 ἦρα 27. 143.
 ἦρανος 27. πάσης ἦρανος ἱστορίας, de
 Hesiodo ibid. 137. Χαρίτων ἦρανος,
 de Musæo 27.
 ἦτε scribendum, non ἦ τε 28. 134.
 ἦχθεε verbum nauci 13. 71.

Θ.

θ et σ literarum affinitas 109. 121.
 θάλασσα, σάλασσα 121.
 θάμβος ibid.
 θανατὸς, θανμαστὸς 33. 34. 35.
 θεία λέξις 122.
 θεῖος Ὅμηρος, et θεσπέσιος, et ὁ θεϊότατος
 9.
 θέλει, *solet* 115.
 θεωρίη Sophoclis amica 16.
 θήκαθ' ὑπὸ, non ὕπο, pro ὑπεθήκατο
 62.
 θίσβη et θίσβαι 17.
 θορυβή 109.
 θράσσω ibid.
 θρία 119.
 θριαμβεύειν ibid.
 θρίαμβον θριαμβεύειν ibid.
 Θρίαμβος Bacchi nomen ibid. unde duc-
 tum 149.

θρίαμβος *triumphus* 149.
 θύμενον et σύμενον confusa 106.
 θύρα de *foramine*, sive *incisura*, in Jovis
 femore 148. de *matrice*, *oculo*, &c. ibid.
 θυραμάχος secundam producit 107. 114.
 θυρηβόλος et θυρηβόλιον 114.
 θυροκοπικὸν ibid. 115.
 θυροκόποι dicti sunt mendici, sive agyrtæ
 115.
 θυροκόπος, θυροκοπέω 114. 115.

I.

ι et υ confusa 143.
 ι adscriptum xi. in Athenæi editione Al-
 dina latitans ibid.
 ιὰ 107. 117.
 Ἰακχος canticum Bacchicum 139.
 Ἰάλεμος filius Calliopes; item cantilena
 in Ialemi honorem 49. 50.
 ἰάλλω, unde ductum 149.
 ἰαμβίζειν 121.
 ἰαμβος, unde ductum ibid.
 Ἰάφωες primam corripit, secundam pro-
 ducit 14.
 ἰάπτω 121. unde ductum 149.
 ἱερὰς, ἱερεύς, per synizesin 14.
 ἱερὸν ἀνακραύγασμα Epicureum xiv.
 ἰῆμα, ἶσμα 121.
 ἰθυμβος ab ἰθύπτω obs. ibid.
 Ἰκαρος, Ἰκάριος 9. 41.
 ΙΑΚΥΣΙΝ, pro εἰλέυσεν, corrupte legitur
 in Inscriptione e rudibus urbis Teni
 effossa 140.
 ἰὸν 52.
 ἰουλος 50.
Fis ἀνέμου 66. *Fis ποταμοῦ* ibid.
 ἰσόκεν vox nulla 59. 140.
 Ἰστίη, pænultima longa 133.
 ἰστορεῖν 137.
 ἱστορία, ejus significationes ibid.
 ἴστωρ, non ἴστωρ ibid.
 ἰύζω 52. 61.
 Ἰφιάνασσα Homericum 143.
 Ἰφιγένεια vox Homero ignota ibid.
 Ἰωνική ὄρχησις 116.

Κ

καγκαλίζειν 101.
 καὶ et ὡς permutata 81.
 καίεσθαι τινος, *ardere aliquem* 10. 43.
 129.
 καίονσα et αἰόνσα confusa 18.
 κακὸς χώρος 127.
 καλαμβόσας 117.
 καλλιρόοισι πνοαῖς, mixta metaphora
 42.
 κάμπτειν in re musica 44.
 καπίστριον, *capistrum* 45.
 κᾶπος et ἄπος confusa 130.
 κάρ 155.
 κάρκαυρε vox onomatopœtica 135. 136.

Καρκίνος et Κρατίνος permutata 105. 146.

καρκίνος, cancer 146. ubique mediam brevem habet ibid.

κασσίτερος 111.

κατὰ et περὶ confusa 57.

καταβάζω 150.

Κατάλογος γυναικῶν Hesiodi vii. 8. 23. seq. Nicæneti 24. Κατάλογος ἔρωτι- κός 23.

καυστός μοχλός 37.

καυτός, καυστός ibid.

κελαδεῖν, κέλαδος, de musicis sonis 111. de fluviis fluctibusque marinis ibid. de Baccharum vociferatione ibid.

κέλευμα 37.

κελλάρια, cellaria 59.

κεῖθω transitive 76.

κῆδος et κῦδος confusa 20.

κημός, caristrum, camus 12. 45.

κημωθεῖς i. q. ἐμπεφορβιζόμενος ibid. ibid.

κῆν, κήγῶν, κῆδωκε, &c. apud Theocritum passim scribendum 38.

Κίον et Χίον confusa xx.

κισσοκόμης, κισσοστέφης, κισσοστέφανος 121.

ελαγγή vox onomatopoeica 135.

ελαυτός, ελαυστός 36. 37.

ελῶθι 112.

ἐνίξεσθαι τινας 10. 128.

κοῖλος, carpat 5.

κολωνή 17.

Κολωνός ibid.

κομψός 65.

κόρδαξ 114.

κόρυμβος a κορύπτω 121.

κουφοτέραι ἀνίαι de solitudinibus, qui- bus amantes agitantur 21. 67.

Κρατίνος et Καρκίνος confusa 105. 146.

κρίκε vox onomatopoeica 135. 136.

κρουσίθυρον 114. 115.

κρυψίποθος vox Lexicis adjicienda 142.

κτᾶσθαι βίον 20. κτᾶσθαι vel συνάγειν μίσος 57.

κῦδος et κῆδος confusa 20.

Κυθήρεια a Κύθηρα ducit, in analogiam peccans, Hesiodus 141. ejus vocis derivatio 142. in Iliade non occurrit, et bis tantum in Odyssea 141. in Homeri spuris quinque ad minimum reperitur ibid.

Κυθήρεια Æolicum pro Κυθήρεια 143.

Κυθήρηθεν 141. seq. Homero Κυθηρό-θεν 143.

κυθηγενής 142.

Κύθηρα, τὰ, insula Cretæ vicina 141. recentius Κυθήρα, ἡ, dicta 143. et Ioni- bus recentioribus Κυθήρη ibid. ejus vocis derivatio 142. Κύθηρα, urbs Cy- pri, nulla fuit 143.

κῖθω verbum obsoletum 142.

κυθώνυμος ibid.

κύκλος, cæli orbis, cælum 65.

κύμα, quasi κύημα 136. vox onomato- poetica 135. 136. κυμάτων et κυμά-λων confusa 136.

κυμβάλων et κυμάτων confusa ibid.

κυμβαχος vox onomatopoeica ibid.

κύμβος a κύπτω 121.

Κυρήνη, Κυρηναίος, de quantitate 68. 145.

κυμασται 115.

κυμοδρομέω i. q. κυμάζω 12.

κῶμος ibid. 46. κῶμος ἀναδέχεσθαι, co- missationes suscipere 15. ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, ἔρπειν, ἔρχεσθαι, παραγε- νέσθαι, &c. 12. 46. 138.

Κῶς 63.

Λ.

λ et ν confusa 110. λ et π confusa 132.

λ et ρ confusa 115. λ et τ permutata 77.

λαλία, h. e. στωμυλία 19. de sobriis Grammatici dictatis intelligi nequit 20.

λαλίαν περιχευέσθαι, loquacem ver- borum prolixitatem circumfundere ibid. 63.

λατομία et λατομία 62.

λαῦρα, sc. ὁδός, lata via 58. monachorum cella ibid. λαύρα 140.

λαῦρος, λάφρος, (unde λάβρος) latus 58.

λαῦρος, ρου, et λαυρὺς, ρόος, ροῦς, laurus ibid.

λέγεσαι, unde legere 146.

Λέκτρον, vel Λεκτὸν 55. 140.

λέξεις πολυσύνθετοι, sive γομφοπαγεῖς 147.

Λεόντιον Hermesianactis amica xiii. seq. 18. 83.

λεπόνητος 40.

λεπτόκηρος 39. 40.

λεπτός, λεπτόγαιος, λεπτόγειος, λεπτό- γωος 39. 138.

λέσχη, φλυνάρια, item locus, quo con- venientes philosophabantur 22. 68.

λεωφόρος 58.

Λιβὸς αὐλός 44. 45. Λιβὸς λωτός 44.

λίμβος obsoletum Æolicum, unde Lat. limbus 121.

λίμπω et λιμπάνω obs. ibid.

λίνον de chorda musica, vel physica de causa, intelligi nequit 48. prænultimam corripit 52.

Λίνος, 47. seq. de quantitate 51.

λίτρον antiquum pro νίτρον 32.

λιτνέρεως 50.

λόγος et γόος confusa 14.

Λύδη nomen mulieris 13. Λυδή nomen gentile ibid.

λυθιραμμος 120.

Λύκης Doricum pro Λύκειος 143.

Δυσήϊδος, Τήιον, et similia, an absque diæresis punctis scribenda x.

Λύσης nomen proprium 47.

Λωτός, αὐλὸς 44. 45. λωτὸς σκολιὸς 11. 12. 43. λωτὸς στερεὸς 45.

M.

μ et β confusa 29. 134. μ et ν confusa 117.

μαίνεσθαι, ἐπιμαίνεσθαι, in amore 65. 79.

Μακεδῶν et Μακεδῶν 140.

μακρὸν αὔσε i. q. μέγα αὔσε 25.

μαλθακή αἰοιδή 42.

Μανέρως Ægyptiis audiebat Linus 48.

μανία de amore 21. 65. 79. seq. μανία τινος 144.

μανὸς et νάνος cognata vocabula 128.

μέθη 101.

Μεθνέρ cognomen Isis apud Ægyptios ibid.

μεθύω ibid.

μελίλωτος 45.

Μέλισσαι 8.

μέλιττα audiebat Sophocles 15. 55.

μενῆσαι, unde *menere*, et recentius *monere* 146.

μεστοκάλαμος 138.

μεταμῶλια βάζειν 31.

μεταμῶλιος ibid.

μεταμῶνιος 32.

μη εἰδέναι, μη οὐ, &c. synizeses Atticæ ibid.

Μηδὲν ἄγαν xvi.

μηνίω, ancipiti pænultima 66.

μυξοβόας 117.

μύλος, μῶλος 33. Μόλος nomen proprium ibid.

μονὰ Æol. unde Lat. *mora* 131.

μονόζωνος 26.

μονόστολος ibid.

μονοτονία xvi.

μουσσοποιῶν, h. e. μουσσοπῶν, in Hermesianacte vix ferendum 9.

μουσσοπῶλος adjective 39.

μὺ 52.

μύζω ibid.

μυθολογεῖν, *confabulari*, *disputare* 64.

μῦθος, *disputatio*, *dialogus* ibid. μῦθος et λόγος sæpius opposita ibid. de oratorio scribendi genere intelligi nequit 144.

μύσται 7. 29. 127.

μυστίδες 8.

μυστικά ἐπιφθέγματα 29.

μῶλος Ἄρης 33.

μῶν ex μη et ὦν 32.

μῶνιος ibid.

μῶρος ibid.

N.

ν et λ confusa 110. ν et μ confusa 117.

Ναῖς 106.

νάνος et μανὸς cognata vocabula 128.

νάροθξ 148.

νάω, νάομαι 41.

Νεῖλος, vox Homero ignota 143. agnoscit tamen Hesiodus, vel potius ejus interpolator ibid.

νίσομαι, non νίσσομαι 18. 57.

νομοαἰολος 117.

νοῦς καὶ φρένες 100. νοῦς καὶ θυμὸς ibid.

Ξ.

Ξερὸν vox onomatopoeica 136.

Ξυγγνωτὸς, Ξυγγνωστὸς 35. 36.

O.

ὀ relativum epicum 38.

οι et α confusa 29. οι et ω confusa 117.

οἶ 52.

οἶα, et οἶον, *quo pacto* 60. οἶα, *ceu* 17.

102. οἶην, οἶα, &c. subintellecto γινώσκεις vel οἶσθα 5. 23. 24. οἶον, pænultima brevi 133.

οἷζω 52.

οἶμοι ibid.

οἰμῶζω ibid.

οἰόζωνος 26.

ὄκε, pro ὄρε, nemo dixit 59.

ὀλοσίαιλος κάλαμος, per contemptum 107. 118.

ὀλοσίδηρος, ὀλόπτερος, &c. ibid.

ὀλοφυρμὸς 50.

ον et ων confusa 128.

ὀνοματικὸν ἐπὶ ῥήμα 55.

ὀνομαστοῖα 136.

ὀξὺς et βραδύς sibi invicem opposita 68.

ὄραμνος 61.

ὄργων, ὄργειων, et ὄργιων 7. 30.

ὄρέγω 61.

ὄρηος Laconicum pro ὄρειος 143.

ὄρνις Ὀκεανοῦ, *avis marina* 112.

ὄρυγμαδὸς vox nulla 108. 146.

ὄρύγμενος, retracto accentu 61.

ὄρύγω ibid.

ὄρυμαγδὸς 108. unde ductum ibid.

ὄρχηθμὸς, ὄρχησμός 121.

ὄρχηστικοὶ 105.

ος et α confusa 39. 46. 48. 143.

ὄστε scribendum, non ὄς τε 28. 134.

ὄστοι 52.

ὄστούζω ibid. 61.

οὐδάμινος, ὅ, ἡ 22.

οὐδέ γε, interposito vocabulo 14.

οὐδὲ μὲν οὐδὲ vix aliud valet quam οὐδὲ 20.

ὀψ, *Fòψ*, (*Fòψς*) et Æolice *Fòκς*, unde Lat. *vox*, gen. *Fòκός* et *Fωκός*, unde *Fòκῶ* obs. Æol. et exinde Lat. *voco* 51.

Π.

π et λ confusa 132. π et τ confusa 110.

παγκαλότροπος 152.

πάγκλαυτος 37.

παγχαλίζω 150.

Παιάν Apollinis epitheton; item cantilena in honorem Apollinis 48. 49. Παιάν ἀναξ, φίλον Λεοντάριον, ἱερὸν ἀνακραύγασμα Epicureum xiv.

παλίνγνωστος activa significatione 38.

παλιμρόθιον vox onomatopoeica 136.

πάλλειν πόδα 118.

παππάζω 52.

παππαί obs. Dor. παπαί ibid.

παρά in compositione 102. παρά κρητῆρα, κρητῆρας, et κρητῆρι 116. παροῖνον et οἶνω ibid.

παρακλαυσίθυρον 115.

παρέκ et παρέξ 25.

παρόινος et παροίνιος 116.

παταγή de strepitu in Bacchi sacris 111.

πέζα, *fimbria*, *limbus* 28. *terminus*, *ora* ibid. de montis radicibus ibid. πέζαι maris, *ora maritima* ibid.

πελειοθρέμμων i. q. πολυτρήρων 17.

πεντάμετρον μέτρον 43.

πεπνυμένος 40.

πεποιημένα φωναί 135. πεποιημένη λέξις 137.

πέραν adverbium substantivum 55.

περατὸς i. q. περάσιμος 36.

Περγαμήν, subaudito χώρα, pro usitatiorē Πέργαμος 14.

περί et κατά confusa 57.

περιβάλλεται, *circumdat* 65

πεφυλαγμένος, *caute* 57.

Πιερία 113.

Πιερίς adjective ibid.

πίθι 112.

πικρά et πυκνά confusa 20. 130.

πлагιάυλος 45.

πλάτεια (unde Lat. *platea*) Æolicum pro πλατεία 58.

πλεύμων antiquum (etiam Atticum) pro πνεύμων 32. 134.

πνεύν, πνεύμα, πνοαί, &c. in re musica 42. de ventis 43. utraque notione copulata ibid.

πῶθος, ejus variae significationes 139. de personis, vel rebus, absentibus plerumque usurpatur ibid.

ποιεῖν φωνήν 38. 135. ψόφον 38. κραυγήν 135. ποιήσεται i. aor. subj. Ion. pro ποιήσεται 59.

ποικιλόθροος, ποικιλόγηρως, &c. 117.

ποικιλόπτερον μέλος 113.

ποιμήν ex *pimen* Ægyptiaco fluxit 123. ποιμένα λαών 122.

ποιπνύω cum accusativo personæ 7. sæ-

pius sine casu positum ibid. semel cum dativo constructum Homero ibid.

πολλὸν ἀνατλάς 9.

Πολύγνωτος 34.

πολύγνωτος 35.

πολύκλαυτος, πολέκλαυτος 36. 37.

πολυμνήστευτος 7. 28.

πολύμνηστος genere feminino 28.

Πολυνείκους βία pro Πολυνείκης 67.

πολυπαταγαθυμέλαν analogiæ repugnat 106.

πολυπρήων 17.

πολυτρήρων ibid. 56.

πολυφράδμων 53.

προεῖν, *præstare*, &c. 56.

Πορφυροῦσσα 141.

πρόγονοι de agnis 18. 62.

προρέειν et προχέειν confusa 6.

προφήτευμα, *prophetia*, Hesychio a Christianis illata 30.

προχέειν ὄπα, ὁμφὴν, &c. 117. προχέειν et προρέειν confusa 6.

περοποικίλος 112.

πυκνὸς per contractionem pro πυκινὸς 63. πυκνά et πικρά confusa 20. 130.

πύλαι ὧτων, στόματος, et ἥπατος 149.

πυρεῖα 147. 148.

πυρὸς μένος 66.

πωλεῖσθαι 67. πωλούμενος Ion. pro πωλούμενος ibid.

Ρ.

ρ et λ confusa 115.

ράμνος 61.

ῤάρ vox nulla 30.

ῤαριάς Δημήτηρ 7. 30.

ῤάριον, cum spiritu leni 7. 127.

ῤάριον, ῤάρος 128.

ῤάριος 7. ῤαρία γῆ, ῤάριον πέδιον ibid. 30.

ῤάρος, cum spiritu leni 7. 128.

ῤάρος 30.

ῤέγες, et ῤῆγες, *reges* 51.

ῤέγω 61.

ῤεύμα ποταμοῦ 6.

ῤῆσις 56.

ῤίον poeticum vocabulum 54. ῤίον loci nomen 55.

ῤίπτειν σκέλος, ῤέραν 118. 119.

ῤιφή 118.

ῤοῖζος vox onomatopoeica 135.

ῤοφέειν vox onomatopoeica 136.

ῤοχθεῖν vox onomatopoeica ibid.

ῤύγω 61.

ῤύομαι cum notione *liberandi*, sive *extricandi* 6.

ῤυππαπαί εἰπεῖν 52.

Σ.

σ et γ confusa xix. σ et θ literarum affinitas 109. 121.

Σαβάζιος Διόνυσος 29. 134.

σαβάζω 29. 52. 134. σαβάζειν et εὐά-
ζειν consimilia 29.
σάβοι 29. 134.
σαβοῖ 29. 52.
σάλασσα, θάλασσα 121.
σαφῶς 35.
Σαρδιανὸς pænultimam producit 13.
σάω pro θάω 121.
σαφωτὸς 35.
σι 52.
Σίβυλλα 121.
σίζω 52.
σικιννοτύρβη 114.
σῆρ 109. 121. 146.
σκαλαθάρβα 108.
σκληρὸς βίος 63. 144.
σκολιά ἐνθυμήματα 63.
σκολιός, *cynthus*, circa *labrum inflexus*, de
tibiae ligula 43.
σῶφω, σῶφω 35.
στάσιμον 16. 129.
στείχειν, βαδίζειν, &c. ἐπὶ κώμους 12. 46.
138.
στέλλειν 25. στέλλειν et στέλλεσθαι ἴστια
ibid. στείλαμενος h. e. πλεύσας 133.
στρόμβος 121.
στορεὺς 147. 148.
στρόμβος 121.
στρόφω, στρόφω 35.
στρωτὸς ibid.
συγγνωτὸς, συγγνωστὸς 36.
συθεὶς et ἐσσυθεὶς confusa 112.
σῦθι, σύμενος, tanquam a σῦμι ibid.
συκίτης Διόνυσος 119.
συμβολή, *symbola* 102.
σύμεναι et δόμεναι confusa 112.
σύμενον et ἐσσύμενον confusa 106. σύ-
μενον et θύμενον confusa ibid.
συνάγειν, vel κτᾶσθαι, μίσος 57.
συνεξανύων, subaudito ὁδόν, δρόμον,
πορείαν 12.
σύρβα adverb. 109.
συρβάσαι, συρβάβυττα ibid.
σύρβη 108. 109.
σύρομαι de fluviis 6.
σφαῖρα de sphaera astronomica 65.
σφίγγειν λόγους 64.
σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον 17.
σωτὴς 35.

T.

τ et γ permutata xix. τ̄ (ἐξέκοντα) et
τ̄ (τῶν) confusa ibid. τ et λ permutata
77. τ et π confusa 110.
ταμίας, *custos* 60.
ταμίη, *prouta conda*, *cellaria* 59.
τάρβη, τάρβος 109.
τάρχη ibid.
ταυτοφωνία xvi. xvii.
τεθωμένους 7.
τέκμαρ, τέκμωρ 67.

Τελαμών, *scolium* sic dictum 49.
τέμεθν, vel potius τέμενν, *Æolicum* 102.
τεσσαρεσκαίδεκάστυλλαβον Σαπφικὸν et
Διολικὸν metrum 43.
τετραχθὰ non onomatopoeticum, sed ad-
verbium epicum, vel potius antiquum
136. Doricæ originis ibid.
Τήϊος dictus Anacreon 140.
Τιμόσορ 121.
τιναχθεῖς, ἐκπληχθεῖς 60.
τλήθι 112.
τὸ ἀεὶ ἥπιον, *semper lenitas* 47.
τορύφω *vetus verbum* 109.
τραγῳδία antiquioris generis 106.
τραχυφωνία 136.
τριχθὰ vox onomatopoetica, ut Gram-
maticis placet ibid. revera adverbium
epicum, vel potius antiquum ibid. Do-
ricæ originis ibid.
τρώφω, τρώφω 34.
τρύπανον 118. 147.
τρωτὸς 34.
τύμβος 121.
τύρβα adverb. 109. τυρβάζω ibid.
τύρβη 108.
τῶν νῦν, *nunc hominum* 47.
τῶν πρὶν κακῶν, *ante malorum* ibid.

Υ.

υ et β confusa 107. υ et ι confusa 143.
ύγρὸς βίος 63.
ύμέναιος 50.
ύμένειον 40.
ύμήν 39. 40.
ύμνοπόλος 39.
ύπέκ 25.
ύπηρέται κακῶν 114.
ύπὸ πλατάνῳ et πλατανίστῳ, de statua
sub platano posita 19. 130. ύπ' ἔρωτι
minus Græcum 10. ύπ' ὀφρύσι μει-
διᾶν 7.
ύποκαίεσθαι τινος 10. ύποκεκαυμένος
ἔρωτι ibid.
ύπόρχημα 105.
ύπορχηματικὸν carmen 106.
ύποτρύπανον 147. seq.
ύφήν 40.

Φ.

φαίνεσθαι pro ἔρχεσθαι 64. 144.
Φαλερίνος 141.
Φέρεκλος 13. 129.
φεῦ 52.
φεύγειν et μένειν sibi invicem opposita
22. 132.
φεύζω 52.
φθειρεσθαι, *vagari* 70.
φίλει, *solet* 115.
φιλεία vox nulla 102.
Φιλόξενος 62. 141.
φορβεῖα 12. 45. 46.
φρήν καὶ θυμὸς 100.

X.

χ et α confusa 132.

Χαλιμάδες 101.

Χάλις Bacchi nomen ibid. tralate *merum* significabat ibid.

χαλίφων ibid.

χάλεον τιθέναι, ιστάναι, &c. 18. 19. 63.

Χαλκίοπη 47. 50. 63.

χέειν φωνήν, ὁμφήν, &c. 117.

Χίου et Κίου confusa xx.

χλαινῶ, calefacio, de amore 65. ejus antepænultima anceps ibid.

χλιδαι, *deliciae*, vel potius *cincinnati delicati* 68. pænultimam produxit Pseudo-Phocylides, quæ apud probæ notæ scriptores semper brevis est ibid.

χοραύλαι, sive ἀύληται 114.

χορδή, *chorda musica* 47.

χοροστασία vox meliore Græciæ ævo ignota 56.

χράω 66. 150.

Ψ.

ψάλλεσθαι, *citharizantem aliquem auscultare* 54.

ψυχοβράγειν, *ψυχοβράγης* 60.

Ω.

ω et οι confusa 117.

ῶ 52.

ῶζω ibid.

Ὠκεάνον Homericum de Nilo flumine perperam intellexere nonnulli 143.

ων et ον confusa 128.

ὠρύω, ὠρύομαι 61. 108. ὠρέσθαι, *letum clamorem tollere* 62.

INDEX LATINUS.

A.

A, ab, ejus præpositionis usus quidam 10. ab *unguiculis*, a *teneris unguiculis* 18.

57.

abstemius 102.

Accii locus vindicatus 147.

actus ab ἀκτός obs. unde ἀκτέος 35.

acutus 68.

ad vinum, παρ' οἶνον 116.

Adjectiva in os terminata, et per tria genera declinata, pro trium terminationum adjectivis ab editoribus quibusdam perperam accepta 5. 22. Adjectiva verbalia, duplicis terminationis, qualia sunt γνωτός et γνωστός, κλαυτός et κλαυστός, &c. 33. seq. Quæ in τος desinunt, alteris antiquiora ibid. et ab Homero, Pindaro, Æschylo, itemque Sophocle, unice usurpata 34. seq. et ab Euripide in choricis, non autem in dialogo 36. 37. Adjectiva verbalia passiva, duplicis potentiae, in τος 36. quorum pars etiam alteram significationem amisere ibid. Adjectivorum in στος terminatorum activa significatio 38.

Adverbia substantiva 55. Adverbium substantivum compositum ibid.

Ægino, Archelai cellariæ nomen 18.

ælinus, vel ælinos 49.

Æoles aspirationem neglexere 109. 127. 128.

Æschyli locus illustratus 109. lacuna suppleta 150.

æstuarium, in amore 145.

Æther de Jove 56. 140.

Agni primogeniti, Angl. *firstlings* 18. 62.

Agriopa, quæ Virgilio Eurydice 1. 6.

ah! ex αἰ oriundum 49. nusquam geminatum reperitur, ut neque αἰ apud antiquiores Græcos ibid.

αἰο δέιωµατικῶς dictum 38.

Alcæus 2. 52. Alcæi loca explicata xx. 112. In Alcæicis versibus, inque ceteris strophicis, eam legem servarunt Græci, et ex eorum imitatione Horatius, (in unicus Sapphicis fortasse taxandus) ut in stropharum fine sæpenumero sive levius pungerent, seu, missa prorsus spirandi intercapedine, id agerent, ut ex una in alteram stropham incurreretur xvi.

alii ab ἄλλος 149.

Amnitæ 111.

amo ab ἀμῶ, ὦ, 146. amare ab ἀμῶσαι ibid. amatus eum, amatus es, &c. a Latinis periphrastice dictum, ex Æolum consuetudine 35. amat, solet, φιλεῖ, θέλει 116.

Amor ἡνίοχος 20. 64.

Amycli populus et Sparta 41.

Anacreontem et Sapphonem contemporaneos esse finxit Hermesianax 2. 53.

Anastrophe 62. 138.

ante mala, τὰ πρὶν κακὰ 47.

Antimachus, poeta Colophonius ibid. 82. ejus carmen Lyda, de amicæ nomine, inscriptum xix. 13. 134. Lydæ Antimachæ loca nonnulla 129. 134. Thebais Antimachea xix. Antimachi emendatio Gaisfordiana xviii. 155.

- Antiope, Cereris sacerdos, a Musæo ad-
mata 7. immatura morte prærepta, a
qua eam ne pietas quidem sua, officium-
que deæ sedulo præstitum, servare po-
tuit *ibid.* Melissarum una 8.
Apello antiquum pro Apollo 146.
Appia, subaudito *via* 58.
Archaismus poeticus 34.
Archelaus 3.
Archilochi interfecto 8. Archilochi lo-
cus vindicatus 120.
Archimedes sphaeræ astronomicae inven-
tor, quam Anglice dicimus *an orrery*, 65.
Archippa Sophoclis amica 16.
ardere, h. e. amare, cum accusativo 43.
arsit in illa *ibid.*
Aristippus philosophus, Cyrenæus 4. Co-
rinthum navigavit, ac Laide scorto
usus est 22. ejus cum Diogene disputa-
tio de Laide 132.
Arundinum proceritas 25. 133. Cf. Virg.
Georg. iv. 478.
Ascrea, Ascræus 8.
Aspasia. Vide Socrates.
Athenæus illustratus 105. vindicatus *ibid.*
113. Athenæi codex Palatinus cum
editione Aldina sæpius consentit 146.
Attica apud audiebat Sophocles 3. 15. 55.
itemque Xenophon 55.
Attica dialectus Homeri temporibus non-
dum nata 37.
Atticismi Hermesianacti perperam obtrusi
5. 9.
audio ab ἀῖνω 144. 147. *audire* ab αὐδῖ-
σαι 147.
Auge, puella Macedonica, cujus in hono-
rem fortasse scripsit fabulam ὁμώνυ-
μον Euripides 72.
Auratus laudatus 24.
- B.
- Bacche nymphe 111.
Bacchus Ægyptiis Osiris 119. Bacchi
sacra peragebant Amnitarum uxores,
more e Græcia illuc advecto *ibid.*
Bachus notatus 13. bis, 21. 22.
Barkerus laudatus xiii.
Bastius notatus xx.
Bekkerus notatus 112. 114.
Bentleius laudatus xiii. notatus 43. Bent-
leii locus a Porsono adumbratus 84.
Bergmannus notatus 82.
Bion, Vitarum scriptor 80.
Bittis, Philetæ amica, Battis audit Ovidio
et Propertio 19.
Blomfieldius laudatus 53. 70.
Brome nymphe 111.
Bromius Bacchi nomen 110. adjective
usurpatum 111.
Brunckius laudatus 113. notatus 52. 112.
Burgesium laudatus xi. xiii.
- Burmamnus notatus 31. 83.
Byronus laudatus xvi.
- C.
- Cabarni xviii. 134.
Callimachus explicatus 10. 149.
Callinus pentametri inventor 43.
Cami fluminis cum Styge comparatio 69.
Canterus, vel potius Joannes Auratus,
laudatus 24.
Cantus cygneus 107.
Capistro vel camo ora sua muniebant ti-
bicines, ne nimio flatu labia scinderen-
tur 12. 45. Marcyæ capistrati figura
13.
car 156.
Carcinus 105. Pratinæ æqualis 146. ab
Aristophane jam senior, cum filiis suis,
sæpius derisus, etiam ob nomen, quod
cancer denotabat *ibid.* ejus Fragmenta
ibid.
Carmen ὑπορχηματικὸν 106. Carminum
generis, quod Græcis παρακλαυσίθυρον
audiebat, exempla nonnulla 115.
Casaubonus notatus 10. 14.
Cassii adipem pro Cassium obesum 67.
Cassiterides insulæ 111.
Catalogus mulierum, sive Magnæ Eosæ.
Vide Hesiodus. Catalogus meretricum
18. amatorius 23.
Celeus 30. 134.
cellaria, κελλάρια, ταμὴν 59.
Cerberus 1. 26. 133.
Cethegi temeritatem pro Cethegum tem-
erarium 67.
Chærephon 66.
Chalciope 47. 50. 63.
Charontis cymba 1. 5. 6. vociferatio 6.
Chaucerus a Scottio adumbratus xv.
Chelidonisma 115. a Mitchellio Anglicis
versibus redditum *ibid.*
Chordæ musicae Homericæ ex ovium in-
testinis factæ 47. 48. Chordæ musicae
linæ notionis absurditas 48.
Chorus canentium, ex veterum instituto,
præire solitus est, tibicines vero succe-
dere 104. 105.
Cinesias διθυραμβοποιὸς 113.
circumfluentes eloquentiæ copie 20.
Clarkius notatus 53.
coax 156.
Cocyus 1.
cælum, cæli convexa 65.
Colonus scopulosus 17.
Colophon urbs Ionæ maritima 2. 3. 62.
fecunda bonis poetis edendis 82. a Ly-
simacho eversa *ibid.*
Columbæ scopulis innidificantes 17. Co-
lubarum sylvestrium non est pro-
prium gregatim convolare, quæ in ar-
boribus sepibusque nidificant *ibid.*

Comissatio 12. 46. 114. 115. 147. Comissatum ire 12. 46. 138. Comissatorum moris fuit, dum fores puellarum sibi dilectarum pulsabant, tibias simul inflare convenienter ei quod agebant 114.

Commentarii sacri 8.

componere pro sepelire 139.

contendere, tendere 40.

Corayius notatus 10.

cordatus, catus, πεπνυμένος 40.

Cos 63.

cra vox nulla 156.

Crisis 131.

Cumberlandius notatus xiii. xiv. xv.

custos ac *præses* fere synonyma 27.

Cyclops 62.

Cynthia inscriptus est Propertii liber primus 23. 83.

Cyrene, de quantitate 68. 145.

Cythera, orum, et Cythera, æ, 143.

Cytherea ab Æolico Κυθήρηα recta descendit ibid.

D.

Dammius laudatus 37. notatus 122.

damnum unde ductum 132.

Darnaudius notatus 119.

Dativi casus usus quidam 12. 133.

datus a δῶδς Æol. δᾶδς 35.

Davyus laudatus 48.

Demochares 66.

desiderium 139.

Deus princeps sui quisque generis dicebatur 2. 9. *deus ille noster* Plato 9. *deus ille Mæonius*, de Homero ibid.

devictus et devinctus confusa 144.

devincio, de amoris vinculis ibid. *devinctus et devictus* confusa ibid.

Diairesis punctis carent nonnulli optimæ notæ MSS. eaque prorsus ignorarunt veteres Græci x. An ηι, absque diariesis punctis, bene scribant hodierni editores Germanici ibid. xi.

Digammi in locum γ' sæpius inferere scriptores librarii 38. 39. Digammon supprimit apostrophe 120. Digammo utebatur Epicharmus 122. Digammo voces olim insignitæ hiatum sæpius faciunt apud epicæ carminis studiosos poetas recentiores 127.

Dii reges ab Ægyptiis dicti, e quibus in Græciam fluxit hic appellandi modus 122.

Dindorfius notatus 13. 77. 105. 120. ix. x. xi. xii.

Dioscuri 122.

dirus 22. 131. *dira* *cupido, fames, religio*, &c. ibid. ibid.

dissociabilis pro dissociatus 135.

Dithyrambus Bacchi cognomentum 119.

120. item cantilena in Bacchi honorem 49. 120. primam producit 120.

Dœringius notatus 116.

donum qui a δᾶνος ducunt, in analogiam peccant 131.

Doricam formam Hesiodo intulit Scholiasta Pindari 23.

Drydeni locus a Porsono adumbratus 85.

Drydenus notatus xv.

ductor Thalæa, ἡγήτωρ μελέων 113.

dura vita 63.

E.

Editor Anonymus Hermesianactis notatus 8. Editor notatus 53.

egerere dolorem 67.

Elegiæ inventor Mimnermus 2. 11. 43.

Elegos nec scripsit, nec scripsisse potuit, Hesiodus 8. Elegiacorum versuum Græcorum cum Latinis comparatio xvi. Elegum metrum 43.

Eleusinium 134.

Eleusis in Atticæ ora sita 28.

Elmsleii sententia de adjectivis, duplicis terminationis, γνωτός et γνωστός, κλαυτός et κλαυστός, &c. 35. qui tamen formam in τος desinentem unice Atticam esse prius credebatur ibid. a Triclinio, ut videtur, deceptus 37. Elmsleius notatus 76.

Emendatio Wyttenbachio-Porsonianæ 21. 85. Vide Kidd. Præf. ad Porson. *Tracts* p. xxvi.

Ecæ Hesiodæ a nonnullis scriptoribus tanquam sublestæ fidei citantur 24. Ecæ Hesiodæas imitatus est Sosicrates Phanagorita ibid. itemque Nicænetus Samius, sive Abderita ibid. et Phanoctes 133. Ecæas ob oculos habuisse videtur Propertius 24. Vide Hesiodus.

Ecæam ab Hesiodo adamatam fuisse finxerunt posteriores poetæ 2. 23.

Ephyra vetus nomen Corinthi 22. inter Ephyram et Corinthum distinguit Simonides 68. in unum coaluere hæc duæ urbes ibid.

Epigramma apud Eustathium explicatum 51.

Ernestius homo, iudice Toupio, in literis Græcis plane hospes 149.

ero, eris, erit, &c. Æolibus ἔρω, ἔρες, ἔρητι, &c. 146.

Errores aliorum rectam aliis viam aliquoties commonstrant 69.

Etymologus Gudianus explicatus 61.

Etymologus Magnus a Christianis interpolatus 55. notatus 66. Etymologi Magni exscriptor Etymologus Gudianus 58.

Euphonia 147.

Euripides a canibus discerptus 3. 129. quam tamen de ejus morte narrationem

refellit Addæus 18. *μισογύνης* 3. 57.
Euripides scriptor gravitatis antiquæ
parum studiosus, quique verbis e me-
dio sumtis perpetuo utitur, ut ad hu-
mile et abjectum dicendi genus pro-
pius nonnunquam accedat 36. Inte-
grum senarium Euripideum in suas
partes traxit Diphilus 20. Euripides
laudatus 43. explicatus 41.
Eurypylus, rex Cous 63.
Eustathius notatus 52. 136.
εὐαε clamo 29.

F.

Fabulæ Ovidianæ de Cyclope et Galatea
origo 62. Æschylæ de Prometheus
ignem, in ferula inclusum, surripiente
148.
Falerni vis tanta fuisse dicitur, ut solum
vinorum flammam accenderet 141.
famula, ministra, satellites 114.
Ferula 148.
fibula de tibicinum capistris dixit Grotius
46.
Ficus, una cum foliis ficulneis, a pueris,
carmina quædam probrosa occentanti-
bus, in honorem Bacchi circumfereban-
tur 119. ficus inventor Bacchus ibid.
ficus Inda ibid.
Figura *σχῆμα πρὸς τὸ σημαίνόμενον*
appellata 17.
flagelet Anglicum unde ductum 45.
flagrans amor, furor, μανία 65.
flamina, flatus, in re musica 42.
Flaminia, subaudito *via* 58.
Florens Christianus notatus 146.
fute Anglicum unde ductum 42.
folium a *φύλλον* 149.
Formæ antiquæ apud seriorum temporum
poetas servatæ 35. 41. Ionicæ in scena
Attica latitantes 67. a Grammaticis
fictæ 102.
fractus a *βρακτός* Æol. pro *ρηκτός* 35.
Friedmannus laudatus xix.
fugere, nec manere 22.
furore loquelas 117.
fundere, flagrans amor, μανία 65. *furor*
lucris 144.

G.

Galatea a Philoxeno amata 3. 62.
gaudeo a *γαῖω*, inserto *d* 34. 144.
Genitivus positus ex more Græcorum so-
lenni, ut in formula *ἐρᾶν τινος*.
Gnathænæ meretricis dictionum 147.
Grammaticorum ineptæ derivationes 101.
108. 110. 120. 122.
gravis adversarius, graves inimicitie 46.
Grayius laudatus xv.
Grotius Vir magnus 85. in vertendis poe-
tarum Græcorum Fragmentis sæpe ac
multum peccavit 86. laudatus 114.

Guyetus laudatus 49. 61. notatus 109.

H.

Harmodius scollii nomen 49.
Hedera comam cinxit Bacchus 121.
Heinrichius notatus 10.
Hermanni inter *γνωρὸς* et *γνωστὸς* dis-
tinctio 35. quæ etiamsi vera sit, *γνω-*
στὸν in Soph. Ed. R. 361. stare non
potest ibid. Hermannus, dum inter
γνωρὸς et *γνωστὸς* lata via distinguit,
oblitus fuisse videtur adjectivorum ver-
balium passivorum, duplicis potentie,
in *ros* 36. Hermannus laudatus 7. 10.
115. 152. notatus 5. 13. 35. 36. 70. bis,
77. 127.
Hermesianax Colophone natus 82. Phi-
letæ disciplina usus est ibid. ad Elegos
scribendos ingenium contulit 83. tum
styli, tum etiam metri, epici maxime
studiosus 5. 9. ejus amica Leontium
xiii. 18. 23. 83. de cujus nomine tres
libros Elegiarum *Λέοντιον* inscripsit
18. 23. 83. quorum ratio ea fuit, quam
in *Ῥοῖαις μεγάλαις* consecutus est
Hesiodus vii. 23. Leontii Hermesia-
nactei Fragmentum corruptissimum
pronunciat Porsonus 4. 84. variæ ejus
editiones 4. ejus particula a Fawkesio
versa 126. Hermesianactis ætas 5.
21. 82. scripta 83. *δυναρχία* 53.
Locutiones Hermesianactæ 9. 15. 20.
60. Hermesianax paulo negligentior
in iisdem vocibus, vel locutionibus, re-
petendis 130. Hermesianactis loca vin-
dicata nonnulla 20. bis, 127. bis, 129.
130. Hermesianax alius, athleta, et
ipse Colophonius 83.
Hermobius et Pherecles Mimnermi riva-
les 2. 13. 129.
Hesiodus, Cumis natus, Bæotus dictus a
sede postea electa 8. Ascræus ibid.
doctrinæ, si quis alius poeta antiquus,
variæ ac multiplicis 137. ex intimis
sacerdotum latebris multa collegit ibid.
ejus Magnæ Græcæ vii. 8. 23. 24. 132.
133. sic dictæ, quod singulæ similitu-
dines a vocibus *ἢ οἷη* inciperent, ut in
Homeri Bæotia factum cernimus, et
apud Hebræos in Pentateucho 23.
Hesiodi Scutum Herculis nihil aliud
est nisi *Ῥοῖων μεγάλων* Fragmentum,
sicut Græcis in Homero *Αἶραι*, et apud
Latinos Somnium Scipionis dicitur 24.
Hesiodi locus, qui, ut credibile est,
Eois pertinebat ibid. Hesiodus elegos
nec scripsit, nec scripsisse potuit 8.
post Homerum ætatem floruit 156. varia
ejus opera 24. 137. Hesiodi locus ex-
plicatus 24. Hesiodus notatus 141.
Hesione Promethei uxor 70.

Hesychio, contra literarum seriem, obtrusa vocabula corrupta 29. 39. 59. 111. 140. In emendando Hesychio, parvi habendam esse VV. DD. in alphabetico ordine conservando nimis exactam diligentiam 29. 59. Hesychius notatus 31. a Christianis interpolatus 30. 116. 147. Hesychii loca vindicata 119. 137. 140. 142.

Heynius notatus 25. 59. 68.

Hiatus 39. 127.

historia 137. de narratione fabulosa 138.

Homeri carminum suavitas 9. 128. Homerus δαίμων μουσοπόλων, et θεῖος Ὅμηρος, et θεσπέσιος, et ὁ θεϊότατος, et deus Mæonius dictus 9. Homerum in Ithacam insulam, Penelopes amore, navigasse finxit Hermesianax 2. 23. Homerī Bœotia, sive Navium Catalogus 23. ejus Λιταί 24. Homeri locus vindicatus 68. locus Il. B. 317. explicatus 19. spuria 141.

Homocoteleuton 40. 114.

honeyflower, *honey-suckle*, &c. Anglica vocabula, cum Græco μελίλωτος conferenda 45.

Horatius vindicatus 43. culpatus xvii.

I.

Ialemus 49.

Icarus, qui Homero Icarus 9. 41.

Ignitabulorum ferulaceorum inventor Prometheus 148.

ignotus pro ignobilis 135.

Iligenius notatus 8.

illacrymabilis pro illacrymatus 135.

impia Tartara 127.

implere ceras 139.

Impudici sunt loquaces 150.

infectus, Angl. *impracticable* 135.

insons i. q. *innocuus* 69.

Instrumenta lignea, ex quorum collisione ignem antiqui extuderunt 147. seq.

Interpunctionis minutioris utilitas ix.

invictus, Angl. *invincible*, *impenetrable*, &c. 135.

Ionismi veteres 32. 34.

Iota adscriptum xi.

Isidorus notatus 132.

Isthmus 4.

Ithaca saxosa 71. Ithacæ solum tenue fuit 2. 39.

ivy Anglicum, unde ductum 153.

J.

jacere caput 119.

jactare comam ibid.

Johnsonus notatus 45. 116.

Jupiter æthereus i. q. æther 17. 56. 140.

Jupiter Olympius 56.

K.

Kiddius notatus 129.

know vocabuli Anglici cum Græco γνῶσις, et Latino *novi*, affinitas 34.

kuss Anglicum, et recentius *kiss*, a κύσσαι 116.

L.

Lais meretrix Corinthia celeberrima 4. 22. 68. delicata 22. 68. Laide usus est Aristippus 22.

Lamynthius 155.

Larcherus notatus 131.

laurus, λαῦρος et λαυρός 58.

Lectum promontorium 55.

lectus a λείκρως 35.

legere a λέγεσαι (λέξαι) 146.

Lennepius laudatus 7. notatus 13. 57.

Lentuli somnium pro Lentulum somnolentum 67.

Leontium. Vide Hermesianax. Leontium, Epicuri amica, Hermesianactea posterior xiv.

Librarii error circa Homerum satagentis 129. in Demosthenem intenti ibid. Librariorum errores, circa alios scriptores satagentium, ad ridiculum sæpius vergunt ibid.

limbus unde ductum 121.

Linguae uniuscujusque vocularum antiquiorum vestigia apud poetas potissimum indaganda 34.

linum pænultimam producit, contra Græcorum morem 52.

Linus poeta 47. Calliopes, alius Uraniae, filius ibid. 49. 50. diversus ab illo, qui Herculem literas docebat 50. Maneros Ægyptiis audiebat 48. Lini tres 47. 50. Linus carmen, quo mortem Lini deplorabant ibid. 48. *Linus* pænultimam producit, more Græcorum 52.

Loca corrupta non Criticum solummodo, sed et Poetam, cum Critico junctum, postulantia 72. Loca tria insignia parallela, a Shakspearii editoribus huc usque prætermissa 5. Loca, quo convenientes philosophabantur 22. 68.

Locutiones Hermesianactese. Vide Hermesianax.

loose Anglicum a λῶσαι 116.

Lotos arbor 44. ejus usus varii ibid. pro tibia ibid. lotos solida 45. *lotos adunca* 11. 44. lotos Phrygia 44. 117.

lusciniola de muliere loquaci 53.

Lyceum a Λύκηον Æolico, et Dorico, recta descendit 143.

Lyctum, pro Lyceum, probat Gellius ibid.

Lyda, Lysæ filia, Antimachi amica, 2. 13. Vide Antimachus. Lydam alteram et vetustiore amabat Lamynthius 155.

Lyra, quam vocant, Æolica 43.

Lyses 47.

M.

Macēdo et *Macēdo* 140.

Macedonica vocabula 132. in lingua Macedonica temporum vel antiquissimorum Græcismi passim scatent ibid.

Machinæ vapore motæ 73.

Maittairius notatus 40. 60.

Maneros Ægyptiis audiebat Linus 48.

Marsyæ capistrati figura 13.

melior ad mel referendum est, ut proprie sit Anglice *sweeter* 128.

Melissa 56.

Melissæ 8.

memordi antiquum pro *momordi* 146.

Menagius notatus xv. 80.

Mendici, sive agyrtæ, *θυροκόποι* dicti 115.

meneo antiquum pro *moneo* 146.

mens animusque 100.

Messa urbs Laconizæ maritima, columbis abundans, adeoque scopulosa 17.

methu vocabulum a Phœnicibus fortasse in Cambriam invectum 101.

Metrum antispasticum 107. 108. dactylicum 107. trochaicum ibid. Asclepiadeum majusculum 112. *τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβον Σαπφικόν* et *Αιολικόν* 43.

Miltoni locutio *the brow of heaven* 28.

Miltoni locus cum altero Hermesianactis mire quadrans 62. Locutio Miltoniana *to build the lofty rhyme* unde ducta 15. 129.

Mimnermus poeta Colophonius 2. 42. 43. Smyrnæus dictus a sede postea electa 8. elegiam invenit 2. 11. 43. ejus carmen elegiacum Nanno, de amicæ nomine, inscriptum 11. Mimnermi Nannonis versus aliquot exstant apud Athenæum, Stobæum, et Strabonem ibid.

ministra, satelles, famula 114.

mistus a *μικτός* 35.

Modi tibiales 114. 115.

mollis elegi 10. *mollis versus* 42. *mollis vita* 27.

moneo a *μενέω* obs. 146. *monere* a *μηνῆσαι* ibid.

mora unde ductum 130.

Musæus l. *χαρίτων ἥρανος*, ob carminum suavitatem, audit Hermesianacti ibid. 27. ejus Oracula 128. Poema de Herone et Leandro, quod sub ejus nomine circumfertur, ad tempora Nonni Panoplitani sæc. V. demittendum 27. Pseudo-Musæum Anglicis versibus reddit Christophorus Marlowe, itemque Fawkesius ibid.

Musgravius notatus 110.

N.

Nanno Mimnermi amica et *ἀδελφὴς* 12.

Mimnermi carmen sic inscriptum. Vide Mimnermus.

natus a *γενάρς* obs. unde *γνήσιος* 35.

nemo ex *ne* et *hemo* 32.

Nightingale Lane ex Anglo-Saxonico

Cnihtena-gild land corruptum 134.

Nilus olim Ægyptus dictus 143.

Nonius notatus 132.

noti, orum, γνωστοί 33.

notus a *γνωτός* 35.

nullus ex *ne* et *ullus* 32.

nunc hominum, τῶν νῦν 47.

nuptui dare, in matrimonium dare, &c. πορεῖν 57.

O.

Ode Sapphica, auctore Gul. Edv. Pretymann Tomline 56.

Œagrius Orpheus 133.

Onomatopoeiticum, e sono factum 136.

Oracula a poetis conficta 8. 128. Oraculorum responsa etiam antiquioribus temporibus aliquoties metro iambico conscripta 66.

Orpheus l. 26. 133. antiquissima Dorica lingua usus est 26. Orphica spuria ibid. Orphica edidit Hermannus ibid. Orphicis usus est Ovidius 120.

Ossa fossilia 74.

Ovidius vindicatus 120.

P.

pactus a *πακτός* Æol. pro *πηκτός* 35.

Pæan 48. 49.

Pan αἰγοκέρως et *κριοπρόσωπος* dictus 80.

Pantologia 74. infesta Musis 150. Pantologi hodierni 51. 66. 73.

Parthenius explicatus 10.

Participia præterita passiva vetera, retracto accentu 61.

pausa 116.

pause Anglicum a *παῦσαι* ibid.

Penelope. Vide Homerus.

penetrabilis activa significatione 135.

Pentateuchus 23.

peposci antiquum pro *poposci* 146.

Perfectum passivum ignorarunt Græci antiquiores, et ex eorum consuetudine Latini 35. Vide *amo*.

Pergamea, Pergamia, vel Pergamus, inter urbes Sardes metropolim circumjacentes 14.

Pergamus Cretæ urbs, Straboni ac Scylaci *Περγαμία*, Virgilio *Pergamea*, nisi forte *Pergamia* rescribendum sit ibid.

Pherecles et Hermobius Mimnermi rivalis 2. 13. 129.

Philetas poeta Cous 3. 19. 63. 82. alius (ut mihi quidem videtur) Grammaticus et glossographus 19.

Philoxenus 3. 60. 62. 141. scripsit carmen titulo *Κύκλωψ* 62. 73.
Phoenix Colophonius 82.
Photii verba in Lex. Rhet. Bekker. de-
 curtata 29. Photii locus ab Etymologo
 Magno excerptus 40. Photium ex-
 scripsit Suidas xviii. 22. 28. 137. 141.
Phryxibicen 117. *Phrygiatibia* 44. *Phry-*
gium carmen 117. *Phrygia saltatio*
 116.
Pieris 107. 113.
Pindarus explicatus 62.
Platanus 3. 19. 130.
platea a *πλάτεια* *Æol.* pro *πλατεία* 58.
Plato illustratus 64.
Plauti locus vindicatus 59. illustratus 47.
Pleonasmus 136.
Poetæ sacerdotibus olim in magna gratia
 fuere, quorum in usum multa de die in
 diem collegerunt, inque Commentarios
 digresserunt, inde sacri dicti 8. varias
 urbes, tibicinum more, quos *les trou-*
badours vocant Francogalli, antiquitus
 peragrabant ibid. 14. *αἰδοπόλοι, ὕμ-*
νοπόλοι, et μουσοπόλοι dicti 39. ora-
 cula confingebant 8. 128. Poetæ Colo-
 phonii 82.
ponere pro sepelire 134. 138.
porrectus ab *ὀρεκτός* 35.
Porsonus laudatus xiii. 22.
portæ jecoris 149.
posterus ab *ὕστερος* 35.
 Præpositiones verborum compositorum a
 glossatoribus prætermisæ 102.
præses et *custos* fere synonyma 27.
Pratinas 105. 146. *ὀρχηστικός* dictus
 105. tragedias scripsit generis anti-
 quioris 106.
Primogeniti agni, Angl. *firstlings* 18. 62.
profundere voces 117.
Propertius librum primum elegiarum
Cynthia inscripsit 23. 83. Hesiodum,
 in Magnis *Ecæis*, ob oculos habuisse
 videtur 24. ejus locus explanatus 26.
Protopopœia 18. 52. 72. 130.
Proverbia Anglica xvi. 24. 72.
Pseud-Æschylus 56.
Pseud-Anacreon 31. 106. 117.
Pseud-Hesiodus 76. 143.
Pseudo-Linus 144.
Pseudo-Museus 27. 65. Vide *Museus*.
Pseudo-Phocylides notatus 68.
Pseudo-Sappho 53. a *Fawkesio* versa 140.
Pseudo-Theocritus 138.
pulmo Latinum ab *Æolico* *πλεῦμων*
 32.
purpureus, h. e. splendidus, nitidus 145.

R

ramus ab *ῥαμνος* 61.
rarus unde ductum 128.

Reges pastores populi dicti, petita locu-
 tione ex *Ægypto* 123.
rego ab *ῥέγω* 61.
repositos, h. e. sepultos 138.
RES ANGUSTA DOMI, hominum litera-
 torum laicorum pestis xiii. 58.
Rharus, *Triptolemi* pater 30. vel avus, re-
 ferente *Suida* ibid. *Rharia* *Ceres*, sive
Rharias 7. 30. *Rharius* campus ibid.
 ibid. 128.
Rhium 55.
Rizzii pictura, coram *Maria*, *Scotorum*
 regina, fidibus canentis 54.
rado, et antiquitus *raudo*, a *βρώω* 34.
rosa a *βρόδον*, omisso *β*, ibid.
rosus a *βρωτός* 35.
rugio ab *ῥύγω* 61.
Ruhnkenius notatus 9. 19. 133.

S

S pro **TH** non potest non accipere balbu-
 tiens quilibet 109.
Sabazius *Bacchi* nomen 29. 134.
sacerdos, *antistes*, etiam feminini generis
 30.
Salamis insula, cum urbe cognomine, in
 sinu *Saronico*, columbis abundans,
 adeoque scopulosa 17.
salio ab *ἅλλω* *Æol.* obs. 149.
Samos 3.
Sappho 2. 52. *Sapponem* et *Anacreon-*
tem contemporaneos esse finxit *Her-*
mesianax 2. 53. *Sapphicom* versuum
Græcorum cum *Latinis* comparatio
 xvii. *Sapphicum* metrum 43. *Sappho-*
nis versiculus apud *Hesychium* latitans
 153.
satelles, *ministra*, *famula* 114.
sceleratum limen, *scelerata sedes* 127.
Schæferus notatus 101.
Schedæ *Pickwickianæ* 73.
Schneiderus laudatus 108. notatus ibid.
 109.
Scholiasta *Sophoclis* notatus 63. *Scho-*
liasta *Aristophanis* a *Suida* excerptus
 29. ejus antiquitas 66. *Scholiasta* *Thu-*
cydidis a *Suida* excerptus 55. *Scho-*
liorum *Homerorum* *Villoisianorum*
 ambiguitas, ubi de accentuum minutis,
 sine accentibus, agitur xi. *Scholia* *Ho-*
merica a *Villoisio* corrupta xix. *Scho-*
liasta in *Pindarus*, dum *Doricum* scrip-
 torem tractabat, *Hesiodi* locum corru-
 pit 23.
Schweighæuserus laudatus 61. 62. no-
 tatus 6. 20. 22. 62. 144. 146.
Scolia 49.
Scuti *Hesiodi* initii vera interpretatio 24.
Semitæ ferreæ 73.
semper lenitas, τὸ ἀειήπιον, τοῦ πεικρὸς 47.
Senarius ferme volatilis 106.

servatus a σαφωρὸς 35.
Servius notatus 132.
servo a σαφῶ 35.
sese ostendat, h. e. accedat, ἐλθέτω 144.
sessum Latini cum θάσσω affinitas 121.
severa vita 144.
Simonidia Fragmentum a Gaisfordio prætermisum 32. ejus locus illustratus 68.
Socrates omnium hominum sapientissimus 66. 131. se tamen nihil scire ingenue confessus est 66. Socratem Aspasiam amasse finxit Hermesianax 4. 67.
Solociamus 22.
Somnium Scipionis 24.
Sonus ἀσημος 61. 108. 137.
Sophocles Attica apis, et κατ' ἐξοχὴν apis, dictus ob carminum suavitatem 3. 15. 55. Amorem et Bacchum celebravit 155. Theoridem amavit 16. et Archippam jam senex ibid. φιλόμηρος 35. Ὀμηρικώτατος 36. Sophoclis locum, memorie vitio, depravavit Etymologus Magnus 66. locus Cæd. R. 361. explicatus 35. 36.
Sophon scriptor Doricus, veterisque et asperioris dialecti 38.
Spanus vox cadentis Latinitatis 138.
sparrowgrass ex Latino *asparagus* corruptum 32.
Sphæra 65. Sphæra cœlestis ibid. astronomica, Anglice dicta *an orrery*, Archimedis inventio ibid.
stare vocabulum solenne de statu 18.
Status sub platano posita 19. 130. lapidea serpentis in Aulide, portenti in loco, a sacerdotibus ostentata 19.
staves in fier warm'd, ἀκόντια ἐπικαυτα 37.
stavesacre ex Latino *staphisagria* corruptum 32.
Stephanus H. notatus 30. 40. 44. 51. 52. 55. 109.
stera, stericus, voces cadentis Latinitatis 138.
storia vox cadentis Latinitatis ibid.
story Anglicum, olim de vera historia unice usurpatum 138.
Stowii locus illustratus 100.
stratus a στρωρὸς 35.
stravi a στρόφω, στρώφω ibid.
striculus vox cadentis Latinitatis 138.
Sturzius notatus xx.
Substantiva quedam, primitus participia 52.
Suidas interpolatus 48. a Christianis interpolatus 58. vindicatus 106.
summa opum vi pro summa ope 67.
sweetcane, sweetbriar, &c. Anglica vocabula, cum Græco μελιδωρος conferenda 45.
Sylburgius notatus 135. 155.

symbola 102.

Synizesis 14. *Synizeses* Atticæ μὴ εἰδέ-
 ναι, μὴ οὐ, μὴ ἀλλὰ, &c. 32.

T.

Taciti sunt pudici 150.

tango, afficio, animum moveo 41.

tarantiana 109.

Taylorus vindicatus 81.

Telamon, scolium sic dictum 49.

temetum vox prisca, i. q. vinum 102.
 unde ductum ibid.

temulentus ibid.

tendere, contendere 40.

tendo a τεῖνω, inserto d 34.

Teos per Harpagum capta 3. 54. *Teius*
Anacreon 53. 140.

tepere, ex amore 65.

Terentius illustratus 47.

Tetrastichi (Angl. *quatrain*) xv. a Drydeno dilaudati ibid. qui in eorum fine semper plene punxit ibid. non autem Grayius ac Byronus ibid. xvi.

Theano Pythagoræ uxor 21. ejus *Conjugalium Præcepta* 131.

Theoria Sophoclis amica 16.

Thierschius laudatus 120. notatus 112.

Thisbe, vel *Thisbæ*, urbs Bœotia, columbis abundans, adeoque scopulosa 17.

thyme 110.

Thyme celebris saltatrix ibid.

Tibia adunca, vel *curva*, h. e. ligula, adunca instructa 43. seq. nam de ipsis tibiis intelligi nequeunt hæc epitheta, quas rectas fuisse tum ex materia patet, ex qua sæpius sunt factæ, tum etiam ex Latino nomine 44. *tibia Phrygia* ibid. *tibiæ modulate canentes* ibid. *tibiarum* artifices 147. multos *tibiarum* artifices aluit Theodorus, Isocratis pater, et inde quæstum cepit, a comicis (itemque ipse Isocrates) ea de causa derisus ibid.

Tibicines a Francogallis *les troubadours* dicti 14.

Timoclis locus vindicatus 113.

Tmesis 20. 41. 118.

tortuosum genus disputandi 63.

Toupius notatus 39. 46. 108. 138.

Triclinius notatus 37.

tritius a τρωρὸς 35.

triumphus, olim *triumpus* 119. *triumphum triumphare* ibid.

trivi a τρόφω, τρώφω 34.

turba, unde ductum 108.

Tyrtæus, Atheniensis, Milesius dictus a sede postea electa 8.

Tyrwhittus laudatus 77.

U.

uhulare, uulatus, de læto clamore 62.

Ursinus notatus 83.

V.

Valckenaerius laudatus xx.
 Valesius notatus 109.
 Vena porta, vel potius portæ 149.
ventis dare, profundere, &c. 31. *in vento scribere* ibid.
ventitare, φοιτᾶν, πωλεῖσθαι 54. 67.
 Venus Susurratrix 142.
 Versiones reformatæ 88. 124.
 Versus per paria decurrentes 152.
vestit, περιβάλλεται, Angl. *invests, vests* 65.
 Viæ sub fluvios actæ 73.
 Villebrunius notatus xx.
 Villosionus notatus xix.
vincire verba 64.
 Virgilius illustratus 47. 65. 144.
virtus, vis 64.
vis innumerabilis servorum pro servi innumerabiles 67.
 Vocabula Græca inter Latina mista 75.
 Vocabula Anglica corrupta, tum forma, tum etiam etymologia, penitus extincta 32. 134. Vocabulum ex dictatione fictum 59. ab illiterato lapicida corruptum 140. absorptum 126. Vocabula a librariis, ut metro utcumque satisfacerent, corrupta 127. In linguam

Latinam illata vocabula Græca, et diphthongo in i mutata, sive Æolibus prorsus ignota fuerunt, sive in Latium serioribus temporibus irrepere 143.
vocatus de conviva 102.
 Voces factitiæ, e soni proprietate confictæ 135. Lexicis adjiciendæ 25. 26. 28. 40. 117. 118. 163. Vocum significationes in Lexicis omissæ 10. 29.
voco a *Φοκῶ* Æolico obsoleto 51.
vox a *Φόξ* Æolico ibid.

W.

Wakefieldius laudatus 72.
 Westonus laudatus 85. notatus 5. 13. 15.
wife Anglicum, num ex Homero *Ἔιφος* 78.

X.

Xenocles, Xenotimus, et Xenarchus, Carcini filii, ex quibus Xenocles tragediarum scriptor fuit, cumque Euripide certavit, et palmam semel tulit 146. *ὑπρυγες* dicti ob brevitatem corporaturæ ibid.
 Xenophon Attica apud nuncupatus 55. et Attica Mûsa ibid.

INDEX AUCTORUM EMENDATORUM.

A.

Accius apud Nonium 116. 117.
 Æschylus 33.
 Alcæus xx. 112.
 Alciphron 118.
 Anthologia Græca 44. 55.
 Antimachus apud Photium xviii. 134.
 Aristophanes 112.
 Arnobius 134. bis.
 Athenæus 114.
 C.
 Callimachus 14.
 D.
 Dionysius Periegetes 30.
 E.
 Epigramma apud Eustathium et Scholiastam Venetum Homeri 51. 139.
 — apud Piersonum ad Mœrin 28.
 Etymologus Gudianus 46. 61. bis, 101. ter, 108. 111. 120. 142. ter.
 — Magnus xx. 32. 58. 108. 110. 119. bis, 122. 131. 132. 135. 141. 142.
 Eumelus apud Scholiastam Pindari 59.
 Euripides 37.
 Eustathius 34. 50. 114. bis, 134. 141.

G.

Grammaticus Augustanus 143.

H.

Hermesianax 6. 7. ter, 12. 13. 14. ter, 15. 17. 20. 22. 28. 54. 57. 126. 127. 128. 129. 133.
 Hesiodus 23. bis, 24. 133.
 Hesychius 29. 30. 33. 38. ter, 39. bis, 40. bis, 44. bis, 45. 46. 49. 52. 58. 59. 61. 67. 102. 107. 108. 111. 113. 115. bis, 128. 132. bis, 137. quater, 140. 141. bis, 142. bis.
 Homerus 25. 34. 38. ter, 59. 60. ter.

I.

Isidorus 132.

L.

Lexes Rhetoricæ Bekkeri 109.

M.

Marius Victorinus 43.

O.

Orion Thebanus xx. 108.

P.

Phanocles 133.

176 INDEX AUCTORUM A BURGESIO EMENDATORUM.

Photius xix. 13. 30. 47. 109. 110. 113.
114. 134. 141.
Plutarchus 129.
Pratinas 106. bis, 107. ter, 108. bis, 116.
118. 147.

S.

Scholiasta Apollonii Rhodii 101.
— Venetus Homeri xix. 48. bis,
142. ter.

Sidonius Apollinaris 110.
Sophocles 36. bis.
Suidas xviii, xix. 48. bis, 49. 58. 100.

T.

Telestes apud Athenæum 42.
Theocritus 38.
Thucydides 55.

INDEX AUCTORUM A BURGESIO EMENDATORUM.

A.

Accius apud Nonium 147.
Æschylus 75. 77. 78. bis, 149. bis, 150.
153.
Anacreon 78.
Anthologia Græca 78.
Archilochus 100.
Aristophanes 71. bis, 78. ter, 80. 150.
154. bis, 155.
Athenæus 77. 78. 155.

B.

Bion 77.

C.

Callimachus 149.
Comicus ignotus apud Philostratum 71.
Cratinus 72.

E.

Epphantides apud Aspasium 71.
Epigramma apud Eustathium 76. seq. 81.
149.
Etymologus Magnus 150.
Euripides 72. 74. 75. bis, 76. 77. bis, 78.
79. bis, 152. 154. 155. bis.
Eustathius 77.

H.

Hermesianax 69—73. 80.
Hesiodus 150.
Hesychius 77.
Homerus 150.
Horatius 75. 81. bis, 152.

I.

Incertus apud Dionysium 155.

L.

Lucretius 144.

M.

Moschus 80.

O.

Ovidius 75. 81.

P.

Philemon 72.
Philostratus 71.
Photius 155.
Pindarus 75.
Plato 77. bis, 150. 153. 155.
Plutarchus 153. bis.
Pratinas 150—155.
Priscianus 156.
Pseud-Anacreon 152.
Pseudo-Plato 78.

S.

Scholiasta Aristophanis 78. 80.
— Euripidis 80.
— Sophoclis 153.
Sophocles 74. 75. ter, 76. bis, 77. 78. ter,
79. 153.
Suidas 74.

T.

Theocritus 155.
Thucydides 81.

FINIS.

3

LONDINI EXCUDERUNT RICARDUS ET JOANNES EDVARDUS TAYLOR
RED LION COURT FLEET STREET

MDCCCXXXIX.

